

COSMIN LEUCUȚA

PUNCT
DEBUT

Laptele negru
al mamei

ADENIUM

PUNCT RO
DEBUT

Cosmin Leucuța (n. 1986) este absolvent al Facultății de Drept din cadrul Universității de Vest, Timișoara. A publicat în revista *Egophobia* trei povestiri și trei nuvele. Romanul său de debut, *Laptele negru al mamei*, este unul din cele două câștigătoare ale Concursului de Debut organizat de Editura Adenium în anul 2013 (secțiunea Proză).

COSMIN LEUCUȚA

Laptele negru al mamei

sau

**O formă a lucrurilor ce vor veni,
după ce au mai fost o dată,
dar noi eram prea proști
să le observăm**

Foto copertă:

© 2013 by Editura ADENIUM

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare efectuate fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

LEUCUȚA, COSMIN

Laptele negru al mamei / Cosmin Leucuța. -

Iași: Adenium, 2013

ISBN 978-973-8097-XX-X

ADENIUM

2013

Caveat lector

Nu mă cheamă cu „ski” la final (deși ar fi amuzant) și nici nu am inițială intermediară în nume (de fapt, am, dar nu o folosesc).

Scriu cartea asta tremurând de frig și scuipând sânge și sper ca nimeni să nu observe ceva esențial în legătură cu ea. Talentul este relativ, prin urmare, dai pagina pe propria răspundere. Vorba aia, „o, cei ce citiți aceste rânduri, lăsați la copertă orice speranță”¹.

Și să nu cumva să râzi când citești aceste rânduri.

Toate personajele și întâmplările prezentate aici sunt fictive, cu excepția celor care nu sunt, iar orice asemănări cu persoane și întâmplări adevărate sunt pur incidentale, dacă nu le recunoașteți ca fiind intenționate.

*Aici e locul unei dedicații, și te asigur că există una.
Doar că încă nu m-am hotărât cui să i-o fac.*

1. Mai mult nu știu parafraza din Dante.

PARTEA I

Cutia: o poveste a obsesiei

Sunt o omidă care a visat că este un fluture.

Iar în acel vis, fluturele a visat că este om.

Și i-a plăcut.

Dar acum visele s-au sfârșit și e vremea
să devin din nou omidă.

și cum L-ai băga pe Dumnezeu în pizda mă-Sii! Deschise ușa balconului aflat la etajul al patrulea al clădirii în care locuia și păși pe betonul rece. O boare călduță îi suflă prin păr și pelicula de umezeală care îl năpădise dispăru. Nu putea să scrie. Se holba la mașina de scris de aproape o oră și aruncase în coșul de gunoi mai bine de douăzeci de foi, fără să fi scris pe vreuna mai mult de trei rînduri.

„Asta e risipă. Pădurile amazoniene mor cu cîte un hectar pe zi, iar scriitorii lipsiți de talent ca mine își bat joc de hîrtia care se fabrică din ele.”

Așa că se hotărî să își scrie paragrafele în minte și să le cizeleze, și, abia după ce erau gata de așernut pe hîrtie, să se apuce de scris.

Își luă o țigară – ultima din pachetul cumpărat în acea dimineață – și o aprinse tacticos. Suflă fumul, care i se întoarse înapoi în față, fiindcă boarea de aer venea înspre el și se aplecă peste balustradă. Orașul era liniștit. La ora aceea, nici nu putea fi altfel. Puține lucruri interesante se întîmplau în cartierul său după miezul nopții. De obicei, marea majoritate a acestor lucruri interesante erau bătăi cu cuțitele între derbedeii locali, care se terminau cu o vizită la sediul local al poliției, de unde derbedeii sus-menționați se întorceau a doua zi cu niscaiva coaste rupte și ochii tumefiați. Poliția era dură și promptă. Punct.

Mai trase un fum din țigară, cînd în fața blocului trase o mașină luxoasă, neagră, cu deschizătură în capotă. Înăuntru era o tipă, o fată de vreo 17 ani, care locuia și ea la etajul al patrulea, cu părinții ei. Fata stătea pe locul pasagerului. La volan se afla un bărbat de vreo 40 de ani, gras, cu o barbă neagră, presărată cu fire cărunte pe margini. Nu putea auzi ce vorbeau, dar o văzu pe ea cum se apleacă peste prohabul grasului și părul negru și drept îi căzu peste umeri. Grasul își dădu capul pe spate, închise ochii și puse o palmă lată peste ceafa fetei, care dădea din cap,

în sus și în jos, cu o lentoare ce trăda o oarecare îndeletnicire, încercînd – fără succes – să readucă la viață sexul mort.

După vreo cinci minute, fata ieși din mașină, trînti portiera și își aranjă fusta neagră și scurtă pe care o purta. Mașina demară în trombă. Fata privi în urma ei, apoi se întoarse spre intrarea în bloc și scuiă ceva în iarbă.

Se șterse la gură cu dosul palmei, ca o adevărată domnișoară și apoi privi în sus. Îi surprinse privirea lui, iar el rămase pe loc, ținînd țigara în colțul gurii. Ea îl privi cu ura celui obosit să își mai explice comportamentul și apoi împinse ușa de la intrarea în bloc și păși înăuntru.

Se lăsă pe spate și privi foaia pe care scrisese aceste cuvinte.

Cele povestite se întîmplaseră în urmă cu două zile, exact așa cum erau descrise pe foaie. Editorul îi ceruse ceva nou. Ultima lui carte nu se vînduse prea bine, iar explicația pe care o primi fu:

— Cărțile tale sunt foarte puternice, adînci, nu pentru oricine...

„Ăsta era un eufemism pentru «Sunt porcării!».”

— De aceea e foarte greu să le promovăm. Subiectele tale nu sunt ordinare, textele și personajele... treabă de profesionist. Din păcate, lumea nu mai vrea așa ceva, dovadă că nu mai pun botul la chestiile servite de noi...

„Ăsta era un eufemism pentru «Trezește-te dracului din leșinul ăsta al geniului singuratic care acuma descoperă că lumea nu e un loc plăcut și produ ceva ce se poate vinde. Nimeni nu vrea să știe ce angoasă planează asupra poporului, care e sursa răului în lume și alte măgării din astea! Pune-te pe treabă dacă vrei să faci un ban serios!».”

Așa că se hotărî să se reinventeze. Să își publice jurnalul. Dar pentru asta, trebuia să aibă unul. Așa că se apucă de treabă. Își vedea de lucru toată ziua și cu o jumătate de creier era atent la detaliile pe care în mod normal omul nu le observă. Dacă omul de rînd își ținea un jurnal pentru a-și aduce aminte cum a trăit, el trăia pentru a scrie un jurnal. Era o treabă banală. Își spunea că ceva nu era în regulă. Scria prea repede, prea bine. Era supus riscului de a ajunge aproape în vîrf, pentru ca apoi să cadă de la înălțime fiindcă pietrele nu erau bine fixate? Nu știa. Uneori avea impresia că habar nu are cum să scrie un jurnal. Avea 27 de ani și nu ținuse un jurnal în viața lui. Hotărî să continue și să vadă ce va ieși. Editorul îi spusese să nu îl deranjeze pînă cînd nu are măcar o sută de pagini.

Așa că scria.

Scria banalități, prostii adunate de peste zi, discuții triviale și analize imbecile care măcinau tărtăcuța omului obișnuit.

„Cine știe, poate am o șansă reală la un Pulitzer, pentru chestia asta. Premiul Nobel pentru literatură mereu s-a acordat pentru lucrări dintre cele mai prostești”, medită el. „E vorba de cît lobby faci pentru el. Sau mai simplu, de cîte cururi pupi în cel mai scurt timp!”

Se auzi o bătaie în ușă. Se ridică anevoie de pe scaunul rotativ și constată că spatele îi era leorcă de transpirație și se lipise de spătarul jegos.

Purta o pereche de pantaloni scurți tăiați dintr-o pereche de blugi mai vechi și un maiou alb. Păși cu picioarele goale pe parchetul din lemn de fag și se îndreptă spre ușă, să deschidă celui care începuse deja să abuzeze de soneria lui.

— Care dracu'...?

Deschise ușa cu o smucitură, pregătit să întîmpine pe oricine, în afară de ea.

— Bună, spuse ea, și se strecură pe lângă el, în apartament.
 — Nu cred că am făcut cunoștință, spuse el privind-o sceptic, cu o sprinceană ridicată.

— Mă cheamă Alexia, întinse ea mâna spre el, zîmbind.
 — Încîntat, spuse el apucîndu-i nepăsător palma fină.

Era fata de 17 ani care locuia la același etaj cu el, pe care o văzuse în urmă cu două seri făcîndu-i felație grasului cu mașină luxoasă. O iscodi subtil, din priviri. Locuiau la același etaj de aproape 5 ani și scena asta era apogeul relației dintre ei. Nu se salutaseră pînă în acel moment. Nu își vorbiseră deloc. El nu știa nimic despre ea și nici ea nu știa nimic despre el. Cu părinții ei mai vorbea din cînd în cînd. Cu taică-său se avea bine de cînd le reparase mașina într-o dimineață în care se grăbeau să ajungă la lucru.

Fata purta pantaloni scurți albaștri și un maiou alb, cu spațele aproape gol. Un mușchi se zbatu pe fața lui. Avea picioare lungi, frumoase, umeri firavi și pielea bronzată i se vedea pe omoplați și în locul dintre pantalonii scurți și partea de jos a maioului. Nu purta sutien...

„...ca orice fată frumoasă care știe că așa ceva nu se face!”

— Ai un apartament frumos, spuse ea, plimbîndu-se prin camera de zi. Cam gol, dar frumos...

El rîse. Fata se purta de parcă el era viitorul ei prieten și acum se hotăra dacă îl ia sau nu. Apoi se apropie de el. Acesta se trase un pic înapoi. Ea se ridică pe vîrfuri spre el și îi puse o palmă pe șold.

— Ascultă, știu că m-ai văzut acum două seri, cînd... știi tu.
 — Nu, nu prea știu, făcu el pe miratul. Despre ce e vorba?
 — Cînd am coborît din mașină, după ce...

— După ce ai făcut respirație gură la gură cu ăla micu’? zîmbi el. Fata scrîșni din dinți și îl străpunse cu privirea, dar

nu spuse nimic. Și acum ai venit aici să mă rogi frumos să nu te spun lui mami și lui tati.

„Cea mai eficientă armă e cea pe care nu trebuie să o folosești deloc!”, gîndi el.

— Dacă nu e prea mare deranjul, se forță ea să pară amabilă. Știi că ești prieten cu ei.

— Nu e...

Fața fetei se lumina.

— ...dar trebuie să faci ceva pentru mine, continuă el.

Își duse palmele la buzunare și privirea fetei se mută instincțiv la prohabul lui, iar ochii i se lărgiră. El sesiză faza și izbucni în rîs.

— Nu, nu aia.

Fata își coborî privirea în pămînt, rușinată:

— Atunci, ce?

— Vreau să îmi spui ce ai de cîștigat făcînd chestii din astea? Tipul ăla are în mod sigur o nevastă acasă, copiii de vîrsta ta, poate și o fată care seamănă cu tine. De ce faci așa ceva?

Fata îi ocoli privirea.

— E o prostie, recunosc eu.

— Atunci de ce o faci? întrebă el blînd. Crede-mă, orice crezi că cîștigi prin asta, nu merită. Cunosc povestea asta, dar să nu crezi că o să-și lase muierea sau familia pentru tine, sau să onoreze orice alte promisiuni stupide și-o fi făcut. E foarte important să înțelegi asta. Te ține pe lângă el fiindcă ești ieftină și i-o sugi bine. Atît.

Nu apucă să pună punct propoziției, că fata îi arse o palmă care îl făcu să își muște limba și apoi se îndreptă spre ușă, trecînd chiar pe lângă o tipă care atunci intrase, trăgînd după ea o sacoșă plină cu flori.

Tipa surprinse numai ultimele două secunde și palma zgomotoasă.

Pe coridor se auzi ușa apartamentului fetei, trântită de nervi și un început de plîns.

Tipa ridică o sprînceană. EA era prietena lui. Lăsa plasa cu flori să cadă pe parchet și îl privi în modul *acela*. Era modul ei personal de a-l privi. Și acum îl privea *asa*. Încerca să își spună în sine ei că *nu* văzuse cum tocmai prietenul ei primise o palmă de la altă tipă, care apoi ieșise plîngînd din apartamentul lui.

— Despre ce era vorba? făcu ea mirată. Întrebarea se născuse pe un ton calm, impersonal, ca și cum ar fi întreat „Și, spune-mi, ce mai faci?”. Dar el nu se lăsă păcălit. Era doar calmul dinaintea furtunii.

— Cred că adevărul doare, într-adevăr. Pe mine, oricum, mă doare! spuse el rîzînd, și își pipăi obrazul care se înroșise. Cum a fost azi, dragă?

Țînăra oftă și trecu pe lîngă el, spre bucătăria care se afla în celălalt colț al apartamentului, opus celui în care se afla intrarea. Deschise frigiderul și își băgă capul înăuntru. Scotoci o vreme, apoi scoase o sticlă de vin alb și o puse pe tejgheaua plină de firimituri. O destupă și își turnă un pahar, pe care îl luă cu ea înapoi în camera de zi. Acolo se așeză pe canapeaua neagră, îmbrăcată în imitație de piele și depuse paharul pe măsuța joasă din fața ei. Își dădu jos sacoul gri și se lăsă pe spate.

— Ca dracu' a fost azi. Nu prea mai merg treburile. Apoi îi arătă sacoșa cu flori pe care o lăsase lîngă ușa. Scoate florile și pune-le un pic de apă. Fă-te și tu folositor.

El o privi calm și făcu ce îi ceruse.

— Cum merge scrisul? întrebă ea, printre sorbituri. Sper că mai bine decît relația ta cu pipița aia!

Apa se opri în baie și el se ivi în prag, ținînd în mîna un ghiveci mic și negru, din care picura apă pe podea.

— Ce? se miră ea. Întrebam și eu.

El o privea în continuare fix, impasibil. Se întoarse în baie și dădu iarăși drumul la apă.

— În fond, am dreptul să știu, continuă ea. Eu sunt cea care muncește, în timp ce tu tragi de timp, pe motiv că îți scrii mizeria aia de roman și ai nevoie de timp și de inspirație.

Apa se opri iarăși și de data asta el nu se mai ivi în prag.

— De asta ai chemat-o aici? Să îți fie muză? rîse ea, și el putu să simtă disperarea bolnavă din glasul ei.

— Nu. Ți-am mai spus, nu mai trage concluzii de pe margini. Ca să știi cum stă treaba, ca să poți lua pulsul situației, trebuie să fii în centru, să fii în contact, nu să trăiești în lumea ta proprie, unde nu poți înțelege pe nimeni și nimeni nu te poate înțelege! rosti el clar și răspicat, deși știa că aceste atribute nu îl vor salva.

Se auziră aplauze și el o văzu aprinzîndu-și o țigară.

— Asta e încă una dintre marile învățături ale marelui scriitor? întrebă ea. Ar trebui să bagi asta în cartea ta. Poate așa vei avea succes. Și să le dai și un număr de telefon, să te sune cînd au nevoie de sfaturi, ce zici? zîmbi ea acru.

— Știi ce e sarcasmul și nu apreciez prostul gust de dragul replicii, să știi! o avertiză el pe același ton calm pe care știa că nu va putea să îl mai păstreze prea mult timp.

Ea termină paharul de vin și suflă fumul spre tavan. Apoi reluă:

— Pune-te în locul meu. Să știi că toată ziua lucrezi ca să mă întreții cît timp eu stau și o frec acasă și cînd intri, obosit de toate prostiile pe care le-ai văzut timp de zece ore, mă vezi că stau în intimitatea casei noastre, cu un tip care, abia atunci, își retrace mîinile slinoase de pe mine, cu care cine știe ce am făcut, pînă să intri tu. Cum ai reacționa?

El rîse.

— *Pomișorul meu xique-xique*, dar nu înțelegi. Și situația nu e identică. Ea mă pălmuia, nu mă mîngîia la prohab.

— De ce te mîngîia? Pardon, de ce te pălmuia?

— Fiindcă i-am spus o chestie care a durut-o. I-am dat un sfat.

— Ce sfat?

— Îmi pare rău, dar asta e confidențial. Nu e nimic important, nici pentru mine, nici pentru tine, dar nu pot să îți spun...

„De ce mă explic în halul ăsta?”, gîndi el.

— ...fiindcă nu e treaba mea să dau astfel de detalii.

Ea se încruntă.

— Ce fel de detalii?

— Despre...

„Suptul de pulă prin mașini!” gîndi el, și vru să o spună cu voce tare, dar se abținu.

— ...problemele pe care le are.

— Ce știi tu despre asta? se oripilă ea.

El ridică din umeri.

— Tu nici nu o cunoști pe tipa asta, spuse ea, ridicîndu-se de pe canapea.

— De unde știi tu asta? o înfruntă el.

— O cunoști, deci? Eu de ce nu o cunosc? Cum de nu am auzit de ea pînă acum?

El oftă. Era evident că ea era pregătită pentru orice răspuns ar fi primit de la el. Partida era deja pierdută.

— Fiindcă nu e ceva necesar ca tu să îmi cunoști absolut toți prietenii și prietenele. Pur și simplu nu văd ce e așa important pentru tine să cunoști *exact* cîtă lume cunosc și eu.

— Scuză-mă, se rățoi ea, dar mie mi s-a părut că am fost martora unei scene încărcate cu mai mult decît prietenie!

— Iarăși îți dai cu părerea gratuit? o atenționează el.

— Păi dacă de la tine nu scot nimic, încep să presupun.

— Și să ne ferească Cerul de presupunerile tale! spuse el rîzînd și ridicîndu-și ochii, evlavios, spre tavan.

Ea oftă și mai vru să spună ceva, dar el i-o reteză:

— Ies un pic să mă plimb, să îmi limpezesc mintea.

— Oh, da, ai mare nevoie de așa ceva, îi aruncă ea.

— Habar nu ai cîtă nevoie am! spuse el în timp ce își trăgea tenișii pe picioare. Deschise ușa și îi suflă femeii un sărut, dar ea nu îl prinse și nu îl băgă în sîn, ci îl lăsă să zboare pe geam, în timp ce stătea îmbufnată pe canapea, cu brațele încrucișate pe piept și bătînd din tocuri pe parchetul gol.

El trînti ușa.

Soarele bătea puternic, deși era deja septembrie și vremea începea să se răcească către seară. Oricum, era plăcut. O luă către parcul din apropiere. Se gîndea să facă o tură, să inhaleze puțin aer proaspăt și apoi să se întoarcă în apartament. Dacă avea noroc, *pomișorul xique-xique* se va fi calmat și se va fi apucat deja de pregătirea cina. Dacă nu... avea el metodele lui de a o îmbuna.

Se așeză pe o bancă atunci cînd constată că era mai obosit decît credea. Își notă în minte ca, atunci cînd ajungea acasă, să mai pună o frunză în copacul lui de hîrtie. Știa și ce avea să scrie pe ea.

„Să ne ferească Cerul de presupunerile Dianei!”, rîse în sinea lui și, la suprafață, un zîmbet fugar îi străbătu fața.

Privi asfințitul purpuriu și văzu cum norii rozalii se strîng la orizont, gata să acopere soarele, de parcă nu știau că el, oricum, ar fi dispărut de pe cer în cîteva clipe. Se ridică și o luă spre casă.

Întră în apartament și își văzu femeia trebăluind prin bucătărie, purtând nimic altceva decât un tricou alb și o pereche de chiloți care îi acopereau fesele pe jumătate. Nu se miră. În fond, era destul de cald și la ora aceea nu așteptau musafiri.

Se prefăcu că nu îl vede. Dar el se apropie de ea și îi așează în față o floare cu petale roșii și cărnoase, cu tulpina lemnoasă și cu o sumedenie de spini cățarați pe ea. Îi șopti la ureche:

— A culege o floare e un act atât de simplu pe cât e de irevocabil, și depuse un sărut pe obrazul ei.

Apoi se așează la mașina de scris și reciti ce scrisese în ziua aceea. Ridică un deget, amintindu-și de nota mintală pe care și-o făcuse cât timp stătuse pe bancă. Trase repede o foaie din tocul imens de hîrtie care trona pe masa lui de lucru, lîngă mașina de scris. O întoarse la orizontală și scrisese ceva chiar pe marginea ei. Apoi rupse foaia în jumătate, astfel încît rămase cu o panglică în mînă. O împături de-a latul și obținu un sul lung, pe care îl presă. Apoi se duse pînă la Copacul Înțelepciunii și căută un loc liber, pe una dintre crengile de sîrmă. Găsi un loc, aproape de tulpina făcută și ea tot din sîrmă și legă acolo sulul, înfășurîndu-l și făcîndu-i un nod, ca să rămînă acolo. Se dădu înapoi și admiră Copacul.

Își amintea cînd îl construise. În urmă cu aproape 3 ani. Turnase beton într-un bol de supă vechi, de porțelan și înfipse în amestec trei sîrme lungi de 70 de centimetri fiecare, care deveniseră tulpina. După ce betonul se întărise, legase de tulpină și alte bucăți de sîrmă – crengile. Cînd totul fu gata, începu să prindă de crengi bucăți de hîrtie care conțineau tot felul de concluzii la care el ajunsese, învățaturi desprinse din legăturile lui cu oamenii, dar mai ales din legăturile lui cu Diana. Pe atunci abia se cunoșteau.

— Cînd o să pot să văd și eu ce ai scris acolo? întrebă femeia, venind lîngă el, neavînd probabil habar cît de ațîțătoare era

în momentul acela. Învîrtea în mînă o furculiță de friptură și ținea o mînă în șold.

El înghiți în sec.

— Cînd va fi plin. Cînd crengile or să atîrne de cîtă înțelepciune s-a adunat pe ele.

Ea pufni în rîs.

— Înseamnă că mai e mult și bine...

Apoi se întoarse în bucătărie, unduindu-și șoldurile. El o privi și simți cum în loc la orice sentiment pe care îi jurase că îl are pentru ea, își face loc ceva ce nu avea să dispară oricîte certuri ar fi suportat: o dorea, fizic. Era un exemplar feminin excepțional și dacă oriunde altundeva dădeau greș, în pat – sau pe canapea, sau chiar și pe un scaun – erau ca demonii, *connaisseurs* ai unei științe interzise pentru majoritatea celor din jurul lor. Și asta nu fiindcă el ar fi fost cine știe ce dotat sau că ea ar fi fost foarte elastică și permisivă, ci fiindcă amîndoi se ghidau după o idee pe care o considerau a fi un adevăr universal. Căzuseră de acord că, dacă voiau să atingă împreună culmi înalte în această arie, *în pat nu trebuia să existe respect*.

Fiecare făcea absolut orice îi cerea celălalt, fără a avea pretenția că acela i-a rămas dator. Astfel, chiar dacă unele dintre practicile lor ar fi fost privite de alții cu scepticism și cu reținere, treburile mergeau ca unse. La propriu.

Așa că el se repezi spre ea și o apucă de mijloc.

— Vrei să îți faci poftele cu mine acuma? întrebă ea, serioasă.

— Să știi că în urmă cu nici două sute de ani, acesta era singurul rol al femeii în casă, îi șopti el în timp ce o sărută pe gîtul care începu să fiarbă.

— Ei bine, îmi pare rău pentru femeile de acum nici două sute de ani.

El continuă să o sărute. Îi apucă lobul urechii între dinți și strînse pînă cînd simți că dinții erau pe cale să străpungă carnea.

Ea suportă fără crîcnet și se prefăcu că nu îl bagă în seamă. Învîrți pastele din oala care se afla în fața ei.

El își băgă mîna pe sub tricoul ei și îi desfăcu sutienul, dar nu îl trase de pe ea. Continuă să o sărute. Între timp îi șoptea:

— Acum o sută cincizeci de ani, femeia era iubitoare și înțelegătoare, docilă și deșteaptă, și era pedepsită cu moartea pentru adulter.

— I-auzi? făcu ea, dar astea nu erau vești pentru dînsa.

— Da, continuă el în timp ce palma lui dreaptă îi luă în căuș un sîn.

Furculița din mîna ei își încetă mișcarea prin vasul cu paste.

— Femeia făcea curat prin casă, gătea, se îngrijea de copii și își desfăcea picioarele numai pentru soțul ei.

Continua să o sărute și, cu celălalt braț, o apucă de mijloc. Ea își lăsă capul pe spate și cu unghiile îi mîngîia abdomenul.

— Asta e descrierea fișei postului? întrebă ea înăbușindu-și un zîmbet.

— Da, mîrîi el, și o întoarse spre el.

Ea îi întîmpină privirea și, din experiență, știa că el era deja în stadiul în care ar fi fost în stare să o urce pe plita încinsă și să o posede acolo, fără să țină cont de focul care îi ardea de-desubt pe amîndoi.

Ochii îi scînteiau, pe jumătate închiși. Se simți luată pe sus, purtată pe brațe și aruncată – nu depusă fin – pe canapeaua din camera de zi. Acolo el își afundă gura între umărul ei și gît, în timp ce degetele își făceau drum spre partea de jos. Ea încercă să îi spună ceva... dar era deja prea tîrziu. Chiloții ei albi de mătase erau deja rupți și aruncați pe masa lui de lucru, chiar pe foile scrise de el.

Încercă să îl stăvilească, dar pricepu de îndată că asta era scena lui. Tot ce trebuia – tot ce putea – ea să facă era să se lase în voia lui. El îi băgă o mîna în păr în timp ce o încăleca

și cu cealaltă se sprijinea de marginea canapelei. Ea își trecu palmele peste spatele lui, în timp ce el se unduia și privea bărbia ei îndreptată spre tavan.

Dimineața se trezi un pic mahmur, cu un gust ciudat în gură și se văzu întins pe patul lat din pavilionul aflat în capătul apartamentului. Un cearșaf îi acoperea mijlocul și un picior. Se ridică în capul oaselor și rămase așa o vreme, pe marginea patului. Își trecu mîna prin părul uns și privi pe fereastră. Afară era înnorat.

Se duse în bucătărie și, gol fiind, se cutremură cînd dădu de răceala gresiei. Privi prin oalele în care gătise Diana în seara precedentă. Mîncarea se arsesese, ore întregi de gătit fură aruncate la gunoi, dar femeia nu se plînsese. Putea găti, dar plăcerea tru-pească era... ceva la care nu ar fi renunțat pentru aproape nimic în lume.

Bău ultima gură de lapte direct din cutie, apoi se întoarse în camera de zi. Privi Copacul Înțelepciunii și un gînd îi trecu prin cap. Luă repede o foaie de hîrtie și scrise pe ea: „Chiar dacă o femeie nu îți dezvăluie toate secretele ei, un orgasm o va face să te ierte, măcar pe moment”. Împături foaia și o înnodă pe una dintre crengi.

Își făcu „exercițiile de dimineață” – ceea ce era oarecum impropriu spus, deoarece ceasul de pe masă arăta ora 10:52 – în mijlocul camerei, după ce trase deoparte măsura de sticlă. Făcu genuflexiuni, flotări, abdomene, tot tacîmul. Cînd simți că brațele îi ard de atîta efort, se opri și se băgă la duș. Se întoarse în cameră ștergîndu-și părul cu un prosop roșu și pufos, și atunci ceva îi atrase atenția, la masa de lucru. Pe mașina de scris, unde rămăsese încă ultima foaie pe care o bătuse în urmă cu o zi, atîrnau chiloții albi, pe care îi smulsese cu o brutalitate

de care acum îi era rușine, ai Dianei. Îi ridică și îi privi. Apoi aruncă o otheadă spre foaia de hîrtie și observă o mică pată gălbuie, unde hîrtia se încrețise. Luă foaia și privi pata, apoi o miroși. Ridică și chiloții și îi privi. Făcu legătura între pata de pe foaie și pata făcută de secrețiile extatice ale femeii, pe chiloții albi.

Oftă.

Foaia trebuia rescrisă. Așa că se apucă de treabă. După ce termină, numerotă foaia și o depuse pe masă. Introduse altă coală în mașina de scris și își pregăti paragraful. Ridică degetele, ca un pianist nedecis asupra ariei de cîntat, dar rămase cu ele suspendate în aer. Nu îi venea nimic în minte.

Se lăsă pe spate. Auzea țacănitul mașinii de cusut a vecinei care locuia deasupra lui. Închise ochii și încercă să alunge zgomotul. Nu putu. Își imaginează că se afla într-o mașină, pe scaunul din spatele șoferului, iar mașina rula silențios pe o autostradă pustie, chiar înaintea zorilor. Brusc, un ac gigantic începu să țacănească pe marginea șoselei, începu să coasă linia de delimitare, cu ață albă – mai bine spus cu o panglică albă – și el își ridică privirea spre cer, să vadă de unde venea acul acela. Dar nu văzu nimic. Acul nu era suspendat de nicio mașinărie ci, pur și simplu, rădăcina i se pierdea în înaltul cerului.

Auzi o bătaie energetică în ușă. Se ridică de la masă și se duse să vadă cine era. Bătaia nu conținea pînă ce el nu spuse:

— Acuma vin, poți să te oprești!

Puse mîna pe clanță, spunînd:

— Să înțeleg că ți-a trecut supărarea...?

Se gîndea desigur că cea care bătea în ușă cu atîta patos era Alexia. Dar în fața ușii nu se afla nimeni. Scoase capul pe coridor. Nu văzu pe nimeni. Făcu cîțiva pași, cercetînd colțurile mai întunecate ale coridorului, dar nu văzu nimic. Se întoarse ridicînd din umeri spre ușa deschisă a apartamentului și atunci observă ceva.

Lîngă tocul ușii, se afla un pachet învelit în hîrtie maronie, legată cu sfoară și purtînd un bilețel.

Ridică pachetul – era un cub cu latura de vreo 12 centimetri – și citi bilețul. „Pentru Jonas”. Își întoarse capul în stînga și în dreapta, să se convingă că nimeni nu se mai află pe coridor.

— Păi, nu mă cheamă Jonas, dar o să țin pachetul ăsta pentru Jonas.

Intră în apartament și trînti ușa. O încuie, să fie sigur că nu avea să fie deranjat. Privi ceasul de pe masă și se așeză pe canapeaua pe care o siluise cu o seară înainte pe Diana. Îi plăcea cuvîntul acesta. *A silui*. Era un melanj perfect echilibrat de eleganță și vicisitudine. Desigur, doar unui bărbat putea să i se pară că siluirea putea avea și o latură elegantă. Era conștient că nu se putea abține de la a emite astfel de aserțiuni și, într-o oarecare măsură, îi era greață de ele. Oarecum.

Depuse pachetul pe masă și îl privi lacom. Își frecă mîinile și mai privi o dată ușa, să fie sigur că nimeni nu va năvăli peste el.

Luă pachetul în mîini și, fără să se gîndească prea mult, sfișie cu degetele hîrtia în care fusese împachetat. Aruncă pe jos resturile și își descîlci degetele din sfoara cu care fusese legată. Ridică sprîncenele. O cutie, un cub negru, mat. Îl pipăi și era rece. Plin cu ceva. Acel *ceva* nu trepida pe dinăuntru, dar el simțea că înăuntru se afla ceva – poate lichid –, că acea cutie nu era decît un recipient. O ridică și o adulmecă. Nu putu să asocieze mirosul cu nimic. Pereții aveau textura lemnului, dar erau reci.

Se gîndi să o deschidă dar, oricît întoarse cutia pe o parte și pe alta, nu găsi nimic care să indice că putea fi deschisă.

Oftă.

Aruncă iarăși o privire spre ceasul de pe masă și văzu că arăta ora 12:04.

— Trece vremea cînd te distrezi, pufni el.

Se ridică și se duse spre balcon, dar nu își luă privirea de la cutie, de la cub. În final, se hotărî să o ignore și să se apuce de scris. În fond, Diana avea să vină acasă în trei ore și el încă pierdea vremea.

Ușa se deschise și femeia păși în apartament. El se prefăcu că se concentrează asupra scrisului și nici nu o luă în seamă, nici nu o salută. Își ridică din piept capul și își aranjă cu arătătorul ochelarii pe nas, apoi scrută cu un aer critic foaia din fața lui.

Diana se apropie de el și îi puse o palmă pe umăr, apoi se aplecă și îl sărută pe obraz. El rămase preocupat de foaia din fața lui.

— Cum a fost la lucru? Își permise el să îi acorde o clipă de atenție.

— Ca la lucru. Tu? Ce mari idei ai așternut astăzi pe hîrtie? Întrebă ea, tolănindu-se pe canapea.

— Acuma încerc să realizez dezideratul acesta, dacă mă lași, îi replică el pe un ton rece, fără să se întoarcă la ea.

— Am înțeles, să trăiți! spuse femeia, și se duse în bucătărie. Își dădu jos pardesiul gri, care îi atârna pînă deasupra genunchilor și își desfăcu cravata roșie de la gît. Tocurile cui ale pantofilor negri bocăneau pe gresia rece. Deschise frigiderul, ca de obicei, dar nu găsi nimic înăuntru care să îi stîrnească interesul. Se răzgîndi, totuși, și puse mîna pe o piersică.

— A murit Sandra, strigă ea.

— Care Sandra? veni răspunsul din camera de zi.

— Sandra, preferata ta.

Luă un cuțit și o tăie în două, apoi îi scoase sîmburele. Deschise ușa care masca coșul de gunoi și vru să arunce sîmburele. Văzu chiar în vîrfului gunoiului chiloții ei sfișiați și închise ochii o fracțiune de secundă, amintindu-și ce se întîmplase. Simți

cum sîngele îi fierbe în vene și cum partea interioară a pulpelor i se umezește.

Îl văzu pe el stînd sprijinit de tocul ușii, privind-o și se înroși. Aruncă sîmburele în coș și închise ușa, fără un cuvînt.

— Sandra, tipa de la departamentul de prezentare? întrebă el mirat.

— Aceeași, răspuse Diana, ferindu-și privirea.

Încă își mai aducea aminte de cuvintele – Cristoase, cum putuse să spună așa ceva? – pe care i le spusese lui, cu o seara înainte, în timp ce el...

— Cum dracu' s-a întîmplat?

— A lovit-o o mașină... a alunecat chiar în fața mașinii, pe trecerea de pietoni. Șoferul a încercat să oprească, dar bara de la mașină a lovit-o direct în cap. Doctorii ziceau că ar fi supraviețuit dacă impactul ar fi fost mai puțin dur. Creierul i s-a desprins de restul coloanei...

— Ce mod de a muri... oftă el. Asta e, se mai întîmplă.

Apoi se întoarse la mașina de scris.

Diana rămase cu gura căscată. Se așteptase la puțin mai multă implicare din partea lui. În fond, Sandra fusese prietenă cu el. Poate chiar mai mult. La un moment dat, își amintea că se certaseră rău de tot pentru că Diana avusese impresia că între ei era ceva mai mult decît prietenie pură și neîntinată. Și mai era și faza cu mașina de copiat. Aia îi pusese capac. De atunci el o rupsesse cu Sandra, deși o bună vreme Diana încă mai crezuse că cei doi se vedeau pe ascuns. Se dovedise că temerile ei erau nefondate.

Oricum, una era să se prefacă că nu îi păsa de Sandra cît timp era în viață, dar acum, că ea murise, putea totuși să fie un pic mai afectat. Nu mai avea rost să se ascundă, cum făcuse tot acest timp.

Și totuși, el nu părea afectat.

Diana mîncă cele două jumătăți de piersică, gînditoare. Se spală pe mîini și apoi își dădu cravata jos de tot și începu să se dezbrace. Trecu prin camera de zi în fustă și în sutien, cu cămașa descheiată, și cu tocurele țacănind pe parchet. El nu o luă în seamă. Cu ochelarii pe nas și cu un creion în gură, studia niște hîrtii. Sublinia sau corecta pe ele, din cînd în cînd.

Diana se întoarse în camera de zi și se sprijini cu umărul de tocul ușii, privindu-l din spate.

Simțindu-se urmărit, întrebă, fără să se întoarcă:

— Ce e?

— De ce nu folosești și tu un laptop? E mult mai eficient, mai silențios, mai modern decît rabla aia de Underwood¹ pe care o folosești de cînd te știu.

— Ți-am spus, rabla asta de Underwood...

— Ai primit-o de la bunicul tău, prolificul și binecunoscutul scriitor și critic... bla-bla-bla...

— Ai văzut că știi? i-o reteză el.

— Și cît timp o să o folosești?

— Pînă cînd se va strica în mod iremediabil, veni răspunsul prompt, ce trăda natura lui prestabilită.

— Mhm...

Diana trecu pe lîngă el și vru să intre în bucătărie, cînd observă cutia neagră care trona pe masa de sticlă. Se aplecă și o culese.

— Ce e asta?

— Ce? întrebă el absent, fără să se întoarcă.

— ASTA!

Atunci el își dădu seama despre ce era vorba. Se ridică de la masa de lucru și luă cutia din mîna ei.

— După cum arată, o cutie. Tu ce zici?

— Nu fi idiot. De unde o ai?

— Am primit-o.

— Cine îți trimite ție o cutie neagră?

— Nu știu. Nu scria pe bilet.

— Ce bilet?

— Biletul care era atașat de pachet.

— Ce scria pe el?

— „Pentru Jonas.”

— Te cheamă Jonas?

— Nu.

— Atunci de unde deduci că e pentru tine? Poate e pentru unul dintre vecini...

— Pe nimeni nu cheamă „Jonas” pe palierul ăsta. Sau pe scara asta, de altfel.

— Mhm, spuse ea neîncrezătoare. Ce e în ea?

— Așa-i că îți dă senzația că ar fi ceva în ea? întrebă el.

— Ce?

— Nu știu. Nu am putut să o deschid. Nu se poate deschide.

Diana uitînd că era aproape goală, iarăși, se depărtă de el și se apropie de balconul larg deschis, rotind cutia pe toate părțile. Într-adevăr, nu părea să poată fi deschisă. Nu se vedeau pe ea semne ale îmbinării pereților, nici urme de finisare, nici de șlefuire, nimic... ca și cum asta era forma sub care se născuse obiectul, iar oasele i se aliniară în formă perfectă de cub. Pielea îi era neagră.

— Ciudat...

El o privi, abținîndu-se să nu îi strige să se dea la o parte de pe balcon, fiindcă era în curul gol și toată lumea de pe stradă o putea vedea.

Dar Diana intră în cameră și depuse cutia pe masă. Oftă încă o dată, apoi se duse să facă un duș. Pășii în cabină și închise panourile în jurul ei. Dădu drumul la jetul fierbinte de apă și îl văzu cum i se prelinge pe trup. Se băgă sub el cu totul...

1. Mașină de scris produsă de Underwood Typewriter Company, fondată în 1885, care își are sediul în New York. Underwood este considerată prima mașină de scris modernă și s-a bucurat de un succes răsunător. Pînă în 1939, firma a produs 5 milioane de aparate.

Alexia stătea pe balcon. Vacanța era pe terminate și se plictisea. Nu mai era nici vreme de plajă, cu discotecile o lăsase mai ușor, ca să nu își atragă urgie din partea tatălui ei. Singurele lucruri pe care le mai făcea era să se plimbe prin oraș cu ciinele ei, Cîine, și să citească, dacă dădea peste ceva cărți bune prin biblioteca sterilă a părinților.

Dar astăzi nu se plimbă prin oraș cu Cîine și nici nu citi nimic. Stătea rezemată de balustrada balconului și se gîndea la palma pe care i-o trase vecinului în urmă cu o zi. Își amintea că apoi s-a întors în camera ei și a plâns în hohote cam un sfert de oră.

Apoi se gîndise la el. Era ceva în legătură cu el, care mereu o făcuse un pic geloasă pe dama aceea cu care se afișa el în public. Și mereu o enervase faptul că el nu se uita niciodată la ea. Sigur, înainte era mică – avusese doar 10 ani cînd se mutaseră în apartamentul de lîngă. Dar crescuse, se împlinise. Toată lumea i-o spunea, de la mic la mare, bărbați și femei. Nimeni nu se sfia să îi admire curbele feselor ferme sau tăietura ușor șerpuită a abdomenului, atunci cînd purta tricouri strîmte.

Nimeni, în afară de EL.

Pentru el nu exista. Și, deși nu observase asta decît recent – adică în urmă cu o zi –, i se părea că trăiește cu decepția asta de cînd e lumea. Cum era posibil ca unui bărbat care o are în față toată ziua, să nu îi scape – din greșeală măcar – o laudă la adresa ei?

Acest lucru era dincolo de puterea ei de înțelegere. Și totodată, acesta era marele mister care o atrăgea spre el. Acesta era marele mister care o făcea să se întrebe noaptea, cînd se tîra prin așternut cu degetele prin chiloței, oare cum îi arată abdomenul, oare el cum strînge în brațe o femeie cu care face dragoste... Întrebări pe care nu și le punea în legătură cu majoritatea. Ceilalți erau triviali. Îi spuneau ce „cur bombat ai” sau „ce picioare de balerină ți-a dăruit maică-ta” sau pur și simplu,

un „ce te-aș fute” aruncat la beție atunci cînd, de nervi, nu mai știa cum să o abordeze, cum să o facă să le sară în pat.

Chestii de genul acesta nu o mai interesau de mult.

Dar să nu fii băgată în seamă cînd merita asta cu desăvîrșire... asta era altă poveste. Una pe care nu o cunoștea... încă.

Era familiarizată cu regula psihologică conform căreia, dacă ceva era repetat de destul de multe ori, *devenea* un adevăr și era conștientă că posibilitatea ca ea să fie urită, dar lumea să îi spună că e frumoasă, nu putea fi exclusă. Cu toate astea, aceste gînduri sfîrșeau prin a fi gonite. Cum putea lumea să îi joace așa o festă? Cum putea să adune atîtea laude și atîta admirație de la toți din jurul ei, dacă nu era un sîmbure de adevăr în spusele lor?

Privi spre oraș, cum luminile i se aprindeau și seara se lăsa peste el, punctuală, ca întotdeauna.

Ah, și mai era și scena de aseară. Stătuse – ca și acum – pe balconul de la camera de zi și fumase o țigară, să se calmeze, după scandalul pe care EL îl provocase. Și îi auzise certîndu-se – din cauza ei, ceea ce o bucură –, așa că își ciuli urechile, să audă ce își spun doi amanți unul altuia, cînd se ceartă pentru o pipiță ca ea. Nu auzi cuvintele distins, dar, la un moment dat, o auzi pe EA mormăind – și cu toate astea, Alexia auzise foarte clar cuvintele – „vrei să îți faci poftele cu mine acum?”.

În momentul acela sări în picioare și se aplecă peste balustrada comună a balcoanelor, să vadă ce se întîmplă. Și ce văzu atunci... să spuneam doar că, în ciuda celor 10 bărbați în jurul cărora își înfășurase picioarele, se simți ca o virgină. Își dădu drumul să cadă înapoi în balcon, cu privirea fixă, cu inima bătîndu-i puternic și cu o nevoie sfișietoare de a se închide în baie...

Iar acum stătea și se gîndea cum ar putea să primească și ea așa ceva. De la André? În niciun caz. Îl văzuse cum făcea el dragoste – mai bine spus SEX. Repede, furtunos și exploda ca

o sticlă de șampanie ținută prea mult la soare. Rezultatul era satisfăcător, dar... învechit. În niciun caz nu se compara cu fluiditatea, cu inventivitatea, barbaria și spiritul acela dominator pe care le văzuse în urmă cu o seară. Și ce văzu îi plăcu.

— Dumnezeuule, îi scăpă printre buze.

Se întoarse să vadă dacă nu o auzise cineva. Nu putea să creadă că singurul lucru la care se gândea era sexul. Avea 17 ani, pentru numele... Dar, spre deosebire de băieții de vârsta ei, care băteau toba despre asta, ea, ca și altele, era în stare să mascheze fără vreo problemă... problema.

Își privi ceasul de la mână. Arăta ora 22:48.

„Mai stau un pic. Poate prind ceva acțiune!”, gândi ea, și abdomenul îi tresări.

Din camera de zi a vecinilor nu se auzea nimic. Nici măcar țâcănitul tastelor mașinii de scris.

Mîncară de seară și apoi se tolăniră pe canapeaua infamă. Dădură drumul la televizor și trecură o dată prin grila de canale. Nu era nimic interesant la televizor, dar asta nu era o surpriză pentru niciunul.

— Cred că ar trebui să anulez abonamentul la televizor, concluzionează Diana, aruncînd plictisită telecomanda pe măsua.

— Tu îl plătești... și tu te uiți la el. Mie mi-e totuna, spuse el.

— Chiar nu te interesează? se miră ea.

— Mnu, spuse el repede, în timp ce se întindea peste măsua după cutia neagră. Dacă ai fi mai atentă cînd stai pe acasă, ai observa că eu nu mă uit deloc la televizor.

Se lăsă pe spate și începu să învîrtă cutia pe o parte și pe alta.

— Nu înțeleg... ce rost are să faci o cutie și să bagi ceva în ea, dacă nu o mai poți deschide, să scoți acel „ceva” afară? se miră el.

Scrijeli cu unghiile marginile cutiei, în speranța că poate va găsi modul de a o deschide, dar fără succes.

— Și uite cît e de netedă. Nici nu pot să îmi dau seama din ce e făcută. Materialul, ca textură pare a fi din lemn, dar la pipăit e rece. Lemnul nu e rece.

Diana se lăsă pe spate, lîngă el, și își trecu o unghie peste coapsa lui. El îi simți insinuarea, dar nu spuse nimic. Continuă să studieze artefactul, dacă asta era. Ea pufni pe nas și îl zgîrie mai tare pe picior. El o împinse ușor, semn că nu era vreme de joacă. Apoi, simțindu-se privit cu insistență, se ridică și se duse la masa de lucru. Puse cutia pe un vraf de foi, ca un *press-papier* grosolan, și se pregăti de scris. Își puse ochelarii subțiri pe nas și își trosni degetele. Apoi se aplecă asupra mașinii de scris și tastele începură să țâcănească.

Diana îl privi o vreme, îmbufnată, apoi se retrase în dormitor și încuie ușa.

Cînd el se hotărî să meargă la somn, ea dormea deja de ore.

Pe foile pe care le lăsase în mașină erau scrise următoarele:

Se trezi lac de sudoare. Singur într-o încăpere prost luminată de razele soarelui, care abia reușeau să treacă de fereastra mizerabilă.

Era îmbrăcat ca în visul său, cu o cămașă albă, pantaloni maro și pe piept avea prins un toc cu două pistoale. Era întins pe spate.

Se ridică în capul oaselor și își șterse picăturile de sudoare de pe frunte. Umerii îl dureau, genunchii îl dureau, capul îl durea... ca și cum cineva măturase cu el pe jos.

Se simțea uzat, obosit. Barba îi crescuse și părul îi stătea ciudat. Își aranjă figura în oglinda de pe perete, apoi deschise frigiderul.

Nu erau prea multe lucruri în el și puținele alimente rămase miroseau urât. Bău lapte dintr-o cutie, dar îl scuipă. Desfăcu o conservă, dar și aceasta avea gust ciudat. Verifică data expirării. Era peste doi ani.

— Futu-i!

Ieși pe balconul apartamentului situat la etajul 9 și privi în jur. La început nu acordă prea mult interes liniștii care îl înconjură. Vru să intre în cameră, dar se opri.

Își întoarse încet capul și ciuli urechile.

Nu auzea nimic. Absolut nimic. Liniște totală. În cartierul său. Locul în care îți era frică să ieși afară după asfințit.

Nu auzea nimic.

Privi mai îndeaproape străzile. Erau goale. Nici măcar câinii vagabonzi nu defilau pe trotuare. Nici păsărelele nu cântau.

Nu se auzea nici măcar un sunet. Era absolut...

„...superb!”, gândi bărbatul.

Era tot ce-și dorise vreodată: să fie lăsat...

„...dracului singur!”

Acum dorința părea să i se îndeplinească. Coborî repede la vecinul de sub el. Bătu nervos la ușă, așteptând să vină cineva să-i deschidă, dar, spre surpriza lui, ușa rămase neclintită. O izbi cu piciorul și aceasta se deschise. Cercetă apartamentul. Era gol.

Ieși în stradă și începu să strige, să lovească mașinile cu piciorul. Alarmerile se declanșară, dar nimeni nu ieși să le oprească sau să îl ia la bătaie.

În fața supermarketului era gol. Nicio mașină parcată, nici un boschetar nu cerșea mărunțiș, nici un părinte nu-și certa plodul isteric.

Se apropie de sensorul ușii și aceasta se deschise. Nici un vânzător nu era la casă, nimeni nu mătura podeaua, nimeni nu

aranja produsele pe rafturi. Nici măcar muzica aceea enervantă nu zumzăia prin difuzoarele ieftine, amplasate pretutindeni prin magazin.

Își privi pistoalele de la piept. Nu știa de unde le avea, cum ajunseseră la el, nimic.

Trase unul afară și îl privi. Era greu și butoiul era plin cu gloanțe lucioase. Ținti monitorul unui calculator. Apăsă pe trăgaci și tubul catodic cenușiu explodă cu un sunet surd.

Se întoarse brusc, să vadă dacă vine cineva să-l ia la șuturi.

Nimeni.

Împușcă încă un monitor.

Nimeni.

Spurse o vază imensă, pe eticheta căreia era scris un număr din opt cifre.

Nimeni.

Băgă pistolul în toc și se gândi ce altceva ar putea face să atragă atenția. Îi plăcea la nebunie situația, dar îi era frică să nu cumva să fie vreo farsă. Așa că dădu foc supermarketului și se ascunse, așteptând să vină pompierii.

După trei ore, timp în care nici măcar un câine vagabond nu-și făcu apariția, se convinse că, într-adevăr, era singur.

Se plimba acum pe aceleași străzi, dînd cu pietre în geamuri, zgîriind mașini luxoase parcate pe margini și jefuind magazinele pe rînd.

Se întoarse acasă și dădu drumul la televizor.

Nimic. Studioanele unde erau programate meciurile erau goale, studiourile de știri erau goale. Camerele filmau doar cadrele, scaunele și mesele goale.

Era singur.

Ieși pe balcon și se sprijini de balustradă. Privi cu ochii înlăcrimați spre orizontul purpuriu de vară și fâlcile îi erau încleștate.

Era singur.

Începu să tremure. Apoi își dădu capul pe spate într-un hohot isteric, de bucurie, așa cum nu mai simțise pînă atunci.

Era singur.

În clipa aceea îi trecură prin minte tot felul de gînduri. Era singur, ceea ce însemna că putea face ce voia. Nu erau oameni cărora să le lezeze drepturile, pe care să-i deranjeze comportamentul său, care să cheme poliția, care să...

Putea face absolut orice.

Era singur.

A doua zi se trezi după aproape 15 ore de somn. Dormise mult, pentru că în seara aceasta...

„Avem ceva special în program!”

Visase o întîmplare din copilărie care nu-i dădea pace nicicum.

Era copil. Avea vreo 12 ani. Era la bunici.

Apoi se ridică din pat, aruncînd pătura pe jos. Vru s-o ridice și s-o împăturească, dar se opri cu ea în mînă.

— Ce dracu' fac? Nu îmi vin musafiri! spuse, și începu să rîdă.

Aruncă pătura înapoi pe jos.

Se duse și se spălă pe dinți și pe față, și era cît pe ce să facă un duș, dacă nu și-ar fi dat seama că nu avea pentru ce să îl facă.

Își pregăti un suc de lămîie și se duse pe balcon. Închină cu paharul către vecinii imaginari din grădină și din fața blocului, apoi luă o dușcă.

— Bun, na, acum să vedem care e situația. Ce putem să facem? rîse el.

Își strîmbă gura, apoi rîse.

— Pardon, să vedem ce nu putem face!

Bătu darabana pe balustradă aproape jumătate de oră și ajunse la următoarea concluzie: putea face orice, în afară de orice i-ar fi pus viața în pericol într-un mod în care ar fi necesitat

ajutor extern (pe care nu îl putea primi, fiindcă nu avea cine să i-l dea).

Paharul era gol, așa că îl aruncă pe parbrizul unui Mercedes nou-nouț parcat în fața blocului. Parbrizul era acum decorat cu o floare cu petale concentrice.

Vru să se îmbrace și să iasă afară, dar se răzgîndi.

După cinci minute era în fața blocului, gol-puşcă, cu o sticlă de bere în mîna dreaptă și cu o bară scurtă în mîna stîngă. Trecu pe lângă Mercedes-ul în care aruncase cu paharul și îi izbi unul dintre geamuri cu bara.

— Acuma nu mai ești așa șmecher, nu? Hai, coboară! striga el către geamul vecinului al căruia era mașina. Uite ce fac cu mașina ta! țipă exhibiționistul, și mai izbi un geam cu bara.

Dar nu ieși nimeni.

— Da, așa m-am gîndit și eu! Să nu te mai văd cît trăiesc, m-ai auzit? rîse el, și mai trase o dușcă din sticla de bere.

Mai merse cîteva sute de metri, distrugînd mașini și spărgînd geamuri. Apoi îi veni o idee. Se cățăără pe geamul unui apartament de la parter și începu să caute prin mobilă cheile de la singurul Ford GT 500 pe care îl văzuse în viața sa.

— Aha! strigă el cînd le găsi într-un sertar din noptieră. Îți împrumut un pic scula, bine? Merci, știam că o să înțelegi! Pusi-pusi!! rîse el făcînd cu mîna portretului bărbatului a cărui mașină o fura.

Totul i se părea extrem de amuzant. Acum se putea bucura de tot ce îi fusese refuzat. Putea conduce orice tip de mașină, putea mîncă orice tip de mîncare, putea purta orice tip de haine, putea merge oriunde, putea asculta orice. Absolut orice.

A doua zi alinie toate mașinile pe care le putea găsi și le alinie pe calea ferată. Se sui într-o locomotivă din gară și o porni. Apoi se urcă în Fordul furat și urmări coliziunea. Normal, trenul de-raie și mașinile explodară, mai ales fiindcă le stropise cu benzină.

A treia zi sări cu coarda elastică de pe podul cel mai înalt din oraș, apoi incendie un palat țigănesc și jefui o bancă.

A patra zi dormi aproape 20 de ore și când se trezi hotărî să inunde blocul. Dădu drumul tuturor robinetelor din fiecare apartament și închise ușile și geamurile, sigilîndu-le cu silicon. Robinetelor le trebui aproape trei zile să umple complet blocul cu apă. Atunci bărbatul aruncă în aer ușa principală a blocului și toată apa izbi în plin un morman imens de șampon, stors în cele trei zile din sute de tuburi de plastic. În jurul blocului se formă un strat de spumă înalt de cîteva metri, care persistă timp de aproape două zile.

Și astfel decurse viața bărbatului singur timp de cîteva ani, iar la sfîrșitul acestui interval, orașul arăta ca o zonă de război. Nu mai exista nicio clădire întreagă. Cursul rîului fusese de mult deviat și un crater cu raza de 50 de metri își găsise loc în piața Primăriei.

Cele trei poduri erau acum distruse și le folosea pe post de piste de lansare a mașinilor. Distruse astfel peste patru sute de mașini și doar 23 dintre ele reușiră să aterizeze pe partea cealaltă a podului.

Reușise să rețeze un bloc înalt de douăzeci de etaje cu ajutorul mașinilor pe care le izbea la baza clădirii.

Reușise să vizioneze aproape un sfert din totalul filmelor aflate pe piață, cu o medie de trei pelicule pe zi.

Ascultase cam jumătate din melodiile pe care le putuse aduna și citise cam 80 de mii de pagini de literatură.

Spărsese cîteva sute de tone de sticlă, distruse cîteva sute de clădiri și aproape două mii de mașini.

Consumase milioane de metri cubi de apă cu experimentele sale și milioane de kilowați și în tot acest timp băuse aproape cincisprezece metri cubi de bere.

Punea în practică orice idee îi venea, indiferent de cît de stupidă sau cît de periculoasă era.

Și efectiv nu își făcea griji pentru ziua de mîine. Apa curgea la robinet, curentul era în funcțiune, toate se desfășurau de parcă o lume întreagă muncea și numai el trăgea foloasele.

De la o vreme însă, începu să-și pună întrebări. Atunci cînd totul părea să-și fi pierdut orice sens, cînd ajunse la perioada în care ar fi dorit să își împartă viața cu altcineva, să plîngă, i se păru un pic ciudat că lumea în care se trezise în acea dimineață nu îi oferea nimic.

Începea să creadă că e subiectul vreunui experiment extraterestru, dar nu prea credea în așa ceva, așa că ideea fu abandonată repede și distrugerile îi luară locul.

Trecuseră aproape zece ani de cînd devenise singurul om din lume. Era acum un om relativ cultivat, dar toată cultura sa nu îi atenuase în niciun fel setea de distrugere.

Oricum, venise o perioadă în care trebuia să o ia mai ușor cu demolările, fiindcă nu prea mai avea ce să distrugă. Orașul era făcut praf.

Acum atinsese o fază contemplativă.

Se întreba constant cum reușise să nu se rănească. Demolase un oraș întreg, dar nici măcar nu se zgîriase pe mîină. Trupul său arăta impecabil. Fără celulită, fără cicatrici, frumos modelat.

Făcu un calcul aproximativ și realiză că își petrecuse ultimii zece ani de solitudine distrugînd, profanînd, inundînd și incendiind. Însă nu făcuse nimic care să rămînă după el. Nu scrisese niciun cuvînt, nu cîntase nicio notă, nu pusese nicio piatră, nu reparase absolut nimic.

La o adică, nici nu avea de ce. Nimeni nu i-ar fi citit cuvîntul, nimeni nu i-ar fi ascultat nota, nimeni nu ar fi locuit în casa ridicată de el.

Era singur și îi trebuiseră zece ani să realizeze acest lucru.

Nimeni nu avea să-l mai vadă zîmbind, nimeni nu avea să-l mai certe, nimeni nu avea să-i mai arate nimic, nimeni nu avea să-l mai iubească, nimeni nu avea să-l mai asculte.

Nu avea să audă nimic din ce nu auzise pînă în urmă cu zece ani.

Începea să realizeze că făcuse o greșeală. De fapt, nu își dorise această singurătate. Fuseseră doar vorbe spuse la nervi, care se dovediseră a fi îmbibate cu puteri zeești.

El era cauza singurătății sale. Nu dorințele, nu ura, nu alte entități... ci el și numai el.

Distrusese totul în jurul său, dar nu se simțea deloc rău.

— E în natura noastră! se resemnă el.

Cu timpul, licărirea din ochi îi dispăru. Acum privea cu milă la fiecare apus impecabil, îmbibat cu nuanțe de roz, mov, galben și albastru, la fiecare noapte în care bolta era găurită de stele, la fiecare rază de soare, la fiecare frunză roșie, la fiecare fulg lent de nea.

Nu îl mai interesa nimic.

În jurul său, orașul se transformase într-o ruină de proporții, dar trecuseră aproape douăzeci de ani de cînd nu mai spărsese un geam.

Acum își contempla fiecare clipă. În mod normal, ar fi stat pe lîngă o persoană iubită.

Își dorea asta.

Dar nu mai conta nimic. Orice ar fi făcut, ar fi făcut doar pentru el. Nimeni altcineva nu se mai afla în preajma sa.

La casetofonul din spatele său cînta aceeași melodie de ani de zile. O baladă rock, un cîntec lent, cu solo-uri care smulgeau lacrimi și păreri de rău oricui.

Oricui, dar nu și lui.

Uitase ce însemna să-ți pară rău. Uitase ce însemna să plîngi. Nu-i mai păruse rău de ceva de eon, și nu mai plînse de aproape 35 de ani.

Era ca o mașină.

Se trezea dimineța, mînca și bea, apoi pornea casetofonul și asculta aceeași melodie toată ziua, privind cerul sub care se afla singur. Apoi se culca cu inima din ce în ce mai amară.

Nu mai avea pentru ce să trăiască, dar încă îi era frică de moarte.

Îi părea rău pentru toată viața pe care și-o irosise, stînd singur și făcînd ceea ce i se păruse doar într-un singur moment că ar fi important.

Îi părea rău pentru toți cei pe care îi îndepărtase din preajma sa, din motive stupide.

Îi părea rău pentru fiecare dată cînd tăcuse în preajma persoanei iubite, în loc să o ia în brațe și să îi spună că o iubește. Nu conta dacă ea îl iubea sau nu.

Îi părea rău pentru oameni.

Și continua să îi pară rău chiar și atunci cînd crezu că găsisese, în sfîrșit, o scăpare. Stătea tolănit pe un scaun în fața unei case cu două caturi și privea cum soarele apunea în spatele unei perdele de zăpadă. Fulgii erau mari și se prelingeau lent pe orizont. Soarele era acum roșu, pe jumătate scufundat în pămînt.

Bătrînul era îmbrăcat subțire, fiindcă nu îi era frig. Nu se îmbolnăvisese niciodată de cînd era singur. Nici nu mai încerca să înțeleagă de ce.

Privea pistolul negru, cel cu care se trezise la piept în prima lui zi de singurătate totală.

— Vin, băieți, acuma vin! șopti bătrînul, și puse țeava pistolului în gură.

Încercase și alte metode de sinucidere, dar pentru celelalte era nevoie de curaj. Să te spînzuri, să te îneci, să te arunci de la înălțime, să îți tai venele. Ultimul pas era cel mai greu. Nu reușise nicicum să-l facă.

Dar asta, asta era ceva mult mai ușor. Trebuia numai să apese pe trăgaci. Apoi nu-și va mai aduce aminte de nimic. Nici măcar nu va dura.

Privi pentru ultima oară apusul și închise ochii. Apusurile erau singurele lucruri pe care regreta că le pierde.

Cuprinse țeava cu dinții și apăsă ușor pe trăgaci. Se auzi un „clic” scurt, dar nu se întâmplă nimic. Se aștepta să simtă orice, dar gustul metalului din gură îl făcu să amețească.

Ce se întâmplase?

Trase iarăși ciocanul, fără să deschidă ochii. Apăsă pe trăgaci, dar era tot acolo.

Gloanțele erau goale.

Iar el era orb. Pleoapele clipiră, dar apusul nu își reluă locul la el pe retină. Putea simți fulgii de zăpadă, putea simți adierea lentă, sacadată a vântului, dar nu mai vedea.

În clipa următoare, lacrimi începură să-i curgă pe obrazul șifonat de atîta rîs.

Din clipa aceea începu să numere fiecare secundă care trecea pe lângă el. Încetă să mănînce, să bea, să facă orice. Din acel moment singura sa misiune devenise numărarea secundelor. Devenise o clepsidră umană.

Își pipăi drumul spre pat, se așeză pe salteaua mizerabilă și își acoperi ochii nefuncționali cu pleoapele obosite.

Începu să numere.

1, 2, 3...

Nu își mai amintea cum îl cheamă.

4, 5, 6...

Nu își mai amintea cîți ani avea.

7, 8, 9...

Nu mai știa ce înălțime are.

10, 11, 12...

Uitase cine erau părinții săi.

13, 14, 15...

Nu își mai amintea dacă iubise vreodată.

16, 17, 18...

Nu știa unde se află.

19, 20, 21...

Cu fiecare secundă numărată, uita cîte un amănunt din viața sa. Își uită astfel dorințele, fricile, visele, coșmarurile, iubirile, sentimentele, lacrimile, culorile, ideile, prietenii, dușmanii, familia, succesele, melodiile, obsesiile, totul.

După o vreme, uită și care era motivul pentru care număra. Așa că se opri. Nu mai avea absolut nicio amintire. Uitase tot. Numărase eternitatea și uitase tot în schimb.

Era orb și lipsit de sens, gol și inutil. Și totuși exista.

Mai putea gândi, dar nu avea niciun sens.

Nimeni nu va mai asculta ce avea de spus, nimeni nu îl va mai privi, nimeni nu îl va mai mîngîia, nimeni nu îl va mai iubi.

Era singur, pentru eternitate.

Nu știa dacă era viu sau mort.

Oricum nu conta. Oricare ar fi fost situația, era clar.

Niciodată nu avea să mai vadă pe nimeni.

Era singur, pentru eternitate.

Voia să intituleze povestea „Prostii căzute după aragaz, în timp ce făceam mîncare”.

El se băgă în pat și își trecu brațul peste mijlocul ei subțire. Adormi aproape imediat și visă la valuri înspumate ale unei mării roșii.

Cutia cea neagră se afla pe noptieră.

Dimineață se trezi și o luă direct spre Institutul de Tehnologie, nu înainte de a mototoli hîrtia pe care o lăsase cu o seară

în urmă în mașina de scris. Nu știa dacă Diana o citise, dar spera că nu. Ceea ce scrisese pe foaia aceea era... o prostie, o joacă, un exercițiu, o relicvă a vremurilor de mult uitate, pe când își pierdea vremea cu povestioare științifico-fantastice și se mîndrea în sinea lui că era un scriitor în ascensiune.

Cînd dădu să iasă din clădirea în care locuia, în fața lui apăru fata aceea, Alexia.

— Bună, îl salută ea repede, ca să nu își piardă curajul.

— Bună, răspunse el, și dădu să treacă.

Surprinse cu coada ochiului privirea fetei și se opri.

— Ah, îmi pare rău pentru palma pe care ți-am tras-o, se fistîci ea.

— Nu e mare lucru, o liniști. Am meritat-o, sunt sigur, zîmbi el încurcat.

— Ah, da, dar... era adevărat ce ai spus.

— Dacă tu zici...

— Zic! interveni ea cu patos, apoi realizează că se cam grăbise să îi dea dreptate.

„Oare știe pentru ce vreau să fac asta? Oare știe pentru ce vreau să mă purific?”, se întrebă ea.

— Nu mă mai întîlnesc cu tipul ăla. Și nici cu alții, se confesă ea.

El rămase mirat. De ce îl interesa pe el asta?

— Păi, bravo ție! Meriți ceva mai bun, spuse el, ca din inerție.

Fata roși, la gîndul că el își găsise timp să se gîndească la ce era mai bun pentru ea. Însemna că îi păsa, în fond, de ea.

Văzînd că fata nu spune nimic, că nu schițează niciun gest, spuse:

— Ascultă, trebuie să fiu undeva peste 20 de minute...

Fata înțelese și, docilă, satisfăcută de mica lor interacțiune socială, încuviință din cap.

— ...ne mai vedem, bine? Doar suntem vecini, rîse el. Te las! și îi făcu cu ochiul.

Fata îl privi cum se îndepărtează, cu geanta de umăr din piele neagră, în care se putea distinge o formă cubică, și oftă. Simți cum sufletul i se înalță într-un fel în care nu mai simțise pînă atunci. Și mai simți celularul vibrîndu-i în buzunar. Îl ridică și privi afișajul: *André vă apelează*. Trase aer în piept și răspunse.

— André, trebuie să vorbim ceva!

Depuse cutia de pe masa metalică. Alistair, bărbatul de 29 de ani, îmbrăcat într-un halat alb, cu ochelari pe nasul lung și subțire, de intelectual, o privi, fără să o atingă.

— Ce e asta?

— O cutie, după cum pare. Dar nu cred că e o cutie, spuse el.

Alistair o luă în mînă. O întoarse pe toate părțile și apoi întrebă:

— Și ce vrei să fac eu cu ea?

— Nu știu. Studiaz-o. Uită-te să vezi ce are în ea.

— Pe unde se deschide?

— Nu știu. Nu am găsit nicio deschidere.

— Din ce e făcută? întrebă Alistair.

— Dacă știam, nu mai veneam la tine.

Alistair oftă.

— De ce nu o lași aici și te întorci mîine după ea?

El îl privi, apoi privi cutia. Nu era de acord.

— Bine. Atunci hai să vedem ce e cu ea.

O trecură prin toate aparatele din laborator. Alistair nu putu spune în final decît:

— Eu zic să o punem sub un laser. Să o tăiem în două, să vedem ce conține.

— Hm, nu! refuză el, luă cutia și o băgă în geantă, apoi îl salută pe Alistair și ieși.

Ajuns acasă, o găsi pe Diana nervoasă.

— Unde ai fost?

— De ce te interesează? Și – aruncă un ochi la ceasul de pe masă și observă că era abia ora 14 și un pic – tu ce cauți acasă la ora asta? S-a întâmplat ceva?

— Nu m-am simțit bine și mi-au dat voie să plec mai repede. Sunt acasă de la ora 10. Tu pe unde dracu' umbli? De asta stai acasă în timp ce eu muncesc ca o sclavă, să îți faci mendrele prin oraș?

— Calmează-te, îi spuse el pe un ton scăzut. Am fost la Institut.

— Care Institut?

— Institutul de Tehnologie.

— Ce mama dracului cauți tu la Institutul de Tehnologie? scriși ni ea. Acolo se țin cenaclurile, mai nou?

— Am fost la un prieten care lucrează acolo...

— Ce prieten?

— Un prieten. Nu îl cunoști...

— Păi, spune-mi cum îl cheamă?

— Alistair. Am fost colegi de liceu.

— Mhm. Și ce ai făcut acolo?

— Am dus cutia la studiat, spuse el scîrbit de lipsa ei de toleranță și de scenele de genul acesta, care se înmulțeau îngrijorător în ultima vreme.

Scoase cutia din geantă și o depuse pe masă.

— Cum te simți acum? Mai bine sau mai rău? o iscodi el.

— Lasă-mă-n pace! îi strigă, și se întoarse în dormitor.

El se duse în bucătărie și făcu un ceai cu multă mentă, în care stoarse o lămâie verde din cele pe care le foloseau la cocktailuri Mojito, când dădeau petreceri, și îi aduse băutura în cameră. Apoi, fără vreun cuvînt – știa că Diana avea nevoie de timp să

se calmeze –, se întoarse în bucătărie și se puse să prepare ceva de mâncare.

După cam o oră, Diana se trezi și fu atrasă în bucătărie de mirosul legumelor cu pui și orez la tigaie și desigur, de legendarele lui clătite cu scorțișoară și ciocolată.

Sună la sonerie energic. De dincolo de ușa masivă se auzea muzică și glasuri de oameni care probabil nu se sinchiseau că era ora unsprezece seara.

În prag apăru un bărbat de veo 35 de ani, cu barbă și părul prins într-o coadă de samurai, care purta un sacou negru și pe dedesubt un tricou alb cu un imprimeu negru, făcut la comandă. Acesta era Vannacut.

Zimbi machiavelic, arătîndu-și dinții lungi și gingiile trandafirii și se dădu la o parte, făcînd un semn curtenitor cu brațul. Diana intră prima. Era îmbrăcată într-o rochie roșie, pînă la genunchi, purta ciorapi plasă cu dungă la spate, negri și o pereche de pantofi cu toc cui, tot negri.

Vannacut o strînse în brațe suav și apoi, fără un cuvînt, îi făcu semn să meargă la bar.

Diana se supuse.

Apoi intră el. Îmbrăcat într-un costum strîmt, negru, iar pe dedesubt o cămașă albă și o cravată verde-închis, simplă. Dădu mîna cu Vannacut.

— Ce mai face pictorul nostru preferat? Propagandă? rîse el.

— Hei, trebuie să mănînc și eu, rîse Vannacut, și închise ușa în urma lui.

Îl conduse și pe el la bar, unde comandă două pahare de *bourbon*.

Aceasta era o petrecere-vernisaj. Pe pereții mari și albi ai apartamentului obscen de spațios, pe care Vannacut îl deținea

în acea zonă centrală a orașului, se aflau zeci de picturi. Cele mai multe dintre ele nu erau mai mari decât un dop de sticlă. Toată lumea prezentă primise câte o lupă, cu care să poată studia picturile minuscule.

El își roti privirea prin apartament. Numai lume bună. Regizori, producători, actrițe, soliști, vreo trei politicieni, oameni de vază, ce mai. Barul se afla în mijlocul apartamentului. Toată lumea ținea în mână pahare cu picior înalt, și discutau despre... *mă rog, despre ce se discută la astfel de evenimente. Lucruri plictisitoare, sunt sigură.*

Vannacut și el se cunoșteau de ani de zile, de pe vremea când niciunul dintre ei nu era altceva decât un nimeni, de pe vremea când se duceau neinvitați la petrecerile decanului și sfârșeau prin a se ghiftui din colecția lui personală de vinuri.

— Vrei să cucerești alt domeniu, ha? Nu ești rezonabil. Ai dat lovitură pe piața de carte... și acum vrei să furi și gloria pictorilor, îi reproșă el lui Vannacut, în timp ce trase o dușcă de tărie.

— Dă-i dracului! strigă Vannacut. Dacă sunt mai bun decât ei, de ce să nu mă laud? Nu îmi place umiliința de dragul umiliinței. Am talent și îl valorific.

— Cum se numea cartea aia a ta? întrebă el.

— „Supa neagră”... replică Vannacut cu un aer triumfător și totodată plictisit de succes.

— Ah, da, ciorba nelegiuitorilor. Hmpf, mi-e o ciudă pe tipii care găsesc subiectele astea despre care să scrie. Mie numai prostii îmi trec prin minte. Scriu jumătate de volum și mă las păgubaș, fiindcă îmi dau seama că nu merită.

Vannacut îl privi neîncrezător. Ridică paharul în semn de salut spre cineva din cealaltă parte a încăperii și apoi se întoarce spre el:

— Ce s-a întâmplat?

— M-am blocat. Nu mai pot scrie. Stau și mă holbez toată ziua la hîrtia aia și tastez numai prostii pe ea, apoi o rup și încep una nouă... dar rezultatul e același. Sunt pe cale să îmi scriu capodopera, dar nu pot începe. De asta am nevoie, de un început. Să știi în ce direcție să o iau...

El se întoarce spre tejegeaua barului și trînti paharul, nervos, după ce îl goli.

— Hei, hei, mie poți să îmi zici ce te frămîntă, îl îmbărbătă Vannacut, lipindu-și umărul de al lui, ca și cum ar fi conspirat. Hai la mine în birou.

Își umplură paharele cu tărie și gheață, apoi trecură pe lângă un grup de servitoare ce purtau mai nimic – ideea lui Vannacut – căroră pictorul le dădu câteva instrucțiuni, apoi urcară spre biroul acestuia, care se afla la al doilea nivel al apartamentului.

Urcînd, el o văzu pe Diana rîzînd cu poftă la glumele unui tip pe care el îl cunoștea numai din vedere. Oftă.

Intra în biroul lui Vannacut și el se trînti pe unul dintre cele trei fotolii îmbrăcate în piele neagră.

— Deci, omule, spune-mi ce te frămîntă?

El nu spuse nimic. Vannacut era exact așa cum și-l amintea: direct, sigur pe el, plin de succes. Făcea bani din orice. Ar fi fost în stare să stoarcă celebritatea și faima din piatră seacă.

— Ar trebui să te apuci de băut, continuă tot Vannacut. Eu am scris „Supa neagră” pe jumătate beat fiind. Asta fac scriitorii cînd se blochează: beau. Se trezesc beți, se culcă beți și între aceste momente, beau de sting.

Acestea spuse, dădu pe gît o dușcă de bourbon.

— Nu cred că alcoolul e soluția la problema asta, dădu el din cap, sceptic.

— Alcoolul *poate fi soluția*, dacă îl lași, rîse Vannacut.

— Hm. Ți-am spus de cutia pe care am primit-o? întrebă el.

Vannacut îl privi și clătină din cap aproape imperceptibil.

— Am primit, pardon, am găsit pe preșul din fața ușii un cub. Era învelit în hîrtie și avea un bilet pe care scria „Pentru Jonas”. Normal că am desfăcut hîrtia, și peste ce dau? O cutie, mai bine spus un cub, fiindcă nu am reușit să îl deschid încă. E ceva banal, la prima vedere, dar după cîteva zile îl duc la Institut, la un prieten, să îmi spună ceva despre el. Fii atent aici. Îmi spune că nu știe din ce material e făcut. Că materialul nu apare în tabelul metalelor, că nu e lemn, că nu e plastic, că e ceva ce nu a mai văzut. Îmi spune că e un cub perfect...

— Cub perfect?

— Da. Teoretic, un cub e perfect, dar practic, la nivel microscopic, cele patru înălțimi, cele patru lungimi și cele patru lățimi nu sunt egale între ele. Oricum, îmi spune toate chestiile astea și mă bulversează, iar eu mă întorc acasă și nu fac altceva decît să mă joc cu prostia aia de cub, care parcă sugerează tot din mine. Nu mai am chef să fac nimic altceva.

Vannacut îl privi sceptic.

— Tot nu înțeleg. Ce are de-a face cubul cu faptul că nu poți scrie? E noua ta jucărie preferată și nu o poți lăsa din mîna ca să scrii?

— Cam așa ceva. Dacă ai vedea cum arată! Am senzația că e mereu schimbat, că văd ceva nou de fiecare dată cînd pun mîna pe el. Și textura... ah, e mai tare ca pielea oricărei femei.

— Să înțeleg că Diana are de suferit pe tema asta? hohoti Vannacut.

El lăsa capul în piept, vinovat. Vannacut sesiză atitudinea și se potoli.

— Uite, chiar dacă nu îți dai seama, acesta e un subiect perfect pentru tine. Diavolul și ispitele sale.

El îl privi pe pictor.

„La dracu’, are dreptate!”

— Scrie despre prostia asta de cub, despre împrejurările în care „v-ați cunoscut”, despre chestiile la care a trebuit să renunți pentru el, știu eu... tu ești scriitorul. Inventează-ți demonul propriu...

— Și apoi să îl combat, spuse el sec, cînd își dădu seama că acesta era tiparul cu care Vannacut dăduse lovitura și că, de fapt, asta era ceea ce lui i se spusese să NU scrie.

— Da, exact. Și apoi ai nevoie de un salvator. Pe acesta nu îl poți fabrica. Nu *trebuie* să îl fabrici. Aici nu e vorba de Deus Ex Machina. Trebuie să se nască, să pară și să fie real. Trebuie să se nască din sămînță sfîntă...

— Oprește-te!

Vannacut amuți.

— Nu pot să îți iau ideile și să spun că sunt ale mele. Am mîndria mea!

— Care te duce în săpă de lemn! rîse Vannacut. Ești atît de naiv încît crezi că toți marii artiști mustesc de originalitate? Pe dracu’! Toți fură cît de mult pot de la cei din jurul lor și singurul efort pe care îl fac e că se chinuie să îmbine ce au furat într-un mod cît mai coerent, să îi dea o formă clară. O să îți spun o poveste despre care am aflat pe vremea cînd eram și eu într-un impas, ca tine. Am aflat despre un tip – nu îi voi da numele – care e un scriitor aplaudat în toate colțurile lumii, că, de fapt, nevastă-sa era cea care îi scria atît-de-apreciatele-cărți.

Se opri și îl privi.

— Asta e povestea? întrebă el, și dezamăgirea i se citea clar pe fața obosită.

Vannacut zîmbi și răspunse:

— De ce subestimezi puterea simplității? Ascultă-mă și învață din cele ce îți spun. Dacă tu crezi că faci ceva nou, că ești un hoț și un ticălos care aparține unei rase noi, te înșeli. Tocmai ai intrat în cel mai vechi joc al artei.

Vannacut dădu pe gît restul din pahar, apoi își împreună degetele și îl privi pe el, calm.

De afară se auziră chiote și începu un tropot.

Vannacut se ridică de pe fotoliu și trecu pe lîngă el. Deschise ușa biroului și se sprijini de balustradă. Veni și el într-un târziu și se opri lîngă Vannacut. Acesta spuse:

— Mă bucur să văd că măcar ea se distrează la petrecerea mea!

Diana și încă vreo cinci femei încropiră o horă, în mijlocul apartamentului. Trupa de jazz începu să cînte ceva ritmat, și femeile, băute cum erau, se prinseră să danseze. Toate fuseseră pe tocuri, dar acum pantofii le erau aruncați pe jos, formînd o grămadă multicoloră, în jurul căreia femeile își roteau fustele. Se vedeau acolo o pereche de Prada, un toc de Blahnik, o baretă de Christine LoPresti, un Beverly Feldman singuratic... Femeile se distrau. Vannacut coborî spre bar și, în treacăt, spuse:

— Ține minte ce ți-am spus. Cel mai vechi joc al artei!

Cuvintele lui se pierdură.

Alexia trase aer adînc în piept și începu un nou capitol. Cumpărase cartea vecinului de la librăria de peste drum, în care nu mai călcase de pe vremea cînd era o fetiță. O costase ceva, era o ediție cu copertă cartonată, de la o editură prestigioasă. Coperta era neagră, iar desenul alb-negru era o clonă a celebrului *Viscol: Vas ieșind din port* al lui Turner¹. Aflase asta de pe interiorul copertii și se bucură că avea acum ocazia să îi arate vecinului cît de mult o interesau cărțile lui. Desigur, asta era prima pe care o citea și, în ciuda numeroaselor citate din variate și cunoscute reviste de critică literară, cum că volumul

1. Joseph Mallord William Turner (1775-1851), pictor englez romantic ale cărui lucrări, se spune, au pus bazele impresionismului.

era o „chemare la arme a tineretului sedat de tehnologie”¹, făcea eforturi să nu adoarmă cu cartea în mînă. Titlul era adîncit, cu litere mari, roșii – fontul era probabil *Futura Condensed: Ziggurat*.

Citise abia vreo 30 de pagini din cele 700 ale cărții și începuse să creadă, ba nu, să se resemneze, că lectura avea să intre la categoria „timp pierdut”. Nu pricepea o iotă din narațiunea cărții, nici stilul în care aceasta era scrisă nu îi plăcea, nimic nu o îndemna să continue cu răsfoitul paginilor.

„Asta e carte scrisă *de* tocilari *pentru* tocilari!”, scriși în sinea ei, blestemîndu-și ignoranța.

Oricum, era un sîmbure de bine în tot acest rău. Acesta era motiv de discuție cu autorul, era o scuză, putea să îl descoasă, să îi stea în preajmă. Totuși, hotărî să nu meargă chiar nepregătită. Mai citi cîteva pagini, apoi îi sună telefonul de pe nopțieră.

Fără să se gîndească, închise cartea și răspuse la telefon. Imediat înjură în sinea ei. La celălalt capăt era André. De cînd se despărțise de el, o suna încontinuu, ba reproșîndu-i comportamentul, ba cerșindu-i o a doua șansă, ba cu cuvinte de ocară, ba de afecțiune pură.

Pentru Alexia, André reprezenta acum un ideal depășit, ceva ce prezentase interes cît timp îi era de neatins, dar, după ce îi căzuse în gheare, nu devenise nimic altceva decît un pion, o marionetă, de care acum îi părea rău. Dar nu putea continua să stea lîngă el, cînd erau în jurul ei pești mult mai mari de prins. André era prototipul adolescentului în papucii căruia toți restul ar vrea să fie: avea un ten perfect, buzunare mereu pline, idolatrizat, băgat în seamă de toată lumea, o regula pe cea mai tare tipă din liceu etc. Dar avea alte lipsuri, care făceau

1. Citat din *Kriterion Collection Reviews*.

ca imaginea lui să se subrezească în fața Alexiei. În particular era extrem de neinteresant, conversațiile cu el se reduceau la dezbateri asupra mașinilor (la care, în ciuda aparențelor, nu se pricepea deloc) și asupra prietenilor cu care se îmbăta regulat. Se părea că ceea ce îl făcea să fie atât de dorit de toată lumea nu era el, ci, de fapt, atitudinea celorlalți referitoare la el.

André o sunase de data aceasta să o roage să îi mai acorde o șansă, să accepte o invitație la cafea, unde, promitea el, va face tot ce e uman posibil să o recâștige. Alexia îl ascultă fără să spună un cuvânt și apoi răspunse că nu se poate. Avea treabă mai târziu. Atunci să meargă în momentul acela. Nu se poate. Avea treabă și în momentul acela. Ce treabă? Nu e treaba lui.

Urmără țipete și erupții isterice din partea lui, dar fata închise telefonul și reluă lectura. Ceea ce André nu pricepea era că Alexia nu *voia* să fie recâștigată. Nu o mai interesa relația lor. Oricum, nu se prea putea numi relație ce aveau ei. Nici măcar nu se iubeau. Nici oficial și nici neoficial. Erau un cuplu care se formase din dorința colectivă a celor din jurul lor. Se iubeau pentru oameni ca Marsh, ca Odrade, ca Haasi. Avea impresia că ceilalți băieți o iubeau pe ea, iar André era întruparea sentimentelor lor. Era la fel și cu fetele.

Începu să citească iarăși din carte, dar nu apucă să parcurgă cinci rînduri, că telefonul începu iarăși să sune. Era André.

Închise cartea și ieși din cameră. Avea de gând să îl ignore, dacă vedea că nu înțelege de vorbă-bună. Zîmbi, gândindu-se la diplomația cu care tocmai acționase.

Hotărî să meargă la el, la vecinul pe care probabil că avea să îl întrerupă din scris, dar nu avea ce face. De fapt, nu acesta era adevărul. Voia să vadă dacă tertipul cu cartea funcționa și nu mai avea răbdare. Așa că se postă în fața oglinzii din hol și își studie aspectul, ca orice domnișoară care știe că *așa ceva se face*.

Purta o pereche de pantaloni foarte scurți, albi cu buline roșii, și un maiou cu umerii ușor volănați. Își studie *privirea de*

băgat băieții în boală. Se declară mulțumită, chiar dacă nu era sigură că va funcționa și la el, fiindcă nu o testase încă pe bărbăți *ca el*, care păreau imuni la formele ei. Dar ceva tot nu părea în regulă. Părul. Pletele castanii îi erau prinse într-o coadă de cal – aceasta era ținuta de cameră. Așa că o rectifică. Desfăcu elasticul din păr și îl aruncă pe masa de pe coridor. Își ciufuli puțin pletele și era gata. Ridică volumul la piept, de parcă era un cadru universitar care se pregătea să intre la cursuri și își trimise un sărut prin oglindă.

— Unde te duci? se auzi vocea mamei, care o văzu ce făcea pe coridor.

— Ăăă, se fistici fata... Cobor să duc cartea la un coleg.

— Credeam că școala începe abia săptămîna viitoare.

— Așa e, dar am ținut-o la mine de multă vreme. Mă întorc imediat. Pa! spuse și trînti ușa în urma ei.

Era desculță pe cimentul rece din fața ușii lui.

Trase aer în piept și bătu la ușă. Nu se auzi niciun zgomot în apartament. Mai bătu o dată. Se auziră pași apropiindu-se și ușa se deschise cu o smucitură. El apăru în prag, într-o pereche de pantaloni de trening negri, pe picior și la bustul gol. Era transpirat și roșu la față. În mîna stîngă ținea o cutie neagră.

— Ăăă... hei... ciao! spuse ea, pierdută.

— Ciao, răspunse el. Te pot ajuta cu ceva? zîmbi el.

Fata încă privea la trupul subțire al scriitorului, cum fibrele se împleteau pe brațele lui și mai ales în zona de pe marginea abdomenului. Nu se așteptase ca el, un vierme de bibliotecă, să aibă un corp atât de bine întreținut.

Dar fiindcă el o privea mirat, ea își recompuse ținuta și spuse, ridicînd cartea:

— Am niște întrebări. Dai consultații particulare? zîmbi ea.

El o privi, privi și coperta, și păru că nu își dă seama ce se întîmplă. Imediat recunoscuse cartea și un zîmbet îi lumină față lucioasă de transpirație.

— Desigur, rîse el. Pofțiți înăuntru, domnișoară, spuse, și se dădu în lături, făcînd un gest larg cu mîna.

Alexia păși încet pe parchetul rece și trecu pe lîngă el, adulmecînd aerul din cameră. El o pofți să se așeze pe canapea – *O, Doamne! canapeaua aceea* – și o întrebă dacă bea ceva?

— Nu beau alcool. Și nici tu nu ar trebui să bei, îl dojeni ea, de parcă erau prieteni de ani de zile.

— Sunt scriitor, prin urmare, lumea se așteaptă să beau. Face parte din fișa de descriere a postului! rîse el, și îi făcu cu ochiul. Gîndi: „Cuvintele lui Vannacut îmi ies pe gură!”. Apoi: Deci fără alcool. Altceva poți să îți aduc? insistă el.

— Nu știi. Ce ai?

— Păi... alcool, alcool, alcool, apă, puțin suc de fructe, dacă vrei...

— E perfect! confirmă ea, deși nu întrebuse din ce fel de fructe era făcut. Spera să nu fie de portocale. Nu suporta portocalele.

Pînă cînd el scotocea prin frigider după ce îi trebuia, ea privi împrejur. Camera de zi era spațioasă, mobila lipsea aproape cu desăvîrșire. Canapeaua – *O, Doamne! canapeaua aceea* –, o măsuță joasă, de sticlă, două fotolii, o bibliotecă imensă, plină cu titluri de care nu auzise în viața ei, gen *From Hell*, *Flow My Tears*, *The Policeman Said*, *Crash*, *Steppenwolf*, și parcă observase și un volum incredibil de gros, pe al cărui cotor scria cu litere roșii *Hitler*, iar mai jos, două cuvinte în germană, o masă de lucru ornată cu un toc de hîrtie, o veioză și o mașină de scris ce părea antică. În rest, flori peste flori, iar într-un colț, lîngă ieșirea care dădea în balconul larg, se afla o parodie de copac, cu ramuri de sîrmă și hîrtii pe post de frunze. Imediat observă un poster de film, într-o ramă neagră, subțire, atîrnat deasupra canapelei. Înfațișa o tipă brunetă cu părul tuns pînă la umeri, care stătea pe burtă într-un pat și fuma, în timp ce

răsfoia o revistă. Își ținea picioarele încrucișate, deasupra feseilor. Titlul filmului era scris cu galben, grosolan, de parcă cineva îl trasase cu o pensulă lată pe asfalt: PULP FICTION.

El se întoarse în cameră cu două pahare. Al lui, în care se afla un lichid ce aducea la culoare cu uleiul, probabil whiskey și al ei, în care se afla... suc de portocale.

Îi înmîină paharul și ea zîmbi. Se prefăcu că soarbe din el, dar nu făcu decît să își înmoaie buza de sus în lichidul acrișor. Apoi depuse paharul pe masă.

El trase o dușcă serioasă din paharul lui, apoi se duse la scaunul de lîngă masa de lucru și puse pe el un tricou alb.

— Deci, zîmbi el, voiai să știi?

— În primul rînd, îi întinse ea cartea, vreau un autograf.

— Desigur, spuse el cu un glas serios, de parcă ar fi aprobat o invazie.

Semnă cartea apoi o privi și mai adăugă ceva pe interiorul copertei. Îi înmîină cartea. Fata abia se abțînu să nu o deschidă și să citească. Era convinsă că el scrisese ceva foarte important acolo.

Puse cartea pe masă și îl privi. Își compuse figura aceea serioasă, care o făcea să arate ca o doamnă cizelată, și spuse:

— Să începem cu titlul...

— Știi, nu îmi vine să cred că discutăm despre cartea ta, că ne înțelegem atît de bine, cînd în urmă cu nici o săptămînă ne-am certat așa de tare, spuse ea.

— *I think this is the beginning of a beautiful friendship*, spuse el, și zîmbi complice, în timp ce mai luă o gură de whiskey.

— You bet it is! răspunse ea.

El rîse și apoi spuse:

— Se vede că ești tînără. Cîți ani ai?

— Fac optsprezece săptămîna viitoare. De ce zici asta?

— Cuvintele pe care le-am rostit erau ultima replică dintr-un film celebru. Aș fi fost impresionat dacă ai fi recunoscut-o. Replica, mă refer.

Ea oftă în sine. Întrebă:

— Ce film?

— *Casablanca*.

— Ai dreptate, nu l-am văzut. Despre ce e vorba în el? Întrebă ea avidă. Dorea foarte mult să îi între în grații.

— Nu îți pot povesti. Uită-te la el.

— Are un final fericit? stăruie fata.

— *As only celluloid can deliver*, răspunse el cu un accent pur englezesc, zîmbind machiavelic.

— Ce?

— Mă gîndeam eu că engleza pe care o faceți la școală nu se ridică la nivelul ăsta, rîse el, în timp ce o privea pe fata care simțea că tot ceea ce câștigase prin discuția despre carte, pierdea acum la un joc stupid cu citate din cărți și filme de care nu auzise în viața ei.

— Ultima a fost dintr-un film – se încrunță el gînditor – făcut după o carte, spuse el plictisit.

— Ce carte?

— *V for Vendetta*¹, zîmbi el.

— Da, desigur. O știi. Adică, filmul...

Cum de nu recunoscut replica?

— ...eu am văzut numai filmul, se scuză ea. Mă gîndesc că nu e diferit de carte, zîmbi ea nevinovată.

El o privi fix, cu o expresie imobilă punîndu-i stăpînire pe trăsături, ca și cum era bolnav psihic, apoi rîse zgomotos:

— Te rog, nu îmi răni urechile. Filmul acela și cartea nu au decît un singur lucru în comun: titlul! Nici nu le poți compara.

1. Roman grafic – format din 10 capitole, publicate semestrial de *Vertigo Comics*, între anii 1982-1988 – scris de Alan Moore și ilustrat de David Lloyd.

Alan Moore e părintele a tot ceea ce istoria și eu, personal, respectăm în materie de romane grafice, sublinie el, apoi își dădu seama că predică pictura către un orb. Se duse să își umple paharul. Mai vrei? o întrebă. Observ că nu îți prea place sucul de portocale. Din păcate, e tot ce am.

— Ah, nu, e foarte bun! spuse ea repede, și se aruncă asupra paharului, luînd o înghițitură.

El se întoarce în cameră.

— Bei cam mult, observă ea.

— Așa crezi? Poate că ai dreptate. Oricum, am de recuperat. Nu m-am apucat de băut decît recent. Vezi tu, ca să fii un scriitor de succes – așa cum sunt eu – trebuie să bei. Să bei cît mai mult. E o practică veche de cînd lumea. Pentru un scriitor, a bea e ca și pentru un preot, a se ruga. Înțelegi?

— Cred că da. Dar spuneai că nu te-ai apucat de băut decît de curînd.

— Așa e. Pînă acum scriam pe uscat. De acum înainte, toate paginile romanelor mele vor fi stropite din plin de Bacchus! rîse el, și luă o gură de tărie.

— De cine?

— Tineretul din ziua de azi, oftă el.

Privi la ceasul de pe masă. Era aproape ora la care se întorcea Diana și nu ar fi vrut să o găsească acolo pe acea tînără fermecătoare. Ar fi putut ieși urît, chiar dacă intențiile lui erau neîntinate. Cît despre fată, era evident care erau motivele pentru care se afla acolo. Nu îi spuse nimic. Nu voia să îi spargă el balonul fericirii. Mai bine să și-l spargă singură. Era mai sănătos. Ar putea învăța ceva din asta.

— Ascultă, trebuie să mă întorc la scris, îi spuse el, și se întinse peste masă, apucînd cutia neagră pe care o ținuse în mîna cînd o întîmpinase.

— Da, da, înțeleg, se fistîci ea, fără să își dea seama că o dădea afară într-un mod politicos. Scriitorii trebuie să scrie, nu?

— Îmi place de tine că ești intuitivă! zîmbi el. Dacă ai nevoie de orice alte lămuriri, caută-mă. Știi unde să mă găsești, îi spuse el, și îi făcu – nevinovat, deși alții nu ar fi fost de acord – cu ochiul.

Fata roși puțin, apoi își luă cartea și se îndreptă spre ușă, unduindu-și șoldurile apetisante, în treacăt, *știind* că nu va realiza nimic concret cu asta, dar totuși *sperînd*, în stilul caracteristic numai ei, la un rezultat. Dar el observă, ca orice bărbat care știe că *așa ceva se face*. Însă nu spuse nimic. Era doar un copil, pentru numele... Îi era rușine uneori de ce făcea cu Diana în pat, iar Diana era o femeie cu experiență serioasă. Pe cînd fetișcana asta era... abia dată în pîrg. Sigur, era evident că se voia agresivă dar, de fapt, habar nu avea ce însemna asta. Văzuse cîteva mădulare erecte la viața ei și credea că văzuse tot. Departe de adevăr mai era!

— Mulțumesc foarte mult că ai avut răbdare cu mine! se umili ea, și îi aruncă o *privire de băgat băieții în boală*, pe care el iarăși o recunoscu, dar nu reacționă la ea. Spera ca astfel să o descurajeze. Habar nu avea că rezultatul avea să fie exact invers.

— Sunt sclavul cititorilor mei! spuse el și făcu o plecăciune adîncă, strîngînd în palmă cutia neagră. Ah, și apropo, încearcă să citești romanul, dacă vrei să mai povestim despre el cu sens, bine? zîmbi el, înțelegător.

— Ah, da... voi încerca! se bilbii ea, și se dojeni că fusese atît de proastă încît să creadă că el nu își va da seama. Ne mai vedem, spuse ea și îi trimise un sărut prin aer. El îl prinse, apoi se retrase în apartament și uită complet de ea în momentul în care închise ușa. Nu apucă să se așeze bine la masa de lucru – unde nu scrisese nimic de cîteva zile – că Diana intră în casă.

— Cum a fost azi? întrebă el.

— Ca dracu', cum să fie?

El o întîmpină cu brațele deschise, ținînd într-una din mîini cutia.

— Dumnezeule, tu altceva nu mai faci toată ziua decît să te joci cu prostia aia? spuse ea îngrozită, cînd observă cutia. Hai, lasă deoparte... prostia aceea și du-ți femeia în dormitor și fă-i dreptate! spuse ea autoritară.

— Femeia se simte nedreptătită și pentru asta vrea să meargă în dormitor? întrebă el, punîndu-și brațele în jurul ei, teatral.

— Dă-o aici! spuse Diana furioasă și se luptă cu el să îi ia cutia din mîină. Reuși să o ia și o aruncă pe canapea. Acuma, mă duci în dormitor și faci dragoste cu mine!

El o mușcă de gît și îi apucă un sîn cu palma. O strînse puternic și ea se trase:

— Am spus „dragoste”, nu „sex barbar”, sălbaticule!

— Și de dragoste vei avea parte, domnița mea! spuse el suav în timp ce o săltă și o luă spre dormitorul cu draperiile roșiatice trase. Acolo o depuse pe patul nefăcut și o dezbrăcă încet, în timp ce o săruta în tăcere. Se tîrî peste ea și îi încătușă mîinile deasupra capului.

— Am spus „drag...”, încercă ea să ordone, dar cuvintele i se risipiră pe buze cînd el o pătrunse brusc.

A doua zi, Alexia bătu iarăși la ușa lui. El deschise și, deși era îmbrăcat diferit de ziua precedentă, avea aceeași față transpirată și roșie, și ținea în mîină cutia neagră.

— Ce tot faci? Credeam că scrii, dar nici chiar așa! rîse fata.

— Meditez, spuse el absent. Cu ce te pot ajuta?

— Am avansat în carte.

— Bun, aprobă el.

— Vreau să mai vorbim.

El ridică sprîncenele. Era tare ciudată fata asta. Îi căzuse cu tronc în așa hal încît se rupea de la activitățile ei zilnice – care or fi fost alea, oare? – să citească o carte, pe care mai mult ca

sigur că nu avea intelectul să o priceapă, numai ca să aibă motiv să stea cu el de vorbă. Dar nu o putu refuza. Nu avea de ce. Oricum, și el se plictisea. Nu avea inspirație deloc. Când venea Diana acasă, scotea din vechile manuscrise și le împărștia pe masa de lucru, să dea impresia că lucrează cu frenezie. Ea oricum nu avea timp să citească. El își petrecea toată ziua studiind cutia aceea nenorocită, întorcând-o pe toate părțile, doar-doar va găsi ceva nou la ea.

O chemă înăuntru și o întrebă ce bea.

Fata îi spuse că bea orice are. El o anunță că rămăsese fără suc de portocale.

Ea răsufflă ușurată. Se mulțumi cu un pahar de apă rece. Iar el își turnă niște tărie.

— Ce mai face soția? întrebă brusc fata.

— Nu e soția mea.

Fata rămase cu paharul în dreptul gurii.

— Nu? Eu credeam că...

— Nu.

Mai sorbi din paharul cu tărie.

— Ce alte cărți ai mai scris?

— Cred că poți găsi o listă cu toate cărțile mele la orice librărie sau pe internet. Cred că am și o pagină pe Wikipedia.

— Serios? căscă ea ochii, cu adevărat impresionată. Era evident că celebritatea ștergea orice altceva cu buretele, lăsînd loc viselor.

— Da, zîmbi el. Ascultă, nu vreau să te grăbesc, dar chiar am de lucru.

— Și ai vrea să plec, spuse ea, și se întristă.

— Nu neapărat! încercă el să o îmbuneze. Dar nu pot lucra dacă e cineva aici și...

— Mhm, înțeleg. Adică și mie mi-e greu să mă concentrez dacă cineva îmi stă în coastă, spuse ea.

— Dar nu îmi stai în coastă...

— Ba da, îți stau! decretă ea. Și o să plec. Dar mai întâi, îmi spui ce e aia? arătă ea spre Copacul Înțelepciunii.

— Acela este Copacul Înțelepciunii.

— Ce e Copacul Înțelepciunii?

— Vechile civilizații credeau că Dumnezeu sau o altă ființă atotștiutoare și atotputernică se întrupa într-un copac, care era de obicei cel mai masiv copac din regiune. Acel copac era numit Copacul Înțelepciunii.

— De ce credeau că ar face cineva așa ceva? Să se transforme într-un copac? Mi se pare prostesc.

— Să îi vegheze, să îi testeze. De multe ori, de exemplu, acel copac era singurul care rămînea netăiat. Chiar și pe timp de iarnă, cînd oamenii mureau de frig și nu se găseau lemne, nimeni nu se atîngea de o frunză din Copacul Înțelepciunii. Era felul lor de a arăta zeilor că îi prețuiau și preferau să suporte frigul, decît să facă rău copacului.

— Are o oarecare logică, dar... tot mi se pare prostesc.

El rîse și recunoscă:

— Și mie! apoi goli paharul. Vrei să contribui și tu la Înțelepciunea acestui Copac?

— Aș vrea. Cum fac asta?

— Iei o foaie de hîrtie – îi dădu el una de pe masa de lucru – și scrii pe ea ceva ce ți se pare că e demn de a fi ținut minte. Ceva ce le-ar fi folositor oamenilor, peste ani. Apoi împătorești hîrtia și o legi de o ramură. Și asta e tot.

— Da?

— Da.

— Și cînd vezi ce e scris pe toate frunzele astea?

— Cînd copacul e plin de ele. Cînd e plin de înțelepciune, rîse el. Cînd clocotește de înțelepciune!

Fata se duse la masa lui de lucru și scrise ceva pe foaia pe care el i-o dăduse. El o privea, dar nu se apropie de masă. Ce scria

ea pe foaie era secret, pînă cînd avea să desființeze Copacul și să citească toate frunzele.

Fata termină de scris și împături foaia.

— Și nu o citește nimeni? vru ea să se asigure.

— Nimeni, promise el.

— Unde o leg?

— Unde vrei. Uite acolo e un loc liber! arată el spre capătul unei ramuri aflate mai spre vîrf.

Fata legă hîrtia și apoi se dădu îndărăt.

— Acum o să plec. Nu te mai deranjez.

Și plecă, înainte ca el să îi poată spune că nu îl deranja.

La nici două minute după ce Alexia părăsi apartamentul lui, pe ușa intră Diana și el simți, fără vreun motiv anume, că ceva era în neregulă. Cu toate astea, ea îl întîmpină bucuroasă. Îl îmbrățișă, ceea ce nu mai făcuse de mult și îl întrebă foarte voioasă cum îi mersese ziua.

— Eh, ce pot să spun? se lăsă el pe canapea. Nimic interesant. M-a sunat Alistair, de la Institut.

— Da? întrebă ea, fără să se uite la el. Se dezbrăca. Ce a vrut?

— Să îi mai duc cutia.

Femeia se întoarse spre măsuța de sticlă. Cutia neagră nu era pe ea. Cercetă camera din priviri și descoperi cutia pe masa lui de lucru. De asemenea, observă că foaia din mașina de scris era albă și că se pusese praful pe ea. Luă cutia și o ridică în dreptul ochilor.

— Ce vrea cu ea? Nu înțeleg ce vă fascinează atîta chestia asta, spuse ea, și o aruncă pe canapea. Mă duc să fac un duș.

— Bine. Fac ceva de mîncare.

Dar femeia nu îl mai auzea. Intră în baie și trînti ușa. Făcea eforturi supraomenești să nu izbucnească în lacrimi. Era a doua

oară săptămîna asta că se întorcea acasă și, chiar înainte de a bate la ușă, o vedea pe fata vecinului cum fuge spre apartamentul ei, în picioarele goale, chicotind. Nu putea fi ce credea ea că e.

Își dădu jos chiloții și sutienul, și se sprijini pe marginea chiuvetei. Își stropi fața cu niște apă rece și lăsă picăturile să i se scurgă de pe față. Apoi își privi chipul. Văzu cum ochii i se îngustează, cum gura i se schimonosește și simți plînsul în gît. Dar, de fapt, fața îi rămase ca de piatră.

Ieri venise acasă mai devreme fiindcă se luase curentul în clădirea în care lucra. Fără curent, computerele nu funcționau. Fără computer... așa că șeful le spuse că pot să își ia liber restul zilei, în timp ce echipa de electricieni se puse pe treabă. Ea merse la o cofetărie cu Andra, o colegă – și o viitoare confidentă –, iar apoi, acasă. Ajunsesse cu cîteva minute mai devreme decît ora obișnuită. O văzu pe fata care îl palmuise în urmă cu cîteva zile ieșind în fugă din apartamentul lor, de parcă ar fi fost Cenușăreasa cuprinsă de frică, să nu o prindă miezul nopții la bal. Poate că nu i-ar fi atras atenția chiar așa de tare ținuta fetei, sau mai bine spus, lipsa de ținută – pentru Dumnezeu, era aproape goală – dacă nu ar fi observat că nu are șosete. În mintea ei, din acel moment, hidra suspiciunii nu mai putu fi controlată. Mereu asociase picioarele desculțe ale unei femei cu ceva intim, mai ales în preajma unui bărbat.

Iar astăzi, se învoise de la lucru ca să poată ajunge mai devreme. Era totuși o femeie rațională. Se gîndise că o asemenea scenă – oricît de mult și-ar fi dorit să poată atîrna de ea consecințe clare – nu era semnificativă. Trebuia să cerceteze.

Se băgă în cadă și dădu drumul la robinet. Apa fierbinte îi ajunsese la tălpile reci, arzînd-o. Dar nu băgă de seamă. Își aducea aminte de ceea ce văzuse în urmă cu nici zece minute.

Urca pe scară și auzise o ușă deschizîndu-se. Se retrase și se puse în așa mod încît să vadă dacă cineva trece prin fața ei, fără să fie văzută. Și așteptarea îi fu răsplătită. O văzu pe fata

din vecini, ieșind din apartamentul lor și oprindu-se. Privea cu amărăciune la ușa care tocmai se închisese și oftă vizibil, din umeri. Apoi plecă. Era iarăși desculță.

Asta o convinsese. Ceva se întâmplase. Dar ce? Răspunsurile, deși variate, se reduseră la unul singur, în mintea ei. Făcu dușul, calmă, apoi ieși din baie și se îmbracă încet în haine de casă. Stînd pe marginea patului din dormitor, își roti privirea în jurul ei. Oare unde o făcuseră? În camera de zi, pe canapea? Sau poate în baie. Sau... în propriul ei pat?! Nu, era prea de tot. Nu îl credea în stare să aducă o altă femeie în patul ei, chiar sub nasul ei. Dar ce văzuse... Ce văzuse, de fapt? Nimic. Se întinse pe burtă pe patul nefăcut. Închise ochii și adulmecă așternuturile. Nu simți nimic străin. Nimic în afară de mirosurile lor, de fapt, mirosul lui. Pe al ei nu era în stare să îl identifice. Al lui și atât. Se înșelase. Sau nu? Asta însemna că nimic nu se întâmplase... în pat. Dar locurile erau multe și cunoștea afinitatea lui pentru sexul în cele mai ciudate locuri. Își amintea cînd o posedase în dulapul cu haine, sub bara de care erau agățate costumele ei și pardesiul lui de primăvară. Atunci îi intrase un toc de pantof în spate și vînația persistase o săptămînă întreagă.

Cum să afle? Cum să știe? Trebuia să știe. Iar el... comportamentul lui era perfect obișnuit. De parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. De parcă nu ieșise alergînd din apartamentul lui o fetișcană aproape dezbrăcată. Nu, nu era asta. Era obișnuința. Se obișnuise să îi facă asta ei, era deja rutină pentru el.

Nu, nu, nu era posibil. Dar nu își putea scoate cuvintele din cap.

Parcă înnebunise. Îl vedea călare peste ființa aceea subțire, unduindu-și șoldurile, pompînd orgasm după orgasm în Templul de Jad al fetei, care stătea cu capul dat pe spate, ținîndu-și frumosul ei păr castaniu strîns cu o mîină și gemînd de plăcere, în timp ce unghiile celeilalte palme pătrundeau în spatele lui.

Se trezi răsufînd greu, cu dinții strînși și cu palma încleștată pe cuvertură. Degetele i se albiră.

„Cristoase! Trebuie să îmi revin!”, gîndi ea cu viteza luminii, ca un reflex.

Dar cum să facă asta, acum cînd umbra urîtă a îndoielii plana deasupra ei, deasupra lui, deasupra lor?

Cum să facă să afle adevărul? Să îl întrebe? Nu. Asta ar fi fost o prostie de proporții catastrofice. În primul rînd că *nu era* – sau mai bine spus, *nu se considera* – în stare să recunoască minciuna pe chipul sau în vocea lui. Chestiile astea cereau o foarte bună cunoaștere a reacțiilor. În plus, el era un mincinos abil. Chiar dacă nu își folosea acest talent în scopuri neortodoxe, ea își dăduse seama cu timpul de faptul că, dacă el ar fi vrut să o mintă, să îi ascundă ceva, ar fi fost în stare să o facă prin simple cuvinte.

Deci asta nu mergea.

Să meargă să o ia de gît pe fetișcana din vecini? Nu era ceva demn de o doamnă, ceea ce Diana se considera. Oftă, căci își aduse aminte de un lucru care *era* demn de o doamnă. Era obligată să suporte mizeriile astea la nesfîrșit? Să dea senzația că nu vede nimic, că nu o afectează cele ce se învîrt în jurul ei, că dragostea e mai puternică decît niște legături carnale efemere și prostești?

În mod normal ar fi spus „da”, dar, în situația de față, prefera ceva bazat pe cunoaștere, nu pe încredere.

Se duse în camera de zi, unde el se tolănise pe canapea, cu o pernă sub cap și citea ceva ce scrisese pe niște foi, în timp ce ținea într-o mîină cutia aceea nenorocită.

Luă o foaie de hîrtie de pe masa lui și scrisese ceva cu pixul pe ea. Apoi o împături și se apropie de Copacul Înțelepciunii. El se opri din citit și o privi, tăcut. Ea se ridică pe vîrfuri, și

legă hîrtia împăturită de capătul unei ramuri aflate aproape de vîrf. Chiar lîngă frunza Alexiei.

— Ce ai scris?

— Secret, spuse ea absentă. Ce mîncăm?

André o suna neînterupt. Dar fata nu îi răspundea. Așa că se hotărî să facă puțină muncă de detectiv. Luă legătura cu o prietenă de-a Alexiei și o întrebă, convins că la mijloc era un alt tip, cu cine se vede Alexia. Fata, poate din neatenție, poate din plăcere drăcească, îi spuse că Alexia era curtată de un tip, un scriitor, care era vecin cu ea, și pe deasupra și căsătorit. Un mascul feroce, pe lîngă care el, André, pălea.

Cuvîntul-cheie care atrase atenția tînarului fu „căsătorit”. Ochii îi sclipiră.

Liceul la care studia Alexia era situat peste drum de Institutul de Tehnologie. Iar el îi menționase, în trecut, că avea de gînd să treacă pe la Institut, cîndva, săptămîna viitoare. Așa că fata așteptă pînă cînd se făcu „săptămîna viitoare”, cînd și școala începea. Hotărîse să nu îl mai viziteze acasă. Era bătător la ochi. Pentru ea. Și apoi, trebuia să lase tensiunea să se adune. Cel puțin așa credea ea.

Săptămîna viitoare.

Școala începuse, și ea privea pe geam în fiecare pauză, să vadă dacă nu cumva îl va vedea pe el urcînd treptele Institutului. Avea ceva să îi transmită.

El se băgă în pat și își trecu brațul după mijlocul Dianei. O strînse și o trase spre el, mușcîndu-i o ureche, în timp ce îi șoptea frivolități, sperînd să iște o izbucnire din partea ei.

În ultima vreme, Diana era tot mai tensionată. Încercase să facă *dragoste* cu ea în urmă cu două zile, dar renunță și asta nu din cauza că ea spusese ceva, ci din cauză că, în ciuda faptului că ea se arătase foarte dornică, el simțise că ceva o apăsa. Așa că totul se transformă într-o ceartă și el îi reproșă fără ocolișuri că nu are destulă încredere în el încît să îi spună ce are pe suflet.

— Dar nu am *nimic* pe suflet, prostușule! minți ea, și îl trase mai aproape.

Degeaba. Răul fusese făcut.

Cu o zi înainte abia își vorbiseră. El se prefăcuse preocupat de un nou capitol al romanului care, practic, stătea pe loc, iar ea plecă în vizită la o prietenă.

Iar seara, cînd ea se întoarse, el o anunță că peste două zile – adică mîine – mergea să-l întîlnească pe Alistair și încă cîțiva oameni de știință, la Institut. De dimineață, cînd ea era la lucru.

Mîine era ziua cea mare, iar Diana era mai tensionată decît el. Dar motivele le știa numai ea. Așa că îi luă brațul și îl dădu la o parte.

— Nu e frumos ce faci! îi șopti el.

— Nu mă interesează.

— Dar cu mine cum rămîne? întrebă el, în timp ce palmele sale își făceau drum prin chiloții ei.

— Nu mă interesează, spuse ea, și își scutură fundul o dată, semn că era vremea ca el să își retragă mîinile și să o lase în pace.

— Hai dragă, de ce nu vrei să ne prostim puțin? o dulcegări el.

Diana se întoarse spre el cu o zîcnitură și îl străpunse cu privirea, gata-gata să strige: „Du-te și prosteste-te cu curva ta minoră, porc ordinar ce ești!”. Din fericire, se abținu, dar își dădu seama că fusese foarte aproape să se dea de gol. În ultima săptămîna se învoise de la lucru mai devreme, tot mai devreme,

să stea la pîndă, să mai poată surprinde plecările furtunoase ale fetei care locuia lîngă ei. Dar fata nu părea să mai fi dat pe acolo. *Suspicios!* își spuse ea și hotărî să își ia a doua zi liberă, fără să îi spună lui și să îl urmărească pînă la Institut, dacă într-adevăr acolo se ducea.

Își dădea seama că momentul adevărului se apropia. Se apropia momentul în care va ține în mîna dovada că ei doi nu mai erau ce au fost și că era vremea să meargă mai departe.

Miine.

Închise ochii și se forță să adoarmă.

El se ridică din pat nervos și se duse în camera de zi. Își umplu un pahar mare de bourbon și se puse la mașina de scris. Privea pereții gînditor, și nici nu își dădu seama cînd golise paharul. Îl duse la gură și văzu că era... gol.

Luă sticla și văzu că și aceasta era goală.

— Băga-mi-aș pula! scrișni el.

Îi veni în minte faptul că Diana atașase o fundă de hîrtie pe Copacul Înțelepciunii. Încercă să își dea seama care era. Ale ei erau mai pușin strînse ca ale lui. Desfăcu vreo trei și le citi. Erau toate ale lui. Își dădu seama că era prea beat să facă asta și se lăsă pîgubaș.

A doua zi, se trezi mahmur și văzu că era tot pe canapea. Era ora 9 și jumătate și își aduse aminte de Alistair. Văzu că Diana era deja plecată.

„Rezolvăm problema cînd se întoarce!”, își spuse el.

Se îmbracă și luă cutia cu el, în geanta de umăr, unde forma nu se deslușea.

Trecu strada și hotărî să meargă pe jos pînă la Institut. Se moleșise. Statul în casă fără să facă nimic îl plictisea și îl enerva, dar era ca un drog. Cu greu se putea rupe de viața asta

parazitară cu care se obișnuise. O plimbare avea să îi facă bine. O plimbare de 6 kilometri. Aerul de toamnă și mirosul frunzelor moarte îi plăceau. Mereu îi plăcuseră imaginile naturii aflată pe drumul spre iarnă.

Ajunse la Institut la ora 11:20.

Intră.

Jeși la ora 13, însoțit de Alistair, care îl sfătua să mai lase cutia la Institut cîteva zile. El fu de acord. Trecu strada și se pomeni lîngă un liceu, unde își auzi numele strigat. Se întoarce și văzu o tînră în blugi albaștri și cu un pulover verde cu guler căzut și extrem de generos, care se apropia zîmbitoare de el. Era Alexia.

— Ce faci aici? se arătă ea mirată.

— Am avut... ceva treabă, se fistîci el.

Fata îl îmbrățișă strîns, ca și cum nu s-ar mai fi văzut de ani de zile. El își dădu seama că o făcea pentru a confirma ceea ce le spusese colegelor ei, care se holbau la el de la cîteva metri depărtare. Își puse palmele pe șoldurile ei și o îndepărtă încet. Fata simți rezistența lui, dar nu spuse nimic.

— Tu? Țsta e liceul tău? întrebă el.

— Da. E o mizerie de liceu. Nu îți fă griji.

— De ce să îmi fac griji? întrebă el zîbind, și își băgă palmele în buzunar, ca să nu fie cumva tentat să o atingă iarăși.

— Am terminat de citit cartea! spuse ea, fără să ia în seamă întrebarea.

— Bravo. Trebuie să o discutăm! Uite, trebuie să mă întorc acasă. Am de lucru.

— Mereu ai de lucru! se îmbufnă fata. Cu mine cînd mai stai?

El ridică din sprîncene, mirat. Fata se purta de parcă el ar fi avut o obligație față de ea. Și poate așa și era. La o adică, îi dăduse de înțeles că e mereu disponibil pentru ea, iar ea, în ignoranța ei, o luase prea în serios. Trebuia să remedieze situația.

Fetele din spatele ei trăgeau cu urechea la ce vorbeau ei, chiar dacă încercau să pară absorbite de conținutul unei reviste cu copertă viu colorată.

— Hm. Nu știi. Știi că am treabă, spuse el pe un ton serios.

— Ah, era să uit! se lovi ea cu palma în frunte. Promite-mi că vei veni. Nu accept un refuz! îl avertiză fata, și îi întinse un plic pe care se puteau desluși urmele unor buze date cu ruj.

El luă plicul și îl privi năuc. Asta ce mai era? Petrecere în pijamale? Dumnezeuule, în ce se băgase?

— Ce e asta? vru el să deschidă plicul.

— Nu! Când ești numai tu! se alarmă fata, și colegile ei tresăriră. Acum nu mai erau interesate deloc de revistă, nici măcar în aparență.

— Am înțeles, spuse el. Acum chiar trebuie să plec. Mai vorbim noi...

Fata se apropie de el și îl sărută repede pe obraz, apoi se retrase, roșind.

— Ești scriitorul meu preferat, îi șopti ea, apoi plecă repede cu fetele.

Dinspre grupul lor se auziră comentarii:

— E mortal!

— Să nu îl lași să îți scape, fato!

— Ah, ador buzele lui arcuite...

El oftă și se gândi că era o greșeală să continue așa. Dar ea părea că era fericită. Ar fi trebuit să alerge după ea și să îi înapoieze plicul și să îi spună că orice ar crede, se înșală. Dar nu o făcu.

Se întoarse pe călcâie și făcu câțiva pași, apoi se întoarse iarăși. Se simțea privit. Alexia dispăruse, dar un tînăr – probabil și el licean – îl perfora cu privirea. Ridică sprîncenele. Tînărul strivi sub pantof țigara pe care o fuma și apoi o luă în direcția opusă. Era André.

Își continuă drumul spre casă. Se hotărî să desfacă scrisoarea. Rupse plicul și scoase hîrtia dinăuntru. Era o invitație la petrecerea de majorat a Alexiei, care avea loc la sfîrșitul săptămîinii într-un club oarecare. Oftă. Memoră adresa și data, apoi mototoli hîrtia și o băgă în buzunar.

Se opri la semafor și își roti privirea împrejur. Încă se simțea privit. Nu observă nimic ieșit din comun și tocmai se făcuse verde, așa că își văzu de drum, gîndindu-se la cutia neagră pe care o lăsase în mîna lui Alistair.

Diana vede totul și e vînată de furie. Se trezește de dimineață și se pregătește de lucru, dar iese din bloc și se duce la cafeneaua de pe colț, unde se așază la o masă în așa fel încît să poată vedea pe oricine intră sau iese din bloc. Comandă o cafea și o bea încet. Pe la ora zece fără zece minute, îl vede ieșind. Plătește cafeaua și se ia după el. Tocurile o omoară pînă ajunge la Institut, dar nu are ce face. Așteptă și acolo aproape o oră și jumătate, pe o bancă umedă de la rouă. Îl vede că iese și se ține iarăși după el, presimțind că aceasta e doar o vîntătoare de umbre. Aproape i se face rușine la gîndul că îl urmărește. Nici nu termină de alungat acest gînd că iată ceea ce așteptase să vadă întreaga zi: o fetișcană apetisantă îi sare lui în gît și îl ține un pic de vorbă. Îi întinde o scrisoare. În gesturile lor, dar mai ales ale fetei – normal, doar ea e cea cu mai puțină experiență – sesizează o oarecare rețineră electrică. Apoi fata, cu o stîngăcie care trădează rețineră, îl sărută pe obraz și îi șoptește ceva. Ce anume, asta nu mai știe, dar... în situația dată, mai contează?

Apoi îl vede cum se oprește la semafor. Ea se hotărîște să mai piardă vremea prin oraș, eventual să se întîlnească cu Andra, colega ei, căreia să îi plîngă pe umăr. Iar cînd ajunge acasă,

are de gând să îi găsească scrisoarea incriminantă și să i-o fluture prin față, în timp ce îl ia la șuturi.

Și când se gîndește că aproape i s-a făcut rușine că îl urmărea...

Diana ajunsese acasă în după-amiaza aceea, cu chef de scandal. Andra îi făcuse instructajul, așa cum numai o altă femeie îl poate face: cu ură, cu gândul la propriile ei rateuri prin relațiile cu alți *porci*, care au luat de bun ceea ce a avut ea de oferit și, în final, Diana o privi mirată și îi spuse:

— Dacă vrei, te las pe tine să mergi în locul meu. Pari că știi exact ce e de făcut.

— Am trecut și eu prin asta, drăguță, nu îți fă griji. Puține sunt acelea dintre noi care nu cunosc sentimentul acesta. Care nu sunt abandonate sau neglijate...

„Dar... el nu m-a neglijat! Asta e ciudat! Din contră, pare... *era* mai dragăstos decît de obicei!”, îi fulgeră Dianei prin minte.

— ...pentru o pizdă mai tînără și mai proastă, cu care fac ce vor! Mă ascuți? întrebă Andra, văzînd că Diana visează cu ochii deschiși.

— Da, mă gîndeam la ceva...

Așa că Andra reușise să o convingă.

Iar acum, stătea proțăpîtă în tocul ușii, cu o privire ce ar fi putut despica bolovani, bătînd din tocurile care îi transformaseră ziua într-un calvar și aștepta explicații. Era nervoasă și aștepta explicații.

El o privea de pe scaunul de lucru și nu știa ce se întîmplase.

Femeia trînti ușa și își aruncă pantofii pe marginea coridorului, din mers. Își dădu jos poșeta de pe umăr și se așeză pe

canapea. În tot acest timp îl străpungea cu privirea. El o privea ca un om osîndit la moarte, care își privește călăul în timp ce acesta îi dă tîrcoale.

— Ce e, pentru Cristos, ce s-a întîmplat?! izbucni el.

— Să îmi spui tu asta! îl șfichiui ea.

Se întinse după o țigară. Ea nu fuma, dar se întinse după o țigară.

— Ce faci? se miră el.

— Vezi în ce hal m-ai adus? Am ajuns să fumez, spuse ea, încercînd să se controleze, dar în van, căci țigara dintre degete tremura incredibil.

El o privi, nedumerit, încruntat, neștiind cu ce să înceapă, ce să întrebe. Strînse degetele în pumn. Și-ar fi dorit să nu fi lăsat cutia la Alistair. Ar fi putut să o țină în mînă acum. Asta l-ar fi calmat.

— Nu știi despre ce e vorba, începu el calm. M-ai luat prin surprindere cu scena asta. Fii, te rog, mai explicită.

— Mă iubești? întrebă femeia.

El o privi, convins că nu auzise bine întrebarea. În timp ce se dezmeticea și încerca să își dea seama ce legătură are asta cu...

— Mă iubești!?!? izbucni femeia, și el tresări.

— Da, da, da... tu știi asta. Despre ce e vorba, te rog, spune-mi? întrebă el tot mai pierdut, apropiindu-se de ea și încercînd să o ia în brațe.

Femeia se smuci și era cît pe ce să îi ardă obrazul cu țigara. Continuă să îl privească cu ură.

— Ascultă, cred că am fost destul de răbdător, se retrase el la masa de lucru. Ori îmi spui despre ce mama dracului e vorba, ori ne supărăm. Acum!

— Tot tu ești ăla care pune condiții, vasăzică? concluzionă ea, privind în pămînt.

— Spune-mi odată despre ce dracu' e vorba. Eu ce ar trebui să înțeleg din asta? se congestionă el. Vii acasă și mă iei la

șuturi, ești nervoasă cum nu te-am mai văzut de ani de zile... fumezi... ce e asta? Spune-mi despre ce e vorba. Dacă nu știi despre ce e vorba, nu pot discuta cu tine despre asta...

— Te vezi cu altcineva? spuse Diana, răspicat.

El o privi năuc.

„De unde naiba scoate chestiile astea?”

— Deci? ridică ea sprâncenele.

— De unde îți vin ideile astea?

— Nu e treaba ta. Răspunde la întrebare! scrișni ea, simțind că l-a prins la colț.

„Nu se aștepta la asta! E al meu acum! Uite ce privire are! Dumnezeuule, ar trebui să îi dea ăștia Oscarul pentru privirea asta!”, gândi femeia.

— Vreau să știu de unde ai prins chestia asta! aruncă el, scîrbit.

„O să îți arăt eu de unde, dar vreau să aud de la tine, prima dată!”, răspunse femeia în gând.

— De la nimeni, îl înfruntă ea. Sunt fată mare, mă descurc și singură. Deci?

— Tu ai ajuns la o asemenea concluzie? De una singură? se miră el.

— Nu am ajuns la nicio concluzie, răspunse ea, deși, se gândi că el are într-un fel dreptate. Concluzia exista. Avea nevoie numai de o confirmare.

— Nu te cred. Dacă nu era o concluzie, atunci nu ai fi venit nervoasă. Ai fi fost calmă, prezumînd că tu ești singura femeie din viața mea.

— Să înțeleg că răspunsul tău e „nu”? trase ea aer în piept. În sinea ei oftă. Măcar dacă el ar fi recunoscut...

— Da, răspunsul meu este „nu” și nu înțeleg cum ai putut crede altceva?

Femeia înfundă mucusul de țigară în scrumieră, zîmbind. Se simțea stăpînă pe situație. Se lăsă pe spate și își desfăcu brațele.

— Cum rămîne cu fata din vecini? întrebă ea, și urmări expresia lui.

El rămase inexpresiv.

„E fantastic!”

— Ce fată din vecini?

— Fata... din vecini... care te-a palmuit acum două săptămîni... nici nu vreau să știu în ce context...

„De fapt, vreau!”

— Nu e nimic relevant. O prostie, dădu el din mîină. Asta, despre *asta* e vorba? fu el pe punctul de a izbucni în rîs.

— Da. Și despre faptul că o văd aproape în fiecare zi, cînd mă întorc acasă, țîșnind din apartamentul ăsta – arată spre podea cu arătătorul – aproape goală și radiind de bucurie, de parcă cine știe ce i-ai făcut. Asta vreau să știu eu. Ce i-ai făcut?

El o privi fix. Apoi zîmbi.

— Ești o proastă. Și o spun să te jignesc. ăsta e adevărul.

— Luminează-mă! scrișni ea, cu un zîmbet de gheață pe buze.

— Fata a aflat că sunt scriitor, probabil de la părinți. A cumpărat o carte și a venit să ceară un autograf. Am invitat-o înăuntru și i-am dat un pahar cu suc de portocale. Apoi am discutat puțin despre... prostii, în mare. Nu e prea dezghețată, după cum mi-am dat seama. Și apoi a plecat. Asta a fost tot.

— Atît? întrebă Diana.

— Atît, încuviință el.

— Numai o dată a fost aici?

— Numai o dată, ridică el un deget.

— Minți! țipă ea.
 — De unde știi?
 — Fiindcă eu am văzut-o de cel puțin trei ori – asta era o minciună, dar încerca să meargă pe bîjbîite, să îl facă să recunoască – ieșind de aici! Și asta înainte să începi să o scoți afară mai devreme, să fii sigur că nimeni nu vă vede!
 — Dumnezeu, de unde știi TU asta? oftă el.
 — Fiindcă... am avut noroc. Am venit de cîteva ori mai repede de la lucru și am surprins niște chestii.
 — Nu te cred. Nu ai avut cum să surprinzi *niște chestii*, fiindcă nu era nimic de surprins, spuse el, avînd senzația că nimeni nu îl ascultă.
 — Ba da, le-am surprins și am încercat să îmi dau seama ce e cu ele!
 — Și asta e concluzia la care ai ajuns? Că mă culc cu fata din vecini în timp ce tu ești la lucru?
 Diana ridică din umeri.
 — Toate dovezile asta arată!
 — Dovezi? *Ce dovezi?* se miră el. Nu îi venea să creadă că o femeie cu experiența ei putea să numească niște chestii atît de circumstanțiale *dovezi*.
 — Ohoho, nu îți fă griji. Am dovezi solide.
 — Pot să le văd și eu? Adică, am dreptul să mă apăr, nu?
 — Probabil, spuse ea indiferentă.
 Se ridică de pe canapea și se duse la cuierul de pe coridor. Acolo scotoci prin buzunarele hainei lui după plicul pe care el îl primise în dimineața aceea de la Alexia. El o privea mirat, neștiind ce caută. Nici prin gînd nu i-ar fi dat că Diana căuta scrisoarea pe care el o citise și apoi o rupsese, aruncînd-o la gunoi, în timp ce trecea pe bulevard.
 Fața femeii începu să se congestioneze, cînd își dădu seama că scrisoarea nu se afla la el în haină. Probabil că a ascuns-o.

Sau a aruncat-o. Da, asta era mai plauzibil. Ea asta ar fi făcut. Ar fi scăpat de dovezi. În fond, nu era el interesat de fată, ci numai de ce avea ea între picioare. Bun. Deci era vremea să scoată artileria grea. Să îl pună în fața celor de necontestat.

— Văd că ai aruncat scrisoarea, murmură ea. Inteligentă mișcare.

— Ce scrisoare? întrebă el, de pe scaunul de la masa de lucru.

— Cea pe care ai primit-o azi de la ea.

„De unde știe de scrisoarea aia?” îl fulgeră un gînd.

— Din privirea ta se vede că am dreptate. Sper că nu te înjosești în așa hal, încercînd să negi, îl avertiză ea.

— Pot să te întreb de unde ai tu cunoștința de scrisoare? întrebă el, trăgînd aer în piept. Chestiunea devenise serioasă.

Ea îl privi, fără să spună nimic.

— Din moment ce taci, o să presupun că ai făcut ce e mai rău.

— Nu mai rău decît ceea ce ai făcut tu, i-o întoarse femeia.

— M-ai urmărit, murmură el pentru sine.

— Și bine am făcut, spuse ea, aprinzîndu-și o altă țigară.

— De ce ai face așa ceva? întrebă el, năuc, privind în gol, nevenindu-i să creadă că Diana tocmai recunoscuse că îl urmărise.

— Fiindcă am vrut să fiu sigură.

— Sigură de ce?

— Că ești în stare să îmi faci una ca asta. Să ne faci *nouă* una ca asta! scrișni ea.

— Dar nu am făcut nimic! Dumnezeu, crezi că umblu după fete de liceu care nu știu cum arată o pulă erectă...

„Întîmplător, Alexia știe, dar nu despre asta e vorba!”, gîndi el.

— ...cînd am acasă o femeie ca tine? se congestionă el la față.

Remarca o făcu să îi tresalte inima – era totuși un compliment serios –, dar rămase neclintită pe dinafară. Știa ce văzuse.

— Și totuși, te văd îmbrățișîndu-te și sărutîndu-te cu ea, ca și cum ar fi ceva firesc!

— Ea, *ea* m-a îmbrățișat și *ea* m-a sărutat – pe obraz, nu eu. Ce puteam să fac? Poate dacă ai fi fost mai atentă la ceea ce s-a întîmplat cu adevărat...

— Ce căutai acolo?

— Ți-am spus: am fost să îi las cutia la Alistair. Cînd am ieșit, m-a strigat. Nu știam că învață la liceul acela.

Ea îl privi scîrbită. Se gîndi să meargă să verifice dacă mai avea cutia la el, dar se răzgîndi imediat. O mușcase o dată cu scrisoarea. Nu avea rost să se facă de rîs negăsind cutia, pe care probabil că o ascunsese pe undeva, prin apropiere. În fond, nici măcar nu îl cunoștea pe Alistair ăsta. Cine dracu' era Alistair? Nu îi vorbise deloc de el. Apăruse brusc, din neguri, salvatorul lui. Prostii.

— Ce a vrut de la tine? se interesă ea.

— Nimic interesant, spuse el, evitînd scrisoarea și șoapta aceea foarte ciudată din partea fetei.

— Mhm. Te-a ținut de vorbă zece minute despre nimic?

— Suntem prieteni, mă gîndesc că putem sta de vorbă cîteva minute, nu?

— De cînd sunteți voi așa prieteni? izbucni ea. Eu de ce nu am știut de asta?

— Fiindcă nu consider că e nevoie să îți fac raport în legătură cu oricine bate la ușă.

— Nu, dar de futut, ai futut-o! nu se mai putu ea abține.

— Nu am *futut* pe nimeni, în afară de tine! spuse el apăsător.

— Exact! aprobă ea, din sprîncene.

— Știi ce vreau să spun, scrișni el.

Ea îl privi neîncercătoare.

— Și totuși, de ce m-ai urmărit? reveni el.

— Ți-am spus. Trebuia să mă conving.

— Să te convingi de ce? Că am fost la Institut?

Ea nu răspunse. După o pauză:

— Că ești un nemernic!

— Nu am nimic cu ea! Nu am făcut nimic! Cum poți să crezi că eu...?

Rămase mut.

— Nu mă crezi. Să o întrebăm pe ea! îi veni o idee.

„Pentru ce? Să îmi recite aceleași prostii ca și tine?”, gîndi ea.

— Ești un nemernic! Te ascunzi după o fată de 16 ani!

— Are 18, rectifică el.

— Măcar ești în limitele legii, nu? făcu ea.

— Întreb-o pe ea!

— Nu vreau să o întreb pe curva ta!!! izbucni Diana. Vreau să îmi spui tu! Și vreau să mă faci să te cred!!! Ba nu, vreau să fie adevărat!!!

El se prăbuși pe scaunul de lucru. Nu mai avea nimic de spus. Era pur și simplu de necrezut. Nu putea să îi demonstreze nicicum că îi era fidel. Poate că dacă ar fi adus-o pe Alexia aici, să repete treaba asta, situația numai s-ar fi înrăutățit. Hm. Fidelitatea... era o problemă ca și inexistentă în relația lor. Dar dacă Diana făcea atîta caz pentru niște situații pur circumstanțiale... atunci poate că nu merita. Îl făcu să se întrebe, oare cum de rezistaseră atît, cînd era evident că nu exista pic de încredere între ei. Adică... fir-ar să fie, așteptase, ca o vulpe, să îl prindă cu mîța în sac. Îl urmărise – Cristoase – îl urmărise!

Se gîndi la scrisoare. Dacă i-ar fi arătat-o, dacă i-ar fi arătat conținutul banal al scrisorii, poate că l-ar fi crezut. Dar, ca o

făcătură, scrisoarea era dispărută. Ruptă și aruncată de mîna lui.

Diana se ridică și se duse în dormitor. Auzi foșnet de materiale și înțelese fără să i se spună: își făcea bagajele. Fata își făcuse temele. Avea, probabil, pregătit un loc unde să doarmă, semn că anticipase rezultatul discuției. El nu avusese nicio șansă. Pierduse bătălia dinainte ca ea să fi început.

Trecuseră patru zile de cînd Diana se mutase din apartament. Nu vorbiseră deloc. Era încă năucit de ceea ce se întîmpla. Nu scria, nu ieșea din casă. Își petrecea timpul dormind și îmbătîndu-se de unul singur. Dar nu se îmbăta de durere sau din alte motive legate de sentimente. O făcea din plictiseală. Un pahar, apoi altul și nici nu își dădea seama cum se amețea. Recuperase cutia de la Alistair. Acesta încercă să îi explice că artefactul era ceva nemaîntîlnit și îl imploră să i-l lase pentru studiu. Refuză.

Se ridică de pe canapea, cu sticla de votcă în mîna stîngă și cu un pahar cu fundul gros în cea dreaptă. Se apropie de biblioteca imensă și studie o poză care era sprijintă de cărți. O poză cu Diana. Era veche. O făcuse chiar el, cu un aparat de fotografiat vechi. Ea stătea pe un scaun la masa lui de lucru. Se lăsase pe spate și își pusese palmele la ceafă. Picioarele lungite încercau să atingă ceva – pe el, care nu se vedea în poză. Lîngă ea se putea vedea mașina lui de scris. Ea îi zîmbea.

Se întoarse pe canapea, obosit, înfrînt și își mai umplu încă o dată paharul.

Primea în tavan cînd îl lovi. Era sîmbătă. Astăzi era petrece-re Alexiei. Să meargă? Să nu meargă? Nu mai știa. Hotărî că nu putea să îi strice. Măcar să mai iasă din casă. Îl îngrozeau pereții camerei și deși nu se plîngea de singurătate, acum, această

singurătate nu îl ajuta cu nimic. Înainte îi era muză, dar acum se transformase în călău.

Așa că făcu un duș rapid, se îmbracă în grabă și o luă spre centru. Dacă mergea la chef, trebuia să cumpere un cadou. Nu știa ce să ia – nu o cunoștea pe fată aproape deloc –, dar speră că ideile îi vor veni pe parcurs.

Se întoarse acasă spre ora 8 seara. Se bărbieri și mîncă o bucată dintr-un animal mort, găsită prin frigider, apoi se îmbracă și o luă spre locația pe care spera că o ținuse minte corect, din scrisoarea pe care o rupsese și o aruncase la gunoi.

Nu o mai văzuse pe Alexia din ziua în care se despărțise de Diana. Nu mai trecuse pe la el, cu pretexte bazate pe cărți, clipind des din ochii mari și triști, împodobiți cu gene false și nu își mai unduise șoldurile ațîțitoare în speranța că el... va face... ce?

Încă nu reușise să își dea seama ce așteptări avea fata de la el. Probabil că mersul la chef era o greșală. Nu se aștepta să fie băgat în seamă. Știa că va merge acolo, va sta puțin de vorbă cu ea, apoi ea se va scuza și va trece la următorul invitat. Nu va cunoaște pe nimeni și, prin urmare, va pleca destul de devreme. Apoi se va duce... undeva, unde probabil va continua cheful personal, pe care îl ținea de unul singur, de patru zile neîncetat.

Taxiul îl lăsă în fața unui club obscur, numit „Victima”. Firma era roșie și pîlpîia intermitent, dar pîlpîitul era desigur un ter-tip publicitar. Localul era nou și foarte bine finanțat, după cum putu chiar el să își dea seama imediat ce intră înăuntru.

Întrebă pe ușier dacă nu are cunoștiință de vreun chef care se ținea acolo în acea seară.

— În spate, la pavilion! îi strigă ușierul, ca să acopere muzica.

El mulțumi din cap și o luă în direcția arătată.

Ajuns acolo, constată că era cel mai în vîrstă dintre invitați. Un tînar îmbrăcat în blugi și purtînd un sacou negru îl văzu

și îi făcu semn sărbătoritei. Aceasta se întoarse spre el și îl fixă cu privirea, probabil nevenindu-i să creadă că apăruse cu adevărat. El o studie atent. Era, într-adevăr o tânără foarte arătoasă. Purta o rochie neagră, pînă la genunchi, ciorapi roșii și o pereche de pantofi de lac, tot negri, cu tocuri înalte. Părul castaniu îl purta strîns într-un coc neglijent.

Imediat fața ei se relaxă într-un zîmbet aristocratic și făcu cîțiva pași molateci spre el. Îl îmbrățișă strîns, dar de data aceasta gestul îi fu întors.

— La mulți ani! îi ură el, și îi puse în brațe un buchet imens de trandafiri roșii.

Nu se pricepea la flori, dar mereu trandafirii i se păruseră potriviți pentru orice ocazie.

— Mulțumesc! rîse ea, și duse buchetul la nas, inspirîndu-i mireasma proaspătă și răcoroasă.

— Ah, stai, mai am ceva.

Se căută prin haină și scoase un pachet ce semăna cu o carte, împachetată în hîrtie roșie. Ea luă pachetul și lărgi ochii, apoi îl privi acuzator.

— Nu am știut ce să îți iau, se scuză el. Am mers pe bîjbîite, dar sper să îți placă oricum! spuse el în timp ce fata desfăcea hîrtia.

Își ridică sprîncenele, în semn de mirare. Nu era o carte. Era o cutie metalică de DVD, iar coperta anunța: TWO DISC SPECIAL EDITION, apoi dedesubt, cu litere negre, înalte și subțiri: HUMPHREY BOGART, INGRID BERGMAN, PAUL HENREID, iar dedesubt, cu litere roșii, arcuit: CASA-BLANCA. Sub aceste cuvinte era o pictură care îi înfățișa pe cei trei.

Fata izbucni îi rîs și îl mai îmbrățișă o dată.

— Mă bucur că îți place! rîse și el.

— Îl ador! Haide să te prezint! îl trase ea de mîneca sacoului.

— Nu, nu! încercă el să se împotrivescă. Nu e nimeni curios de mine! Te rog, să nu îi obosim! rîse el.

— E ziua mea și fac ce vreau! se îmbufnă ea teatral.

— Bine, dacă așa se pune problema...

Și trecu prin întreg pavilionul, dînd mîna cu tot felul de personaje. Fetele îi zîmbeau cu subînțeles și păreau fermecate de prezența unui romancier acolo, considerau că oferă clasă acelei reuniuni, în timp ce băieții îi strîngeau mîna aprig și aruncau scînteii din ochi. Îl considerau un intrus.

Abia după ce dădu mîna cu toată lumea, nereușind să rețină absolut niciun nume din întreaga adunare, observă că într-un colț se mai afla o masă, la care erau situați cîțiva bărbați mai în vîrstă. Printre ei îl recunosc pe grasul care o adusese pe Alexia cu mașina în seara aceea fatidică. Își înclină capul în direcția lor, mulțumindu-i în sine grasului pentru scena din mașină și, în fond, pentru că datorită lui o cunoscuse pe Alexia.

Bărbații răspunseră și ei cu o înclinare a capului, dar apoi își mutară atenția de la el.

Alexia îl trase deoparte pe un divan cu picioare scurte și păru că uitase de petrecere. Îi comandă o băutură și stătură aproape două ore de vorbă, fata neluînd pe nimeni altcineva în seamă. În pavilion domnea o lumină roșiatică. Perdele lungi și groase împărțeau spațiul și peste tot era plin de tineri bine îmbrăcați, care fie stăteau tolăniți pe canapele și consumau alcool și cine mai știe ce alte substanțe, fie dansau lasciv pe vreo melodie foarte la modă.

Din cînd în cînd observa cîte o privire masculină așintită asupra lui. Pesemne erau aceia care crezuseră că ei vor fi în locul lui în acea seară. Se simțea oarecum stingherit. Era un străin, un intrus, și totuși primea tratamentul regal. Alexia uitase complet de ceilalți din momentul în care el intrase pe ușă. Începuse să își facă o idee în raport cu adevăratele ei intenții. Și totuși,

parcă ceva nu era bine. Nu simțea că are libertatea de a face orice... cu o femeie. Se simțea încă legat de Diana.

Fata se ridică de pe divan și îl anunță că se întoarce imediat.

El își privi ceasul de la mână. Era trecut bine de ora 11. Se hotărî că era vremea să o ia către casă. Îi spuse asta fetei, când se întoarse.

— Cum? Dar... unde pleci?

— Merg să mă îmbăt! rîse el.

— Te poți îmbăta și aici! îi oferi ea soluția. Aici e pe gratis.

— Aici nu vreau. E petrecerea ta, distrează-te, distrați-vă. E vremea ca eu să mă retrag, cât timp mai sunt în frunte! rîse el.

Se apropie de ea și fata simți că urma ceva important, dar el se retrase în el și nu dezvălui nimic.

— Spune-mi ce s-a întîmplat! îl cercetă fata. De ce nu rămîi? Apoi, după o scurtă pauză: Vin cu tine! hotărî ea implacabil.

— Nu! se opuse el îngrozit.

— De ce nu?

— E petrecerea ta, trebuie să rămîi aici!

— Sunt majoră și nu îmi spui tu ce să fac! Dacă vreau să vin cu tine, vin cu tine! spuse ea aruncînd scînteii din ochii lărgiți.

— Și invitații?

— Sunt și ei majori. Nu or să îmi simtă lipsa, te asigur! flutură ea din mână. Hai! îl îndemnă ea.

El se îndoia de cele spuse de ea. Era sigur că, chiar în acel moment, băieții scrișneau din dinți la gîndul că venise babalîcul acela și le luase premiul de sub nas. La fel gîndeau probabil și cei mai în vîrstă, la masa lor.

Urcară în mașina ei și merseră fără țintă, pe bulevard. Opriră la un restaurant care, în ciuda orei înaintate, era încă deschis și se retraseră într-un separeu. Acolo, la lumina unor lumînări negre, se îmbătară încet și își șoptiră cuvinte – mai bine spus, ea îi șoptise lui cuvinte...

În drum spre casă conduseră cu viteză redusă și cu ochii în patru, atenți – cât de atenți puteau fi – ca nu cumva vreo patrulă de poliție să îi tragă pe dreapta. Nu se întîmplă asta. Ajunseră în spatele blocului și, după ce fata se chină aproape un minut să încuie mașina în garaj, urcară scările spre etajul al patrulea.

Pe măsură ce urcau, el își scutură capul. Frînturi de imagine îi treceau prin cap. Imagini ale Dianei, așteptînd pe acele trepte – pe care el, de mînă cu Alexia, le urca acum – ca un vultur care își urmărea prada inconștientă și lipsită de apărare: el. Alungă aceste gînduri și se abandonează furtunii haotice a alcoolului. După cîteva minute, era întins pe canapea, și palmele lui erau înfășurate în jurul Alexiei. Fata îl săruta apăsător – trădînd o îndelungă așteptare care acum o considera merituoasă – și degetele ei se plimbau nervoase pe pieptul lui, descheindu-i nasturii de la cămașă. În final a reușit și atunci se opri o clipă, să îl privească, apoi se aruncă iarăși pe el.

Nu îi venea să creadă. Nu trecuseră decît cîteva săptămîni de cînd se visa în această ipostază, în locul Dianei și iată că visul devenise realitate. Încetă să mai gîndească, obosită de alcool și de cheful din seara aceea și continuă să îl sărute.

El își trecu mîinile pe sub rochia ei și îi derulă repede și fără urmă de finețe ciorapii stacojii. Fata stătea în brațele lui, cu genunchii proptiți de-o parte și de alta a lui. El îi ridică rochia și o dădu jos de pe ea, apoi o aruncă pe parchetul gol. Fata îl împinse pe spate și își înfipse degetele în cureaua lui. Desfăcu catarama și trase puțin în jos blugii. Prohabul lui se umflase incredibil de mult. El se ridică și o trase spre el. Stătea cu spatele rezemat de spătarul canapelei și o frămînta pe fată. Amîndoi erau încinși, respirau greu și nu știau pe ce să pună prima dată palma sau gura.

El o apucă de ceafă. Fata își dădu capul pe spate, să îl lase să îi umezească gîtul. Simțea foarte intens furnicăturile provocate de vîrfurile limbii lui. Apoi ea îl împinse pe el și începu să

Își trecă limba ei subțire peste lobul unei urechi, în timp ce palma ei își făcea loc între picioarele lui. El urmărea cu o palmă linia spatelui fetei, de la gât pînă la fese. Dădu cu degetele de chiloții ei negri și încet îi adună în pumn, apoi îi trase într-o parte cu o smucitură. Fata tresări, dar un chicot îi dădu de înțeles că ea asta aștepta și da! da! asta voia. Își trecu degetele pe sub fesele ei, pînă la Templul de Jad, unde simți fierbințeală și umezeală. Degetele îi alunecară peste clitorisul fetei și ea se cutremură.

„Asta se va termina cu lacrimi pentru toată lumea!”, fu un gând oftat de mintea lui înclieată de oboseală, excitare, ură și alcool.

Atunci își scutură capul, căci o altă imagine îi veni în minte: una cu Diana, aceeași Diana care îi zîmbea din poza de pe unul dintre rafturile bibliotecii. Aceeași Diana care, cu cîteva zile în urmă, îl strîngea în brațe, dar acum nici nu voia să audă de el. Zîmbetul ei era rece ca gheața și îl trezi de tot.

Își scoase degetele din chiloții fetei și o îndepărtă de pe el.
— Ce e? se miră ea.

— Nu pot să fac asta, murmură el, privind în gol, cu ochii împăienjeniți.

Fata îl privi, acuzatoare. Se părea că visul nu era încă împlinit. Destinul o prinsese cu chiloții în vine și nu îi plăcea.

— Nu... ești mică... adică tînără, nu pot să îți fac asta!

— Termină cu prostiile! Știi foarte bine că așa ceva nu e o noutate pentru mine! îi întoarse ea replica.

— Nu pot face asta!

— Nu te gîndești decît la tine! țipă fata, și își adună de pe jos rochia. O trase pe ea cu repeziciune și își luă pantofii în mînă. Trînti ușa în urma ei, fără vreun cuvînt.

El oftă, privind-și sexul erect și atît de întărit încît îl durea. Se ridică de pe canapea și apucă poza de pe raftul cu cărți.

O privi îndelung și își dădu seama că, indiferent ce ar fi făcut în seara aceea, pe Diana o pierduse. Și nu era din cauza Alexiei. Era din cauza lui. Se îndreptă spre bucătărie. Alexia avea dreptate. Era un egoist.

Trase coșul de gunoi și aruncă fotografia înăuntru.

Trecuseră două zile de la cheful ei, cînd Alexia se trezi și văzu că era singură acasă. Părinții ei îi lăsaseră un bilet în care anunțau că plecau cîteva zile din oraș, la niște prieteni și că avea mîncare în frigider.

Își pierdu vremea prin apartament. Afară ploua. Toamna își intrase în drepturi de-a binelea.

Se gîndea non-stop, încă de cînd se trezise, mahmură, cu o zi înainte, la felul în care, fără vreun motiv serios, fusese respinsă. Cu asta, el își sculptase definitiv statutul de bărbat dezirabil, în sufletul ei. Nimeni care ajunsese atît de departe cu ea nu o refuzase.

Și pentru ce? Știa că se despărțise de Diana, deși nu era clar de ce.

Cînd o sunaseră colegile a doua zi, să le povestească ce se întîmplase, Alexia răspunse sec:

— Nu îmi amintesc.

Așa că, nu mică îi fu mirarea – și nici ura – cînd, deschizînd ușa de la intrare, îl văzu pe el, stînd acolo, rezemat cu umărul de tocul ușii și dezbrăcînd-o din priviri de sub sprîncene. În mînă ținea cutia aceea neagră pe care o observase, în mod ciudat, pe măsuta de sticlă din apartamentul lui, în urmă cu două seri.

Ea îl privi cu o expresie obosită, plictisită și spuse primul lucru care îi trecu prin cap:

— Ai venit să îți faci poftele cu mine?

El tresări – îi suna cunoscută fraza – și încuviință:

— Da.

Apoi făcu un pas înainte, și închise ușa cu călcâiul. Fata se apropie de el și își trecu mâinile după gâtul lui. El o săltă și picioarele ei se încolăciră în jurul lui. Era ușoară. Fără un cuvânt, o duse la ea în cameră.

Ploaia năclăise bine de tot orașul. Picăturile băteau în geam, generînd un sunet înfundat și norii cenușii pluteau pe cer, neavînd de gînd să se miște prea curînd.

El o privea în timp ce ea dormea. Patul ei era larg, acoperit cu un cearșaf de culoarea mov deschis, care acum era șifonat și strîns sub ei. Fata dormea pe burtă, cu o mîină sub cap. Părul îi atîrna peste frunte, peste umerii goi. Răsuflea rar, fiindcă era obosită, dar oboseala era din cele pe care le adori, din cele care te aruncă în nepăsare, în întuneric și căldură. Trase pătura peste spatele ei ușor arcuit și îi mîngîie cu un deget linia coloanei. Fata se zgribuli și umerii i se strînsesă, dar nu se trezi. Gemu și se întoarse cu spatele la el.

Cînd Alexia deschise ochii, primul lucru care îi trecu prin cap fu: „E un vis?”. Oare chiar așa decepționată era de scena din apartamentul lui, încît îi venea greu să creadă că el îi bătuse la ușă cu cîteva ore înainte? Nu avu curajul să răspundă la întrebare, așa că se întoarse pe partea cealaltă. Oftă și inima i-o luă razna. El era acolo. Deci nu visase. Simți o durere, o amorțeală plăcută în coapse și zîmbi.

Dar el nu îi acorda atenție. Nu observase că ea nu mai dormea. Stătea cu o pernă sub cap și învîrtea pe toate părțile cutia aceea neagră pe care o tot purta cu el. Și cînd o luase în brațe, un colț al cutiei pe care el o ținea în mîină i se înfipse în coaste. Și acum mai simțea urma.

Privi pe geam. Ploaia nu contenea să cadă. Se strînsese ghemotoc și căscă. Era scenariul perfect pentru a face amor.

El își întoarse capul spre ea și zîmbi.

— Te-ai trezit.

— Îmi place spiritul tău de observație, rîse fata. *Cît ceasul e?*¹

El aruncă o privire pe noptieră.

— Cinci și un sfert.

— *Such much?*²

El se întoarse spre ea, mulțumit.

— Văd că ești în temă, de data asta.

— Ce pot să spun? se cuibări ea sub brațul lui. Sunt o fată ca oricare alta. Îmi plac filmele de dragoste.

— *Casablanca* e mai mult decît un film de dragoste, merită el.

— Eh, încă nu l-am văzut de atîtea ori.

— Îl vei vedea – o asigură el –, îl vei vedea.

— Hai, lasă cutia aia jos și mai strînge-mă puțin în brațe, îi ceru ea.

— Te strîng în brațe, dar nu las cutia jos! rîse el, și se conformă.

— Ce e cu cutia asta, totuși?

— Nu știu, răspunse el. Nici măcar nu e a mea. Am găsit-o pe preșul din fața ușii.

Fata luă cutia din mîna lui și o rostogoli printre degete. Nu văzu nimic interesant la ea, așa că i-o înapoie.

— Atunci de ce te tot joci cu ea?

El deschise gura, dar nu spuse nimic. Răspunsul nu voia să iasă. Apoi își dădu seama că se ferea să rostească un nume. De ce? Nu merita Diana să fie menționată în fața fetei? Sigur că nu își închipuia Alexia că legătura dintre ei doi era atît de puternică. Sau... da?

1. *Casablanca*.

2. *Idem*.

Fata observă ezitarea lui și îl descusu:

— Spune ce voiai să spui!

El își luă inima în dinți și hotărî să nu se lase înfrînt de situație.

— Îmi amintește de Diana. E, în mod ciudat, tot ce mai am de la ea. Adică, legat de ea.

— O spui de parcă îți pare rău! se miră fata.

El sesiză reacția fetei și își spuse că se putea și mai rău. Așa că forță nota:

— De ce nu mi-ar părea rău?

— Păi credeam că v-ați certat din vina ei! se miră fata.

— De unde știi *tu* asta? se încruntă el.

— Fiindcă mereu e vina *noastră*, a *femeilor*, oftă fata și se ridică din pat.

El o urmări cu privirea. Nu știa dacă se supăraseră sau dacă se purta matur în legătură cu situația asta. Parcă el ar fi fost Ingrid Bergman în *Casablanca*, Alexia se purta ca Paul Henreid, iar Diana era, evident, Humphrey. Un triumfi amoros, din care nimeni nu are de câștigat și în care fiecare are câte un secret. *This is the beginning of a beautiful friendship*, într-adevăr, oftă el.

Fata pendulă prin cameră, căutîndu-și hainele. Ridică de pe un scaun cămașa albă, mulată și o luă pe ea. Stătea cu spatele la el, în timp ce își încheia nasturii.

— De ce faceți voi, femeile, asta?

— Ce? întrebă ea rece, în timp ce încheia ultimul nasture.

— Asta. Vă îmbrăcați de sus în jos. Umblați în curul gol prin casă și nu vă deranjează, dar e absolut important să aveți ceva peste șini.

— Așa facem? se miră ea, și tonul ostil părea că dispăruse. Apoi își dădu seama că el avea dreptate. *Așa făcea*. De cînd se știa așa făcuse. Și așa făcea și maică-sa, așa făceau și colegii ei. De unde știi tu că toate facem așa? întrebă ea, întorcîndu-și capul spre el. Era în continuare goală în partea de jos.

El o privi de parcă ar fi spus: *Uiți cu cine vorbești*.

Ea, ca și cum ar fi citit cuvintele, răspunse, în scîrbă:

— Ah, da am uitat. Ești uns cu toate alifile. Ești un fin cunoscător al psihicului și comportamentului femeiesc. Asta, și faptul că o droaie de fete ți-au trecut prin pat. Așa că ai avut vreme să observi chestiile astea! spuse ea, realizînd, oarecum cu părere de rău că luase locul Dianei pe eșafodul relațiilor ce izvorau dinspre el.

„Asta se va termina cu lacrimi pentru toată lumea!”, gîndi el, sesizînd ironia din tonul ei.

Alexia își văzu chiloții lîngă unul dintre picioarele patului și se aplecă să îi ia. Cînd se ridică, el o prinse de mînă și o trase spre el, pe pat. Ea încercă, mai mult formal, să se opună, dar în final se cuibări lîngă el.

— Ce facem în continuare? întrebă ea.

— Nu știi, oftă el. Chiar nu știi.

Diana aștepta la masă. Într-o mînă ținea o țigară – se rupcase de fumat – din care trăgea nervoasă. Pe masă avea un pahar de vin cu picior înalt, plin pe jumătate cu un vin roz. Aștepta. Nu știa pe cine. Primise un telefon în dimineața aceea de la o voce bărbătească, tînără, care îi spusese că, dacă vrea să se convingă despre adevărul ei prieten – evident se referea la EL –, să fie la ora cutare în locul cutare.

Așa că, iat-o în locul cutare, iar ora cutare se apropia. Spera numai să nu fi fost vreo neînțelegere sau, mai rău, un fraier care făcea apeluri prostești. Nu avea timp de pierdut.

Vorbise cu EL în urmă cu două zile. Înainte de asta, nu vorbiseră aproape trei săptămîni, timp în care nu știuse nimic de el și nici el nu știuse nimic de ea.

Iar acum voia să se împace cu ea. Și ea cu el. Își dăduse seama că, de fapt, el avea dreptate și că toate acuzațiile pe care i le adusesese erau nefondate. Cel puțin, așa spera.

În timp ce ea visa cu ochii deschiși, la masă se așezase un tânăr.

— Îmi pare rău, spuse ea, dar locul acela e ocupat.

— Știu. E locul meu.

Diana tresări. Recunoscuse vocea, dar nu se așteptase la un elev de liceu, ceea ce tânărul din fața ei, evident, era.

— Cu tine am vorbit la telefon?

— Da. Va fi foarte scurt și foarte relevant ce o să vă arăt, spuse el, în timp ce se căuta în haină după ceva. Scoase un telefon celular foarte performant și îl depuse pe masă. Am înregistrat asta acum două zile.

— Ce e asta? se miră Diana.

— Dovada, răspunse el sec. Apăsă pe butonul acela roșu! o îndemna el, apoi se lăsă pe spate și făcu semn chelnerului. Ce bea doamna vreau și eu!

Diana luă celularul în mână și îl privi. Avea un ecran mare, clar, era de ultimă generație. Apăsă pe butonul indicat și se lăsă pe spate.

Era o înregistrare audio-video, făcută dintr-un unghi ce ducea cu gândul la camera ascunsă. În obiectiv apărură două persoane. Una dintre ele era tânărul de la masă, care acum o privea fix, iar cealaltă era... fata din vecini. Involuntar, Diana strânse din fălci. Discuția părea o ceartă care deocamdată se ducea la un nivel rezonabil, dar femeia era convinsă că la un moment dat unul dintre ei avea să izbucnească. Acela fu tânărul. În înregistrare, el o întreba pe fată care era stadiul relației lor. Fata îi spunea fără să crâcnească, că „s-a terminat”. De ce? Are pe altul? Da. Pe cine? Nu spune. Pe tipul acela care a fost la școală la ei și la party-ul ei, în club?...

Un mușchi se zbatu pe fața ei, în timp ce aștepta ca fata să dea răspunsul.

Da.

Diana strânse celularul și se auzi cum plasticul scîrțâie sub presiune. Tânărul nu părea afectat.

...Și-o trage cu el, curva naibii? E absolut normal ca lui să i se pară că ea e o curvă, dar asta nu e treaba lui. Știe că el are soție? El NU are soție. Avea o prietenă, dar acum s-au despărțit. Și-o trage cu el? (insistă tânărul, în scopul evident de a dovedi ceva) Uite ce e, André...

„Vasăzică, îl cheamă André!”, își spuse Diana, apoi fu atentă la înregistrare.

...și dacă și-ar trage-o cu el, nu e treaba lui. Ei doi au terminat-o. Dar el vrea să știe dacă și-o trage sau nu cu el...

Fata oftează, dar se vede clar – pentru un ochi instruit de femeie – că abia se abține să nu recunoască. Totuși, în final...

...Da! Da! Da! Și-o trage cu el. Au făcut dragoste nebună și sex și tot felul de alte prostii la care visa de pe vremea când încă era cu el – cu André, adică. André mai spune ceva, dar Diana nu mai ascultă. Concluzia e bătută în cuie.

Pune celularul pe masă. Carcasa lui e plină de broboane de sudoare. Femeia scoate din poșetă o batistă și se șterge pe mâini. Apoi se lasă pe spătarul scaunului și trage aer în piept. André face semn chelnerului să îi aducă nota de plată pentru vinul lui. Diana îi spune că va achita ea tot. E sigură? Absolut. El mulțumește și dă să plece.

— Nu, eu îți mulțumesc, i-o întoarce Diana.

André pleacă, iar femeia își aprinde o țigară.

Alexia stă în camera ei și plînge în hohote. Nu se va mai vedea cu el. Părinții ei au aflat – oare de unde? – de mica lor escapadă și au hotărât să o trimită de acasă, la o mătușă care are 50 și ceva de ani și care locuiește la distanță de trei orașe,

iar față de *el* au cerut un ordin de restricție – nu are voie să se apropie la mai mult de 200 de metri de ea. Nu înțelege cum a fost posibil așa ceva. Plînsul îi zguduie umerii firavi și simte o durere în vintre, dar această durere nu e aceeași cu cea pe care a simțit-o în urmă cu câteva zile, când încă se afla în brațele lui. Își făcuse un vis în legătură cu ei doi, dar acum visul se destră-mase, ca fumul bătut de vînt.

El stătea la masa de lucru și privea în gol. De unde aflase Diana de *el* și de Alexia? Oricum, nu ar fi avut niciun fel de înrîurire situația asta asupra problemelor pe care le aveau, dar cumva, asta ajunsese să o convingă pe Diana că tot ceea ce spusese înainte era adevărat. Și, în fond, nu o condamna. Cine nu ar fi crezut asta? Cum să poată *el* dovedi că Alexia se urcase în patul lui abia *după* ce Diana îl părăsise, atît de neașteptat și de crud, fără să îi dea dreptul la replică?

Diana își retrase oferta de împăcare și îi aruncă un „Ești cel mai rău lucru care mi s-a întîmplat vreodată!”, iar de atunci nu îi mai răspundea la telefoane. Încercase să o caute, dar ea parcă se rostogolise de pe fața pămîntului.

Afară ploua.

Nu era genul de ploaie calmă, care să te atragă la citit sau în pat, lîngă iubită, ci o ploaie violentă, o furtună în toată regula.

Încă nu putea să scrie.

Avea o vagă impresie că *acesta* era sfîrșitul lui literar.

Rostogolea printre degete cutia neagră, dar o făcea deja din reflex.

Îi veni în minte o amintire mai veche, mult mai veche.

El cu Diana, la începuturi, pe vremea cînd ambii credeau că ce aveau ei va dura veșnic...

El stătea peste ea și o gîdila, iar ea rîdea și încerca să se apere, cu cearșaful. Degetele lui căutau pielea ei fină, i se plimbau peste genunchi, peste coapse, peste umeri. Diana se ascunsese sub

cearșaf, iar misiunea lui era să o caute. Jocuri prostești, de moment. O găsisse, dar ea nu voia să capituleze. Își ascundea fața. El trăgea de cearșaf și i-o dezvelea. Apoi ea recupera acope-rămîntul. Iar *el* o dezgolea iarăși. Îi privea figura. Zîmbetul larg, care dezvelea dinții albi și mari, ochii ei, mereu zîmbitori. I se păru pentru un moment că soarele iese dintre nori. Apoi trase iarăși cearșaful de pe fața femeii, dar figura care i se arătase nu mai era a Dianei. Era a Alexiei. Se înșelase. Soarele nu ieșea dintre nori.

...Cît se înșelaseră amîndoi!

„Am văzut în viitor!”, gîndi *el*. „Știam că totul se va termina cu lacrimi pentru toți. Lacrimi ale ochilor, pentru unii. Lacrimi ale inimii, pentru alții. Dar, totuși, lacrimi!”

Se ridică de pe scaunul de la masa de lucru și urlă stins, jalnic. Afară, un fulger immortaliză momentul. Văzu că ținea în mîna cubul acela negru, fără sens. Îl azvîrli. Cubul trecu prin geam și căzu pe betonul din fața blocului. Să îl ia alt nenorocit și să își distrugă viața.

El nu mai avea nimic de distrus.

El își aminti de poza Dianei.

Era veche.

O făcuse chiar *el*, cu un aparat de fotografiat vechi. Ea stătea pe un scaun la masa lui de lucru. Se lăsase pe spate și își pusese palmele la ceafă. Picioarele lungite încercau să atingă ceva – pe *el*, care nu se vedea în poză. Lîngă ea se putea vedea mașina lui de scris.

Ea îi zîmbea. Dar asta fusese demult.

Acum nu îi mai zîmbea.

Nu mai avea de ce.

„This is the *end* of a beautiful friendship...”, gîndi *el*.

SFÎRȘIT

Tînăra se opri din scris și privi ultima foaie imprimată cu literele de abanos. Clătină din cap. Degetele îi erau amorțite. Se întinse peste mașina de scris și luă o țigară din pachetul de Red Apples. O aprinse și trase lacomă un fum. Suflă peste foaie. Personajul LUI nu era chiar atît de bine creionat. Obsesia lui nu era destul de puternică.

Își trecu mîna prin părul blond, apoi își mîngîie buzele subțiri. Ultimele versuri din *Lady Writer* se auziră de la difuzoarele din colțul camerei și păreau diferite de cele cu care se obișnuise pînă atunci.

„Asta ar putea fi capodopera mea – rîse blonda în sinea ei –, dacă o mai șlefuiesc un pic... un pic mai mult!”

PARTEA A II-A

Nimic: o nouă poveste a obsesiei¹

*I'm so tired, o'playing
Playing with this bow and arrow,
Gonna give my heart away
Leave it to the other girls to play,
For I've been a temptress too long*

...

*From this time, unchained,
We're all looking at a different picture
Through this new frame of mind
A thousand flowers could bloom,
Move over, and give us some room*

...

1. *Et une autre femme.*

*So don't you stop, being a man
Just take a little look from our side when you can,
So a little tenderness
No matter if you cry
...*

*For this is the beginning of forever and ever
It's time to move over...*

Portishead, *Glory Box*

Unu

Ce să faci când te plictisești? Mai bine spus, ce poți face când te plictisești? Și mai bine spus, ar fi: ce ai chef să faci când te plictisești?

Cele mai mari temeri apar atunci când ești în așteptare.

Ce se va întâmpla mâine?

Ce se va întâmpla peste o oră?

La dracu', ce se va întâmpla peste o clipă?

Poate totul.

Poate nimic. Nu ai de unde ști.

Trenul alerga, dar ei i se părea că stă pe loc. În cel mai bun caz, se târa, folosindu-și roțile pe post de coate și genunchi. Își sprijinea capul în palme și privea pe geam. Afară ploua mărunt, genul de ploaie care mai mult te enervează decât te udă. Cerul era mînjit cu nori cenușii, chiar pînă deasupra orizontului. Între capacul de nori și pămînt, observă soarele, roșu și difuz, ca un far murdar, dar totuși puternic, care făcea crepusculul să pară furat din altă lume.

Compartimentul era aproape gol. O tipă care stătea față în față cu ea se uita la un film cu sonorul laptopului dat tare și fără să se simtă stingherită de faptul că ceilalți doi ocupanți ai compartimentului se aflau în postura extrem de enervantă de a auzi tot ce se vorbea în film, fără să poată vedea ce se întâmplă.

Nu că s-ar fi întâmplat cine știe ce. După schimbul de replici, filmul părea a fi o comedie romantică. Vocile nu păreau cunoscute și nici scenariul nu era vreo nestemată. Replici plate,acompaniate probabil de zîmbete fugare, gesturi inutile care puneau în lumină evidentul dintre personaje și totul se îndrepta cu pași mărunți spre un sfîrșit care nu se diferenția cu nimic de celelalte 10.000 de sfîrșituri de comedii romantice pe care le mai văzuse.

Oftă.

Îeși pe coridor și și-ar fi dorit să poată fuma o țigară, dar, ca de obicei, nu avea chibrite sau brichetă. Să înceapă să ia compartimentele la rînd... exclus. Era prea plictisită pentru așa ceva. Scutură capul, încercînd să se descotorosească – la propriu – de țigări. Reuși. Descoperise că îi era foarte ușor să își alunge gîndurile din minte, cu un minim de efort, mai ales atunci cînd se plictisea. Neavînd energie să facă nimic, îi era mult mai ușor să refuze orice.

Îi veni în minte o melodie pe care, abia aștepta să ajungă acasă, ca să o poată asculta. Mai privi pe geam cîteva clipe, apoi se asigură că nu o vede și nu o aude nimeni și că toate ușile compartimentelor erau închise și începu să murmure versurile, conștientă că nu erau corecte, dar măcar nu mai trebuia să suporte derularea înceată a timpului pînă cînd ajungea acasă, la muzica ei.

Se gîndi că se plictisea, dar nu îi veni în minte niciun lucru pe care l-ar fi cerut, dacă cineva ar fi fost acolo în acel moment și i-ar fi spus că îi poate îndeplini orice dorință.

Brusc, un atac de panică.

Dacă stătuse atît de mult în acest stadiu, de catatonie, încît nu mai putea ieși? Dacă se plictisise atît de tare și atît de mult încît nu mai știa nimic altceva? Era drept, ridicase plictiseala la rang de artă, dar asta nu era o consolare. În niciun caz.

Deci, ce era de făcut?

Eh, da, mai era el. Brusc, situația nu mai părea așa de disperată. Noul prieten, pardon, iubit avea să schimbe situația. Și tot atunci realizează că, de fapt, toată plictiseala, toată lipsa de „ceva” începuse atunci cînd rămăsese singură.

Hm... Oare chiar așa putere să aibă o simplă relație? Chiar atît de important să fie faptul că ai pe cine să pisălogești toată ziua, fără teama că ți-ar putea spune să te duci dracului și cu care să stai în pat după aceea și să povestești nimicuri pe care le poți, de altfel, povesti cu oricine... Evident nu cu oricine. Și EL era oricine. Nu o cunoștea, nu în sensul acela. Da, își cli-piseră de cîteva ori și chiar își vorbiseră, dar discuțiile lor se rezumaseră deocamdată la planul lor. Mai bine spus „planul lui”. Pentru ea era doar o situație de „stai și așteaptă”. Și cu ce era asta diferită de orice altă zi?

Ploaia lovea geamul de care ea își rezemase capul greu de atîta oboseală. Autobuzul înainta greoi prin trafic și în jurul ei plutea mirosul acru al hainelor transpirate și apoi umezite de ploaie. Șoferul nu avea nici el o zi prea bună și asta se resimțea prin toate frînele bruște pe care le făcea, semn că ar fi preferat să fie oriunde altundeva, decît la volanul autobuzului. Nu îi stătea capul acolo. Probabil că avea acasă o soție care îl aștepta cu nerăbdare să se întoarcă, ca să poată să piardă vremea împreună. Lucru pe care EA nu avea să îl facă prea curînd. EL trebuia să rezolve problema *aceea*, cu tact, așa cum promisese și repede, fiindcă altfel ea s-ar fi stins de dorință, sau mai bine spus, i s-ar fi stins dorința de el și atunci ce rost ar mai fi avut?

De altfel, presimțea că ceea ce ea numea „cu tact” însemna „pe scurt” la el și ceea ce el numea „repede”, ea ar fi etichetat drept „încet”. Fiindcă, în fond așa era ea. Și nu numai ea, ci toate erau așa. Mereu nemulțumite de felul în care se derulau lucrurile, mereu cu un pas înaintea lor sau mai degrabă cu

gîndul înaintea realității. Mereu își dorea *astăzi* ceea ce nu putea avea decît *mîine*. Mereu plictisită și dornică să pedepsească pe cineva pentru neajunsurile ei.

Ajunsă în fața ușii, o deschise apăsînd clanța leneș și împingînd sandviciul de metal înăuntru. Casa era pustie. Maică-sa la lucru – deocamdată –, iar taică-său... cine știe pe unde?

Își descălță cizmele pline de nisip și noroi și le lăasă să se scurgă de apă pe gresia de pe hol, apoi se îndreptă direct spre camera ei. Oricît de puțin ar fi lipsit de acasă, camera ei – acesta era numele desemnat, *Camera Ei* – o făcea mereu să se simtă de parcă ar fi fost plecată cu săptămîmile.

Deschise fereastra să aerisească, deși în cameră era o atmosferă plăcută și apoi începu să se dezbrace.

Încet, nu se grăbea, nimeni nu o grăbea. Își lăasă de pe umăr geanta, care alunecă încet pe braț în jos. Apoi își deschise jacheta prinsă în doar doi nasturi. Făcu un pas spre dulapul din colțul camerei și îi deschise o ușă. Hainele stăteau pe rafturi, iar cealaltă jumătate a dulapului era populată cu umerase pline de cămăși și rochii de primăvară multicolore. Stătea rezemată de ușa dulapului și privea rafturile. Obosită, își lăasă capul să se lipească de marginea ușii.

Închise ochii și trase aer în piept, încet... încet... apoi își prinse cu mîna stîngă lobul urechii stîngi. Cercelul – un bob de aur – era plăcut la atingere. Fără început, fără sfîrșit, ar fi putut să își plimbe degetul peste el o eternitate. Apoi palma coborî pe umăr, atingînd în treacăt gîtul. Își masă puțin tendonul, apoi degetele i se îndreptară spre adîncitura de sub gît. De acolo, spre primul nasture al cămășii ei verzi cu dungi albe, fine. Nasturile se desfăcu repede, era mic și alunecos. Următorul cedă la fel de repede. Al treilea al patrutea... pînă cînd aerul ce pătrundea prin fereastra deschisă putu să îi lingă abdomenul, să îl facă să se crispeze de la răcoare. Se deschise la șlițul blugilor, dar rămase așa. Închise ușa dulapului, fiindcă își

aduse aminte că de ea era prinsă o oglindă mare. Cînd ușa se trînti, imaginea din oglindă tremură puțin, dar se opri brusc. Și atunci se văzu.

De cînd nu se mai admirase în oglindă? Cum de o asemena îndeletnicire, capabilă să înfulece uneori și ore întregi, cum de îi scăpase?

Privirea începu de jos. Își văzu degetele de la picioare, mici și drăgălașe, albe, cu unghiile date cu un lac roz, ușor transparent, neostentativ. Le mișcă ușor și le văzu cum prinseră viață abia ieșite de sub blugi. Apoi urmară picioarele, destul de lungi pentru înălțimea ei, dar frumoase, cu toate astea. Șoldurile curbate subtil, se terminau într-o talie pe care mereu și-ar fi dorit-o mai subțire, dar neavînd vreodată determinarea necesară să transforme visul în ralitate... se mulțumea și cu cea pe care o avea. Apoi trupul îi urca într-un V, puțînd să observe linia mediană a abdomenului, și tremurul ei aproape imperceptibil, diafragma de sub sîinii care împungeau cămașa și o țineau să nu se desfacă cu totul. Apoi iarăși adîncitura aceea de sub gît, trăsătura ei cea mai *personală*, fiindcă o obseda și mereu o compara. Cînd fusese mică, o considerase un defect, dar, la un moment dat cineva – un tip, evident – îi spusese că lui i se părea că nu are nimic mai frumos pe tot corpul ca adîncitura aceea. Și, cum ea sperase – ca orice fată – ca la un moment dat cineva să vadă *frumusețe* acolo unde ea ofta, crezînd că vede *defect*, din acel moment, începuse, în secret, să considere acea adîncitură ca fiind arma ei secretă. Ca pe un feromon vizibil, dar de care nimeni nu era conștient, își etala gîtul, cu adîncitura lui, uneori discret, alteori mai evident decît evidentul, dar mereu oamenii – tipii, evident – observau schimbarea. Și dacă în mod normal părerea ei despre capacitățile de observație ale bărbaților nu era una chiar bună, trebuia să recunoască faptul că, atunci cînd ceva era destul de important, deschideau ochii. O alarmă le pornea în cap – sau la prohab – și știa să deschidă ochii.

De la fatidica armă își ridică privirea albastră spre bărbie, apoi spre buzele subțiri și vinete, ușor crăpate – „am avut o zi grea” –, apoi spre nasul subțire și, în final, privirile li se întilniră.

Atunci își lăsă capul pe spate, încet, de parcă îi era frică să nu își rupă gâtul și cu degetele trase ușor cămașa de pe umeri. Aceasta căzu pe podea fără zgomot. Atunci, își înfipse degetele în marginea blugilor și îi împinse în jos, câte o parte o dată, mișcându-și teatral șoldurile, ca și cum i-ar fi fost greu. Rămase în chiloți. Erau albi, cu floricele galbene și albastre. Talpa dreaptă i se sui instinctiv peste laba piciorului stâng și un genunchi i se îndoi. Îi plăcea ce vedea. Își puse palmele pe șolduri și le mișcă în sus și în jos. La un moment dat, unul dintre degetele de la mâna dreaptă trecu pe sub chilot și îl trase puțin în jos. Ochii îi sclipiră și își dădu seama că, pentru prima dată în săptămâni, se distra. Era răvășitoare. Dacă el ar putea-o vedea acum...

Tresări.

Era încă îmbrăcată și capul îi stătea rezemat pe marginea ușii dulapului.

Se dezbracă, fără să aibă mișcările la fel de suave ca în mirajul acela și se băgă sub duș. Era tot singură când ieși afară, cu părul încrețit și cu picioarele înfipte în niște papuci de casă, care fuseseră cândva pufoși.

Taică-său era tolănit pe canapea și privea la televizor... ceva. Îl salută din mers și se îndreptă spre bucătărie. Căută în frigider și găsi o sticlă de suc. Își turnă o jumătate de pahar și se așeză la masă. Aprinse o țigară subțire și fumă absentă, cu gândurile încilcitate printre amintirile zilelor care o făcuseră să plece de acasă în primul rînd.

Plictiseala.

Și acum o lua de la început.

Apăru și maică-sa după cinci minute, o drăgăli puțin și îi spuse că se bucura că fetița ei s-a întors acasă, apoi se oferă să facă niște cafea, dar ea refuză. Avea nevoie de somn. Și chiar

dacă nu ascultase încă muzică – un ritual nelipsit atunci când ajungea acasă de undeva –, singurul lucru pe care se vedea făcându-l era să se pună în patul a cărui goliciune în acel moment nu o deranja. Era oboșită, dar genul acela de oboseală care șterge, împinge în spatele minții orice nu are legătură cu odihna. Așa că își luă paharul de suc în cameră și chiar țigara – lucru care nu se mai întâmplase pînă atunci – și închise ușa după ea. Privi combina muzicală și vrafal de CD-uri, aruncate intenționat pe jos, să dea impresia că oricine locuia în bîrlogul acela ascetic – enervant de ascetic – trebăluia și își făcea de lucru toată ziua, cînd ea, de fapt, toată ziua și-o petrecea gîndindu-se cum să își facă de lucru.

Se apropie de geamul deschis și aruncă mucul de țigară în stradă. Privi cerul și nu sesiză nicio schimbare. Cristoase, și-ar fi dat un dinte pentru o zi însorită și caldă. Și-ar mai fi dat unul pentru oboseala aceea de dimineață, care survenea atunci cînd – în vremurile bune – îi era groază să se trezescă dimineața, numai la gîndul unei zile pline. Toate zilele ei erau goale. Una după alta, una după alta, una...

O boare rece pătrunse pînă la ea și o făcu să se cutremure. Pe pieptul dezgolit pielea i se făcu de găină. Se retrase și închise fereastra, apoi trase jaluzelele și o atmosferă fumurie învălui încăperea. O luă spre pat, ultimul ei avanpost, care o aștepta ca o gură portocalie, deschisă, cu buzele desfăcute, gată să o lase să se cuibărească între ele și limbă, să se lase mestecată și apoi înghițită... în drum spre lumea viselor...

Trecu prin fața oglinzii și se opri. Nu avea nimic în comun cu cea din urmă cu jumătate de oră. Și totuși, era aceeași. Parcă își pierduse strălucirea. Parcă dușul acela, tricoul roșu și pantalonii albaștri de pijama o schimbaseră mai mult decît ar fi fost normal. Mai mult decît părea posibil. Se încruntă și dădu la o parte oglinda din fața ei. Să doarmă. Încheieturile îi erau ruginite, trosneau la fiecare pas. Avea impresia că stă cocoșată,

de obosită ce era. Ochii îi ardeau și pleoapele uscate se închideau dureros.

Mîine. Dacă nu va uita.

Puse un genunchi pe salteaua tare și se tolăni sub cuvertură. Se strînse ghem și își potrivea capul pe perna plată. Oftă, apoi toarse cîteva clipe și, în final, se lăsă furată și dusă. Oriunde.

Se trezi a doua zi dimineată. Mă rog, „dimineată” era cam mult spus. Era ora 10 și jumătate. Ora la care se trezea de obicei. Se simțea revigorată, dar asta nu era un motiv de bucurie, fiindcă energia avea să se piardă. *Corpul ei* era unicul loc din univers unde nu se aplica principiul fundamental al fizicii conform căruia „nimic nu se pierde, totul se transformă”. La ea, *totul* se risipea și fiecare zi era la fel. Nimic nu se transforma, nici măcar în rău.

Făcu un drum pînă la baie și oftă, salutîndu-și mama, care, la 50 de ani era mult, mult mai jucăușă și mai vioaie decît era ea, la 23 de ani abia trecuți.

Se simțea îmbătrînită înainte de timp și nu reușea să scape de sentimentul că era efectiv inutilă. Nu se putea nici măcar distra. Și divertismentul era umbrit de aripa neagră a inutilității. În fond, după ce se termina totul, se întorcea pe partea cealaltă și o lua de la început.

Măcar dacă nu ar fi luat-o de la început. Așa știa că niciodată nu va ajunge să vadă capătul drumului aceluia lipsit de copaci și de oameni. Măcar să fi continuat să meargă drept înainte și să ajungă în final la capăt, să se sfîrșească toate astea. Sisif era un om fericit, în comparație cu ea. El măcar știa că nu are de ales, că sabia destinului nu îi permitea să se retragă. Dar ea... ea nu *putea* accepta așa ceva. Nu *voia* să accepte așa ceva și știa că dincolo de ziua de mîine exista ceva mai mult pentru ea.

Dar cînd?

Unde?

Cu cine?

Întrebări la care încercase să răspundă. Deocamdată începu să se spele pe dinți. Apoi își stropi fața cu apă rece, care constată că era și *dulce*, după ce îi pătrunse în gură.

Maică-sa anunțase micul dejun în zece minute.

Tricoul cu care dormise era șifonat, boțit și mirosea a stătut, de parcă lîncezise îmbrăcată în el timp de o săptămînă.

Nu îl dădu jos, ci se îndreptă direct spre combină. O porni și dădu drumul la muzică. Volumul era la jumătate. Începu să cînte *Kings of Tomorrow*, lent...

Se lăsă pe spate și fredonă împreună cu solista.

Time keeps its own time... you who make worlds collide... time and time again...

Ochii îi erau împăienjeniți. Muzica nu era cine știe ce, dar uneori – de cele mai multe ori – cîte o melodie obscură o obseda îndeajuns de mult, încît să o asculte pînă cînd niciun cuvînt nu mai avea sens, pînă cînd nici suntele nu mai aveau sens, totul se amesteca și își pierdea individualitatea. La un moment dat, își dădu seama că nici nu mai asculta melodia. Nu sesizase cînd începuse *I Refuse*, un drum'n'bass marca Netsky, ceva extrem de nou, probabil piratat de prin studiouri.

O deprima, așa că apăsă pe NEXT și se trezi ascultînd *Starry Eyed*, de Ellie Goulding.

Era ceva mai bine. Sunetele parcă acaparau mesajul ascuns, dacă exista vreunul, și nu o lăsau să se gîndească prea mult la altceva.

Fotoliul ei era rece, așa că trase jaluzelele să intre în cameră puțină lumină și căldură de la soarele care părea că își mai aduce aminte să îi facă și ei cu ochiul. Zîmbi surprinsă cînd îi simți razele mîngîindu-i obrazul alb și un umăr de pe care căzuse gulerul prea larg al tricoului.

Se tolăni iarăși în fotoliu și dădu drumul computerului.

Se pregătea să atingă punctul culminant al zilei: online.

Nu apucă să facă asta, fiindcă vocea veselă a mamei o strigă, insistând pe calitățile extraordinare ale omletei.

Taică-său era și el la masă. Privea televizorul și mai răsfoia din când în când o revistă de mici dimensiuni, și, între acestea, făcea scurte comentarii cu privire la... orice. Era un bărbat bine făcut, care se ținea și mai bine, pentru vârsta lui, înalt, cu un început de chelie – că doar era bărbat – și care era mereu pus în temă în legătură cu aproape orice. Se gândi că niciodată nu îl văzuse luat prin surprindere în legătură cu vreun subiect de discuție. Știa orice despre orice. Sau cel puțin așa lăsa impresia.

Maică-sa sorbea dintr-o ceașcă de cafea aburindă, neagră și fuma o țigară. O îndemna din ochi să guste ce avea în farfurie și când observă că „fetița ei” nu se conforma chiar atât de repede pe cât i-ar fi plăcut ei, adăugă:

— Ce-i cu tine, micuțo? Ți-e rău? Arăți rău. Și îi puse o palmă caldă pe obraz, apoi repede pe frunte. Ar trebui să zîmbești mai des, drăguțo. Ai un zîmbet frumos. Lumea nu mai zîmbește așa des... oftă mică-sa, și sorbi din ceașca de cafea.

Se gândi că maică-sii chiar îi fusese dor de ea, cât timp lipsise de acasă. Ținînd cont că se certaseră – și chiar se păruiseră puțin – înainte de plecarea ei, ceartă care fusese, de fapt, motivul plecării ei.

— Eh, și tu acumă – interveni tatăl –, s-a trezit cu fața la pernă. Lasă fata în pace. O să își revină ea. E astenia de primăvară, interveni tatăl și îi făcu cu ochiul, complice.

Se gândi că taică-său era mereu binedispus, gata de glume, detașat, cu gândurile limpezi, pe alte meleaguri. Poate la site-urile porno cu femei în vîrstă, pe care ea le găsise salvate la rubrica „Favorites” din programul de navigare pe net.

Ea își privi farfuria, dar nu se atinse de nimic din ea.

— Ați observat că azi e prima zi cu soare din anul ăsta? menționează tatăl. Ziceau să se prevede vreme bună, dar nu mă

așteptam să ne trîntească 14 grade din prima. Hehe, ar fi ceva dacă ar ține-o așa toată săptămîna, nu, dragă? o întrebă pe fată. Am putea ieși la o plimbare împreună. Vrei? Să te mai bată puțin vîntul, că ești cam palidă.

— Da, da, ați putea face asta! aprobă maică-sa, mereu pe aceeași lungime de undă cu soțul ei, dar niciodată oferindu-se să i se alăture. Mă rog, aproape niciodată.

Se întinse după pachetul de țigări al mamei – ea niciodată nu avea țigări – și își aprinse una. Împinse omleta la o parte.

Maică-sa, rănită în orgoliul ei de bucătăreasă, oftă.

— Știi că ești prea mare să te oblig să mănînci, dar dacă nu o faci fiindcă trebuie să mănînci de dimineață, fă-o măcar fiindcă e păcat să arunc așa o bunătate la gunoi.

— Mami, nu pot acumă, se scuză ea, făcînd un semn vag expeditiv cu mîna în care ținea țigara, în timp ce cu cealaltă formă o cupă în care își plantă bărbia.

— Foarte bine, se resemnă gospodina. Privi la soțul ei: O mănînci tu?

— Mie nu îmi trebuie, dragă. Am mîncat acum o oră. Îmi pare rău. Se pare că va trebui ca artistul să își devoreze opera! rîse el, și împături revista.

— Să știi că asta se va întîmpla, spuse femeia serioasă. Nu îmi vine să cred că preferi o țigară în loc de – luă o furculiță plină de ou – bunătatea asta.

Fata rîse și stinse țigara în scrumieră, apoi se întoarse în cameră. Porni iarăși CD-ul, de la început, să mai asculte o dată *Kings of Tomorrow*, tolănită pe fotoliu și acoperită cu o pătură.

Privi monitorul computerului. Nimic interesant. Nimic promițător nu se ivea la orizont.

Erau deschise cîteva ferestre de discuție, dar le ignoră. Avea un talent special dezvoltat în acest sens. Pur și simplu, își întorcea capul și ferestrele dispăreau, orice urmă li se pierdea.

Ar fi putut da lecții unui struț, atît de bine se descurca la acest capitol.

Privi spre pat și observă cartea pe care o abandonase în urmă cu două zile, înainte de a pleca de acasă.

Era un volum vechi, de cel puțin 30 de ani. Coperta era din carton alb – acum îngălbenit de vreme –, iar titlul și autorul imprimați cu negru.

Îl cam neglija pe Capote, dar cartea era destul de bună, încît să nu ajungă prea curînd înapoi de unde venise – sprijinind caloriferul, alături de alte volume pe care le citise și își dăduse seama că acesta era singurul lor rost.

Luă volumul și căută pagina la care rămase.

Mereu se oprea din citit la o pagină cu număr mare, rotunjit, sau la final de capitol sau de parte.

Terminase partea I cînd închise cartea. Era abia la început. Nu trecuse de sfertul cărții.

Într-adevăr, îl neglija pe Capote.

După o oră închise cartea, avînd impresia că era vremea de culcare. Pe dracu'. Mai avea mult și bine pînă cînd i-ar fi venit somnul în ritmul ăsta.

Ăsta e război. Un război în fiecare zi. Un război cu fiecare zi.

Deschise monitorul computerului. Alte cîteva ferestre de discuție apăruseră între timp. Le verifică și răspunse la cîteva, apoi se ridică în picioare și dădu drumul la muzică la maxim.

Kings of Tomorrow, desigur.

Își duse mîinile la ceafă și începu să își maseze gîtul. Îi plăcea senzația degetelor care îi treceau prin păr, furnicăturile firilor și senzația de răcoare a degetelor reci. Se cutremură, dar nu le retrase. Își roti capul, cu palmele atîrnate de umeri și cu ochii închiși începu să se plimbe în cerc prin cameră. Melodia se sfîrși și, iarăși, își dădu seama că nici măcar nu o ascultase.

Cu ce își pierduse vremea?

Ce îi furase gîndurile?

Nu mai știa. Asta era problema cu lucrurile interesante. Veneau pe neașteptate și plecau la fel de neașteptat, luînd cu ele și cheia, astfel încît să nu poți descuia ușa pe care o închideau în urma lor.

Se trînti pe pat. Oftă, așteptă puțin, apoi mai oftă o dată.

Căută o foaie de hîrtie și luă un stilou. Îi plăcea să scrie. Să își lase gîndurile oriunde. Să și le imprime pe hîrtie. Chinezii spuneau că cea mai ștersă cerneală e mai bună decît cea mai bună memorie. Nu Dumnezeu oferea nemurirea, ci hîrtia. Și cea mai mare temere a ei era să fie uitată. Așa că scrisese energic:

Chestii de făcut cînd te plictisești:

Puse stiloul în gură și gîndi: „...atunci cînd aștepți ca lumea să se oprească din învîrtitul ei și să te privească pentru o clipă...”

Scrise, complet despuiată de orice simț al răspunderii și al consecințelor (nebănuind măcar că, în afară de ea, vor mai exista persoane care vor citi aceste rînduri intime):

Masturbează-te

Aranjează cărțile pe rafturi

Fă ordine în sertarul cu ciorapi

Fumează o țigară

Uită-te la ceas

Mai masturbează-te

Rearanjează cărțile pe rafturi

Ține-ți respirația

Masturbează-te în continuare

Joacă-te cu măgelele de sticlă

Uită-te la ceas

Mai fumează o țigară

Și

Mai masturbează-te o dată

Privi lista și pufni într-un rîs amar.

Era adevărat. Că lucruri bune/lucruri rele/se-mpletesc perfect/ că un costum și-o mască cu rînjetul sculptat în ea ne-așteaptă după colț de stradă/nevăzute mîini te-mping pe scenă/și sforile care/să te-ndrume trebuie/în schimb te strîng de gît/iar toată lumea rîde/picioarele izbesc în aer/lumina te orbește/scuturi capul/dai din umeri/nimeni nu răzbește/din acest „al bastar-zilor carnaval”/nu poți scăpa victorios/să plîngi de fericire/să strîngi în brațe libertatea/să dai'ntr-o parte nu-știi-ce/să rupi/să spumegi/cazi în gol/te frîngi/deschizi un ochi/și stai/ești tot aici/în acest vicios cabaret!

„Cînd voi muri...

...și voi muri!

Cînd voi ajunge în Iad...

...și voi ajunge în Iad!

Cînd diavolul o să mă întrebe...

...și mă va întreba!

...care mi-e păcatul de care sunt cea mai mîndră, vreau să am de unde alege! Trebuie să mă dezmeticesc, să mă dezmorțesc, să revin la starea mea inițială, să încep să tai în carne vie. În carnea oricui. Chiar și a mea. E la fel de bună. Am nevoie de suferință. Trebuie să fac o prostie, ceva incredibil de stupid sau de periculos, care să mă repună pe șine, care să mă facă să îmi dau seama de importanța lucrurilor din jurul meu, și să încep să apreciez ce am. Știu că stau pe o comoară, doar că... nu îmi dau seama care e aceea. Sunt fericită? Am fost vreodată? Întrebarea e serioasă! Stai și gîndește-te. Nu la ce *ar trebui* să vrei, nu la ce se așteaptă *alții* de la tine să vrei, nu la ce te aștepti *tu* de la tine să vrei, ci la ce VREI CU ADEVĂRAT, indiferent cît de stupid e acel *ceva*. Dacă e cu adevărat ceea ce vrei, nu o să ți se pară stupid. O să ți se pară cel mai important lucru din lume. Și chiar *este* cel mai important lucru din lume. Ai grijă.

Dacă am învățat un lucru, acela este că mereu trebuie să ai grijă ce îți dorești. Ce anume vrei să obții și ce ești capabil să sacrifici pentru a-l obține!

„Îmi aduc aminte. Îmi pare rău că îmi aduc aminte. Că pot face asta”, gîndi ea.

Și își aduse aminte.

Amintiri uzate. Ea nu era decît o cutie plină cu amintiri uzate, cu fotografii care se dezmembraseră de cît le răsfoise și le răsfoise, și le mai răsfoise, de un miliard de ori. Nu putea renunța la ele, stilul acesta de a pierde vremea făcea parte din ființa ei. A-și aduce aminte de „vremurile bune” era la fel de natural ca și a respira.

Era o boală de care nu se putea vindeca. Un cancer al memoriei, al timpului, al ei. Era cancerul EI. Ceea ce o definea pe ea, ca persoană, felul ei de a fi, ceea ce avea să îi aducă sfîrșitul. Era bomba ei atomică, era epoca ei de gheață, era asteroidul ei, supernova ei, cerul ei negru care o îngheța de frig, iarna ei nucleară, glonteile ei. *Totul* care aducea *nimicul*. Avea totul, dar nu îi plăcea. Voia nimicul, dar încă nu era vremea pentru el. Amintiri uzate... asta avea. Nu se plictisise de ele, ci doar *gîndul* că se plictisise de ele o plictisea.

Truda și lacrimile mi se preling! Una din brațe, celelalte din ochi.

Iar păcatul meu preferat e nostalgia!

Ce spune asta despre mine, despre noi? Că nu ne putem închipui cum se poate trăi viața, ca și cum fiecare zi ar fi ultima. Zîmbește, mîine va fi mai rău.

Plictiseală (1)

Să stai toată ziua întinsă în pat, privind la geamul întredeschis, sătulă de ploaia care parcă a devenit o soră siameză. Să stai online toată ziua, dar să nu vorbești cu nimeni. Să auzi aceeași melodie în fiecare zi, la nesfîrșit, fără să o asculți cu adevărat. Să citești numai titlurile cărților care se plictisesc și ele pe rafturi sau pe podeaua plină de praf. Să fumezi țigară de la țigară și să te ridici din pat pentru singurul motiv că îți trebuie la budă. Asta e viața ta și, vorba aceea, se transformă în praf cu fiecare minut care trece. Să fii prea obosită ca să poți dormi, dar fără vreun chef real de a te trezi dimineața. Să stai cu spatele la fereastră, de frică să nu îți vină ideea că ar trebui să faci ceva ce nu faci. Să îți încarci bateria la telefonul mobil, dar apoi să îl închizi, ca să nu te streseze lumea cu prostiile lor. Să fii prea catatonică pentru a respira și să mulțumești în sine cuiva fiindcă măcar soarele ajunge pe cer, fără să fie nevoie să îl împingi tu acolo. Blugii au toți aceeași culoare, tricourile mirosoare toate la fel, chiloții îți intră în carnea șoldurilor indiferent ce ai face. Zîmbește. Oare ce ar trebui să se întîmple ca să mă trezesc din amorțeala asta? Poate că ar trebui să aflu mîine că voi muri în curînd de vreo boală extrem de neplăcută. Poate un cancer? Sau... altceva. Dacă aș afla că sunt pe moarte, oare m-aș mai plictisi? Oare aș învăța să apreciez viața? Dar dacă m-aș forța, în vreun fel, să cred că nu mai am mult de trăit? Cum faci asta? Nu îmi pot da seama. La fel cum nu îmi pot da seama cum trăiești viața, ca și cum fiecare zi ar fi ultima. Cine face așa ceva? Îți vine să rîzi numai cînd auzi chestia asta.

Întorcîndu-se de la baie, unde își permise puțină *evadare*, își verifică telefonul. Primise un mesaj:

„diseara in club. vii si tu? hai si tu te rog suna-ma knd primesti mesajul.*”

Oftă iarăși și observă că o durea ceva, semn că ofta mult prea des. Mesajul era de la o prietenă, care, spre deosebire de ea, avea ce face în timpul liber. Și anume, plîngea. Tocmai se despărțise de tovarășul ei de viață și era extrem de vătămată în simțăminte. Singurul motiv pentru care o suna tipa asta și o căuta atît de des și de insistent: ea era mereu dispusă să îi asculte problemele și să îi suporte mieunatul de plăcă zgîriată și, eventual, să îi mai dea cîte un sfat, de care oricum nu ținea cont. Și poate că asta era cea mai inteligentă mișcare pe care o putea face.

Dacă ea ar fi primit vreun sfat de la o prietenă sau de la un prieten, nu ar fi ținut cont de el. Nu îi plăcea să se bage în treburile altora la fel cum nu îi plăcea ca alții să își permită să se bage în treburile ei. Cît privea sfaturile... nu le cerea nicio dată, dar dacă le primea, rareori le lua în seamă. Ea era singura care știa *toate* datele problemelor ei și, prin urmare, singura în măsură să ia o decizie serioasă.

Ceilalți erau invariabil subiectivi și îi dădeau mereu dreptate, indiferent dacă avea sau nu. Făcuse un experiment. Povestise o întîmplare cuiva și așteptase rezolvarea.

Răspunsul fusese favorabil. Problema era că situația îi era extrem (și voit) de nefavorabilă. Atunci se convinsese, fără echivoc, că sfaturile altora erau absolut inutile. Indiferent ce le

spuneai, îți dădeau dreptate și uneori chiar modificau datele problemei, ca să fie posibil așa ceva.

Dar prietena asta a ei o transformase într-un Iisus personal. Vorba aceea: „Cineva care să îți asculte rugile, cineva căruia să îi pese, cineva care să fie acolo când ai nevoie de el”.

Nimic mai adevărat.

Și ea avea nevoie de așa ceva, dar nu pentru aceleași motive ca și prietena. Nu. Ea trecuse de mult de toată problema cu abandonul. Prietenul se evaporase într-o zi de iarnă, dar ea se aștepta de mult la așa ceva și avusese de fapt sentimentul că el se evaporase cu mult înainte de acea zi fatidică, așa că nu o luase prin surprindere. Plus că nu era prima dată când se întâmpla așa ceva. Era obișnuită cu tratamentul.

Îi lipseau multe. Las-o dracului pe prietenă, ei îi lipseau multe. Se obișnuise în ultima vreme cu foarte puțin, de fapt cu *nimic*, dar asta nu era o scuză. Își aducea aminte de vremurile când nu apuca să facă nimic, de cât timp își petrecea distrându-se. Nu neapărat la propriu, dar simțindu-se bine, oricum. În fond, plăcerea – în orice formă a ei – era singurul lucru de care omul nu credea să se poată plictisi.

Îi lipseau ieșirile neprogramate cu prietenii, când stătea prin oraș pînă se făcea dimineață, îi lipseau plimbările pe înserate, când o prindea ploaia și se refugia (împreună cu el?) sub umbrelele magazinelor de pe bulevard, și sprijinea vitrinele prăfuite, în timp ce ploaia răvășea orașul. Apoi o lua iarăși pe stradă, în timp ce pavajul umed răspîndea un miros de libertate și de posibilități nețărmuite. Numai *timp* să ai. Iar acum avea timp, dar, din nu știa ce motiv, orice altceva dispăruse. Îi lipsea să stea tolănită pe o bancă, de-a lungul (cu capul în poala lui?) și să inspire mirosul de vară, de scoarță de copac, de bătaie a aripiilor porumbeilor care își făceau veacul pe acolo ca niște vagabonzi migratori.

Îi lipsea înghețata, fântînile arteziene, dansul în aer liber și paharul cu gheață multă, pe fundul căruia se afla de obicei ceva ce conținea alcool.

Și sexul – Dumnezeu Sfinte Cristoase – sexul (cu el?)... ce mult îi lipsea. Îl putea găsi oriunde, practic nelimitat și de calitate cel puțin decentă. Dar nici asta nu o impresiona. Ar fi vrut să își țină picioarele deschise și cineva să facă toată treaba. Să se miște și pentru ea. Nah... asta nu. Nu încă. Dar cât va mai trece pînă când ochii ei nu vor mai observa cum băieții se uită după ea, cum își ling buzele și scrișnesc din dinți, gîndindu-se în secret la cum să o stăpînească, la cum să o subjuge și să o facă să transpire, fără să se dezbrace măcar? La cum să o facă să se întrebe cum de putuse să stea atît de mult *fără așa ceva*. Cît va mai trece pînă când carnea o să renunțe de la sine să își mai ceară plata? Da, observase toate astea, nu era proastă și nici oarbă, cu toate că nu se putea spune că ar fi avut vreun talent special în materie. Era evident, evident. Evident pentru toți și pentru ea, mai ales pentru ea, pentru toți în afară de ea.

Îi lipsea sărutul pe obraz... nici nu știa de unde îi venise acest gînd, dar era unul foarte îndepărtat, vechi, prăfuit și uscat și nu mai fusese umezit de niște buze (ca ale lui?) de nici nu mai știa de cînd...

De cînd fusese fetiță. Nu la propriu. Dar și la propriu.

Se decisese – surpriză – să meargă în oraș, să dea curs invitației. Poate se va vedea cu el. Era posibil să fie cu prietena, dar, măcar să îl vadă. Nu că ar fi fost cine știe ce topită și, pentru un moment, toată treaba i se păru cel puțin prostescă, dar să mai schimbe atmosfera. Poate să fie ceva muzică bună, să bea ceva, să se amețească puțin. Era mult prea trează și conștientă de *tot*, absolut *tot* ce se întâmpla în jurul ei. La dracu',

nici Dumnezeu nu era atât de conștient de ce era în jurul Său, atât de conectat cu toate. Și totuși...

Revenind la problema cu el. Gîndi deodată: „Ce dracu’ fac? Așa am ajuns? Să stau după un oarecare, să își lepede bagajul ca să poată lua altul în brațe...?”

Medită puțin la asta.

Da, pe de o parte, tipul merita. Nu, nu era bine formulat. *Nimeni* nu merita, dar, la o adică, ce să facă? Oricum nu făcea nimic. Măcar să facă *ceva*. Se enervă pe el, fiindcă o ținea în șah, spunîndu-i să îl aștepte pînă cînd el rezolva problema și se enervă și pe ea, fiindcă acceptase așa un tîrg prost.

Hotărîse ca în acea seară să îl pună la colț – la figurat... dar poate și la propriu, să îi forțeze lui mîna și poate să își forțeze și ea norocul – și să nu accepte „nu” pe post de răspuns. În fond, ce mai aștepta el? Îi spusese că între el și prietena lui nu mai era nimic care să merite prelungirea asta fără sens. Sau ce, voia să mai călărească de cîteva ori poneiul care îl fericise atîta timp?

„Pf, ce animale sunt bărbații. De la cel mai mic la cel mai mare, de la cel mai deștept la cel mai prost, de la cel cu ochii albaștri și cu părul blond la cel cu deviație de sept și cu urechi clăpăuge. Toți, fără excepție sunt niște mașini, niște... programați pentru un singur lucru: să distrugă visele celor ca mine. Femeilor, adică. Să transforme dragostea în sex, să tragă cortina și să dezvăluie faptul că în spatele ideii de destin nu se află, de fapt, nimic, să scuipe pe încrederea mea, să îmi arunce sufletul în noroi și după ce l-au călcat în picioare bine de tot, să își ceară iertare ceva mai de speriat ca un cîine mic și pufos, cu ochii mari și lăcrimoși, în care tremură imaginea mea. Asta vreau eu?”

Să o ia de la început cu încă unul? Măcar dacă fostul s-ar întoarce la ea, ar ști din start cu ce are de-a face. Dar să se arunce așa, în necunoscut? Era *cel puțin* riscant.

„Dar asta face ca totul să fie mai interesant. E așa un clișeu chestia asta, dar mă gîndesc că e din cauză că toată lumea reacționează la fel în situații din astea. Ce am de pierdut? Nimic, fiindcă nu am nimic. Poate doar niște timp. Din ăla am destul. Aș vinde din el, dacă cineva ar vrea să cumpere.”

Și totuși... se hotărî să asculte din cap în coadă melodia aia nenorocită.

Se așeză la masă și-i ceru chelneriței o ceașcă de cafea.

Localul era aproape gol la acea oră. După-amiaza, lumea care frecventa barurile era formată din oameni care aveau de așteptat după cineva sau care nu mai aveau ce magazine să viziteze.

Ea făcea parte din a doua categorie.

Își aprinse o țigară și își roti privirile în jur. Prin jaluzelele trase pătrundeau dungi de lumină de afară, dar totul era confundat într-o semiobscuritate ciudată.

Fumă două țigări – era o fumătoare rapidă – pînă cînd îl observă. Stătea la o distanță de două mese de ea. Bea ceva negru, într-un pahar înalt. O privea, dar nu cu insistența enervantă și libidinoasă a celor care abia așteaptă să se bage în seamă cu o femeie, ci mai degrabă mirat, cu un fel de luare-aminte, de parcă încerca cu adevărat să își dea seama de unde o știa. Și mai interesant era că și ea se surprinse făcînd același lucru.

Într-adevăr, îi părea foarte familiară figura lui. Nu era nici din cale-afară de arătos, dar nici urît. Un oarecare farmec plutea totuși în jurul lui, însă fără să îi trădeze amintirea.

Neștiind cum să spargă gheața, ridică imperceptibil ceașca de cafea înspre el și îl privi.

El observă mișcarea și zîmbi molatic, ridicînd și el paharul puțin.

În următoarele minute încercară fiecare să își găsească o ocupație, dar, fiindcă ambii erau singuri la masă și nici nu sunase

vreun telefon, se văzură nevoiți să își întoarcă iarăși privirile unul spre altul.

Atunci, el se ridică de la masă – „Dumnezeule, vine încoace!”, gândi ea, dar aproape imediat și *ciudat*, respinse gândul că în gestul lui era ceva respingător – și, cu geanta pe un umăr și cu paharul pe jumătate gol în cealaltă mână, se apropie de masă. Sfișos, privind chiar sub ochii ei, o întrebă:

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar... e ocupat locul acela?

— Nu, răspunse ea, zîmbind.

Apoi adăugă repede, ca și cum s-ar fi temut ca el să nu se îndepărteze:

— Te rog, stai.

„Stai?! Cristoase, ce penibilă ești!”, oftă în sinea ei.

El se lăsă pe scaun și își depuse paharul pe masă, fără să dea de înțeles că gândurile ei ar fi întemeiate. În pahar avea bere.

— Îmi cer scuze iarăși, pentru ce voi spune, dar am impresia că te cunosc de undeva.

— Și eu, răspunse ea, încercînd să își controleze vivacitatea care o cuprinsese brusc. Nu știu de unde, dar acum trebuie să aflu.

— Hm. De unde ești? Să începem așa.

— De aici, făcu ea. Tu?

— Tot de aici.

— Atunci am rezolvat problema. Suntem din același oraș, nu e exclus să ne fi văzut pe stradă, într-o zi, rîse ea.

— Posibil. Dar nu cred, spuse el, sceptic.

— Nici eu, rîse ea.

— Ce faci aici? Aștepți pe cineva?

— Ah, nu chiar. Nu. Am fost la cumpărături. Țasta e singurul meu hobby, în ultima vreme. Am foarte mult timp liber în ultima vreme.

— Sună bine. Cu ce te ocupi?

— Cu nimic. Tocmai asta e. Nu fac nimic.

— Cred că ai o mulțime de feluri în care să omori timpul, ha? zîmbi el, și umerii îi săltară puțin, ca într-un hohot înăbușit pe care ea nu îl auzise.

— Mda, zîmbi și ea. Tu? Cu ce treburi pe aici?

— Tocmai m-am întors în oraș. Și aici au o bere neagră foarte bună.

— Unde ai fost plecat?

— La niște prieteni. I-am ajutat să își renoveze casa. Am mai ieșit un pic din aglomerație...

Oftă și își țuguie buzele. Privea în pahar.

— Deja mă deprimă orașul ăsta și sunt aici de nici o oră.

— Știu exact ce vrei să spui, îi făcu ea cu ochiul. Își mai aprinse o țigară.

— Îmi dai și mie una? Mi s-au terminat și aici nu au ce fumez eu.

— Da, sigur. Fumezi așa ceva?

— Nu chiar, dar ceva asemănător.

Îl privi cum își aprinde țigara. Își gîrbovi spatele, de parcă ar fi fost un secret, dar nu strînse ochii. Privi vîrfurile țigării meditativ, apoi îi returnă bricheta.

— Într-o zi or să mă omoare, spuse el.

— Și totuși le fumăm. Cred că e extraordinar ce putere de abstragere avem. Pe de altă parte, oricum către moarte ne îndreptăm și nici asta nu pare să ne sperie mai tare decît ideea că o facem mai repede dacă fumăm cîteva țigări. Mai bine ne-am duce la McDonald's, să luăm un burger. E mai nociv decît două pachete de țigări. Și mai ieftin.

El aprobă gînditor.

— Cu ce te ocupi?

— Fotografii. Printre altele.

— Ca să vezi, se miră ea.

— Da, ca să vezi. E o muncă murdară, dar cineva trebuie să o facă și pe asta!

— Mie mi se pare a fi ceva foarte plăcut. Și eu am încercat să fac pe fotografia. Mă gândesc că, la un moment dat, orice fată trece prin febra fotografiilor. Fie că își pozează corpul sau băncile din parc, păsări sau clădiri...

— Vorbești de parcă ar fi murit.

— Cine?

— Fotografia.

— Ah...

— Ce s-a întâmplat cu fotografia?

— A plecat pe alte meleaguri. M-a abandonat. Nu îmi plăcea ce fotografiam. Pozele erau foarte... obișnuite, ca să fiu indulgentă cu mine.

El o privea de parcă încerca să înțeleagă ce îi spunea cu ochii și nu reușea.

— Eram penibilă, pufni ea.

— Sunt sigur că ești cam dură cu tine.

— Eu nu. Nu ai văzut ce fotografii am făcut... crede-mă.

El rîse, dezvăluindu-și dinții și apoi reveni, satisfăcut:

— Ești o autoritate în materie, ca să faci afirmații din astea?

— Nu, dar...

— Ei bine, eu sunt. Și pînă nu se pronunță o autoritate asupra lor, nu cred că e corect să fie catalogate.

— Îți spun că erau mizerabile, încercă ea să îl convingă.

— Eu încerc să te ajut aici și tu îmi tai craca de sub picioare.

Vrei să îți spun un secret?

Ea aprobă din cap și se apropie de el, peste masă.

— Și eu sunt un fotograf oribil.

Ea se trase în spate, neîncrezătoare.

— Cumva, nu îmi vine să te cred, spuse ea dezamăgită că și el se transforma în bărbatul tipic care ar face orice, ar spune orice ca să îi fie pe plac. Și pentru ce? Ei, asta era o altă poveste.

— Vorbesc foarte serios. Am spus că sunt un fotograf, dar nu că fac bani din asta. Sau că sunt bun de ceva. Păi dacă toți

oamenii care au aparate profesionale de fotografiat ar fi buni de ceva, tot orașul ar fi plin de experți.

Rîse, cînd văzu că ea își ridică sprîncenele.

— Să îți arăt, făcu el, și se întinse spre geantă.

Scoase un aparat digital și îi deșurubă obiectivul imens, apoi i-l dădu ei, să vadă pozele. Ea răsfoi prin ele și își dădu seama că avea dreptate. Pozele nu erau deloc extraordinare. Nu erau nici măcar bune și asta după standardele ei, care nu erau prea ridicate în materie.

— Nu înțeleg. Și atunci, de ce îți pierzi vremea cu așa ceva?

— Păi, fiindcă mie îmi place. Îmi place să fac fotografii, indiferent ce crede lumea sau indiferent ce zice de ele. Mie îmi place fotografia, chiar dacă rezultatele sunt oribile și prostești. Și o să o fac pînă cînd o să mă plictisesc de ea.

Ea îi înapoie aparatul și rămase gînditoare.

Tipul ăsta era însăși definiția perseverenței. Sau ceva mai puțin?

Făcea ceva ce nu îi aducea nici satisfacție financiară (ca să poată să spună că o face pentru bani, la fel ca majoritatea oamenilor care își urau slujbele) și nici satisfacție sufletească, fiindcă nimeni nu l-ar fi putut lăuda pentru așa ceva (nici măcar el nu o făcea).

— Eu nu pot face ceva ce nu îmi place.

— Ăsta e viitorul, zîmbi el. Toți vor să facă numai ce le place.

— Și tu faci ce îți place, i-o întoarse ea.

— Asta nu e o slujbă. E numai un mod de a-mi petrece timpul. Tu, în schimb, nu mi-ai spus cu ce te ocupi.

— Cu nimic.

— Toți fac CEVA.

— Eu mă plictisesc.

— De ce? Înainte să te plictisești ce făceai?

— Eram studentă.

— Așa ajungem undeva, zîmbi el. Unde?

— Aici. Am terminat Artele.

— E ceva. Sunt bani acolo, perspective, nu glumă, observă el serios.

Ea rîse și se căută de țigări. Apoi își dădu seama că erau pe masă.

— Da, ce să îți spun. Mai rîse puțin, apoi se opri, fiindcă își dădu seama că era neobișnuit de jovială, mai ales în prezența unui bărbat străin.

— Sunt sigur că nu e chiar așa rău pe cum pare.

Ea îl străpuse cu privirea.

— Ești o tipă care a terminat Artele, dar care nu prea pare să aibă vreo înclinație spre artă... Aș spune că ai făcut o facultate și te-ai ales cu ceva de pe urma ei, spre deosebire de alții.

Ea înțelese.

Riseră amîndoi.

— Nici eu nu aș fi putut să o spun mai bine, ofță ea. Mi-am cam irosit timpul, în loc să fac o școală ca lumea, să mă aranjez profesional... eu am făcut Artele.

— Hai, nu fi așa... ce puteai face în afară de artă?

— Dreptul, de exemplu.

El strînse buzele.

— Ai dreptate, se recunosc el înfrînt.

Urmă o tăcere, de care însă niciunul nu se simți stînjedit, după care ambii pufniră în rîs.

Se priviră apoi, în tăcere.

Se cunoscuseră de abia 20 minute și deja se purtau ca și cum s-ar fi știut de ani de zile. Genul acesta de prietenie, ca să îi spună așa, era extrem de rar și de obicei...

El îi zîmbi mulțumit și ea îi răspunse la zîmbet. El mai luă o ultimă gură de bere și apoi trase aer în piept, așa cum fac de obicei bărbații cînd se pregătesc să plece. Îi spuse asta ei, se salutară amical, după care el plăti la teighea consumația sa și

apoi plecă. Ea îl urmări pînă ieși din bar. Avea mersul calm, al omului deprimat, care se așteaptă la orice. Și care e plictisit. Și care are nevoie de un prieten. Ca și ea.

Ea rămase la masă, cu o țigară fumegîndă în mîna dreaptă, gîndindu-se: Ce dracu' tocmai s-a întîmplat?

Seara.

Bianca îi promise că va fi o ieșire „nemaipomenită”. Da, „nemaipomenită”. Era ultimul om care mai folosea cuvîntul acesta și o făcea fiindcă voia să atragă atenția asupra calităților lucrurilor despre care vorbea.

Ea stătea pe un scaun, lîngă teighea și asculta ultimele prostii debitate de o tipă cu care tocmai făcuse cunoștință. Vinovată de această prezență era Bianca, care acum flirta cu un oarecare, pe care ea nu îl cunoștea. Stăteau amîndoi lîngă ea și Bianca se gudura penibil pe lîngă el, deși era clar că interesul lui se dispersase, sau mai degrabă se mutase de la Bianca la ea, sau mai degrabă la gîtul ei, la adîncitura aceea pe care ea o expunea cu nerușinare oriunde mergea.

Observase asta, dar îi făcu scîrbă și, în același timp, se simți puțin flatată. Bianca se chinuia să fie spirituală pentru amuzamentul lui, dar el începuse să își plimbe privirea peste creștetul ei și să dea invariabil din cap afirmativ la indiferent ce spunea ea. Probabil că nici nu o mai asculta.

Porcul.

La o adică și ea o merita. Bianca, adică. Dacă se punea pe tavă oricui și își uita rolul. Și uita și regulile jocului. Nu așa se face! Se purta de parcă era o amatoare. Poate chiar era... Asta însă nu o scuza. Trebuia să se aștepte la asemenea rezultate, dacă prestația ei era de o asemenea natură.

Așa că, din spatele Biancăi și fără să fie văzută de aceasta, îi făcu cu ochiul tipului. Nimic ostentativ, ceva ce să pară pur

întîmplător, dar îndeajuns ca să îl facă să își dea seama că lătra la copacul nepotrivit. El se aplecă atunci spre Bianca și îi oferii mai multă atenție în acel moment decît îi oferise în tot timpul dinaintea lui. Îi ceru să îl scuze că merge la toaletă.

Bianca îl scuza zîmbitoare și după ce el își depuse berea pe tejghea și trecu pe lîngă ele în drum spre baie, se apropie de ea și îi șopti repezit, de parcă nu își mai încăpea în piele de bucurie:

— Ai văzut ce bine se descurcă la arta conversației?

Ea o privi pe Bianca, și strîmbă imperceptibil din nas.

— Nu am fost atentă, dar dacă tu zici... și în mintea ei gîndi „Dumnezeule Sfinte, trebuie să fac ceva, urgent!”

Cînd el se întoarse la tejghea, nu se mai opri lîngă Bianca, ci lîngă ea. Nici măcar între ele, ca actul să fie echivoc. Se aplecă peste blatul tejghelei și își trase sticla lîngă el, apoi își puse coatele pe margine și, fără să ia act de privirea stupefiată a Biancării, își prioni privirea în ochii noii lui prade, fără să spună un cuvînt.

Ce trecea prin mintea lui: „Bine că am sesizat mișcarea, că altfel m-aș fi atîrnat de bec lîngă cealaltă”.

Ce trecea prin mintea Biancării: „Am făcut ceva greșit? Și de ce nu face nici ea nimic să îl respingă? Lua-o-ar dracu' să o ia! Cînd e vorba de băieți, nu poți avea încredere în nimeni, jur! Asta să îmi fie învățătură de minte. Și asta nu o să o uit!”

Ce trecea prin mintea ei: „O să îmi mulțumești pentru asta, Bianca”.

Și se întoarse spre el, care o întîmpină cu un rînjet extrem de încrezător. Numai că ce avea să urmeze avea să aibă asupra lui efectul unui șut între picioare. Bianca, poți să îți bagi piciorul în arta conversației, pe care evident nu o stăpînești și

chiar dacă ai face-o, nu ți-ar ajuta la nimic. Astea sunt prostii fără sens. Să trebuiască să *înveți* să porți o conversație cu cineva de sex opus era la fel de natural ca și cum ar trebui să îi dai delfinului lecții de înot.

Așa că trase aer în piept și își împinse înainte șoldul, atînguindu-l pe al lui. El se prefăcu că nu observase, dar nici dacă i-ar fi explodat capul nu ar fi fost mai evident că așteptase gestul și faptul că se întîmplase, îl făcuse literalmente să strălucească ca o fetiță cînd își primește primul sărut din partea celui de la care îl dorea.

Penibil, dar în același timp total natural. Nimic nu îl punea pe om, și cu atît mai mult pe bărbat, într-o situație de neajutorare, decît să i se ofere ce vrea, direct, fără ocolișuri și fără condiții. Nimic nu lua mai tare prin surprindere decît oferirea pe tavă a premiului, fără concurs, fără tensiune, fără efort.

La naiba, putea fi chiar mai bulversant decît pierderea totală a întrecerii.

Se apropie de el și îi șopti la ureche, pe un ton vexat:

— Ce s-a întîmplat cu Bianca? De ce e supărată?

— Nu știu. Poate fiindcă stăm de vorbă și nu o includem și pe ea în discuție, răspunse el.

— Păi, dacă vrei, o putem chema aici, se oferii ea.

Expresia de pe fața lui se schimbă brusc, deși imperceptibil. Fața îi rămase impasibilă, deschisă la propuneri și sugestii, dar ochii lui implorau: „Să nu faci așa ceva!”

Ea înțelese și, de fapt, oricum nu avea intenția să o includă și pe Bianca în acest joc. Nu, Bianca era doar spectator și, cu puțin noroc, poate ajungea să și tragă niște concluzii benefice pentru viitor.

— Nah, las-o acolo.

Bianca nu îi privea, dar niciun gest al lor nu îi scăpa. De auzit, nu îi putea auzi din cauza muzicii, dar își cam închipuia ce subiecte de discuție aveau, după felul în care zîmbeau cu

toată gura, arătându-și dinții și după coatele pe care și le dădeau. Îi și vedea împingându-se unul pe altul prin colțuri întunecoase și călărindu-se pe vreo saltea așternută direct pe podea.

Nimic mai departe de adevăr.

— Hai să dansăm, îi propuse ea după o vreme, văzînd că el nu face nimic concret.

— Bine, aprobă el, și strălucirea îi crescuse văzînd cu ochii, atunci cînd observă inițiativa ei.

Dar lucrurile merseră și mai departe. Ea îl apucă de mîna și îl trase după ea prin mulțimea care se mișca asemeni unui val uman, bătut în stînga și în dreapta de acordurile celor de la The Stooges. Găsiră un loc în mijlocul mulțimii unde se putură învîrta cam anevoie, dar ceilalți se retrăsă doar atît cît trebuia să le facă loc. Cînd Iggy declară că „The drugs that I took have made me impure...”¹ cei doi nu se mai deosebeau unul de altul. Bianca, desigur, urmărea toată scena cu nepăsare în privire, dar cu scrîșnet în inimă.

Acum nu mai era vorba de el, ci de ea. El ar fi putut să își dea seama pe parcursul serii că ea (Bianca, să fie clar) nu era chiar stofă de *one-night-stand*-uri sau la ce s-o fi așteptat el, dar cum putuse ea să îi facă ei una ca asta? Și gîndul era ca o așchie în creierul care se topea în ciuda lichidă care îi deveniseră gîndurile.

Apoi Bianca își întoarse privirile acre spre intrare. Inima începu să îi bubue în pieptul ei mic.

Pe scara care cobora în local era el, el-ul după care prietena ei (care în cel moment o înjunghia în spate, pe ring) saliva de ceva vreme. Și el era singur. Îi făcu semn plictisită cu mîna și acesta o salută cu bărbia, apoi se apropie de ea.

— Bine că ai venit, îl întîmpină Bianca. Începeam să mă plictisesc.

— Am fost... reținut, spuse el, și își trecu în semn de scuză degetele prin părul blond. Dar ea unde e?

— Îndreaptă-ți privirile, oșteanule, spre centrul arenei! pufni ea.

Ceea ce el făcu. La început nu știa ce privește, dar apoi lucrurile se conturară clar. Ea era lipită de unul și păreau că se distrează de minune.

Blondul pufni în rîs.

— Păi, nu mă așteptam la așa o reacție din partea ta, recunosc Bianca perplexă și se întoarse cu spatele la ring. Nimic nu avea sens.

— Dar ce te-ai fi așteptat? Să merg acolo și să mă fac de rîs degeaba? spuse el, și comandă un pahar de rom cu cola.

— Păi... cam da, recunosc eu.

— Ți-ar fi plăcut asta, să înțeleg?

— Ar fi fost corect.

El își mușcă buza de jos, apoi o întrebă discret:

— Tipul ăla e aici cu tine?

— Cu mine?! se dădu ea în spate. Pe dracu'! Crezi că, dacă ar fi cu mine, ar face așa ceva cu ea?

— Hm, mă gîndesc că nu, recunosc eu, dar imaginea era clară. Gîndi: „Mîndria asta muierească!”, și rîse.

Apoi amîndoi îi priviră pe cei de pe ring, Bianca în tensiunea pe care nu știa cît ar mai fi putut să o suporte, iar blondul calm, de parcă ar fi văzut deja viitorul.

Cei doi de pe ring dădeau semne că ceva important avea să se întîmple curînd. Ceea ce se și întîmplă. El se opri și, ținînd-o în brațe, își aplecă bărbia spre ea. Răsuflarea lui îi năvăli ei pe fața transpirată, răcorînd-o. Dar ea își schimbă expresia de extaz dobîndită în timpul dansului cu una de stupefacție, de parcă tot ce făcuse pînă în acel punct nu ar fi avut cum să culmineze cu un sărut în timpul dansului. Își retarse capul într-o parte, ferindu-se de buzele lui, ca de ceva infect.

1. Melodia este *Neon Forrest*.

Își descleștă cu precauție brațele din jurul lui și se retrase la teighea, oarecum supărată, că lăsase să se creadă că... mă rog.

El nu o urmă. Rămase pe ring, trăsnit în creștet și o privi cum se îndepărta de el. Mulțimea se închise în jurul lui.

Ea se apropie de Bianca. Îi șopti ceva la ureche, după care se întoarse cu spatele la ea, să îi dea timp de gândire și reflecție, și îl luă în primire pe blond.

— Ascultă, îmi pare rău, nu era nimic serios. Am făcut-o pentru ea, fiindcă nici la vârsta asta nu e în stare să își poarte de grijă.

Blondul zîmbi amorțit și spuse:

— Știam.

— Tu... ah, știi? Cum ți-ai dat seama? interveni Bianca.

— Păi, în primul rînd fiindcă mi-am dat seama că el era *cu tine*, caz în care nu ar fi făcut nimic de genul ăsta. Și apoi, ai văzut cum îl ținea? Cu brațele încleștate în jurul lui... așa ceva nu se întâmplă în mod normal. Dacă îi place de acela cu care dansează, îl lasă pe el să o cuprindă cu brațele, iar ea își pune palmele la el pe umeri. Din cîte îmi dau eu seama...

Bianca rămase cu falca căzută. Blondul luă o gură de rom și zîmbi.

Ea aprobă din cap tot ce spusese el. Într-adevăr, așa făcea. Poate că totuși era ceva de el. Poate că totuși dăduse de filon. Așa că trebuia exploatat.

— Unde e *domnișoara*?

— Nu știi. Și nici nu mă interesează. În seara asta sunt al tău.

— Dar...

— Nu! o întrerupse el serios. Meriți! continuă tot serios, dar apoi pufni în rîs.

Ea *întrebă* din priviri, iar el încuviință, tot din priviri.

Simți cum o greutate i se ridică de pe piept și răsufflă ușor, închizînd ochii încet. Apoi se simți luată în brațe și sărutată

apăsă, umed, cu multă salivă. Dar ceva era diferit de data asta. Da, erau numai ei. Nu trebuia să își facă griji că cineva i-ar putea vedea și nu mai plana asupra lor – pardon, a ei – pasărea nesiguranței. Nu mai erau trei, erau doi. Și vor rămîne doi de acum înainte. Fără *domnișoara*. Și da, sărutul acesta îl acceptă.

După cîteva ore.

Intrară în apartamentul lui și el închise ușa în urma sa. Camera principală, care era totodată și dormitorul, era vraise. Patul mare și fără placa de căpății era nefăcut. Nu își putea da seama care era partea pe care își puneai capul. Arăta ca un altar pătrat acoperit cu o pătură.

Rafturi cu CD-uri, o veioză înaltă în colțul camerei, un poster imens care domina un perete întreg, haine pe jos și dulapul mare, negru, cu ușile larg deschise, ca și cum ar fi așteptat oaspeți.

El o cuprinse de mijloc și începu să îi muște urechea stîngă. Îi putea simți respirația plină de alcool pe gît, acolo unde saliva o atinsese. Își băgă mîna în părul ei și îi masă gîtul, chiar sub ceafă, în timp ce o întoarse spre el.

Era obosită, doborîtă, deși nu făcuse mare lucru. Amețea pușese stăpînire pe ea. Își deschise gura să protesteze, de formă. Asta avea să fie prima dată cînd ei doi... Ar fi vrut să fie puțin mai special, nu să și-o tragă pe alcool, ca doi vagabonzi. Îi spuse:

— Sunt obosită...

— Și eu, îi șopti blondul. Sper să nu mă împiedic.

Continuă să o sărute cu patos și să respire fierbinte la ea pe gît.

— Hai să ne culcăm.

— De acord, rîse el, și o împinse încet pe spate. Ea ateriză lent pe o pernă ascunsă sub pătură.

— Vorbesc serios, oftă ea, cu ochii închiși, încercînd să se relaxeze.

El era deja peste ea și îi mîngîia umerii, pe care îi dezgolise. Nasturii de sus ai cămășii ei erau desfăcuți, dînd la iveală sutienul negru. Începu și ea să răsuflă greu și pînă să își dea seama, se trezi cu limba lui în buric și cu degetele lui între nasturii de la blugi.

— Nu, te rog, nu în seara asta.

Dar el părea că nu o auzise. Limba lui trasa dîre peste abdomenul încordat, pe sub diafragmă...

— Nu... șopti ea, și gîndi:

„Nu se întîmplă asta! Gheață gîndește-te la gheață! Ceva rece foarte rece care să îmi înghețe pielea nu te gîndi la *vin* gheață gheață o peșteră înghețată suntem într-o peșteră înghețată și el îmi mușcă nu te gîndi la *votcă* rece ci numai la *apă* rece care curge peste mine peste gît peste sfîrcuri și inima îmi cade într-un pahar de gheață și mă răcorește ochii îmi îngheață de frig...”

Blondul îi cuprinse șoldurile și îi trase blugiile pe jumătate, în jos, iar ea nu se putea gîndi decît la un singur lucru: să nu vomite.

Își adună toate puterile și spuse tare și răspicat, dar vocea și-o auzi ca de la depărtare:

— Am spus nu în seara *asta!*

Blondul se opri și capul îi țîșni în sus dintre picioarele ei. Ochii i se lărgiră. Se ridică în genunchi:

— Femeie, nu mai trage de timp. În seara asta o să ne *atingem* pelvisurile! Dragoste... sex... nu mă interesează... ce o fi... dar în seara asta *vreau* să ne atingem pelvisurile. Nu mă interesează. Lăasă-mă să îmi fac treaba. Ești gata? Începem imediat, rîse el.

Dar ea îl dădu la o parte și se năpusti spre baie, rîzînd și în același timp strîngînd din dinți. Își băgă capul în vasul de toaletă și simți cum urca pe trahee valul. Fire lipicioase de salivă

i se prelingeau de pe buze în apa care începea să semene cu o supă de roșii nereușită. Începu să o usture gîtul după primele trei ture. Blondul apărui în scurt timp, dar ea, cu capul încă în vas, îi făcu semn se plece, să o lase. El se apropie de ea și îi cuprinse umerii cu palmele, dar ea îl împinse brutal, fără să se uite la el.

— Să mă strigi cînd ești gata, să te iau de aici, bine? îi spuse el, și o părăsi în baie.

Mai vomită două ture, apoi se opri. Palmele îi atîrnau inerte peste marginea vasului de toaletă. Răsuflă obosită și apoi își dădu părul din ochi cu dosul palmei. Se lăsă pe spate, să se sprijine de perete.

„Niciodată nu mă mai ating de băutura... în halul ăsta!”

Își lăsă capul în piept și oftă, mulțumită că trecuse totul. Cortina se lăsă.

Luminile se stinseră.

Asta era tot pentru această seară.

Stătea pe bancă și începuse să tremure puțin de frig. Nu mai era chiar așa de rece ca în zilele trecute, primăvara începea să își facă loc cu coatele. Ajunsese iarăși mai devreme. Ura să ajungă mai devreme decît alții și apoi să trebuiască să aștepte după ei, fără să îi poată grăbi. Dacă ar fi încercat să îi grăbească, ei i-ar fi răspuns că ei și-au stabilit că ajung cel mai devreme la ora stabilită, în niciun caz mai devreme.

Părea că ea era ultimul om punctual din lume.

Oftă. Se așeză pe o bancă și își umflă geaca, să îi țină de cald. Se gîndi să își aprindă o țigară, dar își dădu seama că nu avea chibrite sau brichetă.

Rămase cu țigara între degete, privind în gol. Auzi pași apropiindu-se de ea, dar privirea îi rămînea priponită în gol, deși

era conștientă că pașii se îndreptau spre ea. Cu toate astea, nu era blondul. Simțea asta.

— Aveți nevoie de un foc, domnișoară? auzi vocea, și se simți apăsată de o mare greutate, în interior.

Era fostul. Proaspătul fost. Acum se răcea, proaspăt scos din cuptor, proaspăt ridicat de pe Locul Fierbinte.

Își ridică privirea zîmbitoare spre el și aprobă din cap. El scoase o brichetă și îi dădu un foc. Apoi se așeză lângă ea pe bancă.

— Pe cine aștepți? întrebă el, privind-i profilul.

— De ce crezi că aștept pe cineva?

— Hm, păi da, ai dreptate. E o zi minunată pentru o plimbare. Afară sunt minus 5 grade. Nu văd de ce nu ai sta pe banca asta să dîrdîi de frig numai din pură plăcere.

Ea nu răspunse. I se părea extraordinar ce putere de abstracție avea el, avînd în vedere certurile lor dinainte de despărțire. Se purta cu ea ca și cum ar fi fost prieteni de o viață și acum pur și simplu se întîlniseră pe stradă, la o țigară. *Erau* prieteni de o viață, dar *nu* se întîlniseră la o țigară, pe stradă.

— Îl aștepți pe el?

Ea se întoarse fără să vrea spre el și îl străpunsese cu privirea. El se dădu înapoi, teatral, și spuse cu ochii lărgiți de groază simulată:

— Pf, dacă privirile ar putea ucide... aș fi fost mort deja. Fără să apuc măcar să guiț ca un porc.

— Și dacă îl aștept pe el, ce treabă ai tu? îl înfruntă ea.

— Nimic, în principiu. Încerc să fac abstracție că mi-e oarecum prieten. Ceea ce nu e prea corect din partea ta. Vorba aia, *what dares this slave come hither, cover'd with an antic face, to flee and scorn at our solemnity... now, by the stock and honor of my kin, to strike him dead, I hold it not a sin...*¹

1. Din *Romeo și Julieta*, actul I, scena V.

— Ah, făcu ea, gînditoare, dar ce ai făcut tu e corect? Fiindcă ea *nu* e prietena mea?

Ea era infama tipă pentru care se certaseră groaznic și cu care el avea o relație semi-ascunsă de ceva vreme – dinainte ca ei doi să se despărță.

— Touché! rîse el. Întotdeauna ai știut să îmi pui capac.

Ea își mută privirea de la el și mai trase din țigară un fum.

— Am auzit că „se ocupă de problemă”, e adevărat? Cu tipa aia a lui, focoasă...

— Întotdeauna ai știut să scoți în evidență cît de focoasă e alta... pufni ea, ironic.

— Touché iarăși! Devii tot mai bună la jocul ăsta! observă el.

— Am avut un profesor bun, recunosc eu, apoi se îndreptă de spate și îl privi drept în ochi: Ce vrei de la mine? Ce mai vrei de la mine? Ți-am dat tot ce am avut, tot ce am putut da. Te-am suportat cît de mult poate suporta cineva un parazit sentimental... ce mai vrei de la mine? M-ai supt de tot ce am avut, nu mai am ce să-ți dau!

Ochii lui de un albastru închis clipiră rar și se umeziră. Pentru o clipă, ea chiar crezu că avea să recunoască tot ce îi spusese ea. În schimb, spuse:

— Durează cam mult pînă se ocupa el de problemă, nu ți se pare? Părerea mea e că se eschivează de la îndatoriri. Nu m-ar mira.

— Ce știi tu despre asta? îl privi ea cu un dezgust de care el nici nu își putea da seama.

— Eh, nimic interesant.

Ea își întoarse privirea de la el.

— Ascultă, începu el, și îi puse o palmă pe braț, nu știu ce să zic.

— Și eu care mă așteptam să zici ceva... murmură ea.

— Ce ai vrea să zic? Că te vreau înapoi?

— Asta vrei?

— Poate.

— Poate? rîse ea. Ești foarte neconvingător, cînd vrei să fii, recunosc asta. Mai dă-mi un foc.

El se conformă, apoi continuă:

— Chiar nu știi ce să zic. Simt că am făcut o greșală, dar în același timp parcă nici nu vreau să mai stăm unul cu altul.

Ea nu îl privea. Suflă fumul nervoasă și tîmplele îi pulsau.

— Ai probleme cu *ea*? întrebă ea, deși știa deja răspunsul.

— Da, răspunse el plictisit de evidentul situației. Dar nu de asta mă gîndesc să mă întorc la tine.

— Să te întorci la mine? *Tu* să te întorci la mine? se miră ea. Aproape că îi venea să rîdă deși, la o adică, exprimarea era corectă – el o părăsise pe ea.

— Nu contează cum se pune problema, care e doar de ordin semantic. Eu la tine, tu la mine... ce mai contează?

În fond, ce conta? Pentru el mereu fusese indiferent cine pe cine rănește. Dacă el o rănea pe ea, privea lucrurile ca și cum el ar fi fost victima. Ca și cum fusese *forțat* să o rănească. Iar dacă el era victima... situația vorbea de la sine.

— Încă te mai îmbraci de sus în jos?

— Ce? se întoarse ea spre el brusc.

— Mi-e dor de tine.

Ea simți cum stomacul i se ridică în gît.

El o privea cu niște ochi mari și tulburi de sub sprîncenele lui scurte.

— Mă mai iubești?! își luă ea inima în dinți. Sau o iubești pe ea? Scriși și se gîndi că uneori era atît de insuportabil să se gîndească la el, încît uneori își dorea ca unul dintre ei să moară, pur și simplu, și astfel s-ar rezolva problema, ca să nu mai existe posibilitatea aceea dureroasă de a reînnoa legătura dintre ei. Cu unul dintre ei dispărut, celălalt nu mai rămînea

decît cu consolarea că nu se mai putea face nimic. Sau poate era pur și simplu egoism, acel spin care nu îi dădea pace fiindcă nu suporta să îl știe cu alta. Formulare mai limpede nu exista pentru ceea ce simțea uneori. Și acest *uneori* era salvarea. Cînd, sau dacă, acest *uneori* se transforma în *mereu...* atunci nici nu voia să se gîndească la goliciunea ce avea să o cuprindă.

Cît despre egoism, era pe punctul de a primi o lecție de la un adevărat maestru.

— Ce dracu' înseamnă asta, în fond? Să iubești pe cineva? Eu nu mai știu. Și nu mai știu dacă am știut vreodată! A iubi pe cineva e ca și cum ai avea un permis să rănești pe cineva în moduri în care nimeni nu crede că e posibil să fie rănit! Și asta se întîmplă zilnic. Îi spui celuilalt că îl iubești și apoi îi calci sufletul în picioare. Asta ți-e iubirea, dragă! Te iubesc, dar viața noastră împreună e ca o groapă de gunoi. Mereu se adună mizerii în ea și lucrurile se împrumt din ce în ce mai tare. Așa că nu... nu mă întrebă dacă o iubesc sau dacă te iubesc pe tine. Da, vă iubesc pe amîndouă... și nu vă iubesc pe niciuna. Și ambele variante sunt adevărate.

Ei îi plăceau situațiile în care nimic nu era clar iar ambiguitatea picura de pe orice cuvînt. O cuprinse un val de căldură. Dar și mai mult îi plăcea să simtă că urmează ceva, că nu s-a pus punct încă. Din cuvintele lui, nimic nu era gata, nimic nu încetase, dar din tonul lui, totul era de mult îngropat.

— Nimeni nu te cunoaște ca mine, spuse el. Doar eu îți cunosc adevărata formă, adevărul tău *eu*. Și asta fiindcă după ce noi... am încheiat-o, tu nu ai mai arătat nimănui din ce ești făcută. Te-ai învelit într-o carcasă, dar carcasa asta nu reflectă adevărul. Și înțeleg de ce ai făcut-o. Te-ai săturat să suferi, în felul tău elegant. Și e normal. Dar să știi – și sunt convins că știi – că de atunci nu ai mai fost *tu* cu nimeni. Eu sunt ultimul om care te-a cunoscut.

Ea își aminti – de nicăieri – când el o plesnise. Calm, fără să clipească, fără ca vreun mușchi să i se zbată pe față. Își aminti și un fior o străpunse, dar, din fericire, nu se lăsă scuturată de el. Iar acum, el era aici, lângă ea și îi vorbea de dor și de regrete.

El se apropie de ea, dar fără să o atingă. El avea dreptate. El avea *mereu* dreptate. El era dumnezeul pe care îl ura, dar căruia trebuia să îi recunoască existența și să îi sărute mâna cu docilitate.

Ea începu să se întrebe cât va mai trece pînă ce blondul își va face apariția la orizont. I se făcu frică. Că ar putea ceda. Nu acum și aici, dar, în timp. El avea o putere asupra ei, la fel ca și ea asupra lui. Diferența era că ea chiar dorea că totul să se sfîrșească...

„Oare?”

...să se rupă o dată pentru totdeauna de el. El nu dorea asta. În ciuda cuvintelor sale, el nu dorea asta.

— La dracu', ar fi trebuit să fiu mai vigilent! continuă el. Știam ce spunea Bill despre asta. *These violent delights have violent ends, and in their triumph die: like fire and powder which, as they kiss, consume. The sweetest honey is loathsome in his own deliciousness, and in the taste confounds the appetite: therefore, love moderately; long love doth so; too swift arrives as tardy as too slow!*¹

Ea îi ascultă analiza crudă a situației lor, revărsată prin rime vechi de o jumătate de mileniu și știu că are dreptate.

Simțea că avea nevoie de ceva ce nu se afla acolo. Avea nevoie de un sprijin, dar de un sprijin adevărat. Un sprijin necondiționat, venit de la cineva dezinteresat. Și îl văzu pe străinul cu care băuse o cafea, în urmă cu două zile. Fotografiful.

Avea același mers nepăsător, al omului care se gîndește *la ce e mai rău și exact la asta* se și așteaptă.

Îl văzu cum trece prin fața lor la cîțiva metri și vru să întindă mîna după el, dar se abținu. Îi căută disperată privirea. Și i-o găsi. Căci el se întoarse o clipă spre ea, o salută și îi zîmbi. Ea își recăpătă calmul. O observase. Nu că ar fi fost chiar așa mare lucru, venind din partea unui străin, dar... *era* mare lucru venind din partea *acestui* străin. Îl urmări cu privirea pînă când fu sigură că nu se va mai întoarce.

Se întoarse spre cel ce stătea lângă ea pe bancă:

— Îmi pare rău. Va trebui să te străduiești mai tare, spuse ea.

„La dracu', de ce nu pot să îi spun să se care naibii de aici, că nu vreau să îl mai văd niciodată?”

— Ai probleme în paradis? întrebă ea.

— Îmi place că ești... intuitivă, observă el, acru.

— Da, sunt, aprobă ea.

Aici era vorba de faptul că ea auzise recent de la Bianca – cine altcineva? – că el pășise cu *actuala* exact ce îi făcuse el ei. Motivele lui deveniseră evidente din prima clipă.

— Sunt curios, când o să expire „intuiția” asta a ta, ce vei face? Oare o să mai fii în stare să îmi spui „nu”?

Atunci ea știu că el știe că ea știe. Desigur, el nu putea spune nimic clar și concret, fiindcă ar fi însemnat să își sape groapa singur, iar ea nu ar fi putut recunoaște, fiindcă ar fi dezvăluit unica sursă și asta ar fi lipsit-o de apărare. Dacă nu ar fi știut care era situația lui în acel moment, poate ar fi cedat. Dar îl voia sincer. Voia să vină la ea de bunăvoie, nu silit de circumstanțe.

Se formase un blocaj în care toată lumea știa totul, dar nimeni nu putea recunoaște nimic. Nu că recunoașterile ar fi fost necesare – se cunoșteau prea bine pentru așa ceva –, dar ar fi făcut situația mai suportabilă.

— Pleacă. Aștept pe cineva, îi spuse ea pe un ton care nu accepta comentarii.

El se ridică.

1 Din *Romeo și Julieta*, actul II, scena VI.

Fără să își dea seama, scâpă printre buze un „luv ya”. Ea observă mișcarea buzelor. Întrebă:

- Ce ai spus?
- Nimic.

Fără să o privească, se îndepărtă. Exact ca un copil care se bosumflă când nu primește jucăria pe care și-o dorește, deși, dacă ar primi-o, probabil că ar arunca-o înapoi în șanț.

Blondul apăru după un minut.

Ajunsa acasă se gândi la un bilet pe care îl primise de la fostul. Fusese demult, pe vremea când încă nu umblau împreună. I-l strecurase în buzunarul hainei și ea îl găsisese abia când ajunsese acasă. Își aduse aminte – cu precizie, spera ea – ce simțise când citise mesajul: „Vreau să știi de unde ai venit, ca să închid porțile aceluia loc, să nu te mai poți întoarce niciodată, și să rămii cu mine mereu”. Sentimentul fusese foarte înălțător. Ideea era probabil copiată de undeva. Lui îi plăceau teatralismele și recita fluent și cu accent din Shakespeare, dar ea mereu avusese impresia că era snob la faza asta. El nu avea talente de genul acesta. Oricum, nu ceva ce ea ar fi observat.

„Am aproape 24 de ani, și nu am făcut mare lucru până acum. O mașină m-ar putea lovi mâine pe stradă și am să îmi dau duhul pe un drum prost asfaltat și plin de gropi. O să îmi trec în revistă repede toată viața, înainte să mă duc, fiindcă probabil că voi fi lovită grav și salvarea nu va ajunge la timp, și o să mă bucur că măcar nu am uitat nimic. Fiindcă nu e mare lucru de trecut în revistă. Am făcut o școală din care nu m-am ales cu nimic. Nu am un loc de muncă serios... nici măcar unul nesperios, dacă e să mă gândesc bine. Părinții mă suportă sub acoperișul lor fiindcă sunt greșos de înțelegători și total, dar total duși cu pluta. Parcă mi-ar fi colegi de apartament, nu părinți. Ce părinți simpatizează în halul ăsta cu copilul lor?”

M-am ținut cu dinții și cu inima sîngerîndă de un tip cu care credeam că am totul și cu care voi avea și mai mult, și m-a lăsat cu curu' ăla al meu mare (și fain) într-o baltă rece și murdară, alături de alte tipe care au pățit-o ca și mine. Au fost destul de drăguțe să îmi facă și mie loc în baltă. Iar acum încerc să mă conving că nu îmi petrec timpul plîngîndu-mi de milă și bîrfind cu prietenele.”

Eterna problemă cu „foștii” era că te făceau să îți fie ciudă pe faptul că te știau aprecia numai *după* ce te pierdeau. Iar „fostul” ăsta era unul pentru care ar fi fost în stare să treacă peste aproape orice.

Avea nevoie de o baie. Și de un shot de Wild Turkey. Dar mai ales de o baie. Se simțea murdară.

Cinci minute mai tîrziu stătea în cadă, în fund și aștepta ca apa fierbinte să treacă de genunchii îndoiti pe care îi strîngea la piept. Spatele încovoiat, bărbia îi stătea între genunchi, iar ochii priveau în jos, la degetele micuțe de la picioare, fragile, cum se răsfireau și se lipeau unele de altele pe fundul căzii. Nivelul apei se apropia de nasul ei. Își ridică ochii încet, fără să se miște și observă un fluturaș micuț pe marginea căzii, chiar deasupra nivelului apei. Urca încet din calea apei și nu părea să știe că dacă aripile i se umezeau, adio zbor. Arăta ca un trifoi negru sau ca o mustață neagră... da, da, ca o mustață neagră, ca mustața lui Groucho Marx. Îl privi cu milă, fiindcă îi știa destinul. Ea era destinul lui. Și în acest sens, ridică palma să îl zdrobească... dar se opri. Cu ce drept făcea așa ceva? Se gândi că tot așa o pățise și ea. Cineva mai puternic ridicase o palmă și o zdrobise, când se aștepta mai puțin și când îi mergea mai bine. Așa că hotărî să îl lase în pace. Și îl numi Groucho, în sinea ei. Da, Groucho.

Se lăsă pe spate, mulțumită de această faptă bună și un zîmbet i se lărgi pe figură.

Stăteau unul lângă altul, tolăniți pe o canapea în fundul localului. Lumina era obscură.

Își mai aprinse o țigară și în timp ce sufla fumul, spuse:

— Țigările astea devin un adevărat viciu.

— Eh, se poate și mai rău, observă el, și își aprinse și el una.

— Cum adică?

— Păi uite, și eu fumez, dar nu consider fumatul ca fiind cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla. Am și vicii mai rele.

— Hm, și care ar fi un asemenea viciu?

— Femeile, rîse el. Și adăugă, fiindcă ea făcu ochii mari: Dar nu în sensul ăla.

— Dar în ce sens?

— Hm, să știi că nu m-am gândit la asta. Pur și simplu, îmi place să fiu în preajma lor. Mă simt mai... natural. Mă fascinează. Rîse: Hai că asta a sunat original ca dracu'! Ele scot la iveală ce e mai bun în mine...

— Dar...? întrebă ea, simțind că ceva era omis.

— Dar eu scot ce e mai rău în ele.

— Așa, deci? zîmbi ea cu înțeles.

— Da, dar mă gândesc că am de lucrat la asta.

— Cum e să superi o femeie?

— Ușor. Dar nu și plăcut.

Ea mai trase un fum, apoi scrumă și își întoarse privirea spre el:

— Știu. Am fost supărată pe tipi. Ce mă intrigă e că niciunuia nu i se pare că ar fi de vină. Se comportă ca și cum... altcineva ar fi făcut acel „ceva” în locul lor și ei nu au nimic de-a face cu problema. Ah, și au un talent extraordinar în a-și găsi scuze. Uneori, se întâmplă să dai peste unul care a ridicat talentul ăsta la rang de artă și – pufni în rîs – te trezești că *tu* ești aia care își cere iertare de la *el*. Îți dai seama?

Rîse apoi cu poftă, și el o acompanie. Apoi el spuse:

— Ia-o de la mine, pe cuvînt, mai bine te-ai lua de braț cu Băiatul Țăla de Jos decît să superi o femeie. Parcă nu sunt de pe lumea asta, cînd vine pe ele supărarea.

Ea își luă privirea de la el și medită cîteva clipe, apoi spuse absentă:

— Iadul nu are așa furie ca o femeie trădată.

El rîse, aprobînd din cap.

Scoase din sertar un pix albastru – nu găsea stiloul ei favorit, deși răscolise întreaga cameră căutînd după el – și își trase în față o foaie albă de hîrtie. Puse vîrful pixului pe hîrtie și apăsă, pînă cînd se formară următoarele cuvinte: „Jurnal din anul plictiseli extraordinare, aparținînd domnișoarei Amelia”.

Nu știa de unde îi venise în cap titlul sau numele, dar, acum că erau scrise pe foaie, aveau să rămînă așa. I se păreau puțin comice.

Își puse pixul în bărbie, gînditoare. Apoi vru să mai scrie ceva, dar se opri. Unde naiba era stiloul ei? Era infinit mai ușor să scrii cu un stilou decît cu un pix. Cu pixul trebuia să apeși pe foaie și să ai grijă să nu alunece vîrful. Și dacă scriai destul de mult, începeau să te doară degetele.

Cu stiloul, hm, treaba mergea diferit. Era ca și cum ai fi făcut dragoste cu foaia de hîrtie. Penița aluneca încet, lin, suav și uneori ți se părea că nici nu atinge coala. Cerneala se lăsa pe foaie ca fulgii de păpădie purtați de un vînt calduț de primăvară.

Încercă să își dea seama de ce se lăsase de scris. Înainte, umplea caiete întregi cu tot felul de prostii, și nici măcar nu știa despre ce vorbea. Iar acum, că știa despre ce vorbea, parcă... nu mai avea ce povesti. Ținea minte că odată decisese pentru altcineva. Se jucase de-a Dumnezeu. Scrisese în urmă cu un an o povestire anume, despre un scriitor și iubita lui... și vecina lui... totul se terminase prost. Pufni în rîs. Nu știuse în acel

moment și, de fapt, nici acum nu bănuia că acea povestire era o adevărată „formă a lucrurilor ce vor veni”¹.

Căută un stilou și răvăși sertarul biroului pentru asta, dar, în final, i se păru că trebuia să se mulțumească deocamdată cu pixul acela păcătos.

Scrise: „Nu mă pot opri să mă gândesc la el”.

Omise intenționat numele lui, pentru eventualitatea în care blondul ar fi dat peste manuscris.

Ar fi putut lejer să creadă că era vorba despre el.

Și totuși, se simțea vinovată față de blond. Avea sentimente contrarii în legătură cu amîndoi. Ce însemna asta? Că nu se putea opri să se gîndească la el? Erau doar prieteni. Da, dar el o făcea să se simtă într-un fel în care nu se mai simțise de multă vreme. El o trata ca pe o femeie, nu ca pe obiectul unei relații. Cînd era cu el, putea fi naturală fără să încerce măcar. Uneori se speria de cît de naturală era cînd era cu el. Se temea mereu să nu cumva să spună ceva nepotrivit, ca atunci cînd ești beat și încerci să îți săruți cel mai bun prieten, cu care știi că nu vei fi niciodată mai mult decît atît: bună prietenă. Și uneori o privea într-un fel în care o făcea să roșească, ceea ce nu i se mai întîmplase de foarte, foarte multă vreme. Și ce era cel mai grav era că *el* era conștient de efectul pe care îl avea asupra ei. Îi făcuse clar acest lucru. Nu direct, prin vorbe, dar nici ea nu era proastă. El nu juca jocuri cu ea. Nu flirta. Nu o lua cu ocolșuri. Fusese mai direct prin atitudinea lui față de ea, decît fuseseră alții prin cuvinte. Fusese mai direct față de ea decît fusesese ea însăși cu ea. Se părea că la el nu se aplicau regulile. Găsise o modalitate prin care le putea ocoli. Era (și totodată nu era) un nou tip de adversar. Și nu și-l putea scoate din cap. Oare ce ar zice dacă ar putea să o vadă în acel moment? Oare ce ar spune dacă ar putea să citească acel rînd? Și-ar da seama

instantaneu că despre el era vorba, nu încăpea îndoială. Ar dojeni-o că îl transformase în visul unei nopți de vară al unei fetițe prostuțe? Ar strînge-o în brațe și i-ar săruta fruntea, înțelegător și gata să îi îndeplinească orice dorință? I-ar mîngîia obrazul și i-ar spune că nici el nu trăiește în afara ei?

Nu putea ști nimic cu siguranță. Lui, pe cît de transparenți îi erau ochii, pe atît de opacă îi era inima. Stătea lîngă ea și zîmbea sau rîdea, în timp ce o făcea să se simtă ca și cum totul era al ei, apoi, cînd pleca, lua totul cu el. L-ar fi lăsat acolo, acel *tot*, dacă ar fi știut că îl lua cu el. Dar nu știa. Iar ea nu putea să îi spună. Nu știa cum să îi spună. Încercase să își formuleze ideile, dar nu ieșea nimic coerent din ele.

Lua-l-ar dracu' să îl ia, pentru că o făcea să se simtă în felul acesta. Ce drept avea el să se bage așa între ea și blond? Să clatine copacul în care ei se urcaseră?

Gîndindu-se la asta și neluînd în seamă primul rînd, scrisese: „De ce?”

Și-l închipui stînd calm, la masă, față în față cu ea, rînjind satisfăcut, cu o țigară – eterna țigară aprinsă – între dinți, ca un marchiz de Sade, infinit mai pervers, care își scrie abjecțiile pe marginea foilor unei biblii.

Atunci își dădu seama că strîngea pixul între degete, care începuseră să o doară. Respira greu. Și avea nevoie de o țigară cum are nevoie ziua de noapte. Totuși, nu reușea să își dea seama ce se întîmpla. Acum, cînd în final găsise ceea ce căuta, să o ia din nou pe drum, în căutare de altceva? Sau era oare acesta blestemul celor care mereu vor ce nu pot avea, ceva de care suferise de cînd se știa? Deși fusesese în stare să treacă peste asta, de nenumărate ori. De ce nu ar putea și acum? Chiar, de ce nu?

Strînse din dinți și se aplecă peste foaie. Scrijeli ceva aproape indescifrabil. Apoi își luă pachetul de țigări și ieși din cameră, îndreptîndu-se spre bucătărie. Ușa se trînti în urma ei.

Pe foaie sta scris: „Fiindcă nu vreau!”

1. În original, *The Shape of Things to Come*, roman al lui H.G. Wells, publicat în 1933, în care autorul speculează asupra viitorului apropiat și îndepărtat al omenirii.

Purtase iarăși conversația fatidică cu maică-sa. Taică-său dispărea în mod dubios din casă în momentul în care se preconiza că urma *discuția*.

— Ar trebui să te angajezi! îi spuse maică-sa, aparent nepăsătoare. Era abordarea calmă a situației. Ai avea ceva de făcut. Nu trebuie să fie ceva serios, unde să te gândești să rămii în vecii-vecilor, doar... ceva temporar. Dar să ai un loc unde să muncești. Munca te ajută să scapi de griji.

— Pe dracu'! ripostă ea. Munca te amortește și nu mai ai timp de griji. Și asta fiindcă ai alte griji.

— De unde știi *tu* cum e munca? Nu ai muncit nici măcar o singură zi în viața ta! i-o întoarse mă-sa, cu ochii scînteind.

Ea nu mai spuse nimic. Nu avea ce să spună. Maică-sa își termină țigara și se ridică de la masă. Înainte de a pleca din bucătărie îi spuse:

— Știi, nu o să rămii mereu tînără. Odată și odată va trebui să te ridici în picioare...

„Știu!” gîndi ea.

— ...și să înfrunți ce vine spre tine...

„Știu!” gîndi ea.

— ...nu există alt mers al lucrurilor decît ăsta! încheie maică-sa și ieși afară, zîmbind.

„Știu. Dar dacă pot amîna asta chiar și cu o zi... o s-o fac cu plăcere!”

Nu mai avea chef să fumeze. Cuvintele simple ale maică-sii îi stricară tot cheful. Se simțea vinovată. Știa că o să îi treacă, pînă a doua zi, cel tîrziu, dar momentul de față era tot ce conta pentru ea. Strivi mukul de țigară în scrumiera plină de cenușă și se îndreptă spre camera ei.

Închise ușa în urma ei și se trînti în fotoliul din fața biroului. Își băgă un deget în nas și scobi puțin. Scoase un muc – singurul care se afla acolo în acel moment – și îl ținu pe vîrfurile arătătorului. Îl privi cîteva secunde, apoi căută o foaie albă de hîrtie. Depuse mukul în mijlocul colii, apoi luă un pix și trăsă un mic cerc în jurul lui. Spuse:

— Dacă reușești să ieși din cerc, promit să mă schimb!

Și asta era tot. De ceva mai ferm nu era capabilă. Nu în acel moment. Poate în viitor. Poate.

Observă foaia pe care începuse să scrie „Jurnal din anul plictiselii extraordinare, aparținînd domnișoarei Amelia”. Era prăfuită și stătea pe sub niște cărți. O luă și vru s-o mototolească – gîndindu-se că aruncă la gunoi un alt vis, unul dintre multele –, cînd observă ce scrisese pe ea. Abia atunci realizează continuitatea gîndurilor și imaginea pe care cele trei rînduri o descriau.

Avînd în vedere ultimele evenimente, începuse, oarecum, să se încreadă tot mai mult în ideea de soartă. Doar era femeie, ce naiba! *Ar fi trebuit să facă parte* din ființa ei faptul de a crede în destin. Dar nu făcea. Nu simțea nimic implacabil crescut în sufletul ei. Era atît de liberă să facă ce voia, încît îi era frică. Era posibil să fie un simptom al plictiselii care iarăși se instalase, dar nu credea asta... Dintotdeauna fusese așa. Conștientă că poate forța mîna oricui, chiar și a destinului, dacă voia, dacă trebuia.

Iar acum situația nu era diferită cu nimic.

Totuși, nu aruncă hîrtia. O puse pe masă și își luă pixul. Același pix. Unde dracu' era stiloul ei? Încă mai spera în vreo manifestare din partea vreunei divinități care se juca „de-a v-ați-ascunselea” cu ea. Poate pixul avea să traseze iarăși coordonatele viitorului. De ce nu? Părea că o mai făcuse și înainte.

Se aplecă peste foaie.

Plictiseală (2)

Să stai cu cineva pe care te minți că îl iubești numai fiindcă îți dă impresia că ai ceva de făcut. Să stai cu cineva pe care te minți că îl iubești numai fiindcă se poartă cu tine mai bine decât oricine altcineva, iar tu *trebuie* să îl recompensezi cu ceva. Așa că îți spui că îl recompensezi cu sentimente dense, viscoase, de afecțiune. Să porți discuții cretine cu cineva fiindcă timpul trece mai repede dacă ești nervos. Să faci sex toată ziua fiindcă nu este nimic altceva de făcut. Avea impresia că îl furase pe blond numai din capriciu. Începea să îi pară rău pentru fosta lui. Aceasta măcar îl voia și avea ce face cu el. Dar ea? Ea îl furase, iar acum își dădea seama că nu are la ce să îl folosească. Sigur, arăta bine și era deștept, și chiar amuzant, dar... nu în felul în care îi plăcea ei. Așa ajunsese la concluzia că existau mai multe feluri de a fi inteligent și de a fi amuzant. Se simțea ca un copil răsfățat. Unul care primește orice vrea, oricând vrea, fără vreun efort serios, apoi se plictisește repede de acel *ceva* și îl aruncă. Dar dacă asta era adevărat, atunci de ce se simțea ca și cum nu avea nimic? De ce starea ei permanentă era cea de nemulțumire, de neîmplinire? De ce se simțea goală pe dinăuntru? Abandonată? Nepotrivită pentru oricine?

Voia numai puțin romantism în viața ei. Voia flori, chiar dacă erau din acelea care nu miroseau și nici măcar flori nu voia, cât voia să vadă că îi pasă cuiva de ea. Doar era femeie, ce naiba! Cerea așa mult? Dorința de a conta făcea parte din

fiecare fibră a ființei sale. În schimb fusese binecuvîntată cu tipi care vorbeau frumos și arătau bine, dar care îi întorceau spatele în secunda următoare, după ce obțineau ce voiau. Iar când se gîndea că actualul voia doar să ajungă să o reguleze, iar fostul să ajungă să o *mai* reguleze, simțea că singurul care o dorea, ca femeie întreagă era străinul acela – prietenul cu care purta discuții platonice și lipsite de sens, în fond, dar care o făceau să uite de toate neajunsurile vieții sale singuratice. Tot ce voia era ca cineva să o asculte și să o înțeleagă și pe ea, și DA, la dracu', să îi mai facă și ei pe plac. Fiindcă numai Cristos știa cât scrișnise din dinți, îndeplinind ca o sclavă dorințele altora, de parcă ar fi fost *plăcere de închiriat*.

Stătu puțin pe net, ăsta era unul dintre puținele lucruri pe care le făcea cu regularitate, dar de care voia să se rupă cu totul și cât mai repede. Dacă și-ar fi scris autobiografia, s-ar fi intitulat „O viață în fața monitorului”.

În fine, dădu peste o fotografie din *Fight Club*, cu Marla și personajul principal fără nume. Urise filmul acela fiindcă i se păruse dintotdeauna că era perla de pe coroana comportamentului macho al ultimilor zece mii de ani. Bărbați care se snopesc în bătaie și nici nu știu de ce o fac. Masculinitate prost ajustată. O idee mai idioată nici că i-ar fi trecut vreodată prin minte unui bărbat.

Cu toate astea, își aduse aminte de scena sexului. Când Marla, înfășurată într-un cearșaf probabil năclăit de spermă, cu sîinii ieșindu-i afară obraznici, îndreptați spre tavan, culcată pe spate și cu capul atîrnîndu-i peste marginea patului... țînîndu-și părul cu o mîină și cu cealaltă sprijinită pe umărul lui Tyler – adevăratul Tyler, nu Brad Pitt-ul ăla cu abdomenul generat pe calculator –, iar acesta stătea aplecat peste ea și îi făcea pe plac. Zeul bărbaților moderni, Iisusul generației X,

între picioarele unei oarecare, pompînd în ea orgasm după orgasm. Iar Marla îi spusese că vrea să facă avortul, *lui*. De parcă ar fi fost al lui, să îl poată face. Dar asta era varianta scrisă. Cea vorbită? Puțin diferită.

Își dădu seama că se udase între picioare. Își băgă degetele în chiloți și aproape imediat și le retrase, de parcă s-ar fi fript de ceva.

Avea o poftă de sex cum nu mai avusese de foarte multă vreme. Luă celularul și sună la numărul blondului.

Răspunsul se lăsa așteptat.

„Dacă nu răspunde, iau lista la rînd. Primul care răspunde, a lui sunt!”

Apoi își dădu seama ce spusese. Primul tip din listă era cu litera A. Fostul. Dar făgăduiala era făcută. Trebuia respectată. Își impuse să o respecte. Strînse din dinți și rugăciunea îi fu ascultată. După aproape douăzeci de secunde, răspunse:

— Da, dragă...

— În cinșpe – sublinie – minute sunt la tine. Dacă e cineva la tine – și de obicei era – dă-l afară!

— Ai ceva în gînd? întrebă el, mirat.

— Sex. Vreau să mă fuți cum nu ai mai futut pe nimeni pînă acuma.

— Hm... ăăă... cred că se poate rezolva...

— Nu glumi. Dacă plec de acolo nesatisfăcută, nu mă mai întorc.

Apoi închise, fără vreun cuvînt.

După mai puțin de „cinșpe minute” bătu la el la ușă de parcă ardea ceva.

— Ho, femeie, că ajung acuma! se grăbi el. Deschise ușa și se dădu înapoi, cu ochii lărgiți.

Ea păși în apartament grăbită și începu să se dezbrace. Își aruncă geaca sub cuierul prins pe perete și îl apucă de gulerul

tricoului. Îl împinse pînă în camera de zi, care era și dormitorul și după ce îl încălecă, își puse palmele la el pe umeri și îi spuse:

— Acuma vreau să îmi arăți ce știi. Toate prostiile cu care toți bărbații se laudă că sunt în stare să amețească o femeie. Vreau să le văd.

— Credeam că vouă, femeilor, vă place să fiți ținute în brațe și mîngîiate, nu încălecate ca niște vite, sau cum să spun...

Era jenat oarecum, ca un trișor pus la colț, prins cu mîța în sac.

— Păi da, asta vrem, de obicei. Dar nu azi, îl privi ea încruntată. Azi vreau sex. Nimic tandru, nimic fișos, doar să fiu penetrată de parcă asta ar fi unicul meu scop în viață. Nah, că nici un bărbat nu ar fi putut-o spune mai bine ca mine...

„Dumnezeule, cred că îi par sau o proastă disperată sau o tipă care mănîncă așa ceva la micul dejun. Oricum ar fi... sper să nu se transforme într-un obicei. Mă simt foarte bine cînd mă comport așa, fiindcă e ceva natural, dar... Dumnezeule, prostiile care îmi trec prin cap și îmi ies pe gură cînd sunt excitată...”

— ...Azi ai șansa să faci cu mine ce ai vrut mereu să faci cu o tipă. Numa' să mă faci să mă simt bine. Asta e tot ce cer. Dacă nu plec de aici sătulă de orgasme, ai dat de dracu', tigrule!

Se dădu jos de pe genunchii lui și începu să se dezbrace. El o privea buimac.

— Ce aștepti? se miră ea. Crezi că glumesc?

— Speram asta, dar văd că nu e cazul, zîmbi el, și începu să se dezbrace oarecum stînjenit. Ea reușise cumva să îl transforme pe el într-o curvă. El era cel care presta un serviciu acum. El era cel care trebuia să servească plăcerea pe tavă. Și nu se putea plînge. Cum dracu' ar fi sunat? Un bărbat să se plîngă că o femeie îl pune să i-o pună? Ilar, în cel mai rău caz.

Ea căută între CD-urile lui și rînji cînd dădu peste The Dust Brothers și a lor *Marla*. Băgă discul în combină. Apoi se așeză

peste blond. Începu să îl sărute și să îl lingă pe piept, apoi pe umeri, apoi coborî spre unul dintre antebrațe. Ajunse la degetele de la mână și i le supse unul câte unul. El o împinse pe spate și își făcu loc cu șoldurile la ea între picioare. Își trecu un braț pe sub ea și îi arcui spatele. O sărută pe abdomen și porni cu limba lăsînd o dîră lată de salivă pe trupul ei, spre gît. Făcu cercuri în jurul sfîrcurilor, pe care le simți întărindu-se, le simți textura rugoasă și le mușcă încet, apoi urcă la gît. Înte timp degetele lui îi frămîntau fără menajamente coapsele și fesele.

Ea îi simți sexul atingînd-o ușor, pe interiorul uncia dintre coapse și aruncă o privire, pe furiș, în timp ce el îi mușca o ureche și își băga limba în ea. Nu era cine știe ce plăcut, dar simțea o furnicătură interesantă în spatele capului.

Și-l imagină... dar mai bine să nu strice momentul cu gînduri. În curînd. Îi spuse asta.

Atunci el se lipi de ea și îi prinse încheieturile mîinilor deasupra capului. O imobiliză și o linse peste buzele ei strînse, fiindcă încerca să se elibereze din strînsoare. Ea nu mai avu vreme nici să gîndească. Simți cum intră în ea, fierbinte și surescitant, stînjitor și pînă în capăt, cum își face loc cu șoldurile. Lichidele ei îl lubrifiară la perfecție și mușchii se pliară în jurul membrului său. Ca niște buze în jurul unui deget mînjit cu ciocolată.

Fără să o privească, începu să se miște. Cînd încet, cînd repede, la un moment dat părea că se conturează un tipar al mișcărilor, dar chiar atunci îl simți cum se înfipse cu putere în ea.

Definește: penetrare.

Scăpă un icnet de durere, și fiindcă el se opri, speriat, își descleștă gura și, fără să deschidă ochii, îi spuse, lingîndu-și buzele uscate:

— Mai tare... mai... mai... scrișni ea, mai mult pentru sine. Șoapta se pierdu.

El se ridică în palme și își puse genunchii sub el. Picioarele ei erau încleștate în jurul mijlocului său. El începu să îi mîngîie

abdomenul. I-l apăsa ușor în jos cu palma lui mare și cu cealaltă mîna îi masa un sîn.

Ea își ținea ochii închiși și se gîndea că dacă îi va deschide probabil că îl va vedea cu vreo figură idioată de satisfacție pe față. Așa că mai bine să îi țină închiși. Puse palma ei peste palma lui de pe sînul care deja se aplatizase din cauza greutății cu care el se apăsa. Își simțea coastele de sub sîn arcuindu-se și și le imagina plesnind sub greutatea lui. Îi trase degetele spre gură. Între picioare simțea deja o durere, o amorțeală... o fierbințeală care o făcea să se scurgă pe cearșafurile lui albe.

El se aplecă peste ea și îi putu auzi respirația tot mai grea, îi putea simți suflul deranjant care o ardea pe umăr și își puse palmele pe spatele lui năclăit de zemuri sărate și lipicioase, apoi coborî mai jos și, cînd ajunse la fese, începu să îl împingă tot mai tare în ea. Își dădu seama că respira tot mai greu, tot mai repede, că transpirația începuse deja să îi curgă de pe frunte, prin părul vîlvoit care îi acoperea fața. Dar nu îl suflă la o parte.

Era ca Marla. Iar el, sprijinit într-un braț și răsuffînd greu peste ea, peste pieptul și gîtul ei, se chinuia să o țină în viață.

Își întoarse capul pe o parte și șopti cu glasul uscat:

— Vin... scînci ea, deși nu avea obiceiul, apoi începu să răsufle pe nas de parcă un elefant stătea la ea pe piept.

Explodă într-un geamăt prelung, indescifrabil, o tînguială a morții adusă în mod inexplicabil de împletirea aceea ciudată de plăcere și o senzație de vomă care așteaptă în gît, și unghiile i se înfipseră în antebrațele lui încordate. Apoi palmele îi căzură inerte pe cearșaf. La scurt timp urmă și el.

Își descleștă picioarele amorțite din jurul șoldurilor lui și el se prăbuși lîngă ea. Stăteau pe spate, cu capetele alăturate și petrecură așa aproape zece minute, cît le luă să își readucă respirațiile pe fîgașul lor normal. Apoi ea observă că avea o dîră de spermă care i se usca pe abdomen și se întindea de la pubis pînă sub sînul drept. O șterse cu palma. Apoi se ridică fără vreun cuvînt și aduse două țigări.

Le fumară în pat, pe cearșaful ce părea că atunci fusese scos din mașina de spălat. Pînă și colțurile de care nu se atinseseră erau learcă.

După aceea, tot fără vreun cuvînt – probabil din rațiuni de păstrare a atmosferei (care o fi fost și aceea), el își băgă un braț pe sub ea și o întoarse pe burtă. Își făcu loc la ea între picioare și începu să îi mîngîie vaginul cu vîrful penisului, în timp ce ea se foia copilăresc și în același timp curioasă, cu capul întors spre el.

Poate el avea de gînd să urce mai sus. Poate chiar a urcat. Dar asta e o altă poveste.

După ce terminară, rămaseră în pat. El era epuizat. Ea încă nu, dar nu mai avea mult. Mai fumară cîte o țigară, apoi ea anunță:

- Trebuie să plec.
 - Credeam că rămii peste noapte la mine. Ar fi ideal.
 - Da, dar sunt obosită. Vreau să dorm singură, în patul meu.
 - Patul tău, patul tău... ce e așa special în legătură cu el?
 - Mă odihnesc foarte bine în el.
 - Mi-e jenă să întreb... ești mulțumită? întrebă el brusc, cu sprîncenele blonde ridicate.
- Ea se întoarse spre el. Îl privi înțeleghătoare.

„E la fel de nesigur de chestia asta ca și mine! Dar a fost... interesant”, gîndi ea, și spuse:

- Să spunem că mă voi întoarce, și îi făcu cu ochiul.
- El aprobă din cap:
- Mă mulțumesc cu asta, deocamdată.
- O conduse pînă la ușă, unde așteptă în chiloți pînă ea își trase cizmele pe picioare. Apoi o sărută prelung.
- La revedere, blondo!
 - La revedere, blondule! îi răspunse ea din întuneric.

Închise ușa și se împletici pînă în camera de zi. Se aruncă pe pat și își mai aprinse o țigară. Apoi încercă să își dea seama ce se întîmplase. Tocmai făcuseră sex sau visase? Încercă să își aducă aminte de ceva. Știa ce făcuse – absolut tot ce făcuse –, dar i se părea că fusese un spectator terț. Că nu luase parte efectiv la explozia aceea. Că altul îl înlăturase de la ea din vagin și îi luase locul, în timp ce el privea. Iar el avusese timp să o studieze pe ea. Să îi privească gura, cu buzele arse de sete, cum cerea mai mult, să îi privească degetele cum strîngeau cearșaful. Să îi privească ochii obosiți, cum zgîriau pleoapele pe dinăuntru. Să îi privească inima cum pulsa pe sub sîni.

Se gîndi să o sune. Acum. Cînd totul era proaspăt. Puse mîna pe telefon și formă numărul ei.

Ea răspunse imediat, dar din voce, lui i se păru că era puțin dezamăgită.

Primise un telefon de la el, de la tipul cu fotografiile alea oribile. Dacă vrea să se întîlnească cu el? Acum? Da, acum. Avea ceva de făcut? Pe dracu', normal că nu. Bine, atunci, în același loc în care s-au văzut ultima oară.

După jumătate de oră apărui și ea. Avea un aer lejer, dar ușor studiat. Nu voia să pară că se aranjase pentru el, fiindcă nu avea motiv să se aranjeze pentru el, dar... o făcuse oricum. Se așeză la masă și primi imediat o cafea.

- Mmm, făcu ea, adulmecînd aburii.
 - Da, ce zici ce servicii oferă pe aici? rîse el.
- Se aplecă spre ea, confidențial:

— Nu mai spune nimănui, dar i-am dat bacșiș în plus la tipă să îți aducă o cafea cînd te așezi la masă, fără să îți ia comanda.

— Foarte chic, cool sau cum se mai zice, zîmbi ea, și își scoase pe masă pachetul de țigări.

El îi făcu cu ochiul, apoi observă:

— Îmi place fundița ta. Ea purta o fundiță galbenă cu bu-line albe, la gât, prinsă de gulerul cămășii. Îi dădea un aer copi-lăresc și îi stătea foarte bine. Cu părul ei drept, tuns pînă sub bărbie, cu cărarea impecabilă într-o parte, arăta ca o păpușă japoneză. Roși puternic și își ascunse instinctiv bărbia în piept.

— Îmi place cravata ta, spuse ea. Și el purta o cravată de un verde mat, închis.

— Îmi plac obrajii tăi, continuă el.

— Și mie îmi plac urechile tale. El avea urechi micuțe.

El rîse, apoi spuse:

— Îmi plac buzele tale.

— ...da? se miră ea, și își duse involuntar degetele la gură.

La asta nu se așteptase.

— Oh, da, sunt așa de... vinete!

— Ah, da, așa îmi plac, zîmbi ea.

Riseră amîndoi, nestînjeniți.

— Bun, acum că am trecut peste lucrurile de genul ăsta, putem să ne plictisim în continuare, observă el.

— Absolut. Susțin moțiunea! Se opune cineva? Se abține cineva? Nimeni? Perfectamundo. Dă-mi și mie un foc.

Trase din țigară cum trage dintr-un tub cu oxigen unul care e pe punctul de a se sufoca.

— Știi că or să te omoare într-o zi, o avertiză el.

— Mai bine ca tine, chiar.

— Ce ai mai făcut în ultima vreme?

— Dar tu?

— Domnișoarele primele! Insist.

— E ușor. Foarte ușor: nimic.

— Spune-mi povestea ta, ceru el.

— Credeam că ți-am spus-o.

— Nuu... Pînă acuma te-ai plîns de bărbați – număra pe degete, serios –, te-ai plîns de arta fotografiei, te-ai plîns de plic-tiseală... cam atît.

— Mă plîng cam mult, nu-i așa? observă ea.

— Un pic cam mult. Dar serios vorbind acuma, spune-mi ceva ce îți place. Ceva ce măcar *pare* că e la locul lui în viața ta.

Ea stătu puțin pe gînduri, cu privirea lipită de un perete, încercînd să își dea seama dacă ar putea da un răspuns sincer la întrebare. Dădu din cap, negativ:

— Nu știu. Chiar nu știu. Nu mi se pare că ar fi ceva demn de menționat. Apoi îl privi mai atentă și se încruntă. Spuse: Credeam că ochii tăi sunt verzi, dar observ că m-am înșelat. Sunt căprui. Oare de ce aș fi crezut că sunt verzi?

— Poate ți s-a părut că sunt verzi, își dădu el cu părerea, serios. De fapt, abia se abținea să nu rîdă.

— Nu cred. Dacă nu știu ce culoare au ochii cuiva, mă ab-țin de la comentarii. În plus, verzele și maroul nu sunt culori pe care să le poți confunda chiar așa de ușor. Poate cu albastrul... dar cu verzele? Hm. Ai idee de ce mi s-ar fi părut că sunt verzi? Acuma mă intrigă de-a binelea, se prefăcu ea furioasă.

— Păi, fiindcă sunt verzi.

— De unde stau eu, nu par, își ridică ea sprîncenele.

— Păi... sunt și căprui și verzi.

— Foarte amuzant. Ca în bancul ăla cu blondele. Și eu sunt blondă. Haha.

— Vorbesc serios. Uită-te, spuse el calm și se apropie de ea.

Ea îi privi ochii. Într-adevăr. Erau și căprui și verzi. Verzi pe margini și spre interior, iar chiar în jurul pupilei erau maro. Zăbovi lîngă el, studiindu-i ochii mai mult decît era necesar.

— Nu am mai văzut așa ceva pînă acuma. Am mai auzit de oameni care au un ochi verde și unul căprui, dar...

— Sunt special, chicoti el. Și acum, spune-mi cum era ban-cul cu blondele?

— O prostie. Nu are nicio legătură cu subiectul discuției. Cică, două blonde, fiecare stă pe un mal al unui rîu. Una dintre ele o întrebă pe cealaltă: cum ajung pe celălalt mal? Cea din urmă răspunde, mirată: dar *ești* pe celălalt mal!

El rîse pe înfundate, apoi spuse:

— Știu și eu un banc. De fapt, nu e chiar banc. E foarte ancorat în realitate, cică.

— Să auzim, se pregăti ea.

— Okei. Cică, într-o zi, Chuck Norris a ieșit pe stradă cu o erecție imensă. Nu au existat supraviețuitori.

În timp ce ea hohotea calm, el mai ceru o bere neagră.

— Atît? se miră ea. E un banc sec.

— Nîș, nu e banc, ți-am spus. Chiar s-a întîmplat.

— Ah, nu mi-era clar, se lămuri ea.

— Dar stai, mai am una. Contribuția personală la lista oficială de aptitudini a lui Chuck¹.

— Să auzim, căscă ea ochii și zîmbi, în așteptare.

— Cică, dacă Chuck Norris unge o felie de piine pe *ambele* părți cu... ceva, orice, și o *lasă* să cadă, ea nu va ateriza pe partea unsă, spuse el serios.

— Frumos, frumos, observă ea, și clătină din cap impresionată. La asta nu m-aș fi gîndit niciodată. Chiar e a ta?

— Da, spuse el, dînd din mîna a lehamite și mai luînd o gură de bere. Mulțumesc că ai venit, spuse el. Nu știi, dacă nu veneai, ce făceam. Mă plictiseam, probabil.

— Așa ne plictisim unul pe altul, observă ea, și își mai aprinse o țigară.

— Știi, era o vreme cînd femeia ți-ar fi închis telefonul în nas pentru așa o replică, observă el. Știi cum ai putea să scapi de plictiseală?

— Te rog, spune-mi! căscă ea ochii.

— Fi atentă aici. Ar trebui să îți cumperi un trenzi verde, să te tunzi scurt, cred că ți-ar sta bine, ai cap frumos – zîmbește – și să începi să umbli prin fabrici abandonate exorcizînd oameni. Cum sună?

1. Și acesta este adevărul pur. Aptitudinea care urmează a fi numită în continuare nu se regăsește pe niciuna dintre listele publicate pe paginile oficiale de internet. Aplauze!

— Ca o zi obișnuită de-a mea...

— Și desigur, țigările...

— Care mă vor ucide, știu. Asta am notat, îi făcu ea cu ochiul. Ar trebui să te faci scriitor.

— Asta de unde îți veni?

— Păi scoți așa chestii de genu' asta din tine... Par interesante.

— Sunt, dar, din păcate, nu sunt și originale.

— ???

— Personajul pe care l-am descris e un tip dintr-o bandă desenată foarte veche. E eroul meu preferat. E englez. Și seamănă cu Sting.

— Fecs, se strîmbă ea, încrețindu-și pielea pe nas și schimonosindu-și buzele, iar în același timp își dădu seama cine era misteriosul personaj despre care vorbea el. Hotărî să continue discuția, fiindcă personajul era creația cuiva pe care ea îl admira foarte mult.

— Nu îți place Sting? întrebă el, dezamăgit.

— Nu.

— Nu îți place cînd cîntă singur sau cînd era cu The Police?

— Cred că nicicînd.

— Păcat. Stătu pușin pe gînduri, apoi se încruntă: Cum să nu îți placă The Police? Hai, mă, *Message in a Bottle* e genial. Cel pușin. Și *Roxanne*.

Ea făcu o față prelungă, teatrală și își băgă degetul în gură, de parcă ar fi vrut să vomite pe masă.

— Spune-mi ce e cu englezul, ceru ea.

— Ah, păi, e un englez, care se ocupă cu exorcizări și fumează foarte mult. Așa ca tine.

— Mda, un obicei periculos. Și ce se întîmplă cu el?

— Face cancer la plămîni. Urit de tot.

— Moare?

— Păi, nu, dar în circumstanțe obișnuite, ar fi murit.

— În circumstanțe obișnuite? Da' ce pățește? deveni ea interesată.

— Păi, îl fraierește pe Diavol să îl vindece.

Ea rămase mută, cu o privire fixă și inexpressivă. Apoi izbucni în râs, gândindu-se că trebuia să înceteze să mai pară atât de evident surescitată de el. Întrebă:

— Și cum dracu' să fac rost de numărul lui?

— Al tipului?

— Nu, al Diavolului?

— Nu știi. Ți-am spus, tunde-te și începe să exorcizezi oamenii. Poate îl calci pe coadă pe Băiatul de Jos și vine să îți facă vreo bucurie. Dar trebuie să te ții de fumat. Să faci cancer pulmonar repede. Să fii fragedă și frumoasă (ea strâmbase din nas la remarcă asta) ca acuma, când vine după tine. Că dacă ești bătrână și stafidită, nu se mai sinchisește. Te ia direct.

Ea începu să rîdă și își mai aprinse o țigară. Juca bine rolul de învățăcel.

— Da' ce, Diavolul a vrut să i-o pună la exorcistu' ăsta al tău?

Izbucni și el în râs și spuse:

— Nu. Îi voia numai sufletul. Fiindcă era mîrșav și s-a gândit că ar fi fost un discipol nemaipomenit.

— Păi și atunci, de ce l-a salvat? Trebuia să îl lase să moară, nu?

— Teoretic vorbind, da. Dar vezi tu, tipul ăsta își rezolvase intrarea în Rai.

— Aaaaaa...

— De aici dilema... încheie el serios, și mai luă o gură de bere.

El începu să își dea cu palma peste pantaloni.

— Te-ai murdărit? întrebă ea.

— Nu chiar. Dar cîinii de pe stradă au obiceiul să se țină după mine, de parcă aș fi îmbrăcat în slănină. Și îmi ling pantalonii, și sar cu labele pe ei.

Ea începu iarăși să rîdă.

— Vorbesc serios. De fiecare dată cînd trec pe lîngă un cîine pe stradă, parcă pe mine mă aștepta acolo toată ziua, special, să se poată urca pe pantalonii mei cu labele murdare. La fel fac și copiii mici.

— Și copiii mici sar cu labele pe tine? întrebă ea rîzînd în continuare.

— Nu. Trec pe stradă, de mîna cu părinții și cînd mă apropii de ei, în treacăt adică, ei se opresc brusc și întind mîna după mine. Nu pot să trec chiar nepăsător pe lîngă ei. Așa că mă opresc. Și atunci începe investigația.

— Investigația? Cum adică?

— Așa îi spun eu. Vin și se prind cu mînuțele lor de pantalonii mei. Par în special interesați de materialul din care sunt făcuți pantalonii și să vadă dacă sunt slab pe sub ei.

Ea era deja cu ochii în lacrimi, imaginîndu-și scenele.

— Da, de parcă aș fi vreun porc pus la îngrășat și ei verifică dacă s-a prins ceva de mine sau nu.

După ce se calmă cu rîsul, ea spuse pe un ton grav:

— Eu urăsc cîinii. Mai ales cîinii vagabonzi.

— Ai fost mușcată.

— De unde știi? se miră ea.

— Cam ăsta e cazul. Cine urăște cîinii, a fost mușcat. Cine nu, urmează să fie. Cicatricile sunt foarte bune memento-uri, dacă mă întreb pe mine.

— Mda, mă gîndesc că ai dreptate. Oricum, am și eu memento-urile mele.

— Da? De la ce?

— Păi, am fost odată operată de apendicită... din greșală, zîmbi ea.

El rîse și ea simți nevoia să aprofundeze subiectul:

— Păi da, că așa se fac treburile la noi. Trebuia să mă operezi la mîna, de chist sinovial. Și m-am trezit cu o durere de abdomen. Fusesem operată de apendicită.

El continua să rîdă.

— Nu rîde, că nu e comic.

— Știu, iartă-mă. Dar mi se pare demnă situația de o comedie de Oscar.

— Mda, oricum nu am mai văzut o comedie serioasă de ani de zile, oftă ea.

— Și, în final te-ai operat și de chistul acela?

— Da. Pe gratis. Ca să nu îi dau în judecată. Măcar m-am ales cu ceva bun. Și nu voi avea niciodată probleme cu apendicita. Uite, făcu ea și își trase cămașa în sus. Ah, și palma. Uite, aici era chistul.

Îi arată o secțiune mică, care urca puțin pe interiorul degetului mijlociu.

— Degetul ăsta? se miră el, atingînd ușor rana.

— Da, ăsta, rîse ea, și închise restul degetelor. Și aici – își trase pantalonul în sus pe piciorul stîng, descoperind carnea albă și netedă – e infama urmă de la dinții unui maidanez.

— Frumos, îmi place cum a lucrat. Se vede că avea experiență, rîse el. Să vezi ce cicatrici am și eu! se laudă el.

— Să vedem, se interesă ea, și își puse bărbia în palme.

— Uite aici – își ridică și el cămașa, expunînd abdomenul – am fost înjunghiat cu un creion.

— Cu un creion? se miră ea, și atinse rana ușor, cu unghiile. Cum naiba te înjunghie cineva cu un creion? Nu avea cuțit?

El o privi încrunțat:

— Tu cu cine ții?

— Păi, nu admir ce ți-a făcut, dar... un creion?

— Da. Am aflat apoi că obișnuia să poarte la el un cuțit, dar fusese prins cu el. Apoi și-a dat seama că e mai ușor să poarte un creion. Dacă te prinde Poliția cu un creion în buzunar, nu îți poate face nimic. Le zici că ești tîmplar sau scriitor. Plus de asta, un creion e mai util decît un cuțit. Pătrunde mai bine în carne. Mai ușor. Nu se complică cu tăiatul. E vorba

doar de penetrare. Iar apoi îl poți arunca. Dacă cineva e înjunghiat, lumea se uită după un cuțit, nu după un creion.

— Și cum a fost?

— Să fiu înjunghiat? Nu am simțit nimic. La un moment dat un prieten mi-a spus că sîngerez. Abia atunci am observat. Am pierdut ceva sînge, dar putea fi mult mai rău. Trebuie să merg la baie.

Se întoarse de la baie și ea îl luă în primire:

— Da' știi că ai stat ceva timp acolo. Probleme?

— Mm, nu, nu chiar. Am luat o țeapă numai.

— Păi?

— Am văzut pe o ușă scris „Femei”, dar cînd am intrat, nu era înăuntru decît o toaletă, spuse el, sincer dezamăgit.

— Mda, la fel am pățit și eu cu ușa pe care scria „Bărbați”, rîse ea. Mai luăm o bere?

— Ultima, încuviință el. Deja e tîrziu și cred că încep să le simt pe celelalte.

Era singură și gata de destăinuri la primul om care o întreba ceva. Asta era evident. Mai ales pentru el. Dar ceea ce o fascina pe ea era cum de el avea răbdarea să o asculte? Și ce era și mai interesant, era că o încuraja să își verse amarul în fața lui. Ca și cum nu ar fi avut nimic altceva de făcut decît să asculte toate păcatele și regretele tuturor femeilor, și să le țină minte. De parcă fusese blestemat cu cea mai grea povară, aceea de a le asculta pe cele ce nu puteau fi ascultate, de a le înțelege pe cele ce nu puteau fi înțelese.

Și avea mereu privirea aceea care spunea că îi pare rău pentru tot ceea ce suferise ea, că își asuma întreaga vină pentru tot ceea ce alții îi făcuseră. Că ar fi dorit să îi îndulcească puțin ziua și noaptea. Dar, dacă stătea bine să se gîndească, asta semăna cu...

cu ceva extrem de familiar, dar în același timp cu ceva ce lui... cumva nu i se potrivea. Încercă să expulzeze sentimentul care o cuprinsese de aproximativ 2 minute și 14 secunde, dar nu putu.

Și își dădu seama că iarăși se gândea la el. Un străin. Abia îi știa numele. Se întâlneră de atâtea ori, dar nu îi știa decât numele. Se gândea la el ca la un om care avea mereu ochii pregătiți pentru plîns. Nu plîns de durere, ci de tristețe. Tristețe pentru alții. Pentru cei ca ea. Pentru *ea*. El nu avea nevoie de mila nimănui. Dar nici nu o primea. El era singurul care știa prin ce trecea ea, dar lui nu îi era milă de ea. El suferea alături de ea. Și el era singur. Și el pășea pe stradă cu capul plecat, fără să își dea seama. Probabil că și lui îi plăcea – mai bine spus, ajunsese să îi placă – *Wish You Were Here* sau *Shine On You Crazy Diamond* și probabil că și el se gândise nu o dată să își ia un câine, dar apoi se răzgîndise din motive umanitare față de animal.

El era eroul romantic, bolnăvicios și retras, amantul perfect, care dă cu o mîină și ia cu două, care sărută și mușcă în același timp, care consumă și se lasă consumat.

Făcuse o baie fierbinte și se masturbase lent, cu ochii închiși și cu dinții înfipti în buzele subțiri. Gemu pe înfundate și se lăsă încet pe spate, satisfăcută. Nimeni nu știe mai bine ce îi trebuie unei femei decât o femeie. Deci, dacă femeile ar avea pule... toată lumea ar fi mai fericită. În afară de bărbați.

Abia după aceea, stînd să își recapete suflul regulat, observă că spectacolul avusese și un spectator. Groucho, fluturașul acela mic și negru era tot pe marginea căzii, calm, nemișcat.

— Ce faci aici? De aia te-am cruțat, să mă spionezi în felul acesta nesimțit? Întrebă ea calmă, și întinse un deget spre el. Îl atinse ușor și el își luă zborul, dar ateriză cîțiva centimetri mai

departe. Hm, observ că ești perseverent. Ce vrei? Vrei să rîzi și tu de mine, cum o face soarta?...

„Da, vezi să nu!”, rîse o voce în capul ei.

— ...ești sadic? Se ridică în capul oaselor și își apropie gura de el: Nu, nu cred asta. Dacă aș crede asta – ridică un deget umed spre el – te-aș zdrobi acum, fără să clipec.

Fluturile stătea nemișcat.

— Dumnezeuule, stau de vorbă cu fluturii care mă spionează cînd mă satisfac singură și tristă, rîse ea, și se lăsă pe spate. Se gîndi puțin, apoi se ridică iarăși și suflă următoarele cuvinte spre Groucho: Ce i-aș spune unui fluture care mă poate doar aculta și nu sfătui? Orice, absolut orice. Un prieten fără glas e un prieten căruia îi lipsește o trăsătură esențială. Negativă, dar esențială, și anume aceea de a putea să îți dea sfaturi... hm... chiar dacă prietenii par să îți vrea binele, nici un dușman nu îți poate face atîta rău cît îți poate face un prieten bine intenționat. Drumul spre Iad este într-adevăr pavat cu bune intenții și toți știu asta, și asta e scuza tuturor. Dar nimic nu îi scuză. Groucho, vreau să îmi promiți că nu mă vei judeca niciodată. Altfel nu putem continua relația noastră și mă văd nevoită să teucid.

Rîse.

— Îmi dau seama că astfel ești nevoit să promiți ceea ce nu poți respecta, dar măcar atîta vreau de la tine. O promisiune mută, că vei face tot ce îți stă în putere să nu mă rănești. Am nevoie de un cavaler care să nu mă dezamăgească, indiferent ce face. Poți fi tu acela?

Își dădea seama de stupiditatea și de comicul scenei, dar voia să o ducă pînă la capăt. În fond, deveniseră foarte intimi. Groucho era singurul care o văzuse masturbîndu-se... în afară de *fostul*, infamul *fost*...

Se gîndi la cele întîmplate.

E 30 iulie 2006.

E aproape miezul nopții. Sunt în pat, cu o mână în chiloți, iar el stă pe un scaun, lângă pat, cu o țigară în gură și mă privește. Încerc să mă prefac că el nu e acolo, că nu fumează în liniște, că nu mi-a poruncit să mă ating în timp ce el mă privește. Degetele mi se mișcă încet și, spre surprinderea mea, sunt udă. Dar nu pot face abstracție de prezența lui. Închid ochii și mă gândesc la o partidă de sex imorală. Totul merge bine. Brusc, simt degetele lui și deschid ochii. Dar el nu vrea să trecem la treabă. Doar îmi trage chiloții de pe mine și îmi spune că pot continua. Așa că... continui. Încep să gâfii, ca să pară autentic, dar știu că el știe că mimez senzația. Deocamdată. Se apropie de pat. Nu îl văd, fiindcă țin ochii închiși, dar îl simt. Îi simt căldura. Se lasă în genunchi lângă pat și își apropie fața de corpul meu. Simt fumul țigării pe care o are în colțul gurii, îl inhalez, în timp ce el mă privește. Aud cum își linge buzele și răsuflă greu. Dar nu mă atinge. Deocamdată. Îmi șoptește la ureche:

— Știu că nu e plăcut, zice el. Dar chestia asta trebuie făcută! zice el.

Nu există *trebuie*, ci numai *vreau*, îmi zic eu în gând.

— Și trebuie să ajungi să îți placă! zice el.

Vreau să spun ceva, dar îmi spune să tac. Îmi trage bretelele de la maiou și îmi scoate sînii afară. Dar nu îi atinge. Sufală încet peste sfîrcurile care mi se întăresc. Apoi își pune palma peste palma mea aflată între picioare și apasă tare. Degetele lui se mulează pe degetele mele. Îmi arată cum vrea el să o fac. Dur, rapid. E singurul mod în care se poate face. Așa că mă conformez. Îmi dau seama că, cu cât o fac mai repede, cu atât voi fi mai liberă de inhibiții. E foarte important să nu am inhibiții. Așa că o fac. Mă gândesc la ce voi avea de câștigat. Libertate. Degetele îmi sunt năclăite deja. Simt cum mi se scurge

ceva cald printre picioare, pe cearșaf. Sunt zeurile mele. E semn că sunt pregătită. El mă privește, stînd în genunchi, lângă marginea patului. Îi simt privirea cum mă scrutează din cap pînă între picioare. Îl interesează foarte mult să vadă satisfacție autentică. Nici nu îmi dau seama cînd încep să răsuflu greu. Pieptul mi se ridică și coboară tot mai repede. Nici nu îmi dau seama că mi-am luat un sîn în palma dreaptă și mi-l frămînt violent. Răsuflu tot mai greu. Picioarele mi se zvîrcolesc, adunînd cearșaful între ele. Gîtul mi-e uscat. Cristoase, chestia asta e pe bune. Chiar o fac! Și el chiar se uită la mine. Îl simt deasupra mea, dar nu mă atinge. În cinci secunde voi exploda și cineva din camera vecină probabil se va trezi. Îmi mușc buzele și încerc să tac, dar un geamăt îmi scapă printre buzele lipite de sete. Degetele de la picioare mi se contorsionează într-un spasm. Limba mi-e înclaiată și buzele îmi sunt uscate. Mi-e sete. Mă potolesc. Deschid ochii și el e acolo, deasupra mea, rînjind victorios.

E 31 iulie 2006. Mi-e puțin rușine.

Un zîmbet îi străbătu figura și se gîndi la ce alte măgării făcuseră împreună.

I se păru că fluturile aprobă cele amintite de ea și fu mulțumită. Zîmbi. Apoi stătură de vorbă încă puțin. În final, ea șopti gînditoare ceva ce îi venise în minte brusc, privind un colț al tavanului:

— Eu sunt soarele care strălucește în spatele norilor... dar pînă cînd?... pînă cînd?...

Repetînd aceste vorbe, se lăsă pe spate și lăsă apa să îi cuprindă trupul, pînă cînd dispăru sub ea cu totul.

După care ea ieși din baie. Fluturile rămase.

Se închise iarăși în cameră. Blondul era plecat patru zile din oraș, cu lucru. Își închise celularul și dădu drumul la muzică. *Kings of Tomorrow*, desigur. Apoi *Angel* și poate niște *Poughkeepsie*.

Își aprinse o țigară și deschise fereastra. Stătea în poziție turcească, în mijlocul patului, cu ochii închiși și cu țigara între degete, așteptând să audă stropii de ploaie cum bat în pervaz. Nu fu dezamăgită. Trase aer în piept.

Venise iarăși vremea să piardă vremea.

Maică-sa intră la ea în cameră, zîmbitoare – enervant de binedispusă, ca de obicei – și o întrebă:

— Ce faci?

Ea își ridică privirea din poală și ironiză:

— Ce am făcut și ieri, și alaltăieri, și cu două zile înainte, și cu trei zile înainte... și cu o lună înainte. Nimic.

— Vii în bucătărie, să bem o cafea?

— Imediat.

Maică-sa se îndepărtă, în liniște. Ea se gândi: „Nu poate fi vorba de discursul cu jobul. Ăla se repetă doar o dată la săptămînă. Hm...”.

Își putea aduce aminte cînd se certase ultima oară cu unul dintre părinții ei. Erau niște certuri-ritual. Niciunul nu credea în ele. Erau sterpe. Își dorea ca părinții ei să fie uneori neînțelegători și pisălogi, ca să se mai condimenteze puțin atmosfera din casă. Dar ei erau liniștiți și foarte „la modă”. Asta nu o ajuta cu nimic.

Taică-său era momentan plecat. Nu la lucru, ci doar plecat. Își aminti de o vorbă de-a lui, care se potrivea perfect cu situația ei: Ce e prea mult strică. În afară de bine. Dar, uneori, și acela poate fi dăunător.

Adevărat... dar asta era situația cu care se obișnuise de cînd era fetiță. Părinți neobișnuiți, care se purtau mereu cu ea de parcă era din porțelan. O lăsau să facă ce voia, avînd o încredere enervantă în puterea ei de discernămint. Putea vorbi cu ei orice și păreau să intuiască unele subiecte mai delicate. Maică-sa era

ca un iepuraș energizat de la Duracell și părea că va trăi de cel puțin douăzeci de ori mai mult decît oricine altcineva. Taică-său, în schimb, era genul de om care te-ai fi așteptat să fie, după treizeci de ani în armată: calm, calculat, informat, cu un simț al umorului ușor subversiv, care niciodată nu deschidea gura dacă nu avea nimic de spus. El era – după părerea ei – cel mai inteligent om pe care îl cunoștea. Iar acolo unde maică-sa dădea greș, apărea el și rezolva problema.

Se așeză pe scaunul de la masa din bucătărie și oftă. Constată că era obosită. Era obosită fiindcă nu putea dormi și nu putea dormi fiindcă nu făcea nimic toată ziua. Nici măcar gîndurile întortocheate referitoare la triunghiul – pardon – *pătratul* amoros din care avea impresia că face parte, gînduri care îi străbăteau non-stop creierul, nu erau de ajuns pentru a o istovi, atît cît să poată dormi un somn odihnitor.

Își aprinse o țigară, în timp ce maică-sa turna cafeaua.

— Vreau să îmi spui ce te apasă, îi ceru maică-sa, așezîndu-se și ea la masă.

— Ce te face să crezi că mă apasă ceva? se miră ea.

— Păi, dincolo de faptul că ești fata mea, și te cunosc ca pe dosul palmei mele... cred că ar fi cîteva indicii mai palpabile pe care să mă bazez cînd întreb așa ceva.

Trase din țigară și așteptă întrebarea ei, care nu pregetă să vină:

— Ce indicii?

— 1. Ți-ai lăsat periuța de dinți cu pastă pe ea, pe marginea chiuvetei. Neatinsă.

— Se mai întîmplă...

— E acolo de două zile, replică maică-sa.

Ea tăcu. Nu observase, dar în acel moment se simți puțin rușinată de implicațiile situației: nu se mai spălase pe dinți de două zile. Nici asta nu observase, deși nu era ceva obișnuit.

— Altceva?

— Te vezi cu cineva? o iscodi maică-sa, zîmbind.
 — Mda...
 — Cu...? și făcu din cap un semn.
 — Ah, nu! se grăbi ea să rectifice. E moartă treaba între noi... cred... sper...

Maică-sa rîse moale și mai trase un fum imens din țigară.

— Copii, copii. Și atunci, cine e străinul acesta misterios? Sau trebe să scot din tine cu cleștele?

— Păi e...

Se opri. Vrusese să rostească numele fotografului. Nu observă că secunde treceau și maică-sa o privea tot mai insistent. Impulsul involuntar de a rosti numele cuiva de care nu era legată decît vag... o dădu peste cap. Își aduse aminte și de foaia aceea, și de ce scrisese pe ea. Scutură capul, sperînd să alunge gîndul – pe mai încolo – și spuse numele blondului.

— Așaaa? ridică maică-sa sprîncenele.

— Da. Nu mă întreba mai multe, fiindcă nu e deocamdată nimic de spus, o opri ea pe maică-sa, care se pregătise să o asalteze cu un torent de întrebări bine stabilite. Suntem împreună d-de doar cîteva zile, spuse ea bilbîindu-se și inversînd cuvintele, semn de evidentă nervozitate.

— Se poartă bine cu tine? Cîți ani are?

— E de vîrsta mea. Și da, se poartă bine. Dar asta e irelevant. *Toți* se poartă bine la început. Pînă ajungi să îi cunoști, să le cunoști părțile bune și părțile rele, și pînă ajung și ei să te cunoască. Atunci începe cu adevărat distracția.

Maică-sa o privea prin perdeaua de fum:

— Mă gîndesc că știi ce spui... Ah, să fii tînăr din nou, oftă ea.

— Doar nu ți-e dor de tinerețe? întrebă ea.

— Cum să nu îmi fie dor? se rătoi maică-sa în glumă. Și pe vremea cînd încă eram tînără mi-era dor de tinerețe. Tinerețea e ceva de care nimeni nu cred că se plictisește.

— Eu m-am plictisit, observă ea.

— Pe dracu'. Ai o perioadă mai... neproductivă, atîta tot. O să treacă. Lasă că vezi tu. O să petreci timp cu băiatul ăsta și o să vezi că îți revii. Apropo, unde e el acum?

— Ah, e plecat din oraș. Cu lucrul.

— Deci e băiat serios. Deja îmi place de el, rînji maică-sa. Și cînd se întoarce? Vreau să îl cunosc și eu.

— Peste vreo – făcu o pauză fiindcă auzi celularul sunînd – cîteva zile... Stai un pic.

Răspunse la telefon. Era fostul. Solicita o întrevvedere. Oftă și i-o acordă, chiar dacă știa că avea să regrete. Oricum, lucrurile măcar prindeau viață.

Mergînd spre locul de întîlnire, văzu un panou publicitar, atîrnat de un bloc. Se opri și îl citi:

Te-ai săturat să cauți

CÎINI / TEATRU (/dragoste)

Și să găsești

FOTBALIȘTI / POLITICIENI (/trădare, goliciune sufletească, singurătate)?

„Cît de adevărat...”, gîndi ea. „Le dai sufletul și ei îți iau doar trupul!”

— Ce vrei de la mine? De ce nu mă lași în pace? întrebă ea, calmă, cu oboseală în glas.

— Simt o boare de *déjà vu*, observă el. Nu știi ce să răspund la întrebările astea. Adevărul este că încerc din răspuțeri să mă rup de tine, să mă rup de noi. Să uit tot ce a fost și să arunc la *gunoi* – acest cuvînt o făcu să își dorească o țigară foarte

tare – tot ce am avut. Și asta, în ciuda a ceea ce pare, nu o doresc fiindcă nu te mai vreau, ci din contră. Fiindcă te vreau, dar în același timp știu că nu te pot avea și în același timp, nici nu te vreau. Fiindcă știu cum ar fi dacă ne-am întoarce unul la altul.

— Scuză-mă, dar acum câteva zile îmi ziceai exact opusul.

— Da, și acuma aș fi în stare să spun același lucru. Îl simt, dar nu îl mai doresc. M-am săturat. M-am săturat de compromisuri, de scene, de tăieturi pe margini... Nu merit, nu te merit.

— Poți fi sigur de asta, prinse ea ocazia și bătu ideea în cui.

— Ce te face să crezi că nu mă refeream la a nu merita ceva rău?

Ea îl țintui cu privirea și își dădu seama de ambiguitatea afirmației. El continuă:

— Îmi place să fiu liber. Să nu trebuiască să dau raportul nimănui. Să nu trebuiască să mă justific. Cred că știi despre ce vorbesc. Și m-am obișnuit.

„Știi, oh, crede-mă că știi!”, gândi ea, dar spuse:

— E ușor să te obișnuiești cu libertatea după ce ai fost sclav.

— Niciodată nu te-ai priceput să fii ironică.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, scuipă ea, fără să îl privească.

— Nu e vorba de asta. Numai că... chestia asta cu „să fim prieteni, să rămânem prieteni”... când aud cuvântul ăla, din gura ta, dintre buzele tale, e ca și cum cineva ar zgîria tabla cu unghiile, ca și cum cineva mi-ar sparge dinții dându-mi să mănânc pietre... înțelegi?

Ea rămase cu țigara suspendată în aer.

— Nu pot fi prieten cu tine. Nu după câte au fost între noi, după toate prin câte am trecut. Să te văd cu altul și fii sigură că va veni și vremea aceea, e... cea mai grea tortură pe care am suportat-o vreodată. Să îl văd pe altul cum își pune mâinile pe

tine, cum te sărută, să îți văd mâinile cum îi înconjoară mijlocul sau gâtul, să vă văd cum chicotiți într-un colț întunecat din cine știe ce prostie irelevantă... e ca și cum m-ai pune să îmi tai o jumătate de kilogram de carne din mine. *One pound of flesh, no more, no less. No cartilage, no bone, but only flesh. This task done... and I would go free*¹... numai că nu o pot face. Nu pot tăia ceea ce deja e atît de tare înfîpt în mine. Ai ajuns să faci parte din mine într-un asemenea hal, încît nici cu cuțitul nu te pot îndepărta.

Ochii ei aproape că se umeziseră. Făcea eforturi supraomenești să nu arate că și ea era de aceeași părere.

— Îmi plac țipetele tale de pasiune, în nopțile lungi și fierbinți de vară² – zîmbi el –, dar, după cum vezi, nu pot continua așa. Jocurile astea m-au obosit peste măsură. Și da, chiar dacă o am pe alta, asta nu mă interesează. Vă vreau pe amîndouă și pe niciuna. Ea oricum nu înseamnă nimic pentru mine. Dar știi asta, desigur.

— Nu, nu știi, îl întrerupse ea.

— Ba știi. Și chiar dacă nu știi, sperii asta, în adînc.

— Hmpf... o fi, recunosc ea.

— Și m-am săturat să stăm împreună – continuă el – noi doi, unul lîngă altul și să ne ignorăm. Să ne prefacem că nu mai e nimic între noi. Între noi *mereu* va fi *ceva*. Asta o știm amîndoi cel mai bine. Spun că nu îmi pasă, că dacă ești fericită, atunci și eu sunt fericit, dar dacă crezi asta ești mai proastă decît o piatră. Dar mai mult ca sigur că nu crezi asta, după cum e sigur că nu ești o proastă. Nu pot fi fericit dacă nu ești

1. Din *Neguțătorul din Veneția* al lui William Shakespeare. În varianta originală, *I would go free* este, de fapt, *he would go free*. Și astfel se relevă – pentru a cîta oară? – afinitatea fostului pentru operele complete ale bătrînului Bill.

2. În original, *I love your screams of passion in the long, hot summer nights*, din The Rolling Stones, *Don't Stop*.

fericită *cu mine*. Nu pot să mă bucur pentru fericirea ta, dacă nu mă include și pe mine. Poți să spui că sunt egoist, dar sunt sigur că în sinea ta, și tu ai gândi – la dracu’ – și tu *gîndești* la fel... Mi-am terminat poezia...

Își aprinse o țigară și apoi îi spuse:

— Tu ce crezi?

— Hm... începu ea, înțeleg ce spui. Înțeleg perfect. Dar nu pot fi de acord cu tine. Adică... nu știu cum să spun. Îmi ceri, de fapt, să revenim la începuturi, de la ce am plecat. Dar problema e că tu nu erai niciodată acolo. Mereu eram singură. Mereu eram aruncată în vreun colț, ca tu să ai *timpul tău liber*, să ai parte de pauzele tale. Și le înțeleg și pe astea, dar... nu știu...

— Vreau să fiu alături de tine...

— Nu! Îți place să te gîndești la asta, îți place ideea de a fi cu mine, dar... cînd te vezi în fața faptului, te sperie atît de tare că te retragi în carapacea ta, din care eu nu te pot scoate, fiindcă nu știu cum. Niciodată nu am știu și niciodată nu voi ști. Și asta mă face să înnebunesc. Faptul că ești lîngă mine, dar în același timp... departe și nu te pot aduce înapoi. Oricît m-aș strădui, nu o pot face. Nu pot trece de limita asta cu tine. Iar acum am și eu o limită, pe care *tu* nu o poți trece.

— Și asta te bucură? întrebă el, strivind țigara în scrumieră.

— Într-un fel, da. Acum *balanța* e în echilibru.

El își lăsă capul în piept.

— Asta cauți? Răzbunare?

Ea tăcu. Primul impuls fusese să spună „da”, dar își dădu seama de josnicia gândului. Să te răzbuni pe cel pe care îl iubești. Asta era ceva ce i se părea de neconceput. De la cel pe care îl iubești, ar trebui să poți suporta orice. Absolut orice. Și să nu vrei să te răzbuni. Iar dacă o faci, să te simți și mai rău decît fără satisfacția retribuției.

— Mi-e dor să facem dragoste. Să stăm pînă dimineața, să ne prindă soarele ascultînd muzică și ținînd vecinii treji cu prostiile noastre...

Ea se lăsă pe spate, ca un deținut epuizat de interogatoriu.

Își aducea aminte perfect despre ce vorbea el.

E 19 iulie 2006.

E o dimineață frumoasă, în vacanța de după anul al II-lea. Ora... 5 dimineața. Soarele își face loc cu coatele la orizont. El stă cu spatele lipit de perete, iar eu îmi țin capul la el în poală. Fumăm. Țigara ne-o trecem de la unul la altul. Ascultăm *The Killers*. Am făcut dragoste toată seara. În pauze ne-am uitat la televizor, la ceva reluări idioate. Oricum, nu ne-am uitat cu adevărat. Ne-am privit unul pe altul, în timp ce televizorul mergea. Acum televizorul e stins și muzica se aude în semi-surdină...

*The good old days, the honest man,
The restless heart, the Promised Land
A subtle kiss that no one sees,
A broken wrist and a big trapeze*

*Oh well I don't mind, if you don't mind
Cause I don't shine if you don't shine
Before you go, can you read my mind?¹*

Cu o zi înainte, ne-am plimbat prin oraș. Am ajuns lîngă statuia aceea din parc, reprezentînd un bărbat că brațele ridicate spre cer și cu picioarele fuzionate într-o coloană dorică. Mi-a făcut cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată de ziua mea. Mi-a spus... nu contează.

Apoi se întimplă. Îmi rotesc capul încet la el în poală, pe ritmul muzicii. Deschid ochii, îi văd privirea umedă, agățată

1. Melodia este *Read My Mind*.

de un punct oarecare de pe peretele opus. El are aerul că ține în brațe trupul meu *mort*, nu trupul meu *epuizat de amor* și *năclăit în sudoarea dulce* a unei nopți de vară...

*The teenage queen, the loaded gun,
The drop dead dream, the Chosen One
A southern drawl, a world unseen,
A city wall and a trampoline*

*Oh well I don't mind, if you don't mind
Cause I don't shine if you don't shine
Before you go
Tell me what you find when you read my mind.*

Mă ridic în genunchi și, îmbrăcată numai în maioul lui, mă apropiu de el. Îi iau capul în palme și îl întorc spre mine. Îi căut privirea, disperată, neștiind ce se întâmplă. Dau de cei mai triști ochi pe care i-am văzut vreodată. Aceea e singura dată când îi văd ochii umezi.

Ce e? îmi aud propriile cuvinte ieșindu-mi din gâtul uscat. Ce s-a întâmplat? zic eu.

El, ca un oracol, deși neluat în seamă la acea vreme, rostind acele fatidice cuvinte, desenează o imagine a lucrurilor ce urmează:

— Așa ceva nu e făcut să dureze, zice el.

Am inima grea ca o piatră.

— O să ajungem să ne distrugem unul pe altul, zice el.

Am inima grea ca o bucată de metal.

— Să ne urîm unul pe altul, zice el.

Ca o bucată de metal atârnată în interiorul meu.

— O să fim mai rău ca niște dușmani, zice el.

Apoi mă îmbrățișează și mă ține atât de strâns, *atît de strîns...* în timp ce The Killers continuă...

*Slippin' in my faith until I fall
You never returned that call
Woman, open the door, don't let it sting
I wanna breathe that fire again*

*She said
I don't mind, if you don't mind
Cause I don't shine if you don't shine*

Nu înțeleg cum poate el să spună așa ceva. Avem totul înaintea noastră. Dar după cum învăț pe parcurs, el poate fi foarte apocaliptic în simțiri și, o altă trăsătură pe care i-o descopăr este abilitatea lui de a avea dreptate în legătură cu simțămintele lui prăpăstioase. De parcă e în stare să muleze viitorul după dorințele lui. Deci, da. Are dreptate. Mereu are dreptate. Și în clipa asta îl urăsc. Pentru că sufocă din față totul. Totul este, în mintea lui, din start, sortit pieirii.

Nu mai e 19 iulie 2006.

E 15 februarie 2010, așa că ea scrișnește, cu un rînjete pe buzele reci:

— Dragă, dar eu nu fac *dragoste*. Eu fac *sex*, spuse cu o mîndrie de care și ei îi era greață, în sine.

— Dar, dragă, ce te face să crezi că *eu fac diferența*? îi spuse el plictisit și amar.

Stop.

Totul se oprește. Nimeni nu mai poate mișca. Doar ea. Fumul din țigara ei continuă să se ridice în spirale, în timp ce al celorlalți a rămas înghețat în aer. Își întoarce privirea spre el, și ar spune, cu amărăciune:

— Când eram mică, mămica mi-a spus că nu există monștri. Că nu sunt reali, în orice caz. Dar s-a înșelat! Oare chiar am ajuns să cunosc acel gen de iubire de care numai moartea mă

mai poate scăpa? Am ajuns în acel punct mort din care nu se mai poate ieși fără obrazul zgâriat? Nu pot trăi cu tine, din cauza a ceea ce ești, dar nu pot trăi nici fără tine din cauza sentimentelor ce ți le port. Dilema se ridică la suprafață. Și, într-adevăr, Dumnezeu ne urăște pe toți. Altfel de ce ne-ar fi blestemat cu așa ceva? De ce ne-ar fi blestemat cu capacitatea de a simți iubirea? Oare ce am distrus acum multă vreme, de era așa de frumos încât să trebuiască să îl răscumpărăm cu atîta suferință?

Dar nu spune nimic.

Își întoarce capul încet în poziția originală, privind în gol, pe lîngă el.

Se simțea *constrînsă*.

Ca un cazan sub tensiune, care avea nevoie de un motiv să explodeze. Simțea că nu țipase destul. Că nu plînsese destul. Că nu dăduse cu pumnul în masă de destule ori. Că nu smulsesse destule fire de păr din capul ei... sau al alteia. Că nu înjurase destul.¹ Că nu explodase și ea ca proverbiala bombă, de destule ori.

Se simțea *calmă ca o bombă*.

Dar numărătoarea inversă era oprită. Sau stricată. Sau încetinită. Și nu mai putea exploda.

Se simțea *neputincioasă*. Și îi venea să urle.

„Eu sunt pîinea putredă care hrănește trupul și amăgește mintea”, gîndi ea.

El o mai întrebă ceva și ea îl mai întrebă ceva, iar el îi răspunse. Dar acesta nu este *încă* momentul să știm ce și-au spus înainte de despărțire.

Ah, și cum se termina melodia aceea?

1. Îi venea să înjure ca un birjar.

...

I'm losing you

I know your heart is miles away

There's a whisper there where once there was a storm¹

Stătea cu Bianca la o cafea. Erau la Bianca în apartament. Bianca rula o țigară de foi.

— Ascultă, în legătură cu ce s-a întîmplat acum cîteva seri... începu ea.

— Nu îți face griji. Mi-am dat seama că nu voiai nimic în dauna mea, spuse Bianca.

— Pur și simplu mi s-a făcut ciudă pe tine și pe felul în care erai la dispoziția lui, iar el nici măcar nu se prefăcea că era interesat. Uneori suntem așa de proaste toate!

— Nu mi-am dat seama că eram chiar așa de penibilă, murmură Bianca.

— Erai. Oricum, ideea era să îi dau și lui o lecție și să te faci și pe tine să înțelegi ceva. Oricum ar fi, chiar dacă am reușit măcar unul din lucrurile astea, așa ceva nu o să mai fac nicio-dată.

— Eu mi-am învățat lecția, spuse Bianca și își privi țigara de foi. Era mîndră de ea.

— Da, dar și eu am învățat ceva.

— ???

— Că cea mai bine învățată lecție e aceea pe care omul o învață singur! Cînd își dă seama că s-a băgat singur în căcat, atunci ieșirea e mai importantă. Că dacă te împinge altul... nu e același lucru.

— Cred că înțeleg ce zici.

— Sper. Mi-era frică, a doua zi, cînd mi-am dat seama ce am făcut, să nu cumva să îmi fi futut relația cu tine... pe bune, adică. Ar fi fost păcat, și ar fi fost numai vina mea.

1. Ultima parte din *Don't Stop*.

— Păi atunci ai noroc că sunt o tipă extrem de cool, nu? Apropo de seara aia, tu cu blondul erați foarte... *în transă*... ce s-a întâmplat după aceea?

— Ne-am dus la el.

— Și??? Detalii, nenorocito!

— Ne-am pus pe treabă, dar eu am ajuns cu capul în veceu, iar el probabil și-a frecat-o între timp.

— Pff, ce face alcoolul din oameni...

— Mda. Dar am recuperat apoi. Adică peste câteva zile.

— Și cum a fost?

— Bine...

— Nu pari prea convinsă, observă Bianca.

— Ah, își reveni ea din reverie, a fost foarte bine. Chiar foarte bine.

— Dar...

— Am întâlnit un tip...

— Aaaa... Altul? Da' știi că nu pierzi vremea, rîse Bianca.

— Nu, nu e nimic de genul acela. Suntem doar prieteni.

— Mhm, de aceea îl menționezi cu „doar” la început. Ce e cu el? Îl cunosc?

— Mă îndoiesc, spuse blonda cu un aer care Biancăi i se păru că suna a „în niciun caz el nu ar avea de-a face cu una ca tine”.

— Bun. Ce e cu el?

— Nimic. Sper.

— Fii mai explicită.

— Păi, mă înțeleg foarte bine cu el. Nu știu de ce, dar chiar mă simt cu el cum nu m-am mai simțit de foarte multă vreme.

— Vorbești de...?

— Da, vorbesc de *Cel al Cărui Nume Nu îl Rostim*.

— Hm, păi, pare să fie ceva special.

— E. Nu știu de ce, sau ce anume e cu el, dar e...

Bianca o privea în tăcere și fuma.

— Și încă ceva. Asta e foarte important. Pot să tac când sunt cu el.

Bianca o privi fix:

— Păi, asta schimbă cu totul situația.

Blondul tocmai ajunsese acasă. Își aruncă geanta într-un colț și se duse direct în baie, să facă un duș. După aceea, dădu un telefon. După jumătate de oră, era la ea acasă. Se hîrjoniră puțin, apoi ea se întinse pe spate și îl întrebă:

— Nu trebuia să fii plecat din oraș?

— Ba da, dar m-am întors mai devreme. Mi-era dor de tine.

— Ooo... ce dulce ești. Îi întinse o țigară.

— Mulțumesc. Aveam nevoie de una. Trebuie să mă las. Simt că mă trag în jos. Nici nu mai pot alerga ca pe vremuri.

— Mie îmi plac, spuse ea cu buzele țuguiate și își dădu părul peste cap. Sunt o adevărată ocupație pentru mine. Când nu fac altceva, adică.

— Și ce vrei să facem azi?

— Vrei să jucăm ceva? Am chef să joc ceva. Poate un tenis? Său să alergăm?

El se apăsă pe ea și spuse, cam pus pe gînduri:

— Mă gîndeam la un sport de interior...

Ea rîse. Apoi rîsul îi pieri de pe față.

— Mă ții ascunsă? De asta vrei să rămînem în casă?

— Da' de unde. Pur și simplu, vreau să stăm numai noi doi.

— Mda, cum să nu, făcu ea, plictisită.

— Dacă îți spun, înseamnă că așa e. Ești culmea!

Ea își aranjă capul mai bine pe pernă și îl întrebă serioasă:

— Dar ea, *blonda ta*, ce face? Ea știe că te-ai întors în oraș?

Visa.

Alerga după cineva, în piața din centrul orașului. Nu știa după cine alerga și nici de ce alerga după acel cineva. Știa doar că era obosită și tristă și, în final, îi pierdu urma acelui cineva. Apoi visul sărise la alt segment.

Intrase într-un magazin, se plimbase câteva minute, apoi o luase spre ieșire. La ușa rotativă se jucau niște copii mici. Unul dintre ei împinse ușa și o lovi în picior. Nervoasă, puse mâna pe cea mai apropiată fetiță și o smuci zdravăn. Fetița o privi cu ochii umezi și spuse doar „Vreau la mama”. Avea două codițe blonde, împletite.

Apoi se trezi.

Plictiseală (3)

Să te trezești la ora 9:47. Primul lucru pe care îl vezi când deschizi ochii să fie telefonul cu ceas, care stă mereu pe partea dreaptă. Să simți că nici afară și nici în sufletul tău nu se anunță o zi plăcută. Să lenevești ca să uiți de lenevit, și apoi să pipezi o țigară. Să privești pe geam, afară, și să vezi numai mizerie, iar apoi, urmărind fumul care îți iese din gură... și el o mizerie. O zi identică cu cea de ieri și probabil cu puțin mai fericită decât cea de mâine. Să îți fie dor, dar și asta să te plictisească, fiindcă s-a mai întâmplat și ieri. Să fie ora 10:40 și să deschizi calculatorul, numai pentru a uita de el timp de trei ore, sperând că îți va spune ceva. Cea mai tare invenție a secolului, dar nu știe nimic. Să te uiți la un episod din vreun serial care ar trebui să te scoată din monotonie, dar nu reușește și apoi să mai pipezi o țigară. Să fie trecut de prînz și să trebuiască să gătești. Vrei să le spui și ce ai gătit? Tocăniță de pui, cu cartofi. Să îți placă să gătești, fiindcă îți aduce aminte de el, că lui îi plăcea ca tu să gătești. Să cureți puiul de piele și cartofii de coajă și să prepari tocănița. Doar din 20 în 20 de minute să mai trebuiască să adaugi apă. Să te întristezi din nou. Nu e la fel de plăcut să gătești pentru *tine* cum e să gătești pentru *voi*. Să îți aduci aminte de o dată când ați mâncat împreună, demult, iar el înfuleca ca un barbar, cu plăcere și apreciind orice i se punea în farfurie, fiindcă era gătit de tine. Și să îți stîrnească un sentiment matern. Să se facă ora 17 și să vină ai tăi acasă, să mîncați și apoi să băgați cot la cot două-trei țigări, una după alta. Să te streseze apoi cu veșnica discuție cum că „ar trebui să îți cauți

un job, pentru că nu îți bate singur la ușă”. Să te întorci la serialul tău idiot. Iar după câteva episoade, să te ia somnul și să dormi. Să te trezești la ora 19:30 și să vezi că ți-a scris Bianca un mesaj. Să o vezi că e bine dispusă, în timp ce tu nu faci altceva decât să te chinui să uiți ce s-a întâmplat cu o zi înainte. Să vorbești puțin cu ea și să vă hotărâți că faceți clătite. Să mergi apoi la ea. Să te prefaci că ești bine și te prefaci atât de bine, încât și tu crezi că ești bine. Iar ea să facă clătitele, în timp ce tu stai în hamac și urmărești *Ultimele Zile ale lui Yasser Arafat*. Iar apoi să mîncați clătitele. Ție nu îți plac dulciurile, dar clătite ai mânca la micul dejun, prînz și cină.

Și să îl urăști și mai tare pentru toate astea. Fiindcă te-a lăsat singură. Fiindcă te-a făcut să îl iubești cîndva. Fiindcă soarele nu mai iese de după norul din fața casei tale.

Dușul se încheiase de ceva vreme și aștepta ceva. Nu știa ce anume, dar simțea că lipsește ceva din scenă. Ah, da. Lipsa Groucho. Își roti privirile pe pereți și îl observă. Calm, tăcut, simplu și mereu la dispoziția ei. Era parcat pe peretele dat cu vopsea lavabilă, la vreo jumătate de metru deasupra căzii.

— Hei, ce faci acolo? Vino mai aproape, promit să nu te strivesc! îi ceru ea. Dar el nu se mișca. Păi, dacă ești încăpățînat, rămîi acolo! se supără ea, și își scutură capul. Părul blond și umed îi biciui scurt obrazii. Nu ne-am mai văzut de mult! Pe unde umbli? Știi, nici nu te-am întrebat, de ce îți place așa mult în baia mea? Mie nu mi se pare ca fiind un loc în care să îți petreci viața, mai ales dacă e atât de scurtă ca a ta și mai ales dacă ești singur... Dar dacă stau bine să mă gîndesc, poate că nu suntem chiar atât de diferiți. De fapt, nici nu știu dacă am decretat vreodată că am fi diferiți. Am presupus doar, fiindcă tu ești o insectă iar eu un mamifer... eh, nimeni nu e perfect. Oricum, ce naiba faci aici? Mă ascultă pe mine, îmi ascultă

prostiile, ineptiile fără de sfîrșit despre – devenise teatrală – a fi sau a nu fi fericit? Asta e întrebarea *mea*. Se lăsă pe spate, atingînd peretele rece al căzii și spuse cu un aer plictisit: Oricum, îți mulțumesc pentru timpul acordat. Să știi că fără tine dușurile și masturbările nu ar fi fost la fel de distractive, rîse ea. Și cînd mă gîndesc că era să teucid... pentru nimic. Mă întreb ce alte lucruri prostești am mai făcut din plictiseală sau pentru că pur și simplu nu am apreciat destul...

Se întîlniră la colțul străzii.

Era a treia oară cînd el o chemase. Nimic subversiv, ca de obicei și deja începuse să o enerveze acest lucru. Adică, nu că ar fi vrut ceva de la el (nu știa deocamdată ce voia, dar de vrut, voia *ceva*), dar devenise deja o obișnuință să se întîlnească în asemenea condiții. Era ca sexul fără sex, dacă s-ar fi pus problema să catalogheze situația și sentimentele ei față de toată... chestia asta.

Era deja ora 11 seara. Afară era frig. Doar era început de februarie. Ea purta paltonul ei verde, pînă deasupra genunchilor și căciula *beige*, blugi și teniși.

— Îmi pare bine că ai venit, o întîmpină el, străduindu-se să nu îi clănțane dinții. Ținea în mîini un aparat de fotografiat cu un obiectiv titanic. Îi făcu o poză în timp ce ea se apropia de el.

— Era să nu vin. Aproape mă răzgîndisem. Ce ai fi făcut atunci?

— Păi, de mers oricum mergeam, dar... mi-ar fi plăcut să merg cu tine.

— Acolo e? întrebă ea, prefăcîndu-se că nu ia în seamă mențiunea.

— Da, și o luară spre o vilă mare, albă, cu un etaj și un balcon larg.

Era o toga party. Afară era frig, dar probabil că înăuntru era cald. Ferestrele mari ale casei erau aburite. Înăuntru nu se putea vedea nimic. Doar câteva urme de palme pe unul dintre geamurile camerei de zi. Muzica bubuia de zăngăneau geamurile.

Bătură în ușă. Nu răspunse nimeni. Sunară la sonerie și le deschise un tip ce părea a fi cu un picior într-o comă alcoolică și cu celălalt în veceu.

— Ce pot face pentru voi, domnișoarelor? întrebă, pe jumătate absent.

— Am venit la party, anunță el, zîmbitor.

— Ah, la party... numai un pic, și se întoarse spre mulțime: e unu' aici care zice că a venit la party...

Apoi se împletici spre mijlocul camerei pline de oameni, care nici nu păreau să observe că ușa de la intrare se deschisese. După cum arătau oamenii din cameră, totul avea să se transforme curînd într-o orgie.

Apăru în locul lui un chel înalt, ce părea sculptat într-un bloc de piatră.

— Bună seara. Se poate?

— Se poate... dacă ai – aveți toga, răspunse chelul, fără să miște un singur mușchi.

— Păi, nu avem. Se poate și fără?

Chelul se dădu puțin în lături, ca ei să poată vedea mulțimea.

— E o toga party. Toată lumea poartă toga. Pentru a intra, tre' să porți toga. Vezi pe cineva înăuntru fără toga?

— Nu... recunosc el.

— Deci, dacă pentru a intra, ai nevoie de togă... cum crezi că poți intra, dacă NU ai togă? conchise chelul.

— Hm...

— N-ai togă, n-ai parte... sau party, după caz.

— Credeam că chefurile astea se fac vara, nu în miez de februarie.

Chelul își încrucișă brațele pe piept.

— Okei, să facem rost de niște togi, se resemnă el. Aveți niște togi pe care le putem împrumuta?

Chelul pufni și le făcu semn să îl urmeze. Cei doi se priviră și rîseră pe înfundate apoi îl urmară. Își făcură loc cu coatele prin mulțime. În casă era o căldură de seră. Chelul îi duse într-un coridor și le dădu două cearșafuri mari. Le spuse că se pot schimba în baie.

— Intră tu prima, eu aștept aici.

— Hai cu mine. Cineva trebuie să îmi aranjeze „toga”, făcu ea dînd ochii peste cap.

— Ok. Promit să nu trag cu ochiul.

Ușa se închise în urma lor. Începură să se dezbrace, stînd cu spatele unul la altul.

— Dumnezeule, la ce naiba de party m-ai adus? se plînsese ea, în timp ce își dădea jos blugii.

— Nu știu. Am auzit și eu de el astăzi și m-am gîndit că ar fi ceva să mergem la un toga party, nu?

— Țștia sunt mai rău ca proxeneții, își dădu ea cu părerea, în timp ce îl privea pe el pe furiș cum își dezbrăca maioul.

— Ce știi tu despre proxeneți? se miră el, în timp ce ea încerca să își poziționeze cearșaful pe umeri. Îi văzu picioarele goale, dintr-o parte.

— Ce știe orice tipă... că nu sunt oameni de treabă.

— După calificarea asta și femeia de serviciu de la mine din bloc e proxenetă, rîse el, și fără să vrea, se întoarse spre ea.

Ea era deja înfășurată în cearșaf. Arăta ca o statuie a vreunei zeițe elene, doar că, spre deosebire de ele, ea își păstrase brațele. Cearșaful era trecut peste sîni și pe sub brațe.

— Cum arăt? se învîrți ea.

— Ca o adevărată vestală¹, o asigură el.

1. La romani, preoteasă care întreținea focul sacru, în templul zeiței Vesta; femeie virtuoaasă.

— Am o problemă...

Îi arată un capăt al cearșafului.

— Poți să mi-l prinzi în spate?

— Nu văd de ce nu aș putea... spuse el și luă capătul cearșafului. Ea se întoarse cu spatele și, deși nu avea părul destul de lung la ceafă, și-l ridică cu palma. El îndesă capătul cearșafului cu palma, în spate. Își apropie capul de gâtul ei și, în timp ce ea îi făcea loc pentru material între omoplați, el îi adulmecă mirosul, ca un prădător care se îmbată cu mireasma victimei. Apoi se retrase și anunță că cearșaful era fixat.

— Bun, bun! spuse ea, și se uită în oglindă. Vrei să te ajut și eu?

— Nu. Cum aș arăta dacă aș apărea cu toga înfășurată ca a ta? Comic, în cel mai bun caz. Nu, eu o să mi-o arunc peste umăr, ca adevărații senatori.

Apoi își aruncă cearșaful peste umăr, își puse brațul drept în șold și ridică bărbia în aer.

— Cum arăt?

— Ca o adevărată vestală! rîse ea.

— Așa îmi place, mărturisi el, și zîmbi larg, îngustîndu-și ochii.

Rămaseră față în față câteva secunde, apoi el spuse:

— Să mergem. Abia aștept să transpir.

— Și eu... murmură ea.

„Abia aștept să transpiri pe mine!” gîndi ea, dar scutură repede din cap, încercînd să alunge gîndul acela total neașteptat. Reuși.

— Poftim?

— Nimic. Hai să mergem, spuse ea și deschise ușa băii.

Fu surprinsă să vadă cîtă lumea cunoștea acolo. Și se mira de ce nu fusese chemată și ea. Vila se clătina, devenise o ființă vie, iar ei erau în stomacul bestiei. Muzica – ceva reggae cînta în

acel moment – făcea ca atmosfera să fie cu atît mai halucinantă. Toată lumea era transpirată. Nu mai văzuse atîtea corpuri asudate la un loc nici într-un film porno. Își făceau loc cu greu printre oameni. Se lipeau de umeri și de brațe și de șolduri expuse, toate umede și fierbinți. Înghițeau respirația altora și încet-încet începură și ei să contribuie la sauna aceea. Pînă ajunseră în bucătărie, să ia ceva de băut, ea putea simți cum i se prelingeau pe interiorul coapselor dîre de sudoare. Le șterse cu cearșaful, repede. Bine că nu purta altceva în afară de cearșaful acela și de chiloți. Ar fi murit de cald.

El aduse ceva cocktailuri cu votcă și suc de portocale. Le băură fără să își spună vreun cuvînt. Apoi mai luară o tură. Ea își rotea ochii prin încăpere, încercînd să dea cu ochii de alte persoane cunoscute. Lumea se preumbla, cu pahare și sticle în mîini, dar era greu să studieze fiecare figură. Toți îi păreau la fel. Și, toți erau la fel.

El se apropie de ea și vrînd să ia un pahar, se aplecă peste ea. Ea își împinse șoldul înainte și îl lovi încet.

— Ai rămas fără benzină? întrebă ea. Ochii îi străluceau.

— Cred că ai luat tu prea multă. Ai luat și din a mea.

Se apropie de ea și îi luă fața în palme. Îi privi ochii. Ea se lăsă examinată, obosită de căldură și de alcool.

— Te simți bine? întrebă el, pe un ton vinovat.

— Perfect, decretă ea.

Atunci, ochii ei se deschiseră, oferindu-i lui toată splendoarea lor, dar se întîmplase altceva. Peste umărul lui îl văzu pe... fostul. Iar el o observă în exact același moment. Stătea de vorbă cu cineva – ea nu își putu da seama cu cine anume, dar mai mult ca sigur că era vreo tipă – și sorbea dintr-un pahar cu ceva transparent în el. În acel moment simți că ceva se prăbușise peste ea. Ar fi vrut să îl sărute pe fotograf acolo, chiar atunci, să își lipească trupul ud de al lui și să își înfigă limba între buzele lui groase, în timp ce fostul stă și privește, plescăind din buze după ea, ca un pește după apă.

Dar nu găsi curajul. Nu față de fostul. Fostului ar fi putut să îi facă orice. Față de fotograf. Față de cel care îi ținea obraji în palme și respira greu asupra ei. În schimb, îl apucă de mână și îl trase după ea pînă în mijlocul mulțimii care dansa. Pe drum, el își goli aproape în întregime paharul. Dar nu în gură, ci pe jos. Ea îl tîra practic după ea.

Oricum, nu păru să îl deranjeze. Observase schimbul de priviri dintre cei doi și mai mult ca sigur că își amintise de scena din parc, cînd trecuse pe lîngă ei, cînd ei se certau.

Așa că își puse brațele în jurul ei și încercă să fie cît mai patern și cît mai protector, fără să dea în același timp impresia că poate și vrea să profite de ea. Deși ar fi putut și... oare ar fi și vrut?

Ea nu își putea da seama ce se întîmpla în capul lui. Deși observase ceva în baie, ceva ce o făcu să statornicească în convingerea ei.

Se legănara cîteva minute în mijlocul mulțimii, transpirînd unul pe altul, în timp ce fostul se retrase cu tipa respectivă într-o cameră și începu să o dezbrace. Și în tot timpul cît asta se întîmpla, deși tipa de sub el avea părul lung și negru și buzele diferite de ale ei, și era un pic mai înaltă și mai slabă decît ea, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu își putea lua gîndul de la ea. Nu își dădu seama nici cînd terminase, ci continuă să își unduiască spatele și șoldurile între picioarele tipei.

Cînd în final se trezi din visat, își dădu seama că se oprise de aproape trei minute și deși era încă înăuntrul tipei, privea catatonice pe deasupra capului ei, pe deasupra ochilor ei mirați și se întreba în sinea lui...

„De ce fac asta? Și unde e ea?”

Ea era în baie, cu fotograf. Se întoarseră în baie, la propunerea ei, motivată cu un „Am nevoie de aer”. Baia avea o fereastră pentru aerisire. Stăteau cu spatele lipit de cadă și cu

picioarele transpirate pe covorul pufos și roz, umăr lîngă umăr și trăgeau pe rînd dintr-un cui rulat cu stîngăcie. De ea.

— Și spune-mi despre viața ta amoroasă, spuse el, îngustîndu-și ochii. Îi pasă țigara.

— Oh, deja am ajuns la asta? chicoti ea, pîrînd ofensată.

— Păi știi cum e, cînd nu mai ai despre ce discuta, discută despre sex. Ăla e un subiect despre care oricine știe ceva și despre care oricine vrea și poate să zică ceva.

— Hm. Și ce vrei să auzi?

— Orice ți se pare că merită menționat. Nu fac mofturi.

— Spune-mi, ție ți se pare că sunt frumoasă? Adică, atrăgătoare?

El își întoarse privirea de la ea.

— De ce mă întreb pe mine așa ceva? Sunt sigur că ai pe cine întreba asta.

— Te întreb pe tine.

— De ce? De ce contează părerea mea? întrebă el, și își depărtă umărul de al ei, aproape insesizabil.

„Are el un motiv pentru care se abține să mă atingă...” gîndi ea, apoi spuse:

— Contează.

— Credeam că vorbim despre sex. Și văd că te eschivezi.

— Păi, și ăsta e sex. Sex vizual. Tu ar trebui să știi cum e. Că doar voi bărbații practicați chestia asta.

— De fapt, recunosc el mirat, e prima dată cînd aud de așa ceva. Te rog, explică... pare fascinant, zîmbi el, și mai trase un fum.

„Încearcă să schimbe subiectul”, gîndi ea.

— Păi, atunci cînd dezbraci o femeie din priviri... mă gîndesc că ți-e familiară expresia... și practica...

El rîse și dădu afirmativ din cap.

— O dezbraci pentru un motiv, nu?

— Să o văd cum arată. Bine, de fapt, știu cum arată, dar na...

— Și să faci sex cu ea. La tine în cap.

— Hm, să știi că nu m-am gîndit la asta pînă acum. Ar trebui să fumez iarbă mai des. Mă mir ce chestii aud cînd sunt high, rîse el.

— Da sau nu?

— Ăăă... nu știu. Adică, de dezbrăcat, am dezbrăcat din priviri. Dar sex, imediat după... nu cred. Cel puțin nu în cap.

Acum ea era cea care pufnise în rîs.

— Deja te lauzi.

— Tu ai întrebat... se disculpă el, serios.

„Nu. Eu am întrebat dacă ți se pare că sunt atrăgătoare... la dracu’ – măcar la mine în minte să fiu sinceră cu mine – dacă m-ai fute... și tu ai schimbat subiectul...”

— Tu ești din ăia care se culcă numai cu fotomodele?

— Nu chiar, se încruntă el. De unde ți-a venit asta?

— Păi, văd că eviți întrebarea mea.

— Și care era întrebarea ta, rogu-te, împrăpătează-mi memoria...

— Continuă ce ziceai. „Nu chiar...”

— Nu, chiar nu mă culc cu... „fotomodele”. De fapt, ai fi surprinsă cîtă experiență am cu tipele urîte.

Ea rîse și scăpă pe jos țigara.

— La dracu’. O culese de pe covor, înainte să apuce să îl ardă. Tipe urîte... ce înseamnă asta?

— Adică... na, cum să zic? Stai să stabilim două chestii: o tipă e „bună” de la gît în jos și e „frumoasă” de la gît în sus.

— Aha, făcu ea aprobator, astea sunt limitele, ha?

— Da, făcu el categoric. Stabilite prin decret oficial de Comitetul Mondial al Bărbaților Fițoși.

— Ești membru?

— Spre rușinea mea, da, recunosc el, și își plecă vinovat capul în piept. Dar ajut săracii și bătrînii, să îmi răscumpăr păcatele.

— Admirabil, spuse ea, după ce își potoli chicotitul. Și zici că ai experiență cu tipele *urîte*... numai urîte, adică nu „frumoase” sau și cele nasoale de la gît în jos?

Se trezise întrebînd așa ceva, fiindcă, în ciuda imaginii de succes pe care o afișa în mod normal și ea se simțea puțin „deficitară”, sau mai bine spus „opulentă”, la capitolul „bună”. Și în plus, el încă nu răspunsese la întrebarea ei. Și probabil nici nu avea să dea un răspuns favorabil din milă.

— Oricare. Femeile nu se uită prea mult la cum arăți. Dacă ar face-o, cei care ar avea de suferit ar fi cei care nu au un abdomen bine definit, cei scunzi, cei foarte slabi sau foarte grași, fără dinți în gură...

Ea pufni în rîs.

— ...adică cei care nu îndeplinesc ei înșiși toate cerințele pe care le caută la o femeie. Vorbesc serios, încercă el să își mențină expresia serioasă. Dacă ele nu se uită, noi, bărbații, și eu în special, de ce aș face-o? Dacă pentru voi e ok să vă culcați cu un tip... dubios la capitolul fizic, de ce nu e ok și pentru noi?

— Să știi că ai dreptate. Bărbații de ce nu s-ar culca, și ei, cu tipe urîte și grase, și... cu celulită pe cur? Întrebă ea serioasă. Deci, spune-mi... care e cea mai nasoală tipă cu care te-ai culcat vreodată?

— Și dacă îți spun numele ei, o știi?

— Mă refeream la cum arată.

— Ah, păi, avea numai trei dinți în gură, și toți erau în spate.

— Cred că făcea o muie extraordinară, se forță ea să rîdă. Dar nu te cred.

— Ah, da am uitat să îți spun că îi lipsea și un ochi. Purta un petec din ăla, ca pirații, rîse el.

— Totul e o glumă pentru tine? deveni ea serioasă.

— Numai lucrurile importante, sublinie el, apoi își aprinse o țigară simplă.

— Nu te mai preface.

— Ce te face să crezi că mă prefac?

— Hai... Te-am văzut în oglindă, cînd îmi „aranjai” cearșaful, cum mă adulmecai, de parcă eram a ta.

El rămase ca trăsniț. Țigara fumea la el între degete. Deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc.

Ea trase aer în piept.

— Da, am observat. Și nu că nu mi-a plăcut...

— Normal, cărei femei NU îi place să fie admirată? oftă el, ironic.

— Mă refer la...

Se opri. Îi luă țigara din mîină și trase și ea un fum.

— Nu mi-ai spus ce te-a făcut să te răzgîndești și să vii la party cu mine, observă el.

— Nici eu nu știu... dar o să îți spun. Am vrut să fiu cu tine. Să stau cu tine, să pierdem vremea împreună, fiindcă mă distrez cu tine la o bere mai mult decît cu alții făcînd orice altceva. Fiindcă îmi place cum te uiți la mine. Fiindcă mă respecti și mă apreciezi, ca om, nu ca o pizdă cu care nu știi cum să ajungi mai repede în pat. Fiindcă sunt singură. Adică, nu chiar, dar așa mă simt. Fiindcă dacă ți-aș spune ție cel mai mare secret al meu, sunt sigură că nu ai rîde de mine, nici măcar un pic, indiferent cît de comic sau cît de stupid ar fi acel secret și crede-mă că e puțin din fiecare. Fiindcă ești singurul tip care nu încearcă cu orice ocazie să îți pună mîinile pe mine. Fiindcă sunt sigură că tot ce faci... faci fără vreun scop ascuns. Fiindcă mă gîndesc la tine aproape încontinuu, chiar dacă nu ar trebui și chiar dacă uneori mintea mi-o ia razna și cred că am devenit

obsedată de tine, deși nu știu mare lucru despre tine... mă gîndesc la tine de fiecare dată cînd îmi sună telefonul. Umblu cu un tip de ceva vreme...

„Cîteva săptămîni, de fapt...”

...dar nu mă bucur atît de tare cînd mă sună el, cît mă bucur cînd mă suni tu. Aștept mereu să primesc un telefon de la tine, să facem ceva, orice. Să bem o bere, să ne plimbăm prin parc, pe frig, în timp ce ne gîndim „ce dracu’ e în capul meu de stau pe afară pe o vreme de căcat, ca asta?”, să... nu știu, să ne schimbăm împreună într-o baie, la un chef cretin și tu să mă tragi spre tine, să mă iei în brațe și să mă strîngi tare, și să mă săruți apăsător, și să îți bagi mîna în părul meu, că de aia nici nu mi-am făcut freză! Lua-te-ar dracu’ să te ia! Așteptam... toate astea de la tine! În seara asta voiam să știu ce gust au buzele tale!

Începuse să plîngă.

El rămase mut, cu ochii lărgiți.

„Ce dracu’ e în capu’ tău, fato! Nu te-ai mai comportat așa niciodată! Tu ești *timidă* și ai ratat săruturi importante din cauza asta... ce naiba, ți-au trebuit două săptămîni să te hotărâști să îl săruți pe primul tip cu care ai umblat, tu *nu* faci destăinuiri de genul ăsta prin băi, cînd ești aproape goală lîngă unul pe care nu îl cunoști. Ești tîmpită? Of, poți să te scuzi că erai drogată și nu știai ce spui... ceea ce e în parte adevărat. Doamne, cît sunt de amețită! Așa ceva nu se face! Nu te oferi pe tavă oricui. Nu te oferi pe tavă *nimănui*! Ce...”

...îi simți palmele reci pe umeri și buzele la fel de reci căuta gura ei. La început se feri și făcu tot posibilul...

„Tot posibilul? Hai, fii serioasă...”

...să îl îndepărteze, dar apoi își ridică bărbia din piept și își deschise gura, îl acceptă. Se încleștară stîngaci, foindu-se și șifonînd carpeta aceea ridicolă pe care stăteau tolăniți. Stăteau în genunchi, față în față și se chinuiau să se apropie mai tare, ca sărutul să fie mai puternic, mai clar, mai cuprinzător, buzele se întrepătrundeau, dinții lui mușcau buza ei de sus, iar dinții ei mușcau buza lui de jos. Apoi carpeta alunecă de sub ei și se treziră pe gresie. El deasupra. Se opri o clipă și îi dădu părul de pe față. Ea îi privi ochii dublu-colorați și îl trase spre ea.

Apoi lumina se stinse. Un scurt-circuit, după cum aveau să afle mai târziu. Când el își retrase puțin capul, firul de salivă care le unea buzele lucea în întuneric.

Ea începu să își desfacă cearșaful repede, trăgînd de el. Auzi o ruptură și atunci el se opri.

— Nu. Nu face asta.

Stop.

Ah, mereu își dorise ca un tip să îi spună asta, chiar înainte de... L-ar fi respectat pînă la moarte. Iar acum că se întîmpla, nu îl putea nici măcar ierta.

Continuă.

— Cum adică *nu?* se oripilă ea. Dar *eu* vreau!

Rămase ridicată în coate și îl privea prin întuneric.

El se întinse și îi trase cearșaful înapoi peste ea.

Ea îl privea cu gura căscată.

— Nu mă consideri destul de nasoală încît să mi-o pui, ha? îi aruncă ea.

— Nu, nu e vorba de asta, rîse el, dar ea nu gustă gluma. O fac și cu tipe care arată foarte bine, ca tine, dar nu despre asta e vorba acum...

Se lăsă pe spate, lîngă ea și îi simți degetele cum se strecoară printre ale ei. Nu se putu forța să îl respingă.

— Doar că, urmă el, vreau să te țin minte așa cum ești acum...

— Și cum sunt acum? întrebă, întorcîndu-și capul spre el.

— Frumoasă, nepătată, fără apărare... Cel puțin în fața mea. Ea tăcu. La asta nu se așteptase.

— Și de ce să mă ții minte? Pleci undeva? întrebă ea.

— Nu chiar. Da... Nu.

Tăcură cîteva minute, întinși pe spate, unul lîngă altul, ținîndu-se de mîna. Era în continuare întuneric.

— Hai să mai fumăm ceva, propuse ea. Mai am un cui în buzunarul de la geacă.

— Bine. Am nevoie de așa ceva acuma...

Aprinseră țigara și și-o trecură de la unul la altul.

— Și spune-mi cum e cu secretul acela pe care nu l-ai mai dezvăluit nimănui... întrebă el.

— ...e... ceva foarte ciudat, așa că să nu rîzi...

— Promit, promise el.

— Păi... de cîteva ori, doar de cîteva ori am avut un fel de vis... nu, nu e vis, fiindcă nu dormeam, eram trează. Dar nu îmi aduc aminte ce făceam în timp ce am avut *visul* ăsta. Am zburat. E ca și cum cineva mi-ar fi spus: „Bă, tu ai zburat!” și îmi aduc aminte de asta, dar nu îmi pot aminti cînd și cum. E ca și cînd îți aduci aminte că ai făcut un duș. Faci multe dușuri, așa că nu îți mai bați capul cu așa ceva. E la fel, doar că... nu...

— Continuă, șopti el.

— O pot descrie, experiența, dar nu îmi pot aduce aminte cînd am trăit-o. Poate într-o altă viață...

Brusc, se simți penibilă și și-ar fi dorit să nu fi deschis subiectul.

— Crezi în reîncarnări și de-astea? întrebă el.

— Nu mă mai întrepru. Să îți spun. E ca atunci cînd te împingi cu picioarele de marginea unui bazin cu apă, iar apoi

plutești, pînă să ajungi să faci prima mișcare din brațe. Pînă acolo. Asta e singura chestie cu care pot asemana. Pur și simplu, o stare de totală lipsă de greutate. Ajungi să simți aerul în jurul tău, nu-ți simți greutatea sau că te-ar atrage ceva, pur și simplu, te deplasezi din ce în ce mai repede, vîntul bate tot mai puternic... Zbor deasupra lumii... Nu se vede nimic, nici deasupra, nici dedesubt. Dar înaintea mea am imagini. Nori, soare, stînci... Iar cînd mă desprind de sol, chiar în momentul acela, se face o liniște totală, e ca și cum am trecut într-o altă lume, deși eu doar m-am desprins de sol... Și apoi încep să simt vîntul cald pe față, deși nu îl aud... Mă liniștește mai bine decît ar putea Dumnezeu să o facă.

El rămase tăcut tot timpul cît ea povestise.

— Interesant. Foarte interesant. Cînd ai început să ai... *viziunile* astea?

— Acum cîțiva ani.

— Și cît de des le ai?

— Hm, păi, le-am avut cam de vreo 7-8 ori. Nu foarte des. Dar e mereu aceeași senzație. Dar nu o pot descrie. E ca și cum ți-ar povesti un pește cum e să zbori. Mă aflu în situația ciudată de a trebui să povestesc ceva cu care nu am nimic în comun. Rîse: E ca și cum o femeie ți-ar povesti cum e să fii fericit...

El își ținu respirația.

— Nu ești corectă.

— De ce? Dar tu ești?

— Adică, ce vrea să însemne asta? întrebă el.

— Păi, ce facem noi aici? Am ajuns împreună de la nimic la totul. Și m-ai abandonat în ultima clipă.

El simți lacrimi în glasul ei. Se ridică într-un cot și o privi pe întuneric. Văzu ochiul roșu al țigării aprinzîndu-se, dar ea rămase nemișcată. El îi mîngîie obrazii și constată că erau umezi.

— Aștept să se termine tura mea în lumea asta, spuse ea, fără să ia în seamă mîngîierile lui. Simt că nu aparțin de locul ăsta. Am impresia că asta aștept. Să plec de aici. Să coboare

dintr-o gaură în cer o scară și să urc deasupra cerului, deasupra norilor și să văd că acolo e altceva. Ceva, orice. Să stau și acolo o vreme, iar apoi să urc mai sus.

— Eu sigur nu voi fi acolo. Oriunde, numai deasupra norilor nu.

— Adică?

— Nimic, i-o tăie el. De ce mi-ai spus mie secretul ăsta? Și de ce e secret? Nu e ceva chiar așa ieșit din comun.

— Da? Pe cîtă lume ai mai auzit să vorbească de așa ceva?

— Păi, nu e vorba de asta. Sunt sigur că mai sunt și alții. Ar fi ceva improbabil să fii singura. Cine știe, poate faceți parte dintr-un grup de oameni mai speciali...

— Oh, ce ne-ar mai plăcea asta, rîse ea.

— Da, aprobă el. Poate nici nu sunteți oameni... oricum... deci... de ce mie?

— Fiindcă... nu știu... fiindcă am vrut să pot spune că am împărțit ceva frumos, ceva important, cu tine, adică... se poticni ea în argumente.

— De ce ții așa de mult să împarți ceva cu mine? întrebă el, mai mult pentru sine. De ce sunt eu așa special?

Ea îl auzi, dar ca prin vis, amețită cum era de iarbă, și nu răspunse. Urma să își aducă aminte de asta, mai tîrziu.

Lumina reveni după o jumătate de oră, timp în care ei stătuseră acolo, pe podeaua băii, tăcuți.

Dacă cineva ar fi stat deasupra lor cînd curentul fu pus în funcțiune, ar fi văzut ceva de genul acesta: ea, ușor întoarsă pe o parte, spre el, în poziție de fetus, iar el, pe spate, cu un braț pe lîngă corp și cu celălalt parea că mîngîie ușor gleznele ei, ce se odihneau la el pe șold. Erau acoperiți cu un cearșaf la mijloc, iar pe dedesubt goi. O imagine calmă, plăcută, a doi oameni care păreau a fi împăcați cu tot și cu toate.

Fură treziți la ora 6 dimineața de chelul care îi întîmpinase cu o seară înainte.

Îl lovi ușor cu palma pe el și îi șopti:

- Moșule, hai, e vremea să o întindeți. Petrecerea e gata. Zece minute mai târziu, erau în fața casei, zgribuliți de frig.
- Asta da petrecere, clănțani ea, și se forță să zîmbească.
- Hai, te conduc acasă.
- De ce?
- Fiindcă așa vreau. Să știu unde locuiești.

Ochii ei se lărgiră și inima i se zbătu, gândindu-se la implicațiile acestor cuvinte. Merseră în tăcere și după zece minute ajunseră în fața casei ei. El o privea cu niște ochi obosiți, dar aprinși de moment. Se aplecă spre ea, și ea îl strînse tare în brațe. Mai târziu nu își putu aduce aminte dacă ea îl strînse prima pe el, sau el pe ea. Apoi, fără să se desprindă cu totul, o sărută prelung și stîngaci. Îi simți buzele uscate.

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, spuse el cu capul plecat, atingîndu-i fruntea cu a lui.

— Și mie, spuse ea, după un timp, cît îi luă să caute în sinea ei adevărul.

— Noapte bună, șopti el, gîtuit.

Și se îndepărtă, cu același mers calm, nepăsător.

— Noapte bună, șopti ea, în urma lui, cu inima bubuindu-i în piept.

Nu îl mai revăzu niciodată.

Cîndva, în apropierea acestui moment – unii ar spune că providența e de vină –, fostul ei se trezea în patul lui și împinse de pe el brațul inert al unei tipe. O simțea rece lîngă el. Se ridică în capul oaselor și se trase pe marginea patului. Își luă capul în mâini și începu să scîncească, încet, pe întuneric. Realizase... irealizabilul.

Se spune că Iadul este adevărul văzut prea târziu. Dintre doi oameni care au de realizat fiecare cîte un adevăr, unul o face mai târziu decît celălalt. Și acum, important este să te întrebi: tu, care dintre cei doi ești?

Păcatul lui preferat era lenea. Păcatul ei preferat era ridicarea bărbiei, în semn de triumf.

El șopti, în timp ce lacrimile îi cădeau pe genunchi:

- Ești a mea? Mai ești a mea?... Te rog, fii a mea...
- Simți o mîină pe spate.

Taică-său intră în camera ei. Vru să vadă ce făcea. Ea nu mai ieșise de acolo de aproape patru zile. Maică-sa îi aducea mîncarea pe o tavă. Nu răspundea la telefoane, nu asculta muzică. Pur și simplu, din camera ei încetaseră să se mai audă sunete sau zgomote de orice fel. Parcă fetița lui trăgea să moară. Iar el nu putea să stea cu mîinile în sîn.

— Ce faci?

— Păi... desenez un pic, răspunse ea, cu intenția de a fi binevoitoare. Tu?

— Eh, mă plictisesc deocamdată. Afară e vreme urîță, nu pot să ies la o plimbare. Așa că mă gîndeam să văd ce faci tu.

Se apropie de patul ei. Ea stătea lipită de perete, cu o planșă mare în mîină, pe care se afla o foaie mare. Pe ea erau trasate linii și făcute calcule, pe o grilă marginală.

— Începi să îți iei avînt în carieră? rîse el. Ce e asta?

— Casa mea.

— Așa? se miră el, și se trase lîngă ea. Îi luă planșa din mîină și o privi.

— Da. Cînd o să cresc mare, așa casă o să îmi fac, rînji ea.

— Cu un etaj?

— Cel puțin.

— Dar asta e prea ciudat pentru un parter.

— Ah, dar nu e parterul. E primul etaj.

El pufni în rîs:

— Păi așa vă învață, mai nou, să construiți casele? De la horn în jos?

Rîse și ea, dar se potoli curînd.

— E un plan frumos. Îmi place. Numai că ferestrele or să te coste o avere.

Ea privi planșa, dar nu mai spuse nimic. Stăteau unul lîngă altul, cu spatele lipite de perete. Taică-său o privea calm și observă că ochii i se umeziră. Problema ieșea, încet-încet, la suprafață. Asta era tehnica lui. Nu o întrebă nimic, ci pur și simplu o lăsa să își adune destul curaj sau destulă frustrare, încît să îi spună de bunăvoie orice.

— Dă-mi o țigară, ceru ea.

— Credeam că nu se fumează la tine în cameră, protestă el, dar dusese deja mîna la buzunarul de la piept al cămășii.

— E camera mea și fac ce vreau în ea!

— Atunci nu te superi dacă bag și eu una, cu tine, nu?

— Nu.

Își aprinseră țigările și le fumară în tăcere, cu brațele sprijinite pe genunchi. Unul lîngă altul, ca doi prieteni vechi, care au lucruri importante să își spună, dar nu știu cum să înceapă.

Atunci ea, simțind că pur și simplu explodează ceva înăuntrul ei și nemaiputînd să țină în ea, începu să plîngă cu sughițuri. Taică-său își trecu brațul după umerii ei și o trase spre el. Ea continuă să plîngă în hohote, lacrimile îi cădeau pe planșa cu proiectul casei, murdărind liniile, încrețind hîrtia... începu să hohotească și mai tare. Nu mai plînse așa de tare de cînd... știa ea foarte bine de cînd.

Părăsită de toți trei. Dar cel mai mult o dureau plecarea *lui*... În fond, cel din urmă oblojea rănile făcute de cel dintîi. Fostul era inevitabil că avea să plece. Erau legați pe vecie, dar nu puteau fi împreună. Era unul dintre acele cazuri în care realitatea e mai puternică decît sentimentul. Blondul... ar fi trebuit să își dea seama că nu ar fi durat. La dracu', nici măcar nu îl iubise. Doar îl furase și se jucase cu el. Iar acum îi era rușine. Alta vărsase lacrimi amare pentru asta. Apoi, el se jucase cu ea.

Acum, el era cu alta, la nici trei săptămîni de cînd îi spusese ei că „era doar al ei”. Despărțirea fusese seacă, fără efuziuni sentimentale, fără lacrimi. El recunoscuse faptul că pășise strîmb și că dorea să își „atingă pelvisurile cu alta” (ceea ce și făcuse, fără să o mai întrebe pe ea în prealabil) și părea foarte nerăbdător să își primească papucii, ca să se poată întoarce la curviștina lui. Nici nu o prea interesase. Nici nu conta că o jucase pe degete, ca pe o fraieră. Nu se simțea fraierită. În orice caz, nu de blond. Dar *el*, cel de-al treilea, de ce o părăsise și el? Se despărțiseră în acea seară și nu mai auzise de la el nimic. Cui îi șoptea el acum cuvinte în ureche? Pe cine strîngea la piept? Pe cine săruta? Își dădu seama că și ea *abia* trăise aceste lucruri cu el și cît de aproape fusese să nu le trăiască deloc, dar... simțea ca și cum își aparțineau unul altuia, încă din primul moment în care se văzuseră. Rănile lăsate de el... cine avea să le vindece?

Doi

Culcă-te și simte-te atât de bine ca și atunci când cazii în gol.
Să nu crezi că dacă ești frîntă de oboseală, singură și tristă,
și se va întâmpla ceva frumos.

Așa ceva nu se va întâmpla.

Nu se va întâmpla fiindcă tu ești pîinea mucegăită care as-
tîmpără foamea neagră.

Tu ești pata de jeg care nu dispăre indiferent cît ai spăla-o.

Tu ești omida care nu se va transforma niciodată în fluture.

Nu știi cum să o faci.

Definește: catatonie, din punctul tău de vedere. Tu.

Lasă-te păgubașă. Păcatul tău preferat e lenea.

Alunecă în nepăsare. Bucură-te de singurul lucru pe care
nu îl ai.

Responsabilitate. Nu ai obligații, nu ești legată.

Nimeni nu are nevoie de tine? Nici tu nu ai nevoie de ni-
meni.

Îți spui:

Sunt autosuficientă.

Dar te tai. Sîngerezi. Ca noi toți.

Îți spui:

*Nu am nevoie de ajutor să fac un pas înainte. Cu atât mai
puțin am nevoie de ajutor ca să fac un pas înapoi.*

Mori. Te răcești. Ca noi toți.

Ești îngropată. Putrezești. Ca noi toți, de altfel.

Îți spui:

Rîzi! Hobotește! Ești un strugure umilit.

Trei

Se așază pe fotoliu și căuta în sertar *foaia aceea*. O găsi. Nu
mai scrisese nimic în afară de titlul acela caraghios și cele trei
rînduri. Avea o poftă incredibilă de scris. Nu mai scrisese de
foarte multă vreme. Pur și simplu, nu avusese nimic de spus.
Iar acum avea. Ochii i se umeziră iarăși, la gîndul celor trăite,
celor auzite, la amintirea tuturor întâmplărilor recente. Își dădu
seama că chiar și atunci când te plictisești poți suferi. Chiar
și atunci trăiești, și, uneori poți trăi mai intens decît în mod
obișnuit.

Cu cîteva clipe înainte privise pe fereastră. Cu capul în
palme și cu coatele pe pervazul rece, și observă că cineva o
privea înapoi, prin sticlă. O tipă blondă, cu un chip istovit.
Ochii ei spuneau că fusese lovită prea adînc, prea dur, prea des.
Nu apuca să se vindece de o rană, că o alta i se deschidea. Acesta
era felul ei de a trăi intens. Prin răni. Prin durere. Prin aug-
mentarea trăirilor melancolice și întunecate, prin faptul că și
le amintea, în loc să le uite.

Privi stiloul și înghiți în sec.

„Am avut și eu vise. Dar cineva nu a avut grijă și le-a zdro-
bit cu piciorul. Am avut și eu aripi, în visele acelea. Dar cineva
a venit cu un foarfece și mi le-a tăiat. Și am căzut.”

Își închipui că *el* plecase departe, că trebuise să plece și că nu
o minșise. Că în seara aceea doar își luaseră rămas-bun, ca doi
oameni legați de un sentiment-hibrid, o corcitură între prie-
tenie în forma ei cea mai pură și iubire ruptă din cărți.

Și că el avea să se întoarcă.

Nu știa când, dar avea să se întoarcă.

Trebuia să se întoarcă. Altfel, nu știa ce avea să se întâmple. Simțea că pământul îi fuge de sub picioare. Că ziua de mâine nu mai avea niciun sens să vină.

Încearcă să privești în viitor.

Obosea doar gândindu-se la el. Dar nu era genul acela de oboseală. Era o oboseală care seamănă cu cea pe care o simțea după ce făcea dragoste. Îl voia așa cum era el și voia să ignore tot ce era rău în legătură cu el.

Se aplecă peste foaie, și scris:

Cam asta a fost tot. Am dat greș de nenumărate ori. Împreună cu alții, singură, cu sau fără știință. Sper că mă înșel, aș da orice să mă înșel, dar ar fi prea frumos să fie adevărat. Știi asta. Dar nu pot să nu sper. Mă gândesc că asta mă face pe mine să fiu ceea ce sunt. Prostia și gândurile astea prostești. Chiar și acum mi-e greu să cred că am trecut de un prag la care nu mai pot reveni. Că tot ce s-a întâmplat, rămîne așa și nu pot schimba nimic.

Dumnezeu ne urăște cu adevărat. Mai ales pe mine. Aș fi preferat să sparg piatră cu ciocanul pentru restul vieții, dar să am pe cineva pe care iubesc, lângă mine, decât să fac ce vreau tot restul vieții, dar să trebuiască să dorm într-un pat gol și rece.

Tot ce mi-a rămas e zborul. Dar nici pe acela nu îl pot visa. Aș vrea, aș fuma orice sau aș priza orice sau aș lua orice boabe ar trebui, ca să mai zbor. Dar nu funcționează așa. Trebuie să aștept. Pf, să aștept... de parcă aș fi la ghișeu de la Finanțe. Completez formularul, trag un bilet de ordine, intru pe ușă când se afișează numărul meu și sunt rezolvată, dar trebuie să aștept.

Pentru un zbor, pentru împlinire, pentru liniște și singurătate. Pentru toate astea, trebuie să aștept. Pentru restul... păi, cu toții știm cum se termină asta.¹

1. Sau poate ar trebui să știm. Ori, poate numai eu știu.

Mai sunt atâtea de spus, atâtea de scris, atâtea de ascultat și de văzut. Atâtea de strâns în brațe și atâtea de sărutat. Atâtea de iubit și atâtea de uitat.

Așa că, să începem cu începutul...

„Sunt o picătură de sânge împrăștiată pe un perete ...”, gândi ea.

Își închipui că el se întorcea.

Că o strîngea în brațe și o sufoca cu săruturi.

Iar ea chicotea de plăcere.

Era o închipuire frumoasă.

Tresări. Celularul suna.

PARTEA A III-A

Altceva: o altă poveste a obsesiei

*Once I wanted to be the greatest
No wind or waterfall could stall me
And then came the rush of the flood
The stars at night turned deep to dust*

*Melt me down
Into big black armour
Leave no trace
Of grace
Just in your honor
Lower me down
To culprit south
Make 'em wash a space in town
For the lead
And the dregs of my bed
I've been sleeping*

*Lower me down
Pin me in
Secure the grounds
For the later parade
...*

*Once I wanted to be the greatest
No wind or water fall could stall me
And then came the rush of the flood
The stars at night turned deep to dust*

Cat Power, *The Greatest*

Cele mai mari temeri se nasc atunci cînd ești în așteptare.
Dar apoi?
Cînd totul trece, te aștepti să rămîi cu ceva.
Dacă deschizi palma, iar ea e tot goală?
Atunci?

Norii înveleau avionul și totul era liniștit. Din cînd în cînd mai vedea un petec de ocean și își spunea „Dumnezeule, chiar se întîmplă! Chiar fac asta!”

Lîngă ea stătea Paul. Se lăsase convinsă foarte ușor să îl urmeze la New York dar, în fond, nimeni nu îi pusese un pistol la tîmplă și nimeni nu o forțase să ia o decizie capitală. În ceea ce o privea, trata problema – pardon – situația, ca pe orice altă situație similară: era ceva ce voia să facă și ceva ce avea timp să facă. Nu își asumase nicio obligație adițională față de cele pe care le avea deja față de Paul. Nimic nu se schimbase. Iar acum abia aștepta să ajungă acolo.

Îi veneau în minte cuvintele maică-sii:

— Ce vrei să faci cu viața ta? o întrebă maică-sa, cînd află că ea intenționa să plece de acasă. Ai atîtea oportunități. Profită de ele, pînă cînd le mai ai. Nu le lua de bune. Vor dispărea la un moment dat. Chiar acum, în timp ce vorbim, o parte din ele au dispărut deja... Înțeleg că ai nevoie de cineva care să stea lîngă tine. Toți omenii au nevoie de cineva. Cineva lîngă care să stai în pat, seara, cineva în care să ai destulă încredere încît să îi spui măcar jumătăți de adevăruri. Cineva despre care să crezi măcar că îți vrea binele și nu vrea doar să te fută și apoi să plece. Dar ai grijă ce lași deoparte pentru asta.

Iar ea o privi pe maică-sa, direct în ochii ei abia trecuți de a doua tinerețe, direct în sufletul ei de femeie mai puternică decât o mie de bărbați. Și văzu dezamăgire. Simplu, nimic complicat. Dezamăgire pură. Nu încărcată de reproșuri sau de ură, ci părere de rău pentru posibilitățile trecute și irosite. Nu răspunse. Nu *putuse* să răspundă. Rămase în cumpănă. Să plec sau să stau? Răspunsul îi veni pe dată.

După acea tiradă, maică-sa se ridicase plictisită de la masă și, strivind mucul de țigară în scrumiera care dădea pe dinafară de mucuri de țigară, ieși din bucătărie. Intră taică-său, care auzise întreaga discuție, dar aștepta momentul potrivit să completeze scena. Cu aerul lui etern euforic, de parcă nimic în viață nu merita să fie luat în serios și, de fapt, ca o complementare a caracterului preponderent prăpăstios și întunecat al nevastei sale, el îi spuse, melancolic, ca și cum în acel moment își aducea aminte de vremuri mai bune:

— Știi, în unele dimineți, nu îi pot suporta nici măcar sunetul vocii. Îmi vine să o plesnesc uneori numai când mă gândesc la cuvintele care îi vor ieși pe gură și la tonul cu care or să cadă pe urechile mele. Ca niște sticle pe care le spargi în cada de baie. Ecourile sunt uneori mai dureroase decât sunetul în sine. Dar e singura pe care o am pe lume. Și nu aș da-o pe nicare alta. Și sunt sigur că și ea simte la fel pentru mine...

El privi în gol, pe lângă ea, mai trase un fum din țigară și apoi spuse ceva ce pe ea o făcu să creadă că el era, de fapt, beat:

— Dar pentru a ajunge într-o asemenea situație, în care să știi clar că cel pe care îl urăști cel mai mult e cel pe care îl și iubești cel mai mult, trebuie să ai grijă să faci ce trebuie să faci și, mai important, să faci ce trebuie să faci *când* trebuie să faci ce trebuie să faci.

Ea îl privi fix. O săptămână mai târziu se urcase în avion și acum iat-o, în drum spre Marele Măr.

Oceanul se desfășura în fața ei, negru și calm. Surd.

Își aduse aminte de cuvintele Biancăi:

— Și zici că pleci, ha?

— Mda.

— La New York? Chiar la New York?

— Da, aprobă ea.

— Păi... nu știu ce să zic... cât ai de gând să stai acolo?

— Nu știu, Bianca... cât îmi prinde bine. Poate definitiv.

Bianca făcu ochii mari.

— Glumesc, rîse ea. Nu îți face griji, nu te uit.

Dar Bianca nu se lăsă convinsă.

— Sper că știi ce faci.

— Da, și eu sper.

— Și tu sper... e cam dintr-odată, nu ți se pare? Adică... cine dracu' e tipu' acesta? Câți ani are?

— 29.

— Înseamnă că unul dintre voi sigur se va plictisi, dacă nu – o privi mai atentă – dacă nu vă plictisiți deja?

— Adică?

— Păi tu te vei plictisi de experiența lui, iar el se va plictisi să treacă și cu tine prin lucruri pe care le-a mai experimentat. Știi cum e. Am umblat și eu pe drumul acela. Oricum ar fi, în final ajungi să te plictisești. Ori tu, ori el. Doar dacă ce aveți e cu adevărat bine înfipt în pământ. Ceea ce nu prea cred să fie. Dar, niciodată nu poți știi, adăugă Bianca, văzînd că ochii ei se îngustau amenințător. Sper, spre binele tău, să nu se lase cu răni adînci.

Ea o privi pe Bianca și brusc i se făcu frică. Dar apoi alungă gândul. Era o prostie. Și s-o fută dracu' de pizdă pe Bianca. Mereu știa doar să îi strice buna dispoziție.

Vîntul sufla prin motoarele avionului și New York-ul era mai aproape cu cîțiva kilometri. Abia aștepta să respire aer american.

Își aduse aminte că fostul ei era mereu pe picior de plecare. Mereu el fusese cel care venea cu idei gen „smulsul rădăcinilor, zburatul peste oceane, oriunde, plantatul rădăcinilor în alte locuri”. Și iată că totul ieșise exact pe dos. El era cel care rămînea

în urmă, iar ea era cea care urma să își încerce norocul în terenuri mai fertile. Important era să nu răsufle ușurată pînă cînd nu se vor fi deschis toate ușile. Pînă cînd nu erau trecute toate piscurile. Iar asta era o chestie pe care de obicei nu o putea face. Dar acum, destul despre asta. Toate la timpul lor.

Își aduse aminte și cum îl cunoscuse pe Paul.

Telefonul sunase.

Era un număr greșit.

Vocea era de bărbat tînăr, sonoră și puțin euforică, dar nu era a *lui*, a *fotografului*. Bărbatul căuta pe cineva pe nume Patricia. Nu aștepta ca ea să îi atragă atenția că numărul era greșit, ci vorbea încontinuu timp de un minut. Apoi o întrebă:

— Deci, ne vedem sau nu?

Ea zîmbi și pufni înfundat, apoi își relua un ton serios și spuse:

— Desigur. La ora 9, nu?

— Da, la 9, în fața teatrului. E bine așa?

— Îmi convine, se prefăcu ea plictisită și dornică să înceapă pregătirile. Ne vedem la 9.

Și închise, înainte de a primi confirmarea inutilă.

Apoi pufni în rîs și își aprinse o țigară, uitînd că era încă în camera ei. Curiozitatea o rodea pînă în măduvă. Sigur, rănile îi erau încă larg deschise și sîngele purpuriu gîlgiia încă în ele, dar, brusc, se întîmplase ceva. Ca și cum ar fi apăsat un comutator, ca și cum ar fi aprins lumina într-o încăpere, se debarasase pe moment de povara suferinței, de povara plictisului, de povara aceleiași imagini care se succeda prin fața ochilor ei de un miliard de ani. Nu își făcea iluzii, știa că a doua zi totul va reveni la „normal”, cu lacrimi în ochi și trudă pe umerii ei, dar dacă în seara aceasta putea să uite de ele, atunci o va face. Mîine, fie ce o fi. Dar azi... avea nevoie să uite puțin. Și poate că în final, va uita totul. Ar fi frumos să uite totul. Dar și păcat. Păcat că

nu putea separa amintirile. Că trebuia să își aducă aminte de cele bune alături de cele rele, deopotrivă. Că nu putea decupa amintirile.

Totul decurse cum se așteptase să decurgă. La început fuseseră prieteni, apoi deveniseră de nedespărțit – și *déjà vu*-ul îi lăsă un gust amar în gură – nimic nou.

Două luni mai tîrziu, el îi propuse, poate în glumă, să meargă cu el o vreme, la New York. Ea acceptase, evident, cu o ușurință care o sperie și pe ea.

Starea de bine te face să închizi ochii și să crezi că hăul de sub tine, de fapt, nu există. Amîndoi știau că făceau o prostie, dar imaginea celuilalt și senzația din stomac pe care și-o dădeau unul altuia era mai puternică decît concluziile simple și clare la care rațiunea lor ajunsese.

Desigur, era doar o problemă de perspectivă.

Păcatul lor preferat era amînarea inevitabilului.

Iar acum iat-o în avion, înghițind distanțele.

Se gîndea cît va mai trece pînă cînd această rememorare a amintirilor va deveni ea însăși o amintire, și ce se va schimba pînă atunci. Ceva trebuia să se schimbe. Mereu se întîmpla așa.

Aterizară pe aeroportul JFK și nimeni nu își pierdu bagajele (spre deosebire de frica indusă de filme în acest domeniu), așa că în scurt timp se urcară într-un Yellow Cab imens, care era curat (spre deosebire de frica indusă de filme în acest domeniu), iar șoferul, care nu era un pakistanez analfabet care să duhnească a curry (spre deosebire de frica indusă de filme în acest domeniu), îi întrebă:

— Încotro?

Paul îi dădu adresa lui din Soho și, datorită unui trafic neobișnuit de lejer, în jumătate de oră ajunseseră la destinație.

Bagajele fură urcate cu liftul pînă la etajul 5, unde se găsea apartamentul-studio al lui Paul.

Acesta se opri în fața ușii de la intrare, înfipse cheia în ea, o răsuci de două ori și apoi se dădu la o parte.

— Intră, te rog, îi făcu semn.

Ea îi zîmbi curtenitor și păși înăuntru.

„Tocmai ai urcat prima treaptă spre fericire!”, rîse în sine ea.

Definește: exaltare, din punctul de vedere al unui om care nu știe cum e să fi sătul.

Era o încăpere imensă, formată dintr-o singură cameră, înaltă de aproape 5 metri, cu patru ferestre care porneau de deasupra podelei și se lungeau pînă la tavan, arcuindu-se larg și făcînd să pară că întregul perete era de sticlă. Vîrfurile copacilor din stradă ajungeau pînă deasupra pervazului. Pereții nu fuseseră tencuiți, își arătau scheletul roșiatic, dar curat. Erau plini cu rame cu felurite schițe, peisaje, fotografii, portrete și reclame la filme-cult sau țigări vechi de prin anii '40. În capăt, se găsea, ascunsă după biblioteca imensă, o caricatură a lui Paul, făcută în cărbune maro, de un anume Sebastian Krüger. În centru, două canapele flancau o masă de sticlă joasă, în stil japonez, cu un cadru de fier forjat. Fiecare canapea avea, de-o parte și de alta, cîte două lampioane cu picior înalt. Într-un colț era bucătăria, cu corpuri suspendate, frigiderul negru și insula pentru gătit cu toate accesoriile încorporate. În colțul opus, pe picioare de metal, la o înălțime de doi metri și jumătate, era „dormitorul”, la care se ajungea urcînd o scară spiralată, cu balustradă de aluminiu. Era îngădit și acesta cu panouri de sticlă groasă, iar în centrul lui se odihnea patul conceput special pentru Paul de casa de design mobilier Hellen Überknopf. În rest, chestii obișnuite: un raft lung de 3 metri cu discuri de vinilin autentice, un pick-up Ono-Sendai, un birou de lucru din lemn de stejar, care stătea cu fața spre ultima fereastră și pe care se odihnea un monitor ultra-slim cu diagonala de 50, fotolii suspendate de tavan, parchet de cea mai bună calitate,

încălzit de dedesubt, ghivece imense de porțelan chinezesc populate cu arbuști și copăcei cu coroană rotundă, un colț plin cu instrumente muzicale, în care Paul spusese că își „eliberează frustrările”, deși nu folosea decît bateriile, în principiu, și o mulțime de alte chestii foarte interesante pe care el le adunase sau le primise de-a lungul timpului.

Toată încăperea avea un aer foarte primitiv. Era încălzită doar puțin, cît să îți dea senzația de primăvară, deși sfîrșitul de aprilie newyorkez era oricum, numai călduros nu. Afară, pe pervaz, zăpada încă se mai topea.

Nu își dădu seama că rămăsese în tocul ușii, cu gura întredeschisă.

— Aș putea să mă obișnuiesc cu asta, spuse mai mult pentru sine.

Paul rîse, apoi o informă:

— Poți face orice, poți folosi orice, poți lua orice. *Tout est à votre disposition, mademoiselle!* Dar, acolo unde te lovești de sisteme de siguranță, gen parole sau încuietori, te rog să nu intri. Oricum nu vei putea să o faci, dar nici să nu încerci.

— Și unde aș putea găsi asemenea sisteme? se miră ea, și păși spre centrul camerei.

— Păi, la computer... la seiful din perete acela – îi făcu semn spre un dulap înalt, de metal, încrustat în perete.

Ea ajunsese la una dintre ferestrele imense. Privi afară. Ochii i se lărgiră:

— Dumnezeuule, ce priveliște! Cred că asfințiturile sunt extraordinare, văzute de aici, ha?

Sincer, nu era cine știe ce priveliște, dar era destul de arătoasă. Oricum, ei îi plăceau orice priveliști, atît timp cît putea admira un asfințit demn de un împărat. Puține lucruri pe lume o făceau atît de fericită ca un asfințit în culori vii, iar și mai puține lucruri pe lume aveau abilitatea de a-i aduce aminte că era doar o ființă trecătoare, capabilă să verse lacrimi dacă era rănită.

— Nu le prea privesc, nu am timp, spuse el simplu. Dar dacă mai aștepți... cred că în seara asta va fi cer senin. O să te poți convinge singură.

— Abia aștept, rânji ea. Ce spuneai de sistemele de siguranță? Nu am fost atentă.

— Spuneam că o să le găsești prin diferite locuri din apartament și să nu îți bați capul cu ele. În principiu, computerul și seiful sunt marcate.

— Uuuu, făcu ea, misterioasă. Și ce ții acolo?

— Ah – făcu el plictisit, așezându-se pe canapea cu o bere în mână –, acolo e cadavrul fostei mele soții. Trebuie aruncat în Hudson, dar nu am avut timp să mă ocup de asta... încă.

Ea se apropie de el și i se puse în brațe:

— Nu știam că ai fost însurat, spuse ea serioasă.

— Cuvântul-cheie este *fost*. Acum sunt doar al tău! zîmbi el, și îi mîngîie obrazul.

— În afară de cadavrul soției tale, pentru ce altceva mai ai nevoie de parole și încuietori? se interesă ea.

Nu era mare scofală și nu deranja, dar dintr-o dată, el avea secrete față de ea.

— Obligații de confidențialitate față de firmă.

— Ah, da. Cum îi zice? La firmă, adică?

— Soft Irregulars, Incorporated.

— Și cu ce se ocupă?

— Diverse. Eu lucrez la departamentul *finanțe*.

Ea arboră o mutră plictisită și el pricepu că se poate opri din explicații. Banii nu o interesau, decît cînd îi avea în mînă.

— Vreau să îți spun că locul ăsta e extraordinar! spuse ea, ridicîndu-se și învîrtindu-și privirile prin încăpere.

— Îți place?

— Glumești? E genial. Are aerul acela de „sunt un pustnic bogat și cu bun-gust” și mirosul de...

Se opri. Adulmecă puțin atmosfera. Mirosul de lămîie se simțea pregnant, și cel de vanilie, care proveneau de la copăceii

de prin apartament. Apoi simți ceva și mai cunoscut. Se întoarse spre el:

— Miroase a iarbă sau mi se pare mie?

— Simțurile tale, domnișoară, nu te înșală¹! Da. Am simțit și eu. Probabil că gașca a dat un chef aici în lipsa mea.

Ea își lărgi ochii:

— Îi lași să folosească apartamentul tău pentru chefuri?!

— Da. De ce nu? Sincer, sunt impresionat de curățenia pe care au lăsat-o în urmă. Totul e neschimbat, spuse el simplu, și scrută mai atent detaliile. Da, s-a dat un chef aici. Și încă recent.

— De unde știi?

— Creveții ăștia nu sunt aici de mai mult de trei zile, spuse el privind în frigider.

Ea rămase în mijlocul camerei, cu cămașa ei în carouri și cu mînele suflecate, tăcută, zîmbitoare. Paul se apropie de ea și, încet, ca și cum ar fi fost năclăit în melasă, își puse brațele în jurul ei. O strînse tare. Îi șopti ceva la ureche. Ea chicoti stins, apoi se sărutară. Al doilea pas spre fericire fusese făcut.

Privea cerul pătat cu nori, apusul mov, sprijinită pe pervaz. Soarele era încă destul de puternic, așa că își puse ochelarii de soare de pilot, ca să poată observa mai bine conturul norilor care zigzagau orizontul. Clădirile din depărtare erau negre, privite pe sub lentile. De la etajul 5 al clădirii, părea detașată de întregul oraș. În Soho, părea că nici măcar nu se afla în New York. Era ora 8 și jumătate seara. Peste o oră aveau să aprindă cele două proiectoare care comemorau Turnurile Gemene prăbușite în 2001. Taxiurile *Yellow Cab* treceau silențios prin fața

1. În original, *Thy senses fail thee not, my lady!* Probabil tot din Bill Shakespeare. Sau poate e doar ceva ce am inventat eu pe loc. Înclin către a doua variantă.

clădirii. Un tip își plimba labradorul – toți cei care locuiau în Soho păreau să aibă labradori – și un vînt începu să adie, făcînd-o să se cutremure puțin.

În seara asta aveau rezervare la Balthazar, la ora 10. Nu știa ce avea să poarte. Poate jeanșii, tenișii și o cămașă. Sau poate... ah, ce mai conta. O să îi spună lui cînd se întoarce acasă că nu are chef să meargă nicăieri. Poate avea să plouă în seara asta. O să îl ia în brațe și o să-l tragă în pat, și o să facă dragoste... sex cu el, în timp ce afară furtuna răvășea cartierul, insula Manhattan, orașul, America de Nord, planeta, universul. Apoi își aduse aminte că furtuna era doar în ea.

Își pipăi arătătorul de la mîna dreaptă și simți un ciot pe marginea unghiei. Îl frecă cîteva clipe, scoțîndu-l tot mai tare în evidența, apoi dădu fuga în baie și luă o pensetă. Întoarsă pe pervaz, smulse cu grijă, cu încetineală acel colț și îl lăsă să cadă de la înălțime. Privi locul rămas gol. Îi plăcea să facă asta. Privi gropița mică, aerisită. Un pic de sînge deja ieșise la suprafață și știa că o va ustura, dar nu suporta cioturile la unghii.

Paul ajunsese acasă și îi puse în față un pachet. Era o rochiță albă cu floricele albastre, de la Vivienne Tuohy. Arăta foarte bine. Cînd o luă pe ea, în aplauzele lui – îi venea perfect –, nu putu să nu își amintească de momentele din trecut, cînd *altul* îi ținea companie și nu aveau niciunul ban în buzunar, și se plimbau pe străzi cu mucii în barbă, dîrdîind braț la braț, admirînd clădirile vechi din stradă, în loc să le viziteze interiorul. Cînd împărțeau – la propriu – o ceașcă de ceai la o terasă sau cînd își luau cadourile „pe datorie”, în avans sau cu întîrziere, în funcție de cum aveau bani. Nu putu să nu se simtă puțin vinovată. Era foarte amuzant. Enervant, dar amuzant. Nu existau bani, dar exista sacrificiu, exista sentiment. Acum... acum existau doar banii și îndestularea. Încă spera la sentimente.

Băură împreună un pahar de vin – ceva foarte aromat, cu un gust pătrunzător, care persista pe limbă și era, după obicei,

obscur de scump – și apoi începură să se îmbrace. Ea uită că se răzgîndise și că nu mai vroise să meargă. Există o vreme de stat în casă și există o vreme de ieșit în oraș.

Balthazar era un local obișnuit al celor ca Paul. Luxos, retras, cu servicii impecabile și prețuri care te făceau să vorbești singur, dacă nu cîștigai cel puțin 40.000 pe lună.

Paul o anunțase că în seara aceea avea să îi cunoască anturajul.

— Nu știi cu ce fel de oameni ești tu obișnuită, dar dacă pe mine mă suportă, sigur îi vei plăcea. Iar dacă nu, ne ținem deoparte. Adică, te țin pe tine deoparte de ei. Și, eventual, o să îmi cer iertare. Dar asta la final, zîmbi el. Știu că sunt niște încrezuți, dar dă-le o șansă să îți arate că nu sunt *chiar atît* de încrezuți.

Ea rîse și intrară. Masa lor era într-un colț.

Ei ajunseseră ultimii. Pe fotoliile îmbrăcate în mătase de culoare maro stăteau 6 persoane – patru tipi și două tipe.

Paul îi salută din priviri și le făcu cunoștință. Apoi se așezară. Femeile o studiară din cap pînă în picioare, cu priviri ironice și ușor dezgustate, tipice femeilor care simt că poziția le este amenințată de o nouă rivală, dar pe de altă parte, această „față de provincie” – cum o numiseră automat între ele – le stîrnea în același timp și o curiozitate naturală. Paul era considerat în unanimitate ca fiind o partidă extraordinară. Iar dacă blonda asta spălăcită, care mirosea a adiere de aer răcoros în loc să miroasă a ultima progenitură Paco Rabanne, reușise să și-l adu-dece, însemna că avea ceva bunătați în straiță, nu?

Bărbații, în schimb, o priveau cu amuzament și o oarecare indiferență. Nu era nimic nou. Și totuși, aparențele pot fi înșelătoare, atît din partea lor, cît și din partea ei.

Jonathan, soțul uneia dintre cele trei tipe de la masă – dar nu al celei care stătea lîngă el – era un englez autentic. Educat prin lanțul de universități Yale-Cambridge-Oxford, se mîndrea

cu o panoplie impresionantă de diplome și atestate și titluri academice care, în mod normal, nu aveau ce căuta în grupul lor. Era cel mai înalt dintre tipi, cu un păr blond și, ca toți bărbații de succes, un început de calviție. Avea o dantură tipic englezească: dinți mari, ușor îngălbeniți, cu canini încălecați și unul dintre cei doi dinți din față ușor ciobit. Cu toate astea, râdea ostentativ și nu se ferea să își expună defectele ori de câte ori avea ocazia. În ceea ce le privea pe cele invizibile, pe acestea le enumera în gura mare, în fața unui auditoriu de cele mai multe ori oripilat sau stînjenit. Dar interesant era că tocmai asta îl făcea atât de atrăgător. Franchețea și aciditatea remarcilor sale îndreptate, în mod neobișnuit, chiar împotriva propriei sale persoane.

Lîngă el stătea, tolănită și trăgînd cu sete dintr-o țigară de foi, o tînără pe nume Sam. Îi întinse mîna cu o oarecare scîrbă, fără să spună vreun cuvînt, apoi reveni la țigara ei. Sam era o *fostă* a lui Paul.

Lîngă ea stătea Stanley, un tip cu alură de metrosexual și cu o freză care arăta de parcă vîntul îi sufla mereu cu putere în ceafă. Părul lui șaten era despicat pînă la piele în spate, și orientat în față. Meritul era al spumei de păr, dar ideea îi aparținea în exclusivitate. Iar cravata neagră și cămașa albă, impecabilă, purtată pe sub cardigan-ul maro nu reușeau să îl facă să se integreze în aspectul general din jurul său. Stan era o victimă perfectă a vremurilor sale (dacă ea văzuse o asemenea victimă vreodată și o putea recunoaște), un caz clasic de individ cu creierul spălat de revistele de lux, de televiziune și de traiul pe picior mare promovată de tot ce era publicitate. La cei 27 de ani, avea experiența epilatului inghinal, a sexului în public, a divorțului în presă și, desigur, era infectat iremediabil cu iluzia grandorii pe care ți-o dă un dulap plin cu haine de firmă.

Lîngă el stătea Emma Crawley, soția lui Jonathan, o americană la fel de autentică ca și voitul accent *cockney* al soțului ei.

Brunetă, cu ochii mari și verzi, dar oarecum opaci, impenetrabili pentru majoritatea oamenilor, era întruchiparea ideii de stil și eleganță, așa cum o vedea blonda. Se aplecă ușor peste masă și îi strînse mîna ușor, zîmbindu-i atât de complice încît o cîștigă pe loc.

Lîngă ea stătea Chuck Niven, cu buzele lui cărnoase, cu părul ondulat și neglijent și cu o privire melancolică, care îi spunea că se gîndea la lucruri cel puțin triste în acel moment.

Lîngă el stătea Trojan „Troy” Schacht, băiatul rău al „brat-pack-ului” (cum îi numise ea în sinea ei), iar privirea din ochii lui negri era total diferită de cea a lui Chuck. Privirea lui Troy spunea: „Vreau să torn pe tine lapte și să îl beau cînd picură de pe picioarele tale!”

— Cam atât, anunță Paul. Pe restul o să îi cunoști... mai încolo, apoi se așezară.

— Vera a spus că are o prezentare în seara asta și nu poate ajunge, anunță Sam, cu un rictus de veselie pe față.

— Și McGuffin, porcul acela scoțian s-a tras iarăși pe cur, ca de obicei! spuse Troy.

— Lasă, o să vină și el... în final, se consolă Chuck.

— Depinde. Cît ai de gînd să stai pe aici? întrebă Sam, în timp ce se întinse să strivească mucul de țigară în scrumiera mare de cristal italian.

Paul o fulgeră cu privirea.

Toată lumea tăcu, dar blonda nu își pierdu cumpătul:

— Păi, cam cît stă și Paul. Am venit împreună, cred că... împreună vom și pleca, nu? se întoarse ea spre el. Apoi către Sam, care se învinețise: De ce întrebi?

Paul rîse și depuse un sărut la ea pe frunte.

— Ce accent adorabil ai! zîmbi Emma.

— Ai grijă! o avertiză Jonathan. Cînd spune asta, de obicei se referă la exact opusul situației.

Blonda îl privi pe el, apoi pe nevastă-sa, care își păstra calmul – dacă era într-adevăr nevoie să îl *păstreze*, dar își mutase atenția la Chuck.

Jonathan se lăsă pe marginea fotoliului, spre blondă și îi spuse complice:

— Nu te lăsa la ele. Așa sunteți voi, muierile, când vă intră cineva pe teritoriu. Dar mi-a plăcut cum ai dat-o înapoi. Îi făcu cu ochiul: Cred că o să te integrezi perfect! Și, să știi că chiar ai un accent adorabil.

Ea nu apucă să mulțumească și de fapt, nici nu intenționa asta, că Jonathan se lăsă pe spate și își aprinse o țigară.

— Motivul pentru care a întrebat poate fi unul din două, vru Troy să limpezească situația. Unul dintre ele este că, după cum vei observa, McGuffin e un tip de care dai mai greu ca de președinte.

— Și care ar fi al doilea? întrebă blonda cu un aer inocent, deși bănuia care putea fi acel motiv.

— Hei, destul pentru ziua de azi. Aici nu facem prostii și apoi dăm cu papagalul¹! rîse Troy, și îi făcu cu ochiul. Doar facem prostii! Apropo de prostii... astăzi l-am concediat pe protejatul tău, Paul.

— Pe cine?

— Pe puștiul acela, Hawkins. Mare potențial zace în el. Păcat că nu îl duce capul.

— Cum adică? Credeam că se descurcă.

— Păi se descurcă, aprobă Troy. Azi am fost la un prînz, cu un client important. Yutani. L-am lăsat pe el să se ocupe de tot. I-am dat pe mîna contul. Eu am fost acolo doar în calitate de supraveghetor și să fac act de prezență, ca să nu creadă clienții că nu sunt interesat de ei. I-a uns la inimă. Nici eu nu aș fi putut să-mi bag mîna în buzunarul lor mai adînc decît Hawkins.

1. În original, „we don't kiss and tell”.

Cînd au semnat contractul, m-am udat între picioare ca o fecioară în noaptea nunții, rîse Troy.

— Unde ați mîncat? se interesă Sam.

— La localul acela nou de pe Madison Avenue, Harper. Hawkins l-a ales.

— Are gust puștiul, observă Sam, și dădu din cap aprobator în direcția lui Paul, de parcă el ar fi fost răspunzător pentru asta.

Paul nu o luă în seamă. Întrebă:

— Pot să mă interesez de motivul eliberării intempestive din funcție a tînărului Hawkins?

Blonda ridică sprîncenele.

— Ah, păi nu ți-am spus bomba. Plecăm de la Harper, cu taxiurile. Hawkins se urcă în alt taxi decît mine, cu unul dintre reprezentanții de la Yutani. Și taxiul lor îl depășește pe cel în care eram eu cu celălalt tip de la Yutani.

— Și? interveni blonda, stupefiată, fiindcă presimțea că povestea *s-ar putea* să fie gata.

Troy se întoarse spre ea. Ceilalți erau calmi. Povestea *era* gata.

— Și ce? Asta a fost tot.

— De asta l-ai concediat? Fiindcă taxiul lui a luat-o înaintea taxiului tău?

Troy trase din țigară și aprobă din cap.

Ea deschise gura, dar nu spuse nimic. Emma o privea cu înțelegere și asta o îngrețoșă. Se simțea ca o verișoară săracă, ce nu avea acces și nu cunoștea bunul mers al lucrurilor. Sam o privea cu un ușor dispreț. Dar totul trecu în plan secund. Paul o apucă de bărbie și o sărută, apoi îi zîmbi, ca și cum cineva spusese o glumă, iar ea nu o pricepuse. Nu se întîmplase nimic rău.

Veni ospătarul și le luă comanda. Sticle de Wray & Nephew White Overproof Rum, bere Vielle Bon Secours importată din Londra, vin franțuzesc, nuci de Macadamia – tot tacîmul, dar nu ca să o impresioneze pe ea, ci fiindcă așa mergeau lucrurile.

Paul o lăasă în voia apei. Era lângă ea, în cazul că lucrurile ar fi scăpat de sub control, dar o lăasă să se manifeste liber. Statură de vorbă și oferi cîte o mică porțiune din ea fiecăruia din cei de la masă. Și primi în schimb cîte o porțiune din fiecare. La ora 3 dimineața, plecară spre casă, legănîndu-se ușor și sprîjinindu-se de Paul. El rîse:

— Ar trebui să te obișnuiești cu genul ăsta de ieșiri și cu genul ăsta de alcool. Tipii ăștia știu să bea, și știu și ce să bea. Gata cu berea ieftină și cu Martini-urile îndoite cu apă.

— Dar nici nu am băut mare lucru... oh, simt că îmi explodează capul... oftă ea, apoi rîse.

— Lasă, imediat te bag în pat și o să te simți mai bine.

— Vei fi și tu acolo?

— Desigur, zîmbi el.

A doua zi se trezi și spre surpriza ei plăcută, nu se simțea deloc mahmură.

Paul deschise și el ochii. Se salutară apoi făcură sex/dragoste.

Ea își puse capul la el pe umăr. Poziția clasică pentru conversația de după.

— Știi, nu am mai spus asta nimănui, dar mereu am crezut că nu poți cunoaște pe cineva cu adevărat decît după ce îi asculți bătăile inimii.

— Și cum ajungi să îi asculți bătăile inimii? întrebă el.

— Păi, cînd stai în pat cu el, așa cum stăm noi acum. Îți apropii urechea de pieptul lui și asculți.

Ea își apropie o ureche de pieptul lui și ascultă.

El se ridică într-un cot și o privi.

— Adică, începu ea, vreau să spun că... știu că e o prostie. Inima poate să îți bată repede și cu putere dintr-un număr de motive... dar fiecare inimă bate în felul ei, repede și cu putere.

— Să înțeleg că ai ascultat destule inimi bătînd repede și cu putere?

— Da.

— Și la a mea ce ai auzit?

— La a ta... hm, nu îți pot spune. Adică, ți-aș putea spune ce se aude, dar nu cred că asta ți-ar spune ce am auzit.

El rîse.

— Înțelegi? făcu ea.

— Da, cred că da, și îi dădu părul de pe frunte. E ceva intim legat de tine, chiar dacă e vorba de inima mea!

— Cam așa ceva, se întinse ea leneșă, apoi se întoarse și se cuibări cu spatele la pieptul lui. Îmi place că pot vorbi cu tine orice și nu mă consideri ca fiind ciudată sau deplasată, remarcă ea.

Păcatul lui preferat era mîndria.

El zîmbi și răspunse:

— Ești ciudată și deplasată... dar îmi place cînd faci așa. Nu am mai cunoscut pe cineva ca tine, care să îmi spună tot felul de prostii dis-de-dimineață.

Se lipi mai tare de el.

— Tu de ce nu ai un cîine? Toți vecinii tăi au labradori. Știi?

— Da. Și eu am avut unul. Troy i-a dat drumul într-o seară, cînd eram afumați și nu l-am mai găsit. Probabil l-a furat cineva de pe stradă.

— De ce nu ți-ai mai luat altul?

— Tot în stradă ar fi ajuns și acela. Nu pot ține pe lângă mine decît ceva ce își poate purta singur de grijă.

— Probabil că nu ai fi un tată bun, observă ea.

— Probabil, se resemnă el.

Inima lui o izbea în coaste.

Îi acceptă loviturile și închise ochii liniștită.

Stăteau la Paul în studio, cu luminile reduse, ascultînd Dizzy Gillespie și Audrey Openheimer, simultan. Dizzy se auzea de la pick-up, rapid, vioi și trompeta lui părea neobosită, iar Audrey

fredona un blues de bar rău famat despre *cel plecat și uitat de toți, dar nu de ea*, la combină. Aerul se transformase într-un smog dens, dulceag și greșos, cu iz de marfă ca lumea, cumpărată de la ultimii negrii din Bensonhurst¹ care încă nu fuseseră lichidați de italieni.

Tocmai se întorseseră de la o serată, unde Vera fusese invitată de onoare, iar ei – invitații ei de onoare. Toți își purtau cu lehamite costumele negre și rochiile negre, dar nimeni nu se schimbaseră în ceva mai confortabil.

Troy și Vera începură să se frămînte pe canapea, chiar lângă ea și Chuck. Se îndepărtară de ei, spre celălalt capăt al canapelei. Își trecură cuiul de la unul la altul și cînd ea vru să îl dea mai departe lui Troy, renunță. Acesta trecuse deja la treburi mai serioase.

Ea ridică din umeri amuzată și mai trase un fum. În mod normal, genul acesta de chestii obișnuiau să o îngreșeze, dar practicile acestea erau frecvente prin grupul lor, așa că se obișnuise cu ele. Iar la un moment dat – nu își mai aducea aminte cu precizie – era posibil ca și ea cu Paul să fi făcut ceva de genul acesta.

Îl auzi pe Chuck oftînd:

— Unde e McGuffin?

— Nu știi, spuse ea inevitabil.

Nimeni nu știa niciodată unde era McGuffin. Paul și restul erau în alt capăt al încăperii, se uitau prin niște discuri și alegeau ceva băutură din frigider.

Celularul lui Chuck vibră pe masa înclieată.

— Hehe, vorbim de lup și porcul de McGuffin e la telefon! chicoti Chuck, și răspunse la apel.

Ea îl privi în timp ce el îl chestiona pe McGuffin la telefon.

Chuck avea un profil de roman. Nu observase asta pînă în acel moment. Un nas lung, acvilin, cu o bărbie proeminentă

și un păr ușor ondulat care aproape îi acoperea ochii mari și albaștri.

Chuck era incredibil de slab. Costumul negru nu făcea decît să îi accentueze mîinile ce păreau a fi ținute laolaltă doar de pielea albă și pomeții proeminenți, iar cearcănele de sub ochi îl făceau să pară proaspăt scăpat dintr-un gulag.

Chuck o atrăgea. Avea un stil de a-și ține palmele de parcă era un artist atins de o boală incurabilă. Gesturile lui îi aduceau aminte de un actor care era în stare să redea tristețea doar mișcîndu-și degetele într-un anumit fel pe coapsa unei femei pe care nu îi era dat să o aibă în vecii vecilor.

Chuck o privea fix și își apropie buzele cărnoase – singura lui trăsătură ce părea sănătoasă – spre ea. Ea își deschise gura și limbile li se atinseră, lipicioase și fierbinți. El părea că vrea să sugă toată viața din trupul ei. Ea îl lăsa.

Chuck închise telefonul și oftă, lăsîndu-se pe spătarul canapelei.

— Deci... unde e McGuffin? întrebă ea, scuturînd capul, alungînd acele dorințe... nu, nu dorințe, ci pur și simplu imagini nevinovate cu care își popula mintea prea odihnită pentru lucruri serioase.

Toată treaba asta cu „unde e McGuffin” trecuse de la interesant la enervant și înapoi la interesant. Era în New York de aproape două luni și încă nu îl văzuse pe McGuffin. Din cîte își putea da seama, tipul ăsta era un fel de pilon, un fel de ax al grupului, ceva ce îi ținea laolaltă. Se întreba cum reușește, din moment ce nu era niciodată cu ei.

— Avea o voce de parcă cineva i-o luase în gură în timp ce vorbea cu mine la telefon. Nu vrea să spună unde e! răspunse Chuck și se întinse după țigara dintre degetele ei albe. Adică *nu poate* să spună.

— De ce? Mereu face așa, găsește scuze...

Chuck trase cu poftă din țigară și savură fumul, apoi spuse șoptit, impersonal:

1. Cartier al New York-ului.

— Ar trebui să știi ceva în legătură cu McGuffin. Probabil că îți vei da seama singură, la un moment dat, sau o să îți spună cineva în final, dacă știi cum să întrebi... McGuffin acesta, din clanul McGuffin-ilor – rîse – ...nu e ceea ce pare – rîse iarăși, mai gros, mai cu poftă și părea să se distreze făcînd-o – ...

Ea îl privi intrigată, dincolo de orice așteptări. Chuck vorbea despre McGuffin ca și cum ar fi vorbit de un... McGuffin.

— ...o să vezi tu...

La combină porni un sunet de J. Ralph și Vera o înghionti în coaste cu piciorul.

Chuck întinse un pahar spre blondă și îi ură:

— Noroc!

— Noroc și ție. Pentru ce bem? simți ea nevoia să întrebe. Se simțea atît de bine, încît dorea să împartă bunăstarea ei cu alții.

Paul apărură și el, pe canapeaua cealaltă. Auzise întrebarea ei și răspunse:

— Să bem pentru Kaufman!

— Pentru Kaufman! aprobară ceilalți, apoi Jonathan adăugă: Odihnește-te în pace, nenorocit norocos ce ești!

Băură cu nesaț, apoi își reumplură paharele. Blondă era nelămurită. Întrebă:

— Cine e Kaufman?

— *Era* un tip care umbla cu noi, răspunse Chuck. Un defect de prima mîna, care dădea lecții într-ale degenerării ăstora de aici – făcu semn către Troy și Vera –, dacă îți vine să crezi asta! rîse el. E mort. Un mod tare stupid de a muri, dacă mă întrebi pe mine, încheie Chuck, și mai sorbi din pahar.

Ea își mută privirea spre Paul. Vera o mai înghionti o dată în coaste.

— Eram la o petrecere, începu Paul, și a scăpat un prezervativ sub masă. Voia să facă o demonstrație. Mă rog. Era beat mort. Așa că tipu' se pune în genunchi, se tîrîie sub masă și

începe să caute prezervativul. Îl găsește și dă să se ridice. Dă cu capul de bordura interioară a mesei și rămîne țintuit acolo. Din bordură ieșea un cui de vreo 4 țoli. Ruginit... gros... Cînd Kaufman s-a ridicat, a dat cu ceafa în el. A murit pe loc, încheie Paul, și mai luă și el o gură de băutură.

— Spunea despre el că e noul Charlie Kaufman, preluă Emma, care stătea lîngă Paul.

— Cum adică? întrebă blondă.

— Cea mai reușită glumă a lui a fost și ultima. Înainte să moară, a reușit să termine de compilat un trailer pentru un film pe care îl regizase tot el. L-a vîndut cu bani grei. Filmul, adică, sublinie Emma. De-abia după ce compania a cumpărat timp de emisie... parcă în timpul Superbowl-ului, nu? – îi întrebă pe ceilalți, care aprobară rîzînd – și au difuzat trailerul, și-au dat seama că imaginile din trailer... – începu să rîdă și ea, împreună cu ceilalți – ...niciuna din secvențe... – deja rîdea isteric – ...nu se regăsea în film! Închipeie-ți ce haos a fost în cinematografe!

Toți în afară de blondă, Troy și Vera – care aveau alte treburi – rîdeau în hohote.

Blondă își plimbă o clipă privirile peste fețele lor umede de lacrimi, apoi reuși să spună următoarele cuvinte, înainte să explodeze și ea într-un rîs isteric:

— E un tip pe gustul meu! Cred că Charlie ar fi fost mîndru.

Se trezi iarăși singură, în patul pătrat, imens. Era la etaj. Auzise ceva mișcare jos, dar mai mult ca sigur că își închipeise sau că se întîmplase cu mult înainte ca ea să se trezească.

Soarele strălucea prin ferestrele înalte ale studioului. O învălu un miros de cafea și șosete purtate, dar nu neapărat murdare.

Dădu cuvertura la o parte cu mișcări lascive și se întinse, deși un picior îi atîrna în aer, peste marginea patului. Coborî scările și îl văzu pe Paul adormit, în cămașa albă și cu papionul

desfăcut, pe canapeaua din mijlocul studioului. În brațe ținea laptop-ul, care avea bateria descărcată. Îl privi cum dormea și se întristă. Părea complet împăcat, rupt de lume... de parcă nu avea nevoie de nimeni și de nimic pentru a fi fericit. Era, într-un fel, așa cum ea se *chinuia* să fie. Dar se îndoia că figura ei din timpul somnului era la fel de *tranquile*.

„Nah, că am ajuns și eu să gîndesc în limbajul lui!”

Erau la restaurant. The Red Chalk Stripe scria pe meniu, cu litere hiper-gotice, probabil o mostră de font Parchment.

Pe fundal se auzea Electric Hellen cu *Sandy Wearing Knickers*. Comandară carne de porc și vin roșu. Plimbarea pe bulevardele New York-ului era obositoare.

Ea își rotea privirile prin încăpere, în timp ce el își aprinse o țigară. Chelnerul le aduse mîncarea și le ură *bon appetit*, apoi se retrase.

Ea căscă ochii și își linse buzele spunînd:

— Pf, nu am mai mîncat carne de... azi dimineață!

— Ești auto-distructivă! observă Paul.

— Pupa-l-ar mama de geniu spațial! rîse ea, tăind friptura în cuburi mici. Cum ai ajuns la concluzia asta?

El o privi mirat.

— Nu e greu, cînd toată lumea în jurul tău mîncă salate și bea sucuri naturale. Ieși în evidență cu plăcerile tale culinare. Am impresia că suntem singurii care mîncăm carne aici, spuse el, și își roti capul discret.

Ea își băgă în gură o bucată de friptură, o mestecă și își dădu ochii peste cap de plăcere, apoi spuse:

— Păi, viața e scurtă, vreau s-o trăiesc din plin și cînd se termină, să mă bucur și de asta!

— Interesantă filozofie, comtemplă el, în timp ce își felia friptura. Mai trase un fum din țigară.

— Oricum, nici pe tine nu te văd făcînd compromisuri, observă ea.

— Ce pot să spun? Sunt un păcătos! Mă dedau plăcerilor trupești dintre cele mai variate! rînji el, și ridică paharul de vin în aer. Ciocniră.

— Mi-e milă de cei și cele care fac pe dracu' în patru să se mențină în formă, chiar și la 70 de ani! Și pentru ce? Ca să te trezești mort a doua zi? întrebă ea.

— Păi, cred că dacă ești mort, nu te mai trezești deloc.

— Exact!

— Dar, asta nu înseamnă că un pic de cumpătare strică. Nu e rău nici să trăiești sănătos. Să mînci sănătos, să faci sport...

Ea expuse o față lungă, plictisită, și mormăi:

— Te rog, scutește-mă. Șnițelele de soia nu constituie „mîncare”, salatele sunt pentru vaci, iar cît privește exercițiile... bu-nică-mea depune mai mult efort ridicîndu-se din pat dimineața. Așa că...

Paul rîse.

— Oricum, observ că te ții bine.

— Am fost binecuvîntată cu un metabolism de fier. De care intenționez să abuzez la maxim! zîmbi ea.

— După cum spuneam, asta e o filozofie interesantă.

— Dar a ta? Spune-mi despre filozofia ta. Niciodată nu îmi spui nimic din cele ce îți trec prin minte. Mereu trebuie să deduc. Să ghicesc. Ai idee cît e de frustrant? întrebă ea, împingînd farfuria goală spre mijlocul mesei și aprinzîndu-și o țigară.

— Pot doar să îmi imaginez. Ca să îți răspund la întrebare: nu am ce să îți spun. E mai bine să nu știi. Am părți bune. Am și părți rele. Mă rog să nu trebuiască să le vezi vreodată. Cînd vezi latura întunecată a omului... asta te schimbă. Știi că e acolo. Pîna atunci... presupui că *poate* e acolo, *poate nu* e, dar nu știi cu siguranță. E mai bine așa. E ca și cu credința. Poate există un Dumnezeu, poate nu. Dar *poate* e mai bine decît *da* sau *nu* categoric.

Își umplu furculița și o băgă în gură.

— Oricum, pînă cînd toate asta se vor termina, vei afla un lucru sau două despre mine. Și atunci îți vei dori să nu fi aflat nimic, rîse el.

— O faci să sune atît de întunecat, observă ea, serioasă. Ce ascunzi?

— Ce ascund... e bine ascuns, o liniști el. Nu îți mai bate capul cu asta.

Iar ea nu și-l mai bătu.

Apoi se plimbară prin Central Park West. Ea era într-un tricou Volkone fără mîneci, blugi și teniși, iar Paul purta o cămașă sport în dungii, cu mînecele suflecate, blugi și teniși. La ora 10 seara, nu era nimeni pe lîngă fîntîna Bethesda. Ieșiră din pasajul subteran, chiar în fața fîntîinii. Priveau lacul adunat acolo, printre copaci și flancat de 72nd Street Transverse Road, West Drive și East Drive.

Îngerul Apelor, plutind deasupra fîntîinii, îi fură privirea. Aripile lui de bronz, desfăcute, gata să îl ridice în aer, susțineau cîtiva porumbei.

Ea se opri și se încruntă.

— De ce îmi pare cunoscută statuia asta?

Îi veni în minte numele Tony Cushner.

— Nu știi. Poate ai văzut-o prin vreun film, opină Paul. Mie îmi place foarte mult. Știi că e prima statuie făcută de o femeie, la comandă, pentru primăria New York-ului?

Ea nu era atentă.

— Cei patru heruvimi care susțin îngerul – continuă el – sunt Puritatea, Sănătatea, Pacea și... nț, cum dracu' îi spune... ah, da, Cumpătarea.

Se apropiară de inelul fîntîinii și se așezară pe marginea de beton. Într-un colț al parcului se putea vedea Trump International Hotel and Tower.

— Cumpătare, zici? întrebă ea, rîzînd.

— Da.

Ea se lăsă pe spate, spre apă.

— O să cazii, observă Paul, și nu sunt destul de treaz să îți pot garanta că te pot prinde.

— Nici nu vreau asta, rîse ea.

Se ridică iarăși, din abdomen, și începu să desfacă șireturile de la tenișii ei mov. Îi luă în mînă și îi spuse:

— Hai!

— Ce faci?

— Alergăm puțin.

— Desculți?

— Da.

Paul scoase un sunet care spunea că nu avea chef de așa ceva.

— Cum vrei! Ne vedem la metrou! spuse ea simplu.

Începu să alerge spre marginea parcului.

Paul oftă. Își smulse și el tenișii din picioare – fără să știe de ce – și o urmă.

„Cumpătare pe dracu'!”, gîndi el. „Ăsta e desfrîu al sufletului!”, rîse în sinea lui. „Fata asta e nebună! Să vezi cînd o să calce în vreun ciob sau, mai rău, în vreun căcat!”

Dar continuă să alerge după ea. Părul ei flutura și Paul se ținu intenționat în urma ei. Putea să o ajungă, dar era ceva în mișcările ei, un iz de libertate care îl ținu la distanță, ca și cum apropierea ar fi distrus aura ei. Părea că uitase că e cu el, că e în New York, uitase totul. Își luase o vacanță în timp ce alerga. Sau alerga în timp ce își luase o vacanță.

Păcatul lui preferat era visarea cu ochii deschiși.

O să ajungă la metrou. Acolo ei doi vor fi singurii care folosesc scările de beton pentru a coborî în subteran, fiindcă nici un newyorkez care se respectă nu folosește altceva decît scările

rulante. Chiar și cîinii vagabonzi folosesc scările rulante. Dar vor avea scările de beton doar pentru ei. Să se înghesuie restul la cele rulante. Oamenii din stație îi vor privi ciudat, fiindcă ei vor fi desculți, se vor urca în metrou, vor rîde pe înfundate, or să ajungă acasă și el o să o lipească de perete și apoi vor face sex/dragoste rostogolindu-se printre cearșafurile lui de mătase cu picioarele murdare de mizeria de pe străzile orașului. Definește: iubire murdară. Asta aveau ei. Ceva pătat. Nici nu știa de unde îi veniseră gîndurile acelea. Părea că le avusese mereu în buzunar, uitate acolo, strecurate de mult, uzate.

Îi privea umerii goi cum tresăltau și tenișii mov pe care îi ținea în mîini îi loveau pulpele. Ea își întoarse o clipă capul, privirile li se ciocniră, apoi ea își relua alergatul.

A doua zi ea se opri în fața clădirii aceleia. O mai văzuse de cîteva ori – clădirea, adică – în timpul peregrinărilor ei fără țel pe străzile lăturalnice ale New York-ului. Din cîte își dădea seama, era o librărie. O bibliotecă privată. Pe ușa masivă și maro de la intrare se găsea atîrnat un anunț de angajare. Aveau nevoie de un asistent. Sau de o asistentă. Cu limba engleză, nu îți puteai da seama.

„De ce nu?”, își spuse.

În fond, îi plăceau cărțile foarte mult. Și era vremea să se facă utilă sau măcar să dea impresia că are ceva de făcut. Altfel, venitul în New York era doar o schimbare de fereastră pe care să stea să privescă atunci cînd se plictisea. Își dăduse seama că are nevoie de un motiv pentru care să se ridice din pat în fiecare zi, altul decît petrecerile care păreau să nu se mai termine.

Era în New York de aproape două luni.

Vorba aia: „Lungă și anevoioasă e calea care din plăcere duce spre necesitate!”

Trase aer în piept și apăsă pe clanța de metal. Împinse ușa cu un scîrțit și pătrunse într-o anticameră foarte sumbră, îmbrăcată în totalitate în lemn de o culoare închisă. Înaintea ei se afla o altă ușă. Deasupra ei era o inscripție săpată într-o placă de marmură verde. O citi: „Dacă s-ar întîmpla ca Dumnezeu să ne treacă pragul, El va fi învățat”¹.

Un zîmbet i se lăți pe față, fără să vrea.

Hotărî să trateze toată problema cu un minim de seriozitate. Patronul era *deja* un om pe gustul ei.

Trecu și de ușa aceasta și ajunse în mijlocul unei încăperi mult mai mari decît părea de afară. În jurul ei se aflau coloane înalte în stil doric, care susțineau un dom, iar cele trei aripi ale clădirii erau dispuse în formă de T. În spatele fiecărei coloane se afla cîte un corp cu rafturi pline de cărți, incredibil de înalt, iar pereții erau la fel ticsiți cu rafturi pline de volume. Mirosea a lemn vechi și a scorțișoară.

Observă un bătrînel cu o claie de păr ciufulit, care își făcea de lucru cu niște cărți. Deși clopoțelul de la ușă – care contrasta puternic cu măreția clădirii – sunase, moșneagul nu părea să fi sesizat că intrase cineva înăuntru.

Purta blugi albaștri uzați, mocasini maro, o cămașă albă și un jersey încheiat pînă la mijloc. Pe ochi avea o pereche de ochelari cu rame pătrate, de os și în gură ținea o pipă ce părea să fie mai veche decît el. Fumul abundent se răspîndea prin încăperea și ea îl găsi parfumat, diferit de orice alt fum de țigară pe care îl inspirase pînă atunci.

— Vă pot ajuta cu ceva? se auzi o voce ce părea să vină dinspre moșneag, deși acesta nu își schimbase poziția și nici nu se întoarse spre ea.

— Da, spuse ea. Aș vrea să mă angajez aici. Am văzut anunțul de pe ușă...

1. În original (fiindcă, să nu uităm, ne aflăm în New York), *If God should happen to pass through, He will be taught.*

— Rosa! țipă moșul. Ba nu... cum dracu' o cheamă pe femeia asta? Esmeralda! strigă el brusc, părînd că se edificase în legătură cu numele femeii de serviciu. Ah, la dracu', dacă vrei ceva făcut cum trebuie, fă-l singur. E imposibil să găsești un ajutor bun zilele astea. Și hispanicele astea mă omoară cu zile. Nu dau și eu peste una care să fie venită ilegal în State, să o pot da afară fără să îmi fie frică că vin cei de la Protecția Minorităților să mă caute în urechi. Îți vine să crezi?

— Ăă... da..., îngăimă ea, neștiind ce să creadă.

Moșul își mai făcu puțin de lucru, în timp ce ea își muta greutatea corpului de pe un picior pe altul și apoi spuse brusc:

— Și zici că vrei să lucrezi aici.

— Da, foarte mult.

— De ce? întrebă el sec, tot întors cu spatele la ea.

— Păi... fiindcă mi-a plăcut mirosul cărților, mai mult decît orice pe lume, de cînd mă știu!

Moșul se opri din ce făcea și se întoarse. O privi fără să își miște un singur mușchi. A avea o față mică, jilavă, niște ochi vii și malițioși, dar totuși plăcuți.

Ea îi susținu privirea. Nu avea nimic de adăugat. Poate și faptul că se cam plictisea în timpul zilei. În fond, de cîte ori poți vizita Empire State Building sau podul Brooklyn? Oricum, nu mințise. Era unicul motiv real pentru care dorea să facă asta.

Moșul nu spuse nimic. Lăsă cărțile lîngă rafturi și se duse la biroul lui. Se așeză pe scaun, își scoase ochelarii și începu să îi șteargă cu o batistă.

— Care e cartea ta preferată?

— Ăă... *O mie nouă sute optzeci și patru*.

— Sigur? insistă el.

— Da.

El aprobă din cap, gînditor.

— Ce părere ai despre Tolstoi?

— Supracotat.

— Chiar așa? zîmbi el.

— Da, răspunse ea ferm. Dar recunosc că mi-a plăcut *Anna Karenina*.

— Hm, că bine zici. Cum stai cu hermeneutica și filozofia?

Ea zîmbi și din moment ce nu avea decît impresii vagi despre ce însemna *hermeneutica*, răspunse simplu:

— Mai bine citesc un tratat de drept fiscal.

Moșul pufni în rîs, arătîndu-și dinții lungi și îngălbeniți de tutun.

— Ești angajată! anunță el, punîndu-și în mod decisiv ochelarii pe nas.

— Acesta a fost interviu?

— Da.

— De ce am impresia că am dat numai răspunsuri greșite?

— Păi, nu prea văd cum ai putea crede asta, din moment ce ai primit slujba, dar adevărul este că răspunsurile tale au cam fost lipsite de substanță și de relevanță. Tolstoi supracotat? Rîse el. În fond, ești exact așa cum mă așteptam să fii.

— Și anume?

— Superficială, atrasă de spectaculos, în sfîrșit, un produs al generației tale. Sincer, pînă și faptul că citești și că ai o carte preferată – indiferent care e aceea – mă intrigă. Știi cînd a intrat în librăria mea ultima oară o persoană care să aibă sub 30 de ani?

Ea ridică din umeri.

— În afară de tine... acum exact 3 ani!

Bătrînul continua să o privească.

— Dacă am făcut totul pe dos și sunt exact invers decît ar trebui să fiu, atunci de ce m-ați angajat?

— Fiindcă motivul tău e cel mai bun pe care l-am auzit vreodată. Ori asta, ori ai ceva sînge de artist sau de învățat în tine. Rîse.

— Motivul tău e mai bun și decît al meu!

— Și care e motivul dumneavoastră, dacă îmi permiteți?
 — Am uitat, draga mea, am uitat. Fac treaba asta de atît de multă vreme încît am uitat de ce m-am apucat de ea. Și te rog, spune-mi Oliver.

Shelby-ul vișiniu al lui Paul rula pe Madison Avenue, huriind în felul acela care îi înnebunește pe bărbați și care nu înseamnă absolut nimic pentru femei.

Ea își lăsase scaunul pe spate și își puse picioarele desculțe pe bord. Cu ochii închiși, își legăna ușor capul pe o melodie ce se auzea din player. Era ceva lent, un cover sec de pe *The Number of the Beast* făcut exclusiv la chitară.

Paul mai arunca din cînd în cînd cîte o privire spre ea, apoi își vedea liniștit de condus. Duminica, la ora 6 seara, traficul era ca și inexistent. Se îndreptau spre reședința Crawley.

Shelby-ul se opri, cu o ușoară smucitură și Paul spuse:

— Încalță-te. Am ajuns.

— Da, tati, răspuse ea, dar continua să își țină ochii închiși și să fredoneze melodia.

— Acum, spuse el serios, și opri muzica.

Ea oftă și își trase tenișii în picioare.

Ieșiră din mașină și ea își ridică privirea. Ce văzu o făcu să își dea seama de un singur lucru: chiar dacă nu avea să ajungă să îi cunoască vreodată pe Jonathan și Emma Crawley, chiar dacă nu i-ar mai fi văzut vreodată, la naiba, dacă în acel moment s-ar fi întors și ar fi plecat, ar fi fost 1000% sigură de un singur lucru. Soții Crawley erau putred de bogați și acest lucru nu îi stînjenea. Nu îi stînjenea deloc.

Intrară în clădire și liftul îi duse la etajul 55. Cînd ieșiră din lift, ea văzu doar două uși. Una în centru, vizavi de lift și alta în capătul coridorului.

— Doar două apartamente pe tot etajul? se miră ea.

Paul rîse și răspuse:

— De fapt doar unul. Acea e ieșirea de urgență. Duce la scările de incendiu.

— Apartamentul trebuie să fie... imens.

Paul rîse și apăsă soneria.

Așteptară cam 10 secunde pînă cînd Emma își făcu apariția, într-o rochiță albă, de vară, care abia îi ajungea la genunchi, descoperindu-i picioarele superb întreținute. Avea părul prins într-o coadă neglijentă și radia pur și simplu, ca și cum își așteptase o viață întreagă iubirea și acum ea îi stătea în prag.

Pășiră înăuntru, în apartament și ușa se închise în urma lor.

Ce văzu ea în apartament, îi luă pur și simplu glasul.

Jonathan apăru și el din bucătărie, cu brațele deschise, purtînd un costum negru care l-ar fi făcut pe Frank Sinatra să arate ca un vagabond, cămașă albă și o cravată cărămizie. Din toate pregătirile dezvăluite era clar că ea trebuia să treacă testul vizitei la cei doi Crawley, ca să poată fi considerată ca „aprobată”. Emma se apropie de ea și îi atinse umărul cu degetele, zîmbindu-i așa cum ea nu credea că era posibil ca această *femme fatale* să poată zîmbi – cald, înțelegător, fără vreun subterfugiu.

Bărbații dădură noroc, apoi se așezară cu toții pe una dintre canapelele din camera de zi.

— Ce beți? întrebă Jonathan, și își desfăcu nodul impecabil de la cravată, apoi își deschise nasturele de la guler.

— Eu... nu știu, spuse ea neatentă. Orice!

— Îmi place de ea! rîse Emma cristalin, și se ridică. Paul, tu, ca de obicei, da?

— Absolut! rîse el, și se lăsă pe spate, făcîndu-se comod. Jonnie, băiatule, de unde vii? Sper că nu pentru mine te-ai pus la patru ace! rîse Paul.

— Te iubesc, dar nici chiar așa, răspuse Jonathan. Am avut o întîlnire – îl privi cu subînțeles pe Paul – de afaceri... m-au sunat în ultima clipă... Nu am avut ce să îi fac.

Paul se ridică mai sus pe canapea și îi strigă Emmei, rîzînd:

— Și ție ți-a servit vrăjeala asta? Sper că nu l-ai crezut!

— Normal că nu l-am crezut, rîse Emma, apărînd cu o tavă plină cu pahare. Le împărți celor de la masă, apoi i se adresează lui Paul, în timp ce îl privea pe Jonathan: Niciodată nu cred un bărbat care îmi spune că trebuie să plece în miez de duminică la lucru. Bărbații nu lucrează nici în timpul săptămînii, ce să mai vorbim de zilele libere!

— Te-a prins, bătrîne! rîse Paul. Îți trebuie tehnici noi, texte noi... nu mai țin astea vechi. Și femeile au evoluat. Uneori cred că sunt mai sus ca noi pe scara minciunilor.

— Să știi că suntem! rîse Emma, și îi făcu ei cu ochiul.

Ea ridică sprîncenele și duse paharul la gură. Avea un lichid albastru în el. Era probabil vreun cocktail. Buleală. Dar în clipa în care își înmuie buzele în lichid, știu că nu gustase în viața ei ceva mai bun.

Discuția continua. Paul și Emma îl tot șicanau pe Jonathan să le spună cu care tipă fusese, de fapt, la întîlnire. Ea se chinuia să își dea seama dacă cei trei vorbesc serios. Nu i se părea că era un subiect de discutat cu prietenii, în public, dacă într-adevăr era ceva destul de serios încît să fie luat în seamă. Discuția pe această temă se stinse, în final, fără ca ea să ajungă la vreo concluzie personală.

Ochii îi fugeau dintr-un colț în altul al apartamentului, fiindcă i se părea că se află într-o altă lume, pe o altă planetă, dintr-o altă galaxie. Încă nu își găsea cuvintele să exprime ce vedea. Vocabularul ei era mult prea sărac pentru a descrie sofisticarea și gustul care pluteau în jurul ei, pe podea, pe pereți, pe tavan, la ea în pahar, peste tot.

— Domnișoara e distrasă, observă Emma. Ce-i dragă, e ceva în neregulă?

— Ah, nu, scutură ea din cap. Admiram... totul! rîse ea.

Nu i se părea că era nelalocul ei afirmația. Dimpotrivă.

Emma rîse, apoi ciocniră și reluă discuțiile.

Jonathan îi atrase încă de la început atenția. Îi zîmbea calm, chiar și atunci cînd Paul și Emma îl împungeau cu remarci acide referitoare la presupusa lui aventură „de duminică”. El le răspundea cu vervă, rîzînd mai tare decît ei la glumele făcute pe seama lui și, în final, cei doi se dădură bătuți. Dar Emma remarcă în cele din urmă: „Asta o lămurim noi după ce pleacă musafirii!”. Toată lumea rîse, fiindcă tonul pe care se desfășura discuția nu lăsa nici măcar o umbră de dubiu cu privire la faptul că Emma și Jonathan îi făceau jocul lui Paul. Totul părea o glumă specifică grupului lor și părea că nu era prima dată cînd se purtau astfel de discuții la masa lor.

— Apropo de afaceri, Paul, înainte să pleci trebuie să vorbesc ceva cu tine, adăugă Emma.

— Numai să nu uităm, aprobă Paul.

— Spune-mi, cum îți place la New York? întrebă Jonathan.

— Pf – pufni ea – e...

Dar nu își găsi cuvintele. Își plimbă privirile de la Paul la Emma și în final acestea se opriră pe chipul surîzător al lui Jonathan, care practic stătea să explodeze de bunăstare. Zîmbetul i se lărgi și apoi explodă într-un hohot de rîs, expunîndu-și dinții mari și imperfecti.

Emma îl lovi peste umăr.

El se apără spunînd:

— Astea au fost și cuvintele mele cînd am fost întrebat ce cred despre Măr, spuse el, și rîsul i se potoli. Dar nu îți face griji. În curînd, o să ai ceva de spus despre orașul acesta. Cînd o să îți dai seama ce face din om, o să ai multe de spus despre el. Și o să vrei să le spui de la depărtare, încheie Jonathan, apoi luă o gură din paharul pe care îl ținea în mînă.

Paul și Emma îl priviră.

— Păi, ce să zic după așa un discurs? Îmbracă-mă în lăptăreasă și dă-mi o palmă peste cur! spuse Emma. Ce dracu' citești în ultima vreme, Jonnie?

— Nimic ieșit din comun. Doar că domnișoara îmi face impresia că e specială. Mai specială decât noi toți.

— Cum așa? interveni ea. Paul și Emma încetară să mai existe.

— Tu o să pleci din locul acesta înainte să te otrăvească. Mie niciodată nu mi-au plăcut orașele mari. Toată viața mi-am trăit-o prin metropole, dar nu m-am putut obișnui cu ele niciodată.

— De ce? întrebă ea.

— Nu pot spune cu siguranță. Nu mai îmi amintesc. Dar faptul rămîne că nu m-am simțit niciodată ca acasă într-un loc atît de mare. Omul e mic, ne semnificativ – o țintuia cu privirea –, iar un oraș atît de mare îl face și mai mic. O femeie s-a urcat în autobuz într-o dimineață și a murit. Au trecut două ore pînă cînd cineva și-a dat seama că era moartă.

O privea în continuare direct în ochi.

— Cred că trebuie să mai bem ceva... sau să fumăm ceva. Repede, înainte ca Jonnie să ne omoare cu depresiile lui! observă Emma, și se ridică. Se îndreptă spre bucătărie.

Paul îl privi și îl întrebă:

— Ce dracu' e cu tine, omule? Tipa cu care te-ai întîlnit azi și-a dat papucii?

— Aș fi vrut eu! rîse Jonathan.

Emma se întoarse cu o altă tură de alcool și depuse pe masă tava. Lîngă pahare se afla și o tabacheră. O deschise și înăuntru se puteau vedea o sumedenie de țigări de foi. Cu iarbă.

De undeva, din depărtare, începu să se audă o melodie lentă, în genul celor care fac pe orice măicuță să vrea să ia în brațe sticla de alcool.

Înainte de toate, Emma se întoarse spre Jonathan și îl avertiză:

— Jonnie, gata cu poveștile triste despre copilăria ta nefericită! Ne-am înțeles?

— Doar dacă schimbăm locurile! zîmbi el.

— Okay, fu Emma de acord.

Jonathan se așeză pe canapea în locul lui Paul, iar acesta îi luă locul lîngă Emma.

Aprinseră o țigară și începură să o treacă de la unul la altul.

Ea se tolăni pe canapea. Umărul ei îl atinge pe cel al lui Jonathan.

— Chiar ai avut o copilărie nefericită? întrebă ea.

— Emma, vrea să știe dacă am avut o copilărie nefericită, rîse Jonathan.

— Cea mai nefericită copilărie de care am auzit eu vreodată! interveni Paul.

— Da, aprobă și Emma.

Ea îl privi din nou pe Jonathan.

— Nu e adevărat. Am avut o copilărie foarte fericită. Ai mei erau bogați, dar aveau timp de mine. Am fost singur la părinți, dar aveam mulți prieteni. Făceam ce voiam, nimeni nu îmi avea grija. Am învățat cînd a trebuit, să îi mulțumesc și pe ai mei. Totul a mers ca pe roate.

Acum îi vorbea doar ei. Emma și Paul se lansară într-o conversație proprie, de cealaltă parte a măsuței chinezești de sticlă.

— Totul mi-a mers mereu ca pe roate. Mereu am obținut ce voiam, mereu îmi ieșeau pasențele, mereu mi se îndeplineau chiar și cele mai nerezonabile dorințe. Ca și cum Dumnezeu s-ar fi împărțit în două: unul pentru mine și altul pentru restul lumii.

— Și discursul de mai înainte? Ți s-a urît cu binele? rîse ea încet. Emma îi privi o clipă, apoi se întoarse spre Paul.

— Nu, nicidecum. Asta e o expresie inventată de cei care nu cunosc însemnătatea expresiei „să îți fie bine”. De binele cu adevărat bun nu te poți sătura. Puțini însă știu ce înseamnă asta. Ce am spus mai înainte... am spus fiindcă văd în tine ceva ce nu văd în ei – și arată cu capul în direcția celor doi. Și vei vedea că am dreptate. Știu că totul te fascinează aici. Nici nu are cum să nu o facă, dar o să îți treacă. După ce vei cunoaște destulă lume, după ce vei bea destulă șampanie și după ce vei merge la destule petreceri, o să vezi adevărata situație, o să vezi că roata nu se învîrte, ca ea de fapt stă pe loc și cea care se învîrte ești, de fapt, tu...

Ea îl privea fix în ochi și pentru o clipă ar fi putut să jure că el se apropiase de ea cu gândul să o sărute.

El mai trase un fum din țigară și i-o întinse ei.

— ...o să îți dai seama care e păcatul tău preferat și o să excelezi în el! încheie Jonathan, și îi făcu cu ochiul.

Ea rîse cu poftă, fiindcă era prima dată că auzea o asemenea formulare a unui adevăr despre om.

— Hei, ce vă tot hliziți acolo? interveniă Paul cu Emma.

Jonathan se ridică de pe canapea și își smulse umărul de sub capul ei. Spuse, clătînîndu-se ușor:

— Doamnelor, vă rugăm să ne scuzați, dar avem ceva treabă de discutat, ca între bărbați! decretă el, și își puse un braț în jurul gîtului lui Paul.

— Ce treabă? întrebă ea, privind-o pe Emma complice.

— Dragă, mama nu a crescut un bătăran, dar să știi că nu e treaba ta, răspunse Jonathan, și îl împinse pe Paul spre bucătărie.

Ea rămase singură cu Emma.

— Acum Jonnie o să își dea cu părerea despre tine, la Paul. O să îți dea o notă, cum s-ar zice! zîmbi Emma, și îi făcu cu ochiul. Nu e cel mai civilizată dintre comportamente dar, în fond, sunt bărbați. Au și ei limitele lor. Hai să mai bem ceva.

Ea rămase mirată.

— Nu te mira, îi spuse Emma. Aici nu există secrete. Totul e pe față. Altfel nu am putea supraviețui, ca grup.

— Ce înseamnă asta? se miră ea.

— O să vezi tu. Ai răbdare. Este vreme să explorezi toate colțurile, dar îți promit că va fi o experiență de pomină! rîse Emma, și îi făcu cu ochiul. Ce să îți prepar?

— Mai vreau un pahar din chestia aia albastră. E foarte bună!

— Așa-i? E o rețetă pe care am cîștigat-o de la un tip foarte priceput.

— Cum adică „ai cîștigat-o”?

— Am pus un pariu cu el. Dacă el pierdea, trebuia să îmi spună cum se prepară băutura. Era rețeta lui cea mai bine păzită. Nu o mai știa nimeni. Și nici nu a mai spus-o la nimeni vreodată.

— Și dacă pierdeai, el ce primea?

Emma o privi amuzată de naivitatea ei:

— Păi, ce și-ar putea dori un bărbat de la mine, în primul rînd?

Ea o privi pe Emma și ridică din umeri, dar imediat regretă că nu se purtase mai... că nu afișase o postură mai... care era cuvîntul pe care îl căuta?... mai intuitivă.

Emma lăsă o palmă să îi treacă peste conturul perfect al trupului și îi făcu cu ochiul.

Ea își lărgi ochii. O umbră de dezgust îi străbătu chipul. În fond, răspunsul era cît se poate de evident. Cel mai de preț lucru din lume și cu atît mai de preț pentru o femeie, era trupul ei. Indiferent ce avea în buzunar sau în cap, o femeie nu avea nimic mai de preț decît pe ea însăși.

— Ai pus un asemenea pariu? Cred că îți doreai foarte mult să afli rețeta asta, ha?

Emma rîse și își spuse în sine ei că...

„Tipa asta o să se integreze perfect printre noi!”

Adăugă cu voce tare:

— Simțul tău al umorului o să te salveze! Hai să ieșim pe terasă.

— Bătrîne, îi spuse Jonathan lui Paul, trebuie să o scoți pe tipa asta de aici. O să se stingă! Vorbesc cât se poate de serios. Nu are ce căuta printre noi. Și o zic într-un sens bun al cuvîntului... Știi despre ce vorbesc. O să o doară, nu o să înțeleagă și poate nici nu trebuie să înțeleagă, dar eu chiar cred că e cel mai bine așa. Ce bei?

— Bătrîne, de patru ore tot beau.

— Eu mă refer la o ceva serios, nu prostiile pe care le servește Emma pe post de băutură. Deci: Grey Goose sau... Laphroaig? Întrebă el scotocind printr-un dulăpior de pe perete.

— Nu am chef de votcă, spuse Paul plictisit.

— Laphroaig să fie atunci! strigă Jonathan și luă două pahare cu fund gros. Asta e marfă serioasă, băiete. Dintr-un singur tip de malț, pur... vechi de 25 de ani. Singele zeilor, băiete.

Paul îl urmări cum toarnă bourbon-ul peste bucățile de gheață. Spuse:

— Care e treaba, Jonnie, băiatule? Ce spuneai mai devreme?

— Ne știm de... cât timp? Zece ani?

— Un pic mai mult.

— Deci știi că nu vorbesc prostii! Eu cred că își dă seama de mai multe lucruri decît lasă să se înțeleagă. Ai mai pățit-o o dată, îți aduci aminte?

— Nu, și nici nu vreau să îmi aduc! scrișni Paul. În fond, ce dracu' îți pasă ție?

Dar în sinea lui, bănuia care puteau fi motivele pentru care Jonathan dorea să o scoată pe ea din peisaj.

Jonathan îl privi fix, și spuse:

— Ai dreptate. Nu e treaba mea. Nu mă lua în seamă. Vorbește alcoolul din mine.

Paul făcu un semn să o lase baltă. Ciocniră

— Are, în schimb niște ochi foarte ciudați. Frumoși, dar ciudați, observă Jonathan.

Pe terasă, Emma o întrebă:

— Ce zici de priveriște?

Se putea vedea întreg orașul. Era superb. Și asta era cea mai săracă laudă care i se putea aduce.

Ea sorbi din pahar, apoi se întoarse spre Emma:

— Ador apartamentul vostru!

— Jonnie l-a decorat aproape în întregime. Eu eram însărcinată pe vremea aia.

— Aveți copii? se miră ea.

— Da. Un băiat.

— Cum îl cheamă?

Emma o privi mirată. Apoi zîmbi și spuse:

— Ca pe bunicul lui – Edward.

— Jonathan a decorat apartamentul? întrebă ea. Abia acum mi-am dat seama că ai spus asta.

— Da.

— E homosexual?

Emma izbucni în rîs.

— Din cîte știu eu, nu. Dar are bun-gust cu găleata, asta trebuie să recunosc și eu, ca și toți cei care îl cunosc pe Jonnie. De altfel, nici nu mă așteptam să nu aibă. Maică-sa s-a ocupat de asta. Cînd ai stat la masă cu oamenii care conduc cel mai puternic imperiu din lume, trebuie să le știi pe toate. Scuze și scăpări nu se acceptă. Cunoaște chestii care l-ar face pe orice mahăr să se chircească în colț de rușine.

Luă o gură din cocktail-ul ei faimos, apoi adăugă:

— Și să știi că nu toți homosexualii au fost binecuvîntați cu bun-gust!

— De unde știi? o întrebă ea.

Emma se apropie de ea. Se aplecă înainte și îi șopti la ureche:

— Știu...

Bărbații apărură și ei după câteva minute, veseli și plini de viață. Schimbară câteva vorbe, apoi ea se întoarse către Paul și îi spuse cu entuziasm abia reținut, ca și cum i-ar fi făcut o surpriză nesperată:

— M-am angajat!

— Unde? Când?

— Săptămîna trecută. La o librărie. Oliver's Books.

Emma și Jonathan își mutară privirile de la ea la Paul și invers. Apoi Jonathan izbucni:

— Îmi place de fata asta! O ador! rîse el cu poftă, în stilul caracteristic, evidențiind și mai mult – dacă era posibil – dinții imenși care îi umpleau gura. Oricum, e mai bine decît să îți petreci vremea plictisindu-te sau trăgîndu-ți-o cu vecinul, cît timp Paul e la lucru, nu? rîse el.

— Nu toată lumea e ca tine, iubitul! observă Emma, cu un rîs cristalin scîpîndu-i printre buze.

— Ai dreptate, dragă, replică Jonathan mai serios, și se apropie de ea și o sărută prelung pe obraz.

Paul începu să rîdă și întrebă:

— Bine. Dar de ce o librărie?

— Nu sunt prea sigură. Dar cărțile mi-au plăcut mereu. Mă simt bine între ele. Așa că... de ce nu?

— E foarte important să îți placă ceea ce faci! interveni Emma. Mai important chiar și decît să te pricepi la ceea ce faci. Scuzați-mă, cred că îl aud pe copil plîngînd. Mă întorc imediat.

Ceilalți rămaseră pe terasă, cu băuturile în mîini și mai admirară un pic cerul întunecat de deasupra orașului și luminile care făceau ca noaptea să nu se deosebească de zi. Emma apăru după câteva minute cu copilul în brațe. Edward Crawley era un băiețel foarte frumos. Durduliu, dar nu gras, cu ochii verzi

și cu părul blond și creț. Acum se liniștise și privea mirat, curios la maică-sa și la celelalte trei făpturi care îl priveau la rîndul lor. Jonathan se apropie de Emma și îl mîngîie pe copil, cu degetele, pe obrăjorii lui rumeni. Copilul încercă să apuce degetele subțiri ale tatălui său, dar renunță. Ea îi privea pe cei doi părinți, cum îngrădeau copilul cu iubire, cu atenție și se simți puțin tristă. Paul o sărută pe obraz, iar Jonathan o întrebă dacă vrea să țină copilul în brațe. Emma aprobă din cap propunerea și ea se trezi cu boțul acela de om la piept. Copilul își căscase ochii larg și întindea brațele să îi apuce părul. Dar cînd ea își apropie capul de el, degetele lui îi mîngîiară trăsăturile, îi neteziră nasul și un deget i se agăță de buzele subțiri. Ea aproape că izbucni în rîs, imaginîndu-și cît de comic arată pentru ceilalți imaginea și, în același timp, se bucură de oportunitatea ivită, aparent fără însemnătate, de a ține în brațe un copil, orice copil.

Își ridică ochii de la copil și dădu de privirile părinților. Emma și Jonathan își priveau urmașul, dar ceva nu părea a fi în ordine. Era evident că fiecare din ei își iubea copilul, dar privirile lor erau cumva... separate. Niciunul din ei nu ținea cont de celălalt. Privirile lor nu se împleteau, ci ajungeau fiecare la copil pe propriul ei drum, fără să țină seama de cealaltă, sau chinuindu-se să o ignore. Ca și cum părinții se luptau unul cu altul pentru iubirea copilului, în loc să lupte împreună. Ca și cum își dădeau coate unul altuia.

Ea gîndi:

„Oare se iubesc? Sau doar copilul i-a adus împreună, îi ține împreună? Totul pare perfect, prea perfect. Par foarte fericiți, *prea* fericiți... dar ceva lipsește. Amîndoi sunt tineri, frumoși, inteligenți, bogați, au succes în tot ce fac, au un copil extraordinar, toată viața înainte – pare că Cel de Sus s-a ocupat personal de situația lor... și totuși, rîsul lor are un ton bolnav, disperat, forțat, iar zîmbetele lor par constrînse, gîtuite. Poate că Jonathan chiar avea dreptate... să ți se urască cu binele.

Ei, în mod sigur ar fi oamenii potriviți pentru așa ceva. Ce e între ei? Iubire? Prietenie? Convenție? Cei bogați în toate – de unde dracu’ ai scos-o și pe asta? – sunt bogați și în iubire? Pot să iubească? Sau au țeluri mai înalte?”

El stătea pe jos, în fața canapelei, într-o pereche de pantaloni și un maiou, și ținea în palmă un pahar de vin. Nu știa cum de mai putea înghiți alcool după ce toată ziua și-o petrecuse golind pahare împreună cu Emma și Jonathan. Fusesse cât pe ce să facă zob Shelby-ul, la întoarcere.

Ea ieși de la duș. Pielea aburindă îi mirosea a miere proaspătă, iar din prosop făcuse un turban în jurul capului.

Se urcă pe canapea, în spatele lui și își încleștă brațele în jurul gâtului său. Își frecă obrazul ei fin de obrazul lui bărbos.

— Mmm, ce bine miroși, șopti el, cu ochii închiși, în timp ce o adulmea.

— Știu, șopti ea, și îl sărută.

El o trase peste umăr și o ținu în poală.

— Și ești foarte dulce cu turbanul ăsta! rîse el.

— *Why sir, I thank thee for these words of praise, I’m sure I d’serve them not!* începu ea.

— *Thou earn’s them fairly, my fair lady!* continuă el.

— *Thy heart is clear and thy words bring joy.*

— *I reckon do they, though not as much as thy sunny smile and the breath which giveth life, which from thy breast sprung but a while ago...*, rîse el.

Ea ridică o sprînceană și continuă repede:

— *I stand amazed, thy tongue is full of wits as hell is full of devils, but make no mistake, dear sir, I shan’t fall to your subterfuge, and please, give but a moment’s pass to say that thou te întreci!*¹ încheie ea cât de repede îi permise limba, și rîse.

1. Pasajele din acest fragment sunt creații proprii ale personajelor. Vă rog să le aplaudați. Eu consider că au talent autentic.

El stătu o clipă să își dea seama ce se întâmplase, apoi zîmbi și își înclină capul teatral, în semn de admirație și recunoaștere a înfrîngerii.

— *O, I am fortune’s fool!*¹ se resemnă el.

— Da, asta ești, aprobă ea.

Îi luă paharul din mână, luă o gură de vin din el și apoi i-l puse înapoi în palmă.

— Spune-mi, cum de nu ți-ai ales și tu un loft din acela obscen de scump și de ostentativ, echipat cu tonomate care scuipe femei pregătite să ți se urce în poală... sau direct în pulă, dacă preferi versiunea scurtă a poveștii, așa ca...

— Ca restul? preluă el.

— Da. Adică, evident îți permiți să stai pe Madison Avenue sau pe Fifth Avenue, în Times Square sau dracu’ știe prin ce locație exotica. Soho e cam...

— Provincial?

— Voiam să spun „clasic”, old-school.

— De unde știi tu că e old-school? se miră Paul, și mai luă o gură din paharul de vin roșu.

— Fiindcă asta aș fi ales eu. Iar eu sunt *foarte* old-school, se mîndri ea.

— Așa deci? ridică el sprîncenele. Și spune-mi... văd că te pricepi la jocul acesta... la duelul de cuvinte.

— Am avut un profesor bun, spuse ea, și o clipă fața îi fu străbătută de o umbră.

— Ai fost discipol deci? se miră el.

— Da.

— Păi, nu mă ține pe jar. Dă-mi niște detalii.

— Am cunoscut un tip căruia îi plăcea Shakespeare foarte mult. El îmi recita tot felul de chestii și așa m-am deprins să folosesc cuvinte vechi și să mă exprim inversat și ocazional în

1. Din *Romeo și Julieta*, actul III, scena I – „Oh, sunt jucăria sorții!”

rime. Zicea că Shakespeare e cel mai tare poet care a existat vreodată, și în același timp, un rapper extraordinar, și pe deasupra, știa să inverseze cuvintele mult mai bine decât Yoda.

Paul o privi o secundă, apoi izbucni în râs.

— Prietenul ăsta al tău... deja îl plac și nici nu l-am cunoscut.

— Nici nu îți doresc să ai de-a face cu el, spuse ea stins, și își mută privirea în depărtare.

El observă tonul ei.

— Să înțeleg că între voi era ceva mai mult.

Ea observă că el nu întrebase. Constatase.

— Dar tu? Și tu ești destul de bun la jocul ăsta! M-ai fi putut închide lejer la ultima replică.

— Probabil. Ce m-a derutat au fost ultimele cuvinte. Dar să știi că *prietenul* ăsta al tău avea dreptate. Shakespeare e cel mai tare poet care a trăit vreodată. Lasă la o parte dramaturgia. Nu înseamnă nimic. Poezia din piesele lui întrece piesele însele.

— Exact asta spunea și el! Nici el nu agreea teatrul. De fapt, nu agreea nici poezia. Dar, spunea el, Shakespeare e ceva aparte. Un geniu care reușește să fuzioneze niște genuri atât de fundamental de diferite trebuie aplaudat de oricine are ochi să citească sau urechi să audă. *Ăsta* – sublinie cuvântul – e un citat direct!

— Hm, tipul ăsta se descurca cu cuvintele, huh?

— Poți să spui și asta, oftă ea.

— Ți-am spus vreodată că te iubesc? o întrebă Paul, în timp ce o privea serios.

Ea își întoarse brusc privirea spre el și deveni și ea egal de serioasă.

— Ascultă, tipule... încep eu. Îi lăsă un sărut pe buze și îl privi în ochi... țin la tine și îmi plăci, dar nu pot spune că te iubesc. Oricum, nu în sensul *acela* al cuvântului, nu în felul crud al cuvântului, nu în forma aia neșlefuită, dură a cuvântului.

— Păcat, rîse Paul. Aia e forma după care toți tînjesc.

— Știu. Totul stă în imperfecțiune. După ce înveți lucruri pe parcurs, iubirea își pierde din farmec. Devine seacă. *Mai* seacă, spuse ea. Știu cum e să iubești pe cineva cu tot ce ai, să nu poți trage aer în piept când vezi persoana respectivă și apoi, să fii lăsată de una singură în ploaie, în timp ce celălalt îți aruncă în față bagajele, ca să facă loc pentru cea care te înlocuiește. Știu cum e sa treacă zi după zi, săptămînă după săptămînă, lună după lună și tu să îți tot lingi rana aia futută, care nu se mai vindecă odată! Și am promis că eu nu o să fac asta niciodată cuiva. Nu o să mai fiu egoistă, fiindcă am văzut ce face egoismul din oameni. Îi face să își spună lucruri urite, să simtă sentimente oribile, acolo unde cîndva nu era altceva decât prietenie și dragoste, și dorință de sacrificiu nemărginită. Am văzut ce face egoismul din oameni. Îi ofilește. Îi face să îi îndepărteze din jurul lor pe alții. Eu nu o să distrug pe nimeni. Și nu o să dezamăgesc pe nimeni. Eu nu o să fur nimănui visele. De aceea nici nu las pe nimeni să își facă vise în legătură cu mine. Deocamdată, nu. Poate, mai încolo... nu știu cînd. Cînd o să fiu pregătită. Nici asta nu știu cînd va fi. Dar... asta este situația. Nu e vorba că nu vreau. Vreau, dar nu pot.

— Credeam că nu există „nu pot”!

Ea își aduse minte cînd îi explicase diferența dintre *nu pot* și *nu vreau*.

E 14 martie 2010.

Stau pe o bancă, în parcul din centrul orașului. Am în mîna niște pastile – mîncare pentru cîini. Un cîine mic și zgribulit se apropie de mine. Îi dau să mînînce. Un altul, mai mare se apropie și el. Îi dau și lui să mînînce. Apoi cel mai mare începe să îl latre pe cel mic și să îi ia mîncarea. Îi privesc, dar nu intervin.

De ce nu îi lași și lui? îl întreb eu pe cîinele mare.

— Oare de ce... fiindcă e ca noi toți, lacom și porc! zice Paul.

Cred că e câine, zic eu.

— Mă rog, zice el.

Oricum, eu nu sunt lacomă, zic eu.

— Ai fi singura, zice Paul.

Nu „aș fi”. *Sunt*, zic eu. Iar ăsta mic ar trebui să îi sară în gât la ăla mare! zic eu.

— E mic. Nu poate.

Nu există *nu pot*, zic eu. Doar *nu vreau*.

Paul mă privește și zîmbește.

Revenim.

— Ei bine, în cazul ăsta, există! apăsă ea pe ultimul cuvînt.

— Continuă, o îndemnă el.

— Nu știu ce aș putea să îți spun. Eu mi-am consumat deja iubirea, se fistici ea.

— E prima dată că aud așa ceva! rîse el. Ce înseamnă asta — *a-ți consuma iubirea*?

— Păi, înseamnă că odată am iubit pe cineva cu toată puterea și i-am dat tot ce am avut, și corpul și sufletul. Am depus tot efortul de care voi fi vreodată în stare. Dar acum a trecut...

„Sper!”

— ...bateria s-a descărcat și orice aș face, nu se mai poate umple cu energie.

El o privea îngîndurat și o aproba în sinea lui. Știa despre ce vorbește.

— Știi despre ce vorbesc, nu? întrebă ea.

— Da, știu. Cum era el?

Ea stătu puțin, amintindu-și. Încă își mai putea aminti toate detaliile.

— Era tot ce îmi doream. Amuzant, inteligent, bla-bla-bla... toată poezia pe care o recită orice tipă. Dar era mai mult decît

atît. Era boem, cu părul vilvoi și nebărbierit, puțin arogant... de fapt, era foarte arogant. Uneori avea sclipiri de geniu. Alteleori era un gunoi cum nu am crezut că poate fi cineva. Puțini erau cei care scăpau de talentul lui de a-i lua la șuturi. De multe ori se lua *și pe sine* la șuturi. Se pricepea la asta de minune. Și te putea convinge că meriți să fii luat la șuturi. Dar apoi se transforma în cel mai dulce tip. Nu am mai întîlnit pe cineva care să aibă așa o grămadă de trăsături contradictorii. Îl uram, apoi îl iubeam. Îl iubeam, apoi îl uram. Uneori chiar în același timp. Obişnuiam să îi port cămășile dimineața, după ce ne trezeam. Și ne certam mereu pe tema vocii lui Robert Plant. El zicea că tipul behăia mai ceva ca o oaie! rîse ea.

O umbră îi străbătu iarăși fața, apoi continuă:

— A fi cu el... era amețitor. Ca o dușcă de tărie. Ca o cădere în gol. Așa mă simțeam cînd eram cum el. Ca într-un labirint. Niciodată nu știam peste ce dau după colț.

— Și ce s-a întîmplat?

— Ce se întîmplă de obicei, spuse ea plictisită. M-am săturat de labirint. Adică, nu neapărat că m-am săturat, dar... voiam să știu ce descopăr după colț.

El zîmbi.

— Da, ai dreptate. Și eu am avut parte de același lucru.

— Toți am avut parte de așa ceva. Pînă acolo e o joacă. Apoi totul devine prea serios. Te sperie. Și, în ciuda acestui fapt, îți dorești mai mult. Dependența de heroină nu se compară cu dragostea. Știi că te distruge... că la un moment dat totul o să se ducă dracului. Balonul se sparge. Te trezești *en route* spre pămînt. Îl vezi cum se apropie de tine. Îl izbești și îți petreci o foarte lungă perioadă de timp încercînd să te ridici în picioare. Nimic nu mai e cum a fost. Ca și cum ai trăit pe sub pămînt. Nu mai are cum să fie la fel. Trebuie să te mulțumești cu locul doi în inima celui ce urmează, la fel cum și cel ce urmează trebuie să se mulțumească cu locul doi în inima ta.

Locul întii, aurul... hm, se pune praful pe el, fiindcă nimeni nu se va mai ridica la nivelul acela vreodată. Și chiar dacă o face – și se poate să o facă –, gustul nu mai e același.

Paul vru să spună ceva, dar se abținu vizibil și întrebă:

— Te-ai mai întoarce la el? Adică, te-ai gândit serios vreodată la posibilitatea asta?

Ea îl străpuse cu privirea și, mușcându-și buzele, răspuse:

— Uneori, foarte rar, mă gândesc la el. Și mă trezesc că nu pot respira. Inima îmi izbește pieptul din interior și simt că mă zguduie efectiv. Și nu îmi vine să cred că nu mai suntem împreună. Credeam că o să dureze o veșnicie. Credeam, în secret, că noi doi vom trăi la nesfârșit. Dar timpul pe care îl aveam împreună se împuțina. Se reducea mereu. Asta face timpul – trece. Nu ține cont de sentimente. Despărțirea era inevitabilă. Alteori, mă gândesc că a mă întoarce la el... e ca și cum aș reîncălzi o mîncare de varză...

„Înainte nu îi puteam da drumul, din lipsă de motiv. Acum că am un motiv, mă întreb: oare e destul de bun?”, gândi ea.

Paul rîse. Ea continuă, fără să îl ia în seamă:

— ...nu mai are același gust ca prima dată. E și un strop de amarăciune în ea. Privi în gol, ca și cum în fața ochilor s-ar fi desfășurat, aieva, tot trecutul lor: Aveam vise și speranțe. Credeam în multe. Și le-am stins. Eu pe ale lui, iar el pe ale mele. Poate vom ajunge împreună după ce ne-am pierdut idealurile. Mii și mii au făcut-o, șopti ea, mai mult pentru sine.

— Uneori am impresia că ești mai înțeleaptă decît voi fi eu vreodată, spuse el serios.

— Asta nu e înțelepciune, dragule, zîmbi ea amar. E doar suferință care nu te amortăște, ci te obligă să o simți în totalitate. E suferință din cel mai rău soi. Ca și cum te-ai trezi în timpul unei operații pe cord. Cea mai perversă invenție a inimii.

E otrava care te ține în viață. E leacul care te omoară puțin cîte puțin.

Luă o gură din paharul de vin.

— Te rog, spune-mi mai multe. Ador cînd faci pe sihastra intelectuală lovită în aripă, zîmbi el.

— Acum e rîndul tău, se opuse ea, și se ridică în picioare. Se îndreptă spre pick-up-ul din colțul camerei.

— Să ce?

— Să îmi povestești drama ta. Eu ți-o arăt pe a mea, tu mi-o arăți pe a ta, nu așa merge? Sau, mai pe placul tău, *quid pro quo!* zîmbi ea machiavelic, și îi făcu cu ochiul, în timp ce alegea un disc. Se opri la *Love Over Gold*.

El se lăsă pe spate, neconvins.

— Spune-mi, cum era ea? Cum era *cu* ea?

Așeză discul de vinilin și puse brațul pick-up-ului peste el.

— Te rog, să nu ne băgăm în detalii din astea, se încruntă Paul.

Începu melodia *Telegraph Road*.

— Hai, spune-mi. Vreau să știi, șopti ea ademenitor, și se lăsă pe jos, lîngă el.

— Nu. Nu are niciun rost. E un capitol încheiat.

— Atunci spune-mi măcar cum v-ati despărțit... De ce v-ați despărțit...

El rîse.

— De ce insistă mereu femeile pe chestii de genul acesta?

— Aștept, spuse ea serios, și își încrucișă brațele pe piept.

— Știi faza aia din film, cînd tipa îi spune tipului să se care și să o lase în pace, că nu îl mai vrea, că între ei nu mai poate fi nimic, că totul s-a terminat iremediabil? Iar el pleacă, dar se întoarce peste 5 minute, cu un zîmbet pe buze, eventual și cu un buchet de flori, și îi spune ceva de genul „Un tip deștept nu s-ar întoarce înapoi după un așa discurs, dar... se pare că eu nu sunt chiar așa deștept!”, și apoi își zîmbesc amîndoi,

cu subînțeles. Iar el pleacă, dar... se întoarce și o recucerește. Știi faza asta?

— Da...

— Ei bine, ce *nu* se spune în filme e că, dacă îi dai cu piciorul în cur tipului de destule ori, în final i se urcă mintea la cap și pleacă definitiv.

— Asta ai pățit tu?

— Da.

— De câte ori te-ai întors după ea?

— De mai multe ori decât mi-ar plăcea să recunosc.

— Și asta nu merge decât cu tipii?

— Da.

— De ce?

— Fiindcă o femeie nu se întoarce aproape niciodată, dacă o dai afară din viața ta.

— Ai spus „aproape”, observă ea.

— Da... aproape.

El mai luă o gură din paharul de vin neglijat din cauza discuției. O privi și își spuse că nu știe ce găsește la ea atât de atrăgător. Nu era frumoasă. Nu în sensul clasic, tradițional al cuvîntului. Îi privi nasul și îl găsi puțin încovoiat, mai ales spre vîrf. Avea buzele prea subțiri și bărbia prea concordantă cu restul figurii. Oftă. Astea nu schimbau nimic. Spuse:

— Orice a fost, orice ar fi... să știi că mă bucur că ești aici, cu mine. Că suntem împreună. Sunt fericit, zîmbi el calm.

— Cît de fericit ești? întrebă ea, și în acea clipă păcatul ei preferat era mîndria.

„Atîta!” îi veni în minte răspunsul, și și-l închipui pe Paul rîzînd cu gura pînă la urechi, în timp ce își întindea brațele în lături, cît putea de tare.

Dar Paul cel ce stătea tolănit pe covor, lîngă canapea, spuse fără să își miște brațele:

— Sunt fericit... ca un cățel cu două puțe!

Ea rîse și se cuibări la el în brațe.

Pauză

Pam-pam-pam-pam...

Tara-ram-tam-tam-tam...

Am fost cîndva struguri mari și frumoși.

Pam-pam-pam-pam...

Tara-ram-tam-tam-tam...

Acum suntem doar niște stafide.

Pam-pam-pam-pam...

Tara-ram-tam-tam-tam...

Doar niște struguri umiliți.

Tup-tup-tup tup-tup-tup...

Bam-bam-bam para-ram-pam-pam...

Gata pauza

Lucrurile de genul ăsta îți fac rău. Te apasă... nu mereu, ci doar atunci cînd nu vrei să fii apăsată. Doar atunci cînd cea mai mică povară te zdrobește.

Doar atunci cînd trebuie să fii aptă de orice altceva.

Doar atunci cînd zilele sunt frumoase și soarele apune printre nori purpurii, și cînd ți-e cald, dar ai dori pe cineva lîngă tine.

Doar atunci cînd mîinile îți sunt fine și degetele de la picioare răcorite.

Doar atunci cînd verdele e viu și muzica se aude încet.

Doar atunci cînd ploaia bate în geam, în același timp cu razele soarelui.

Doar atunci cînd părul ți-e uns și stă ciudat.

Atunci cînd urci în pod și miroase a lemn vechi.

Cînd aprinzi un foc și ninge cu fum.

Cînd scapi o hîrtie și ea cade spre tavan.
 Cînd te uiți în oglindă și îți vezi ceafa.
 Cînd ochii au o sclipire de care nu îți aduci aminte.
 Cînd toți știi ce e cu tine, numai tu habar nu ai.
 Cînd știi că ce îți trebuie depinde de tine și tu nu faci nimica pentru asta.
 Cînd ți-e somn și vrei să dormi, dar deschizi ochii și alungi somnul.
 Cînd întorci spatele... ție.

Ea nici măcar nu își dădu seama că era trează și cu atît mai puțin știa *de cînd* era trează și se holba la tavan. O fi fost lătratul unui cîine sau tîrșitul periilor de sîrmă ale mașinii care curăța strada, care o trezise din somnul ei ușor. Luna mare privea, cu nesimțire, pe fereastră înăuntrul apartamentului.

Și-ar fi dorit să aibă niște draperii, să le poată trage peste ferestre.

I se părea că era frig, dar nu știa cu siguranță dacă chiar *era* frig.

Apoi mai observă ceva neobișnuit.

I se părea că stă pe spate.

Apoi realizează.

Chiar stătea pe spate. Nu mai dormise pe spate de cînd fusese o fetiță mică – mică de tot. În cel mai bun caz se trezea pe o parte, dar niciodată – *niciodată!* – pe spate.

I se părea că simțea umezeală.

„Oh, Cristoase, sper că nu m-am pișat iarăși pe mine!”, se alarmă ea, ușor rușinată și își puse o palmă între picioare.

Totul era în regulă. Uscat. Își aduse aminte că în urmă cu cîteva ani avusese un vis dublu, un vis-în-vis. În cadrul lui, avusese parte de o trezire fictivă. Visase că se trezise și se dusese la baie. Jos chiloțeei, fundul pe colac și dă-i drumul. Numai că

ea se afla încă în pat, visînd, și își dăduse drumul nu *în budă*, ci *pe ea*, în pat. Stătuse toată noaptea să înlătore urmele, ca să nu trebuiască să explice părinților adevărul penibil.

Se simțise ca atunci cînd faci așa ceva în patul altcuiva. Se simțise cam cum s-ar simți un tip care doarme în patul unei tipe și dimineața își dă seama că pe partea lui de cearșaf e o pată mare de spermă. Ceva în genul ăsta. Și dacă într-adevăr se întîmplă una ca asta, să știți că petele persistente lăsate de proteine – printre care și cele de spermă – se scot prin clătire cu apă rece amestecată cu sare și apoi prin spălare normală.

Revenind la problema ei, își aduse aminte că timp de două nopți după aceea dormise pe o pătură, lîngă pat, să dea timp saltelei să se usuce.

Dar acum nu era cazul pentru asemenea măsuri. Încă bulversată, își roti privirile în jur. Lîngă ea, Paul dormea în cea mai deplină liniște, pe burtă. Se apropie de el și îl atinse ușor, cu degetele pe umăr. În clipa următoare își retrase mîna. El era rece și complet umed. Pe moment nu știa ce să facă. Îl zgîlții puternic, speriată fiind și se sperie și mai tare cînd el se trezi. Paul își ridică doar capul de pe pernă, cu un ochi cîrpit de somn și cu celălalt clipind scurt și repede.

— Ce-i? mormăi el.

— Trezește-te! Ești ud tot! Ai avut un coșmar sau ce? întrebă ea.

El își lipi o palmă pe piept, apoi oftă și se ridică în capul oaselor, pe marginea patului.

— Ce ai pățit? întrebă ea, venind lîngă el.

— Nu știu. Nu e prima oară cînd mă trezesc așa. Și nu, nu am avut un coșmar. De fapt, asta mi se întîmplă cînd dorm mai bine decît de obicei. Mă trezesc learcă de transpirație și mi-e frig... nu știu de ce. Din cîte îmi dau seama, nu e nimic demn de luat în seamă.

Ea îl privea stupefiată.

— Nimic demn de luat în seamă... Ești medic?! Spune-mi că glumești. Trebuie să mergi neapărat la medic. Nu spun că e ceva grav... dar, în niciun caz nu are cum să fie ceva normal.

— Bine, murmură el, și se îndreptă spre baie.

Ea pipăi perna lui și locul în care dormise el. Erau ude.

Își auzi numele strigat, din baie. O dată, apoi încă o dată. Se încruntă.

Deschise ochii. Paul era deasupra ei, zgâlțâind-o și strigând-o pe nume, să o trezească. Când văzu că ea se dezmeticea din somn, îi spuse:

— Toată ești udă, și rece. Ai avut un coșmar?

Stătea pe o bancă, în stația de autobuz de la intersecția străzilor 34 cu Harrison Avenue. Aerul cald de dimineată și un vânt ușor prevesteau o zi frumoasă. Afișajul electronic anunța următorul autobuz peste 8 minute.

În stație mai erau câteva persoane. Vreo doi bătrâni, o doamnă înaltă și foarte slabă, cu gîtul înfășurat într-un batic Hermes albastru, doi tineri care se sărutau zgomotos din exact 3 în 3 secunde și un tip bărbos, cu un rucsac în spate.

De după colțul străzii apăru o femeie. Avea fața transpirată și ținea în mână o poșetă neagră, murdară de praf. Femeia se sprijinea cu un umăr de peretele clădirii. Blonda o privi curioasă și femeia îi întoarse privirea. Apoi își plecă capul în piept. Buzele i se întredeschiseră și o spumă albă, cleioasă se prelinse de pe ele. Femeia așteptă ca firul de salivă să atingă pământul, apoi îl scupă, cu un efort vizibil. Ceilalți oameni din stație se prefăceau că nu o observă. Prezența femeii la acel colț de stradă era la fel de evidentă ca și prefăcătorii lor.

Femeia părea să își fi revenit. Mai făcu un pas clătinat, apoi se opri iarăși. Își plecă capul, dar de data asta saliva se transformase într-un jet împrăștiat de vomă gălbuie.

Ea o privea stupefiată, nu atât de faptul că femeia vomita în mijlocul bulevardului, ci de faptul că ceilalți o ignorau complet.

Femeia reuși să se îndrepte de spate, apoi făcu câțiva pași și iarăși vomită. Mîna cu care se sprijinea de peretele clădirii începu să îi tremure.

Autobuzul opri în stație. Lumea urcă în el. Când privi pe geam, chiar înainte ca autobuzul să pornească din stație, femeia se lăsă în genunchi. Blonda își întoarse ochii umezi din direcția aceea.

Ajunse la lucru profund tulburată.

Lucra în librărie de o săptămână când, făcînd curat și sortînd niște cărți dintr-o secțiune mai obscură a librăriei, intitulată *Miscellaneous*, deși ea găsise acolo o serie de cărți care puteau fi mutate în alte secțiuni, fără probleme, găsi patru cărți foarte... neașteptate. Lăsă totul deoparte și se prezentă la biroul bătrînului cu ele sub braț.

Le depuse pe toate pe birou și spuse:

— Nu îmi vine să cred că aveți cărțile astea aici!

— Păi e, totuși, o librărie. Se mai întîmplă să găsești și cărți prin ea, rîse moșul aparent neinteresat de ele.

— Asta – ridică ea una dintre ele – e o ediție hardcover din Epoca de Aur a *Metropolisu*¹-lui. Din asta s-au tipărit doar o mie de exemplare, din care, probabil, mai mult de nouă sute nu mai există azi. Și asta? – ridică *Destination: Void* – e... genială și implicit pe măsură de nebagată în seamă. Dădu la o parte al treilea volum, *Echo Round His Bones* și ajunse la tomul incredibil de gros de dedesubt. Ah, și asta? întrebă ea apocaliptic, ridicînd cartea. Se uită la bătrîn, care își dăduse ochelarii jos de pe nas și își proptise capul în palme, iar acum o privea tăcut. Știți ce e asta?

1. Manga (bandă desenată japoneză) creată de Osamu Tezuka în anul 1949.

— Nu, răspuse bătrînul simplu.

Ea îl privi, zîmbind subtil.

— Eu cred că știți.

— I-auzi! rîse el. Spune-mi tu ce este aia? făcu el, arătînd cu bărbia spre cartea pe care ea o ținea în mîna ca pe o coroană a vreunui imperiu.

— Asta e – începu ea, făcînd abstracție de faptul că *știa* că bătrînul știe ce carte ține ea în mîna – o capodoperă. Îl ador pe Paul Sienkiewicz. Și cînd spun că e o capodoperă, nu mă refer la titulatura aia idioată și gratuită pe care o acordă revistele de bîrfe și revistele pentru bărbați la orice mizerie numai fiindcă e nouă, ci o capodoperă în adevăratul sens al cuvîntului. *Domnul Dalloway...* scrisă de fratele mai puțin – ce spun? – *total* necunoscut al lui Henryk Sienkiewicz, pe vremea cînd locuia în Londra. Cartea asta ar trebui citită prin biserici, în locul Bibliei. Ar merita să fie placată cu aur...

Moșul o privi într-un fel care parcă spunea: „Acum tu ești cea care recită din reviste de bîrfe și reviste pentru bărbați!”

— ...iar Paul e *incă* un necunoscut, oftă ea.

Bătrînul zîmbi. Părea că se blocase cu zîmbetul acela pe față.

— Și totuși, cineva l-a cunoscut și l-a apreciat destul de mult pe Paul încît să i-o tipărească în format hardcover, legat în piele autentică, spuse el și întinse palma pentru a primi cartea. Ea i-o dădu.

— Da, păi mai există și miracole. Oricum, nu în secolul XXI. Și nici în secolul XX. Versiunea asta e din 1883, spuse ea.

Îl privi pe bătrîn.

— Știți cît valorează cartea asta?

— Dar tu știi?

— Vreo 50.000 de dolari, cred. Adică de 3000 de ori prețul pe care îl are scris pe etichetă. Cu banii luați pe cartea asta ați putea cumpăra alte 2000 de cărți.

— Valorează un pic mai mult de atît, spuse el sec.

— Eu aș plăti oricît pentru ea, numai să am banii. Ați putea să mai umpleți o cameră cu cărți din banii ăia.

— Tu așa ai face?

— Păi... da.

— Interesant, spuse el gînditor.

— Ce anume?

— Faptul că ai transformat banii luați pe carte în alte cărți. Majoritatea femeilor ar fi spus ceva de genul „închipuți-vă cîte perechi de pantofi de la Gucci sau cîte sticlucute cu parfum de la cutare mi-aș putea cumpăra cu banii ăștia”. Dar tu ai spus „cîte cărți” și asta mi se pare foarte interesant. Eu admir oamenii care dau bani mulți pe cărți – spre a le citi, desigur, nu spre a le expune în vitrină –, spre deosebire de cei care dau cărțile pe bani mulți.

— Păi, dumneavoastră dați cărți pe bani. Nu mulți, dar tot bani sunt.

— Dragă, nu te lua la harță cu semantica mea. Dacă eu nu aș da cărțile pe bani, alții nu le-ar putea cumpăra, corect?

— Corect. Dar le-ați putea da pe gratis, observă ea.

Moșul se încruntă:

— Da' ce sunt eu, Iisus Cristos? Oricum, avînd în vedere la ce prețuri le dau, s-ar putea spune că *e ca și cum* le-aș da pe gratis! rîse el.

Se lăsă pe spate și o privi cu mîndrie. Ea roși puțin, ca atunci cînd ți se face un compliment de la o înaltă autoritate în domeniu.

— O pot cumpăra eu? *Domnul Dalloway*, adică?

Bătrînul deveni serios:

— Nu. Angajații librăriei nu au voie să cumpere marfa. Ar fi împotriva ideii de comerț cu cărți faptul că cel care le vinde le și cumpără.

— Ah, am înțeles, făcu ea cu glas stins.

— Dar... ți-o fac cadou. Cu o condiție: să nu o dai niciodată din mână... sau mai bine spus, să nu o dai pe bani. Valoarea ei intrinsecă o întrece pe cea economică de o infinitate de ori. Ne-am înțeles?

— Da, zîmbi ea, strîngînd cartea la piept. Vă mulțumesc.

El o aprobă din cap și își puse pipa în gură. Trebuia să sărătorească.

— Nu vă supărați... începu ea.

— Singurul lucru care mă supără e că nu încetezi să mi te adresezi cu „dumneavoastră” în loc de „Oliver”, cum ți-am spus să o faci! o întrerupse el. Avînd asta în vedere, te rog să continui.

— Nu te supăra, reîncepu ea, dar am mai văzut pe rafturi cîteva cărți care...

— Ascultă, fetiço, o întrerupse bătrînul intuind încotro merge discuția, dacă eu m-aș apuca să vînd *anumite* cărți din librăria asta, aș ajunge milionar peste noapte, înțelegi? Desigur că înțelegi.

— Ce nu înțeleg este... de ce nu o faci?

— Pentru că eu nu susțin capitalismul. Eu susțin exaltarea spiritului, în orice formă se manifestă ea. Aș da o carte veche de 300 de ani – și am cîteva pe aici, pe undeva – unui student cu pantaloni cîrpiți în cur, pentru 20 de dolari, fără să îmi pară rău. Dacă aș vinde cărțile astea rare și foarte valoroase pe bani grei, ce aș mai face apoi? Gîndește-te la publicitate! Parcă văd titlurile din ziar, scrise cu roșu, mare, pe prima pagină: „BOȘOROG STAFIDIT STĂ PE UN MALDĂR DE CĂRȚI CARE VALOREAZĂ MAI MULT DECÎT PIB-UL SOMALIEI” sau „OLIVER’S BOOKS – PARADISUL RARITĂȚILOR” sau, preferatul meu „BUNICUL MEU, MILIARDARUL”. Și atunci? Ar trebui să mă retrag din afaceri, să mă pensioneiez, iar nepoții mei probabil m-ar ucide pentru bani, ca să îi poată cheltui la mall pe ceasuri de aur și pantofi cu tocuri cui sau mai știu eu ce ultim model de Bentley, sau ce dracu’ conduc tinerii

în ziua de azi. Nu. Prefer să trăiesc modest și să îmi fac treaba bine. Cînd dai de bani, pierzi din vedere niște lucruri esențiale. Nu. Noi suntem eroii din spatele cărților, din spatele sufletelor pline. Fiindcă *stîrvurile ce lăsăm în urmă nu au cunoștință de îmbrățișarea odihnitoare a pămîntului, ci doar de răceala nescată a vîntului!*¹ îi făcu el cu ochiul.

— Citat direct..., aprobă ea, cu sprîncenele ridicate. Sunt impresionată!

— Mda. Nu atît de impresionată pe cît sunt eu pentru faptul că l-ai recunoscut!

Se simțea exaltată de ideea de a se afla în aceeași încăpere cu cineva atît de bine înfipt în tărîmul viselor. Era clar că bătrînul era nebun. Dar se știa face plăcut.

— Și acum, draga mea – începu el –, trebuie să te întreb și eu ceva. Evident ai o cultură mult mai vastă decît oricine de vîrsta ta. Am mai avut și alți tineri care au lucrat pentru mine, dar în lunile sau anii cît au stat aici, niciunul nu a observat adevăratele comori de pe rafturile astea vechi și prăpădite. Tu nu ești aici decît de o săptămînă și deja le-ai depistat, probabil, pe majoritatea. Așa că vreau să te întreb: de unde știi de cărțile astea? Și mai ales, de unde ai făcut rost de ele, ca să le citești? Așa ceva nu găsești într-o librărie sau într-o bibliotecă obișnuită, indiferent cît de bine dotată ar fi. Ce dracu’, nici Biblioteca Congresului nu are ce am eu aici. Și bag mîna în foc că abomi-nația aceea tehnologică, copilul acela retardat al informației care e internetul, nu a auzit de ele. Deci?

— Păi, aș putea să *vă*, pardon, să *îți* spun – începu ea, abia abținîndu-se să rîdă –, dar apoi ar trebui să teucid.

El o privi prelung, cu ochii îngustați.

— Și tu tot de acolo îți faci rost de ele? se miră el, apoi pufniră amîndoi în rîs.

1. Din *Domnul Dalloway*, de Paul Sinkiewicz, capitolul CCXI, ediția din anul 1901.

— Da. De ce nu *transformați*, pardon, *transformi* librăria? Să știe lumea ce... se poate găsi aici?

— Nu ai fost atentă la ce ți-am spus. Eu sunt un terorist cultural. Mă ascund în fața ochilor, la vedere. Cine are ochi, să vadă. Iar librăria Oliver's nu e o librărie care vrea profit. Oricum, nu profit financiar. Noi oferim ce altele nici nu vi-sează. Da, e adevărat, îmi plac clasicii, îi urăsc pe moderni, dar dacă ne-am umple rafturile cu Tolstoi, cu Stephenie Meyer, cu Stendhal, cu Confucius și cu Shakespeare, atunci cu ce am fi diferiți de celelalte librării pline de snobi? Ca să ajungi la noi, trebuie să cauți mult și bine, dar dacă perseverezi, vei fi răsplătit cu vîrf și îndesat. Ești de acord?

— Da. Dar mă intrigă punctul tău de vedere. Adică, promovezi exact ce nu ai la suflet, iar ceea ce iubești, ascunzi.

— Da, păi, uneori ce cauți e... la dracu', de atîta timp fac asta că am și uitat de ce o fac așa cum o fac, rîse el.

Ea nu mai spuse nimic. Oricum, cert era că moșul devenise noul ei erou. Era un tip obișnuit, care tocmai îi dăruise o carte de 50.000 de dolari cum ai dăru un buchet de frezii. Îl privi cum se întoarse la treburile lui, puțin încovoiat de spate, cu ochelarii pe nas și cu pipa fumegîndă în gură, total detașat, pîrînd complet ingnorant și trivial, ca și cum genul acesta de chestii i se întîmplau zilnic și gîndurile îi zburară – nu fără un sentiment de apăsare sufocantă – la femeia pe care o văzuse de dimineață în stația de autobuz.

Ieși din librărie cu cartea sub braț și făcu douăzeci de pași gravi, cînd își auzi numele strigat. Nu recunosc vocea, dar recunosc figura palidă, încadrată de părul ondulat și întunecat. Era Chuck.

— Hei, ce faci? o întrebă el, zbătîndu-se să zîmbească. La cumpărături?

Înainte ca ea să poată spune „la lucru”, observă privirea lui coborînd spre cartea pe care uitase că o are la ea.

— Ah, da... Tu? Ce-i cu tine pe aici?

— Mă duc acasă.

— Pe jos? se miră ea.

— Greu de crezut, nu? Toți se dau în mașini, numai bătrînul Chuck o ia la picior, zîmbi el calm. Dar o să îți spun un secret.

Ea își apropie urechea de gura lui, rîzînd. Chuck făcu palma cornet și șopti:

— Nu merg acasă.

Ea făcu ochii mari, de parcă tocmai aflase cine îl asasinase pe Kennedy. Chuck continuă:

— Merg să mînc o felie din Cea Mai Bună Prăjitură Făcută Vreodată.

— Nu am mîncat niciodată o felie din Cea Mai Bună Prăjitură Făcută Vreodată, recunosc ea senin.

— Atunci, domnișoară, astăzi e ziua ta norocoasă. Mă poți însoți.

— Adevărat? făcu ea ochii mari. Perfect! rîse ea, și rîse și el, și îi întinse brațul. Ea îl acceptă și o luară încet în josul străzii.

Văzu o reclamă afișată pe o latură a unei clădiri. Textul întreba: *Din ce ești făcută?*

Ajunseră la un local, un fel de hibrid de pub și cofetărie și club, care avea un nume și mai nelalocul lui – The Bucket O'Blood.

Ea ridică o sprînceană și se opri.

Chuck observă expresia, dar o asigură că Cea Mai Bună Prăjitură Făcută Vreodată merită.

— Okey, merg pe mîna ta.

Și intrară.

Se așezară la una dintre mese. Surprinzător, nici un colț al pub-ului nu semăna cu celălalt. Totul era un amalgam de diferite stiluri, interpretări, ere... arăta ca un copil al lui Tim Burton făcut cu Lady Gaga și crescut de Salvador Dalí. Dar îi plăcea.

O chelneriță cu ochelari de soare pe ochi și cu o caschetă de polițist, patinând pe role din anii '70 se opri la masa lor. Le lăsă meniurile și se depărtă, unduindu-și șoldurile.

Meniurile erau niște cărți – literalmente volume, iar printre băuturi și feluri de mâncare se găseau replici faimoase din filme faimoase sau versuri din poezii sau cântece la fel de faimoase.

Ea observă că la secțiunea „Dulciuri” exista o prăjitură care chiar se numea „Cea Mai Bună Prăjitură Făcută Vreodată”. Rîse cu poftă, apoi se lăsă pe spate și mai studie localul.

— E... interesant, nu? întrebă Chuck, care nici nu deschisese meniul. Își scoase o țigară din pachet și o puse între buzele cărnoase. Îi oferi și ei una.

— Foarte.

Chiar atunci începu să bîrție ceva dinspre un tonomat colorat. Chuck își întoarse instinctiv capul, crezînd că era ceva defect, dar ea își lărgi ochii. Recunoscuse melodia. Percuția subțire, incisivă și coardele care se auzeau pe fundal, precum și sunetul acela de... ce o fi fost. Iar apoi începură versurile.

You... are my... angel...

— Dumnezeu! făcu ea.

— Ce?!

Come from way above...

— Nu am mai ascultat melodia asta de o mie de ani! Știi vreun magazin de muzică prin apropiere?

To bring me love...

— Da... este unul la trei străzi de aici. De ce?

Her eyes... she's on the dark side...

— După ce plecăm de aici, mă duci acolo. O să îmi iau discul cu melodia asta și o să o ascult pînă cînd o să îmi sîngereze urechile! rîse ea, și ochii îi străluceau. Cîndva era melodia mea preferată.

Închise ochii și dădea ușor din cap, susurînd versurile.

Neutralize... every man in sight...

Ea închise ochii și aștepta punctul culminant.

Love ya, love ya, love ya, love ya, love ya, love ya, love ya, love ya, love ya...

Bateriile fură izbite cu putere și capul ei se plecă, făcîndu-i părul să fișnească înainte. Mai urmări un timp melodia, imitînd pe bateristul trupei, în timp ce Chuck o privea în liniște, apoi ea își aduse aminte că e cu cineva la masă și atunci lăsă melodia și bateriile imaginare deoparte.

— Îmi pare rău, dar nu cunosc melodia, se scuză Chuck.

— Păcat. E foarte bună. Cîndva o știam cînta la baterii.

— Să mori tu?

— Da. Aveam prieteni care cîntau într-o trupă și, odată, cînd au făcut un cover după ea, m-au lăsat să o bat la tobe. M-am descurcat destul de bine, zic eu.

— Ești o tipă cu talente multiple, huh?

— Eh, am crescut printre artiști. Era normal să ajung și eu unul.

Chuck zîmbi. Chelnerița veni și le luă comanda. Două felii din „Cea Mai Bună Prăjitură Făcută Vreodată”.

Apoi mai fumară cîte o țigară.

Prăjitura fusese foarte bună. Poate nu cea mai bună pe care o mîncase ea vreodată, dar cu siguranță ar fi intrat în Top 5. Ca să nu îi rănească sentimentele lui Chuck, fu de acord cu el, că era, într-adevăr, Cea Mai Bună Prăjitură Făcută Vreodată.

— Alt răspuns nici nu m-ar fi mulțumit, spuse el.

Ea trase din țigară, suflă fumul înspre tavan, apoi îl întrebă:

— Îți place în orașul ăsta?

— Da. Adică... aici am crescut. Nu e chiar ideal, dar e casa mea.

— Hm... făcu ea meditativ, și mai trase un fum.

Observă că expresia ei se schimbase. Trecuse de la euforia inexplicabilă cauzată de acea melodie enervantă la seriozitate. O întrebă dacă se întîmplase ceva.

— Stăteam și mă gîndeam – începu ea, privind în gol, peste umărul lui – ce fel de oameni trăiesc în orașul ăsta.

Chuck o privi nedumerit, apoi răspunse, oarecum evaziv:

— Oameni de tot felul.

— Azi-dimineață am văzut o femeie în stația de autobuz, vomitînd. Se simțea foarte rău. Se vedea pe fața ei că suferea. Fizic. Și nimeni nu făcea nimic să o ajute. Toți se prefăceau că nu există. O ignorau. Nu, nu mă exprim bine. Nu o ignorau. Asta ar însemna că *știau* că ea era acolo și că se simțea rău. Pur și simplu, ea nu exista pentru ei. Era invizibilă. Orașul acesta e plin de oameni... dar nu are suflet. Nici măcar o fărîmă de suflet. E sterp...

Își ridică privirea din farfuria plină de firimiturile Celei Mai Bune Prăjituri Făcute Vreodată și îl privi pe Chuck. Acesta spuse:

— Și tu ce ai făcut?

Ea își roti privirile, de parcă ar fi căutat răspunsul corect.

— Nimic. Dar nu despre asta e vorba...

— Cum să nu? zîmbi Chuck. Puteai să faci ceva.

— Ce?

— Ceva, orice, nu contează! ridică el din umeri. Dar nu ai făcut nimic. Ești la fel de nepăsătoare ca și ceilalți.

Privirea ei deveni întunecată, cînd realizează că părerea de rău și mila pe care o simțea pentru femeia respectivă nu schimba cu nimic situația. Îi ușura ei sentimentul de vinovăție, dar, practic, nimic nu se schimba. Chuck avea dreptate.

Observîndu-i disperarea privire, Chuck îi spuse pe un ton calm, călduros:

— Nu-i nimic. Oricum, îți pasă mai mult decît celor mai mulți. Majoritatea nici nu și-ar fi pus problema că femeia ar trebui ajutată. După cum ai spus, ceilalți nici nu au observat-o. Tu, măcar mai ai o umbră de conștiință, te mai frămîinți. Ceilalți nici nu se mai sinchiesc. Nici nu le mai pasă.

— Dar de ce? întrebă ea, și de data asta chiar voia să afle răspunsul.

— Nu îmi pasă, răspunse Chuck ridicînd din umeri.

— Nu te cred, ripostă ea, cu un aer războinic.

— Nu e nimic de crezut. Dar, dacă tot ai adus vorba, de ce nu mă crezi?

— Fiindcă... nu pari a fi omul care să ridice din umeri atît de ușor, atît de repede. Nu ești ca ceilalți. Nu ești un prădător. Ești... altceva.

— Prădător? rîse el. Te pricepi la cuvinte! Nici eu nu aș fi putut să o spun mai bine. Observ că nu ești prea vorbăreață, dar cînd îți dai drumul, o faci să conteze! Da, ai dreptate. Sunt prădători. Ei, adică. Dar de ce crezi că eu nu sunt ca ei? zîmbi el.

— Nu știu, dar simt că ești ceva mai mult decît unul dintre ei. E vorba de felul în care te porți, vocea ta, figura ta... astea nu sunt trăsături de om rău, de om nepăsător. Ai ochii calzi, calmi.

Chuck începu să rîdă și ei îi păru rău că îi dezvăluise părerea ei despre el.

— Ești naivă. Crezi că dacă vorbesc încet în loc să țip și zîmbesc în loc să rînjesc, și am o expresie blajină în loc să fiu fioros... crezi că lucrurile astea desemnează caracterul unui om?

— Da.

Chuck o sfredeli cu privirea. Acum era serios și ea se gîndi că expresia nu i se potrivea.

— Ești neinstruită. Privirea i se încălzi și adăugă: Și singură. Am dreptate?

— Da, șopti ea. Uite, tocmai de aceea spun că nu ești ca ei. Ei nu ar fi observat asta nici într-un milion de ani.

— Nici Paul? o iscodi el.

Ea nu spuse nimic.

— Hm, poate ai dreptate, în parte, recunosc eu. Cu toate astea, sunt unul dintre ei. Și nu pot fi unul dintre ei, fără să fiu ca ei, înțelegi?

— Și tu te prefaci, ca și mine, începu ea. Te pricepi la asta. Chuck izbucni în râs.

— Am dreptate?

El o privi și îi zîmbi complice.

— Două oi, deghizate în lupi, huh? întrebă el.

— Două oi, deghizate în lupi, răspunse ea.

Privi spre orizont. Soarele se pregătea de culcare. Lumina lui răzbătea pînă la ea de pe cerul stropit cu nori.

Strivi mucul de țigară pe pervaz și se ridică în picioare. Purta doar o pereche de chiloți și un tricou verde, cu guler.

— Bun, ce facem acum? murmură pentru sine.

Dar știa ce avea de făcut. O simțise în dimineața aceea cînd se ridicase din pat. Ideea stătuse cocoțată la ea în cîrcă toată ziua. Nu o lăsase în pace deloc. Degetele îi fremătau, mintea i se zbătea în cutia craniană. De cîteva ori chiar luase un pix să noteze cîteva idei.

Se plimbă prin apartament. Studie colecția de cărți a lui Paul. Biblioteca era impresionantă, dar citise deja majoritatea titlurilor, iar cele necitite i se păreau plictisitoare. De aceea nu le citise.

„D’oh!”, gîndi ea.

Nu putea scăpa de dorința aceea, era ca setea de sînge a carnivorului. Nu dispărea pînă nu era satisfăcută. Era ca o bubă în cerul gurii, care ar fi trecut doar dacă nu ar mai fi zgîndărit-o cu limba.

În final, cedă – era inevitabil, desigur – și luă hotărîrea să îi dea Cezarului ce-i al Cezarului.

Venise iarăși *vremea aceea*. Vremea să scrie. Sadicul – nu (neapărat) diabolicul – ei talent nu îi dădea pace, nu se lăsa îngropat. Voia să o chinuie la nesfîrșit cu începuturi promițătoare și finaluri obscure. Și orice scriitor, indiferent de nivelul talentului său, știa că tot ce contează atunci cînd scrii este finalul. Începutul e merit doar să atragă atenția sau să traseze cadrul. Dar finalul trebuie să fie desăvîrșit. Și aici rezida problema ei. *În final*. La propriu și la figurat.

Singura dată cînd reușise să încheie o poveste și să iasă ceva ca lumea fusese și singurul ei moment de glorie. *Ultimul dragon adevărat*.

O profesoară o ajutase să publice nuvela. Cîștigase cu ea premiul Hans Geffen. Fusese aplaudată și laudată. I se deschisese o ușă înainte. Și cam atît.

Cînd se gîndea cît de aproape fusese să lase baltă totul, să nu scrie nuvela.

Totul începuse cu un singur rînd, care se transformase ulterior în subtitlul nuvelei. O frază care ei i se păruse, la 16 ani, ca fiind enunțarea unei probleme cruciale în orice domeniu.

Merită să fii original?

Și, drept răspuns, scrisese nuvela.

Trupul îngreunat de alcool se ridică încet de pe perna umedă, plină de transpirație.

Două picioare groase se lasară peste marginea patului și trupul se aplecă înainte. Palmele cuprinseră unul dintre capete, frămîntîndu-l încet, dureros. Celelalte șase atîrnau grele, peste spate sau peste piept, horcăind grotesc, mirosind a alcool ieftin și a carne arsă.

Trupul se ridică încet și începu să se apropie de baie. Coadă, altădată vioaie, atîrna acum pe podea, adunînd foi și mizerie de prin apartament.

Patru aprinse lumina la baie și se postă în fața oglinzii cio-bite. Îi venea să rîdă, deși abia se putea ține pe picioare. Celelalte

șase capete atârnav peste umeri ca niște prosoape puse la uscat – trei de o parte, trei de cealaltă.

Patru dădu drumul la apă și își înșipse ghearele tocite în jetul de apă caldușă.

Își privi degetele.

„Ar trebui să ne facem o manichiură. Tembelii dracului!”, se enervă el.

Își aruncă pe fața buhăită un pic de apă. Brusca, se auzi un protest:

— Mă, mortule, alții încearcă să doarmă aici! Ai grijă cum arunci cu apa aia, să nu mă ridic la tine!

Era Trei, capul de lingă el. Îl udase pe ceafă. Trei avea prostul obicei să doarmă cu capul pe burtă și saliva îi curgea în timpul somnului pe pantalonii de pijama. Măcar că acum nu purtau pijamale.

Veniseră de la chef beți morți toți șapte, inclusiv Unu, care în general nu prea bea. El era cel mai mare dintre frați. Era mai mare cu 12 secunde decât Șapte. Era încă întuneric afară.

Patru aruncă un ochi la ceasul de pe coridor. Era ora 8 dimineața. Dormiseră trei ore. Era iarnă și în apartamentul lor era...

„Frig ca dracu’!”

Nu plătiseră încălzirea de două luni, așa că făceau și ei ce puteau să uite de frig, și se rugau ca iarna să fie scurtă și blândă. Dar cum de obicei se întâmplă invers... acum tremurau și se încălzeau cu tărie. Dezavantajul era că se consuma multă. Aveau un singur stomac, dar erau șapte minți care trebuiau amorțite și, cu trecerea timpului, deveniseră aproape imuni. Asta și faptul că Șapte bea cât trei la un loc.

De multe ori, ceilalți se hotărâseră să îl interneze într-o clinică de dezalcoolizare, dar el se opusese vehement, promițându-le că se va lăsa.

Patru își ridică privirea iarăși în oglindă. Când era mahmur, îl lovea nostalgia. Își amintea de vremurile când erau mici și toți ceilalți dragoni își băteau joc de ei, pe motiv că erau șapte care împărțeau același corp. Înainte, îi chemase la fel pe toți – Bulz. Medicii spusese că pluralitatea de capete era o anomalie, dar că dragonul avea o singură personalitate.

Nu se mai născuseră dragoni cu mai mult de un cap de... decenii. Așa că mama lor îi botezase la fel, crezând că are un copil cu mai multe capete și nu mai mulți copii cu același trup.

Apoi, pe la vârsta de 3 ani, oamenii își dădură seama că erau personalități distincte, așa că mama lor procedase la o schimbare de nume.

Era o femeie simplă, fără fast și fără imaginație, așa că nimeni nu fu mirat când ea anunță că pe copiii ei îi chema Unu, Doi, Trei, Patru, Cinci, Șase și, evident, Șapte.

Patru își zîmbi sieși în oglindă. Își amintea că el fusese mereu cel mai cumpătat. Deși împărțeau același trup, aceleași picioare, aceleași brațe, același stomac, același penis, fiecare avea un mod diferit de a aborda problemele.

Mai ciudat era că, deși se născuseră într-un interval de 13 secunde, aparțineau unor încadrări diferite, conform studiului psihologic.

Patru era balanță. Era mereu cel chibzuit și dacă se hotăra între ei să se facă ceva rău, el își abandona trupul scopului fraților, dar mintea îi rămânea de neclintit.

Doi avea mereu probleme cu fetele. Era timid, foarrrrrrte timid, și era – culmea – singurul virgin dintre frați. Aveau un singur penis, dar acel penis nu fusese încă utilizat de către Doi.

Trei era foarte sensibil la mediul înconjurător. Adormea numai dacă era întuneric și liniște în cameră. Altfel, își zvîrcolea gîtul lung prin pat toată noaptea.

Cinci era cel bătăuș. Dacă cineva s-ar fi luat de ei, când erau mici, primul care sărea la bătaie era Cinci. Avea figura arsă de

soare, bătătorită și aspră. Nu era fricos, dar uneori dădea în prostie. El se arunca înainte, pe când ceilalți, și mai ales Doi, își ascundeau capetele în spatele celorlalți.

Șase era cel inteligent, cu aspirații înalte. Numai ce terminase școala și se înscrișese la facultate. Era greu. Era greu să vie la cursuri cu încă șase capete gălăgioase, care făceau obiectul glumelor colegilor cu un singur cap.

De fapt, dacă stătea să se gîndească, Patru constată că el și frații săi constituiau obiectul multor glume nesărate. Și asta numai fiindcă erau ultimul dragon cu mai multe capete. Ceilalți, toți aveau un singur cap.

Patru își roti capul în jur. Își privi frații adormiți și îi veni să rîdă. Aveau niște expresii tîmpe pe figuri. Unul dormea încruntat, cu botul umflat. Altul horcăia la el pe spate, gîdilîndu-l cu părul de pe ceafă. Altul dormea cu botul deschis, salivînd pe burta plină de bere. Altul scrișnea din dinți și murmură cuvinte nervoase...

Momente ca astea îl făceau să se simtă mîndru că îi are ca frați și nu ar fi renunțat la ei pentru nimic în lume. Acum.

Altădată, i-ar fi dat pe toți pentru un mormînt, cu condiția să fie numai al lui. Oricum, trebuia să recunoască, multe lucruri hazlii se întîmplaseră în cei 20 de ani de cînd erau împreună. Dar compensau oare toate aceste întîmplări lipsa totală și absolută a intimității?

Bla-bla-bla...

I se păruse genială. Și juriul avusese aceeași părere. Devenea astfel cea mai tînără laureată a vreunui premiu atît de prestigios în domeniul literar.

Și faptul că ulterior talentul i se pierduse – sau, cel puțin asta era părerea ei – nu îi dădea pace. Vaga ambiție de care dădea dovadă în general, se dovedise a fi mai puternică în acest caz. Și continuase să scrie, chiar dacă nu mai trimisese nimic

la publicat. Voia să dea peste formula magică, peste combinația secretă, și atunci, atunci avea să se ridice de sub praf.

Așa că se așeză la birou lui Paul.

Acesta o sunase mai devreme să o anunțe că va întîrzia puțin. Cei de la Soft Irregulars, Inc. voiau să mai facă niște modificări pe un anume... ceva, nu conta. El îi enumerase niște detalii tehnice, dar nu o interesau.

Tot ce voia ea era ca el să se întoarcă acasă cît mai repede, ca să nu apuce ea să scrie nici măcar un rînd. Dacă ar fi pus pe hîrtie măcar un paragraf, din momentul acela bătălia era considerată pierdută. Nu s-ar mai fi putut opri decît atunci cînd era deja prea tîrziu, iar oprirea din scris devenise la fel de nocivă ca și începutul.

Se lăsă pe spătarul extrem de confortabil al scaunului îmbrăcat în piele, sperînd să îi vină somnul. Nu se întîmplă nimic. Se gîndi la problema ei.

„Dacă aș încerca să încep cu sfîrșitul? Știu că nu mă pot măsura cu Palahniuk sau cu Nolan, dar ar fi măcar o îmbinare utilă. Să încep în forță și să introduc în „final” tot ce am mai bun de scris despre subiectul respectiv... hm, nu sună prea interesant... aș putea să... să... să amîn finalul, nu? Să scriu încontinuu, să nu trebuiască să mă opresc nicicînd. Sau, să curbez narațiunea și totul să fie ciclic. Dar nu în stilul Tarantino, ci literalmente ciclic. Mda. Păi, din punct de vedere structural, ar fi o provocare. Din punct de vedere narativ, ar fi o prostie...”

În fața ei, pe monitor – deși nu își aducea aminte cînd deschisese computerul –, un document Word aștepta, alb, să fie împrôșcat cu cuvinte. În colțul din stînga-sus, bara de scris pîlpîia, la început rar, apoi din ce în ce mai repede...

„Așa ceva nu e posibil!” își spuse ea. „Dar totuși!”

...ca și cum și-ar fi pierdut răbdarea, pe măsură ce trecea timpul.

Ea își apropie degetele de tastatură. Apăsă încet, fără să privească monitorul și apoi din ce în ce mai repede. Click-urile aveau o nuanță sonică foarte liniștitoare. Era ca și cum cineva o mângâia pe spate cu unghiile. Începu să tasteze tot mai repede, ideile îi veneau din ce în ce mai repede, textul care se acumula în ea era plin de substanță, fiecare propoziție se cerea a fi dezvoltată, iar ea abia putea ține pasul cu evoluția textului. Își dădu seama că respira greu și repeta cu voce tare ce scria, așa că se opri, brusc.

Se lăsă pe spate și își ridică ochii spre monitor. Văzu următoarele:

Sticlă: o biografie în viu grai a Clarei Munro

Nota autoarei

Această carte este scrisă în stilul unei istorii orale, formă care necesită interviewarea unei largi varietăți de martori și compilarea mărturiilor lor. De fiecare dată când surse multiple sunt chestionate în privința unei experiențe comune, este inevitabil ca uneori ele să se contrazică unele pe altele. Pentru alte biografii scrise în acest stil, a se vedea... nu contează. Oricum nimeni nu vede nimic.

Eric (logodnicul Clarei): *Odată, în timp ce făceam... știți, dragoste, mi se pare, într-un acces de plăcere (ezită) a dat cu mâna în noptieră. Și-a rupt-o pe loc. Vă dați seama? Nu puteam nici să facem dragoste fără ca ea să fie în pericol.*

Joan Myrtle (cea mai bună prietenă a Clarei): *Ne știam de când eram mici. Am fost lângă ea când și-a rupt pentru prima dată un picior. Avea 5 ani. În preajma mea și-a rupt numai picioarele. Brațele și le rupea în preajma iubiților.*

Leclercq (profesor de matematică): *Nu îi plăcea matematica. Deloc. Nu o putea pricepe. Integrale, funcții... erau limbi străine pentru ea. Odată, de nervi că nu reușea să înțeleagă un sistem, a izbit banca cu piciorul. Atît i-a fost. A trebuit să o duc la spital, să i-l pună în ghips. (rîde) A scăpat de matematică o lună.*

H.H. Leigh (medic): *Osteogenesis imperfecta, sau OI, sau Boala Oaselor Fragile, cum i se mai spune, e o afecțiune genetică a oaselor. Persoanele care au OI se nasc cu țesut conector defect sau fără capacitatea de a-l produce, de obicei din cauza unei deficiențe de colagen Tipul-I. Clara avea tipul I de OI, caz în care colagenul are o calitate normală, dar se produce în cantități insuficiente. Oasele ei se rupeau ușor, avea o ușoară curbură a șirei spinării și ochii ușor ieșiți în afară. Simptome tipice. Ne așteptam să și surzească, dar asta nu s-a întâmplat. Poate mai târziu, dacă ar mai fi apucat ziua.*

Helen Munro (mama Clarei): *Nu știu cum s-ar fi putut întâmpla. Medicii spuneau că toată problema e genetică. Probabil că nu și ereditară, în cazul ei. Mutație individuală, proprie, așa spuneau. Clara și-a rupt primul membru la 3 zile după ce am născut-o. Medicii spuneau că e de mirare că nu și-a rupt brațul ieșind din mine.*

Olga H. (prietenă din copilărie): *Clara era o fată tare neastâmpărată. Maică-sa trebuia să fie mereu cu ochii pe ea. Să nu își rupă vreun picior sau, mai rău, gîtul. Taică-său era mereu plecat. Aproape că nici nu era conștient de faptul că fică-sa avea o boală genetică de oase. Dar tratamentele Clarei erau scumpe și banii trebuiau făcuți de cineva. Iar maică-sa stătea mereu cu Clara.*

Trase aer în piept. Văzu că trecuseră cincisprezece minute de când scria încontinuu.

Respiră adînc și se aplecă iarăși peste taste.

Numele personajelor le inventa pe măsură ce scria, le scotea din joben așa cum un magician inventează realitatea pe loc.

Acum izbea tastele cu sete, de frică să nu cumva să îi scape vreo replică sau vreo turnură de situație mai vioaie. Își ridică iarăși ochii spre monitor.

Joan Myrtle: *Clara lucra cu mine la supermarketul din oraș. La stivuit marfa pe rafturi. (rîde) Ce slujbă de luat cînd suferi de Boala Oaselor Fragile! Și insista ca ea să fie cea care se urcă pe rafturi și pe scări. Mă omora. Și îl omora și pe dl. Hardiggan, șeful nostru. Înainte să o angajeze, a pus-o să semneze ceva hîrtii, că firma nu își asumă răspunderea în cazul unor viitoare (și inevitabile) fracturi.*

Helen Munro: *Nu suportam să o văd în scaunul acela cu roțile sau cu vreun braț legat în jurul gîtului (oftează.) Încearcă să îi spui copilului tău de 4 ani că toată viața ei va trebui să stea într-un scaun cu roțile, scărpinîndu-se pe sub ghips cu o lingură de lemn, în timp ce alți copii se joacă afară, în soare. Dar așa măcar eram împăcată că nu mai făcea prostii pînă nu i se vindecau fracturile. Și apoi, imediat ce fractura i se vindeca, nu treceau cîteva săptămîni, și își rupea altceva.*

H.H. Leigh: *Clara a avut parte de 51 de fracturi. Și-a rupt femurul stîng de 8 ori, gamba stîngă de două ori, piciorul drept de 15 ori, brațul stîng de 20 ori, clavicula stîngă o dată, arătătorul, mijlociul și inelarul de la mîna stîngă și trei coaste de pe partea dreaptă. Niciodată nu și-a rupt brațul drept (rîde). Era chiar interesant. Mi s-a spus odată, cînd au adus-o cu coastele rupte, că aterizase de pe un scaun pe partea dreaptă a corpului. Brațul nu avea nimic.*

Karl Simmons (prieten din copilărie): *Dumnezeule, am văzut-o pe fata aia învelită din cap pînă în picioare în ghips, din cauza oaselor rupte. Obişnuiam să facem pariuri între noi. Eu mereu pariam că următoarea fractură va fi de picior. Nu am cîștigat niciodată. Majoritatea fracturilor de picior le avusese înainte ca eu să pun pariurile.*

Ethel Dandridge (vecină): *Domnul să ne ajute de așa copii. Și să îi ajute și pe soții Munro. Erau oameni cumsecade... în marea*

parte a timpului. Nu meritau așa ceva. Un asemenea copil... și acum nu mă refer la oasele ei. Clara era pur și simplu diabolică. Și era și deșteaptă. Asta era mai rău.

Ornella May (profesoară): Aveam 30 de ani de activitate când am fost transferată în orașul ăsta. În prima zi de școală am dat cu ochii de Clara Munro. Ce mai privești, dați-mi voie să vă spun. Era mereu julită la coate, cu vreun braț în ghips. Deși niciodată nu am văzut-o scriind cu brațul drept, sunt sigură că era brațul cu care scria. În rarele momente în care am văzut-o scriind la ore (rîde), foarte rare momente, scria cu stînga. O singură dată am primit o lucrare de-a ei și mi se părea că ceva nu era în regulă cu scrisul. Nu l-am recunoscut. Aveam un prieten care lucra pentru poliție, era grafolog. I-am arătat lucrarea Clarei și mi-a spus că, în mod sigur, fusese scrisă cu mîna dreaptă. Am întrebat-o pe Clara ce era cu lucrarea. „Nimic”, mi-a răspuns. De atunci nu am mai primit astfel de lucrări. Cred că și-a dat seama că știam. Că era ambidextră, adică.

Jacob Smith (prieten): Uneori era tare deschisă. Pusă pe șotii. Rîdea de mine când alunecam pe jos pe culoarul cu detergenți. Alunecam din cauză că ea puneă săpun lichid pe dușumea. Din acela transparent. Cred că voia să îmi rup și eu vreun picior sau o mîna. Nu îi port pică. Dacă ți-ai petrecut atîta timp tot rupîndu-și picioarele și mîinile, ca și ea, la un moment dat te saturi, presupun, și ai vrea ca și alții să o mai pățească. Iar dacă asta nu se întîmplă... te ocupi tu de problemă (face cu ochiul, apoi rîde).

Daffy (prieten): Avea un joc tare idiot, pe vremea cînd eram în clasa a cincea. Mergeam în parc și ea se urca pe leagăne, de fapt, pe bara cea mai de sus a leagănelui. Și se atîrna cu capul în jos, de ea, agățată numai cu picioarele. Apoi începea să se balanseze. Scotea peri albi oricui o cunoștea. Dacă ar fi căzut de acolo, ar fi murit pe loc. Oasele ei nu erau în niciun caz capabile

să suporte o asemenea traumă (rîde). Odată ne-a prins maică-sa acolo și după ce a dat-o jos de pe bară, a vrut să o plesnească la fund. Palma i s-a oprit la cîțiva centimetri de dosul Clarei (rîde.) Și Clara era perfect conștientă de situație.

Totul mergea bine.

„Continuă!” își spuse ea, de parcă ar fi existat posibilitatea ca ea să termine de scris tot în acea zi. „Cunoscîndu-mă – își spuse în sine ea –, ăsta ar fi singurul mod în care aș putea termina cu bine chestia asta. Dacă aș scrie non-stop. Odată ce las totul deoparte, mi-e greu să continui și cu atît mai greu să ajung la o concluzie. Așa că scrie, nu te opri!”

Și scrise.

Și scrise.

Și scrise pînă cînd vîrfurile degetelor i se învinețiră și gura i se uscăse, și vezica o apăsa de parcă ar fi fost în stare să umple o găleată de pișat, dacă s-ar fi dus la toaletă.

Și apoi mai scrise puțin.

În final, se ridică de pe scaun și dădu fuga la baie. Ajunsă pe vasul de toaletă, nici nu își mai dădu jos chiloții, ci pur și simplu, băgă un deget pe sub ei și îi trase la o parte. Se cutremură, ușurată, apoi rămase acolo cîteva minute, cu capul în palme, să își tragă suflarea. Scrisese două ore încontinuu și cam tot de atîta timp își reprima și nevoia de a merge la baie.

Pe monitor, se adăugase următorul fragment:

Joan Myrtle: Să vă spun eu ce cred? Cred că statul prin spitale i-a făcut ceva Clarei. De fiecare dată cînd o vedeam după ce ieșea din spital, era mereu nervoasă. Avea o privire de fiară care știa că nu va trece mult și va trebui să se întoarcă înapoi în cușcă.

Alex Batt (dușman din copilărie): Clara, Clara... (oftează). Nu mă bucur că a dispărut. Poate că chiar a și murit. Cine știe?

Ăștia, în niciun caz. Dar mă bucur că a plecat de prin locurile astea. Era pe cât de adorabilă putea fi o fată cu un braț mereu în ghips. Stăteam departe de ea, fiindcă avea capacitatea să mă facă să vreau să o lovesc. Iar eu nu fac așa ceva. Odată m-a lovit cu piciorul și tot ea a fost cea care și-a dislocat glezna. Bine că nu și-a rupt-o. Atunci să fi văzut urgie pe capul meu.

Enyo Fleisch (psiholog): *Clara a fost activă mereu. Poate mai activă decât majoritatea copiilor sănătoși de vârsta ei. Ceea ce era extrem de neobișnuit la cei cu OI. De fapt, cu cât avansa în viață, cu atât devenea parcă mai inconstientă de starea ei. Dacă la vârsta de 10 ani sărea de pe leagăn la 3 metri înălțime, la 15 ani juca fotbal cu băieții. Și la 19 ani a participat prima dată la o tăiere de porc. Desigur, și-a rupt brațul, dar ideea este că, cu cât mai mult se rănea, cu atât voia parcă mai mult să se rănească. Nu pot să îmi închipui ce ar putea conduce pe cineva la un asemenea comportament distructiv.*

Eric: *Am cunoscut-o pe Clara pe o plajă. Tocmai se terminase anul universitar și toată lumea se îmbulzea la plajă (zîmbește). Clara era în costum de baie și cu brațul în ghips. Era înfășurat într-o pungă, ca să protejeze ghipsul de umezeală și capetele erau ermetizate cu (rîde) bandă izolatoare. Normal că atrăgea atenția oricui. Eu eram singurul de acolo care nu o cunoștea. A intrat în apă și după o oră, eram cu ea pe pătură, singuri. Nu știu ce să zic. În mod ciudat, nu prea îmi amintesc momentul acela. E o ceață. Știu însă că de atunci nu ne-am mai despărțit. Asta și cicatricea ei. Avea o cicatrice pe spate. O arsură minusculă, în formă de sărut. Arăta ca și cum două buze ar fi ars-o pe spate. Mi-a spus că se arsesse de curînd, într-un atelier al unui prieten care era artist. Buzele care o arseseră ajunseseră pe fața unei sculpturi. I-am sărutat cicatricea. Se potrivea perfect cu gura mea (zîmbește). Îmi plăcea.*

Helen Munro: *Taică-său venea seara obosit de la lucru, iar ea îi sărea în brațe și îl puneă să o „facă avion”. Harold pufnea în rîs de fiecare dată și indiferent cât ar fi fost de obosit, nu o refuza niciodată. Apoi se uita la ceas și o certa, de formă – „Domnișoară, uite cât e ceasul! De ce nu ești în pat?”. Atunci Clara începea să țopăie prin camera de zi, pînă cînd Harold o lua iarăși în brațe și urca la etaj cu ea. Clara nu puneă nici măcar un picior pe o treaptă. Țin minte că odată, baia de la etaj era scoasă din funcțiune, și Clara a stat în capătul scării și a așteptat ca unul din noi să o ducă jos. Era prea mică pentru balustradă pe vremea aceea. Noi eram afară și nu am auzit-o. În final și-a dat drumul pe ea.*

George Exley (coleg de facultate): *Obișnuia să ne care pe toți pînă la bazinul de înot. În fiecare zi. Uneori se arunca în apă îmbrăcată și dîrdîia tot drumul spre casă. Îi plăcea să înoate aproape la fel de mult cum îi plăcea să își rupă oasele. Cred că și-ar fi dorit foarte mult să își fi rupt ceva în timp ce era în apă. Asta nu s-a întîmplat niciodată.*

Ornella May: *Într-o zi am prins-o pe Clara punînd pariu cu niște colegi, în curtea școlii. Punea pariu că își rupea un picior sau o mîină. Ceilalți nu voiau să pună pariu contra așa ceva. Voiau să pună pariu contra faptului că NU își rupe o mîină sau un picior. Clara accepta. Mereu cîștiga.*

Jacob Smith: *Țin minte odată, cînd eram cam de vreo 16 ani, a venit la mine și m-a întrebat dacă vreau să mergem să ne dăm cu sania. Avea un picior în ghips. Și mai era și incidentul acela cu scările, tot în perioada aceea se întîmplase...*

Enyo Fleisch: *Ura scările. Prefera să se coboare cu fundul pe balustradă, lucru mult mai periculos decât scările. Nu suporta scările. Și le simțea de la distanță. Ca și cum le-ar fi putut mirosi.*

Venea la mine la cabinet și în loc să urce cele trei trepte care dădeau înăuntru, după ce asistenta mea deschidea ușa, Clara sărea direct înăuntru, pe covor. Nu cred că a atins vreodată o treaptă cu piciorul. Eu, cel puțin, nu am văzut-o făcând asta.

Helen Munro: O auzeam spunându-i lui Harold „aruncă-mă direct în pat!”. Mi se făcea pielea de găină, când mă gândeam că ar putea să își rupă gîtul ei firav dacă ar fi căzut cum nu trebuia. Desigur că taică-său avea destulă minte încît să nu o asculte. Dar de fiecare dată cînd o auzeam, mi se oprea inima în loc. Parcă nu era ea.

H.H. Leigh: O problemă cu cei care suferă de OI este că sunt foarte prevăzători și acest lucru duce uneori la extreme. Cu Clara asta nu era o problemă. De fapt, ea manifesta o tendință spre auto-distrugere, total necaracteristică celor cu OI sau chiar și oamenilor în general. Era mereu cea care se arunca prima la tot felul de activități care implicau lovituri și accidente.

Lenny Lanțuri (prieten): Îmi plăcea tipa. Era genială. Știa foarte multe despre tatuaje și despre motoare. Uitați-vă aici (își dezvește umărul). Ea mi-a făcut desenul ăsta pe braț. Ea mi-l făcea mie, în timp ce eu îi desenam pe ghipsul de la picior. Mereu îi desenam ceva pe ghipsurile pe care le avea. Ah, și asta (își ridică tricoul și arată spatele). Versurile de la Fever. Mie în mod normal nu îmi place Elvis, fiindcă era un poponar, dar pentru ea aș fi făcut orice. Am ajuns să îmi placă și Elvis. Și am lăsat-o să îmi tatueze versurile pe spate. (rîde) Ce îi mai plăcea să danseze!

H.H. Leigh: Am vrut să îi implantăm tije de oțel inoxidabil în canalele intramedulare ale oaselor lungi. Părinții ei au acceptat măsura abia după ce Clara își rupsese ambele picioare și brațul stîng într-o cădere de pe balustradă. Era ceva destul de extrem, dar se cerea a fi făcut. Clara a refuzat. A spus: „Pentru ce îmi trebuie mie așa ceva? Nu sunt bolnavă!”. Părinții au renunțat.

Eric: Cînd m-am dus pentru prima dată la ea acasă, să îi cunosc pe ai ei, maică-sa a început să plîngă. O țineam pe Clara de mîna dreaptă. Cea stîngă o avea încă în ghips. Părinții ei mi-au spus că expectanța de viață a celor cu OI era destul de redusă, iar Clara se apropia de termenul-limită. Dumnezeuule, avea doar 19 ani. Cînd am rămas singuri, Clara m-a întrebat dacă părinții îmi dăduseră de înțeles că ea e pe cale să „expire”. Am rîs și i-am spus că nu. Desigur că ea știa că o mințeam.

DI. Anderson (profesor de arte plastice): Nimeni nu a desenat vreodată scaune la ora mea. Asta pînă nu a apărut Clara Munro. Fata asta nu știa să deseneze decît scaune. Sau orice aducea a scaun. Fotolii, șezlonguri, jilțuri, bănci, hamace, orice. Ah, da, și biciclete. Era o mare fană a bicicletelor. Și avea nervi să le deseneze. Majoritatea colegilor ei se mărgineau la fircălit mașini sau păduri sau bungalow-uri de vacanță, dar Clara era foarte tacticoasă. Uneori dura și trei săptămîni pînă termina de desenat o bicicletă. Una dintre bicicletele ei se află și acum la Centrul Cultural al orașului. Fantastice desene. Dar puține. Fiindcă le desena cu stînga, iar stînga era ruptă aproape tot timpul. Dar dacă bine îmi amintesc, am primit de la ea desene chiar și atunci cînd nu putea lucra cu stînga (gînditor). Atunci desena scaune. Cînd avea mîna stîngă ruptă, desena scaune.

Joan Myrtle: Cînd mergeam la baluri sau la discoteci, trebuia să am grijă de ea mereu. Dansa de parcă era sfirșitul lumii. Obișnuia să bage pe rock'n'roll în timp ce dădea pe gît o sticlă de tequilla. Vă dați seama că după zece minute era pe altă lume. Se lovea de lume, călca pe cioburi, dar nu se oprea. Îmi făcea zile negre. Dar era sufletul petrecerii. Nu se putea fără ea. Odată m-am dus fără ea la un chef și toată lumea s-a speriat. „Unde e Clara?” mă întrebau. Era acasă. Întîrzia doar, și mi-a spus să merg înainte. Petrecerea nu s-a pornit decît după ce Clara a ajuns acolo.

Seth Drumgoole (prieten din copilărie): Mereu aveam probleme cu ea când venea la concertele noastre. Eu cântam într-o trupă, *The Gardens*. Rock progresiv, puțin alternativ, oricum, chestii nouveau. Ea era old-school (oftează). Mereu old-school. Venea la concerte și se puneă chiar în fața podiumului, și când întrebam lumea ce vrea să mai cântăm, țipa cât o țineau plămînii aia ai ei firavi, vreo prostie gen *Led* sau, mai rău, *Van Morrison*. Și ceilalți se luau după ea. Și trebuia să cântăm *Kashmir* sau... (pufnește). Era cel mai groaznic coșmar al nostru. Ne arunca în epoca de piatră a rockului, jur. Dar știa să facă niște tatuaje excepționale. Uitați aici...

DI. Anderson: Nu făcea niciodată nimic cu brațul drept. Eu cel puțin nu am văzut-o. Nu fusese rupt niciodată, dar nu îl folosea deloc. Ironic, nu? Singurul lucru neafectat era și cel mai inutil (rîde).

Lenny Lanțuri: Țin minte că avea un tatuaj pe o parte a abdomenului, pe care și l-a făcut la 15 ani. Cred că pe partea stîngă. Da, pe partea stîngă. Și-l făcuse singură. Nu știu cum, dar și-l făcuse singură. Era ceva de genul „Chiar dacă pășesc prin Valea Umbrelor Morții, motivul pentru care nu mă tem nu e fiindcă Domnul e cu mine, ci fiindcă sunt cea mai afurisită de acolo” (rîde).

Gabriela Okotek (prietenă din copilărie): Nu îi plăceau rochiile. Când am avut balul la sfîrșitul liceului, ar fi trebuit să vină în rochie. Mai ales că își rupsesse piciorul stîng chiar cu două săptămîni înainte (rîde). A venit în blugi, care fuseseră tăiați pe marginea stîngă. Nu putuse să își bage piciorul în ei, așa că tăiasse cracul stîng și despicasse cusătura. Apoi o prinsese la loc, pe sold, cu ace de siguranță (rîde). Toată noaptea a dansat. Nu îmi aduc aminte chiar cum a reușit asta, dar..

Joan Myrtle: Balul era o problemă. Nu pentru Clara, să ne înțelegem. Pentru ea nimic nu era o problemă. Era singura din oraș care părea să nu știe că avea OI. Dar restul... toți trebuia să avem grijă.

Ornella May: La balul de absolvire a liceului am văzut-o pe domnișoara *Munro*. Purta ceva pantaloni rupți, fiindcă nu îi încăpea piciorul ghipsuit în ei. De ce naiba nu venise în rochie? Nu o puteai distinge de băieți. Purta cămașă albă și papion. Ciudată fată. Singura din liceul ăla care purta mereu cămăși.

Jacob Smith: La bal ne-am îmbătat așa de tare, încît a trebuit să îl ducem pe *Robert* la spital, la spălături stomacale și perfuzii cu glucoză. Clara a fost cea care i-a pus capac. Au făcut concurs. Cîte o sticlă de vin fiecare, și trebuia băută dintr-o dată. Când Clara a luat sticla goală de la gură, *Rob* era deja pe spate, cu spume la gură. Și cînd mă gîndesc că ea lua antibiotice, pentru picior...

H.H. Leigh: Clara s-a prezentat la tratament la două zile după balul de absolvire. Îmi părea perfect trează. Cînd i-am luat sînge pentru analize, încă mai avea alcool în el. Nici nu am putut să îi fac injecția cu antibiotice.

Helen Munro: I-am spus *Clarei* să nu bea la bal. Cum îi stă unei domnișoare să bea? Foarte urît. Știu că se obișnuiește, mai nou, dar eu și cu taică-său suntem de modă veche. I-am spus că o desființez, dacă îmi vine acasă mirosind a băutură.

Paul Kindred (ofițer de poliție): Am făcut inspecția localului înainte de bal cu cîteva ore. Împreună cu pompierii. Știți, în momente din astea, unora dintre copii li se pare amuzant să dea drumul la apă în pivniță sau să înfunde toaletele cu hîrtie igienică. Apa se ridică, și în mijlocul serii ne trezim că dansăm în apă. E amuzant, dar nu atunci cînd cineva se electrocutează. Oricum, nu am găsit nimic. Totul era în ordine. A doua zi dimineată,

am fost chemați de urgență. Cineva tăiase furtunul de gaz de la bucătărie cu o seară înainte, dar după ce plecasem noi. Nimeni nu a pățit nimic, slavă Domnului, dar nu știam cine și de ce ar fi făcut așa ceva. Primul lucru care mi-a venit în minte atunci când am văzut furtunul tăiat a fost „nenorocita aia de Clara Munro”. Nu știu de ce. Nu aveam niciun motiv să mă gândesc la asta, dar... Adevărul este că de fiecare dată când se întâmpla ceva rău printre copii, toate faptele o arătau pe ea ca făptașă.

Daffy: *Am stat toată noaptea cu Clara. Ne-a făcut praf. Își murdărise și blugii, și tenișii. Și voia să conducă. Chiar dacă nu avea nici carnet și nici picioare bune pentru așa ceva. M-am certat cu ea, fiindcă nu voiam să o las la volan. Am mers în bucătăria localului și... nu mai îmi aduc aminte. M-am trezit a doua zi dimineață, pe bancheta din spate a mașinii mele. Acolo mă trezesc de obicei. Nici urmă de Clara. Mă durea capul îngrozitor și aveam o pată de... de spermă pe blugi. Am vrut să îmi aprind o țigară, dar bricheta de la mașină îmi dispăruse. Atunci am observat că cineva scrisese cu ruj roșu pe parbriz „Bună dimineață”. Am recunoscut rujul. Era al Clarei. Nu am mai văzut-o timp de o săptămână după aceea. Mergeam în fiecare zi la ea acasă. Nu băteam la ușă, că m-ar fi snopit tac-su în bătaie. Adică, ce să caut eu, un derbedeu, la fică-sa? Nu. Dar i-am aruncat cu pietricele în geam pînă cînd i l-am spart. Nu a ieșit nimeni pe fereastră. Nimeni nu știa pe unde e.*

Helen Munro: *După bal, Clara a plecat de acasă cîteva zile. Cu Joan. Au plecat cu cortul, cu ceva colege. A apărut după cîteva zile. Totul părea în regulă.*

Joan Myrtle: *Spre dimineață, Clara a dispărut. Nu am mai văzut-o cîteva zile după aceea. Apoi ne-am întîlnit pe plajă. Îmi spunea că credea că își pierduse virginitatea. Cum adică „credea”? Nu știa sigur.*

Bara de scris pîlpiia rar, obosită. Avea nevoie de o pauză.

Se întoarse de la baie, răsuffînd ușurată, și salvă totul într-un dosar pe care îl ascunse apoi. Privi pe fereastră. Era întuneric de-a binelea.

— Cred că o să merg să beau o cafea. O să am o seară ocupată.

Trase pe ea o pereche de blugi și un jerseu, tenișii, și o luă spre colțul străzii. La cafeneaua The Newtonian se servea o cafea care i-ar fi băgat în boală pe cei de la Starbucks. Dar dura să ajungă acolo. În orașul ei de acasă, să meargă la cumpărături îi lua doar un sfert de oră, dus-întors. În New York, doar o plimbare pînă la colțul străzii dura jumătate de oră. Cu cît orașul era mai mare, cu atît mai repede trecea timpul. Asta era concluzia la care ajunsese ea. Timpul părea cu adevărat să treacă mai repede. Nici nu se trezea bine și deja era vremea de culcare.

Gustă din cafeaua pe care o primise. Era dumnezeiască. Uită de trecerea timpului și se întoarse înapoi la apartament.

Acolo descoperi – fără mirare – că o părăsise chefel de a scrie.

Emma bătu la ușă. Troy apărui în cadru, îmbrăcat într-un costum bleumarin călcat atît de bine, încît te puteai tăia în dunga pantalonilor. Cravată gri și cămașă albă Ralph Lauren. Nodul de la cravată nu era bine strîns.

— Dă-mi voie, îi spuse Emma din prag, și își întinse mîinile. Troy ridică bărbia docil și ea îi potrive nodul.

— Perfect! spuse ea, și își trecu palmele peste umerii lui, netezind materialul.

— *The better you look, the more you see!* spuse el, și îi făcu cu ochiul. Ești o dulce. Intră. Îți dau un pahar cu ceva? se oferii el.

— Nu, mulțumesc. Nu am timp. Am trecut doar să îți las „dosarul” și plec.

— Intră un pic, te rog. Lasă-l pe masă.

Emma aruncă stick-ul pe masă și așteaptă. Troy își turna votcă într-un pahar.

— Sigur nu vrei nimic?

Emma nu răspunse, ci se apropie de un raft plin cu cutii de DVD-uri.

— Dumnezeu! Uneori am impresia că încă mai ai 13 ani.

— Ce?

— Filme porno? Întrebă ea dezamăgită, în timp ce parcurgea cu un deget titlurile de pe raft. Ai colecție de filme porno și o ții la vedere?

— Nu e nimic rău în asta. Chiar nu e.

— Nu, nu e, sunt de acord, dar... ai văzut și ai făcut chestii mai tari decât poți vedea pe orice casetă de genul acesta. Nu înțeleg de ce îți pierzi vremea cu ele. Luă una de pe raft. *The Cum Stain*¹? Întrebă ea, cu aceeași expresie dezamăgită pe față. Alese alta: *Dirty Latinass 6: Master of your Ass...* Dumnezeu!

— Hei, hei, astea sunt clasice! sări el, și îi luă carcasa din mână ca și cum ar fi fost vorba de un copil adorat. Fiecare cu păcatele lui, da? Oricum, le țin mai mult pentru valoarea lor sentimentală. Nu m-am mai uitat la ele de ani de zile.

Emma îl privi neîncrezătoare, apoi pufni în râs:

— Da, vezi să nu!

— Apropo de păcate, ce părere ai de blonda lui Paul? Întrebă Troy subversiv.

Emma își îngustă ochii:

— E un păcat dulce-amărui, rîse ea. Cum adică ce părere am?

Știa că întrebări de genul acesta apăreau doar în anumite momente.

— Am văzut-o... cu Chuck. În oraș, numai ei doi. Se simțeau foarte bine împreună.

Emma știa ce sugera Troy sau ce urma să spună, dar zise:

— Se pare că arăți foarte bine.¹

— Adică? se miră Troy.

— Vezi mai multe lucruri decât ceilalți², rîse ea.

— Ah, mantra mea... de fapt, nu e a mea. Am împrumutat-o dintr-o carte.

Emma zîmbi:

— Nu știam că ești în stare să citești.

— Și totuși... îi întoarse el zîmbetul.

— Plin de surprize. Înțeleg. Deci, ce e cu Chuckie și tipa lui Paul?

— I-am văzut în oraș. Păreau foarte apropiați.

— Se mai întâmplă, observă Emma, și îl privi sceptică.

— Nu, nu înțelegi. Se sărutau.

— Dragă, dă-mi voie să spun că nu ești deloc subtil, observă Emma, pe punctul de a izbucni în râs. Deci, tipa nu pierde deloc vremea, huh?

— Păi, să te fut!³ spuse Troy, vădit afectat de lipsa ei de încredere.

— Te rog, Chuck? Mai degrabă mă așteptam la așa ceva din partea ta, dar Chuck? Să fim serioși. Știi că nu o ai la suflet pe tipă, dar asta nu e o abordare corectă.

— De unde știi tu că nu o am la suflet?

— Fiindcă te cunosc. Știi ce gusturi ai. Și felul ei de a fi, în contradicție cu felul în care arată... știi că e un animal, și eu știu asta, dar nu e pentru tine. Și nu va fi niciodată.

Troy o asculta și își dădea seama că nu știa despre ce vorbea Emma. El voia doar să îi explice ce văzuse.

Ea începu să rîdă și răspunse:

— Mai degrabă aș crede că două găini au ucis un leu.

1. În original, *Apparently, you look very good.*

2. În original, *You see more than others do.*

3. În original, *Well, fuck you then!*

1. Porn-spoof după filmul *The Human Stain*.

— La fel ar răspunde și Jonnie, dacă i-aș spune despre tine și Paul, șopti Troy, privind-o direct în ochi. Emma deveni serioasă.

— Eu cu Paul suntem parteneri de fărădelegi, dar acolo se oprește totul. Și știi asta, spuse ea pe un ton plat, dar în egală măsură de imperativ, care nu admitea altă replică decât:

— Știu.

— Atunci ai face bine să îți măsoari cuvintele. Pînă nu ne supărăm.

— Am înțeles, șefa, zîmbi Troy, și își duse două degete la tîmplă.

— În plus, Paul și-a învățat lecția. Nu cred că o să repete greșeala.

— Te referi la...

— Da.

— Nici eu nu cred că o să repete greșeala. Ar fi destul de greu. Dar, prostia umană e destul de lipsită de limite. Niciodată nu poți ști.

— Eu sugerez să îți ții gura, indiferent ce ai văzut. În Roma antică...

— Cînd un bărbat putea încăleca orice voia! o întrerupse Troy, rînjind.

— Cristoase, ești de-a dreptul oripilant!

— Recunoaște! îi ceru el. Recunoaște că dacă am fi trăit pe vremea aceea, nu am fi purtat discuția asta!

— Da, așa e, spuse ea plictisită. Deci, cum spuneam, în Roma antică, mesagerul care aducea vești proaste era răstignit. Dacă e să aște Paul chestia asta, fie. Dar nu cred că merită să îți bagi nasul.

— Ai observat și tu că ține la ea. Mai mult decât de obicei, adică! spuse Troy.

— Da. E ceva rău în asta? Sau te temi să nu se strice echilibrul dintre voi?

— Deloc. Dacă el e fericit și eu sunt fericit. O să-mi țin gura, promise el.

Emma aprobă.

— Dar, recunosc că sunt foarte curios să știu de ce îi iei *tu* apărarea, spuse el.

— Acum chiar că habar nu am despre ce vorbești! se răsti Emma.

— Ești fată mare. Dă-ți seama, o invită el, și mai sorbi din votca lui.

— Jonnie nu are nimic cu ea. Și nici ea cu el.

— Ești sigură? rîse el. E curios cum unii văd și știu ce se petrece la zece străzi distanță de casa lor, dar habar nu au ce se întîmplă în propria lor curte.

Emma nu mai spuse nimic. Dar sămînța îndoielii fusese sădită. Și creștea.

Paul intră în apartament. Era tîrziu. Mult prea tîrziu. Ochiul injectați și umerii lăsați însemnau că avusese o zi grea.

Luminile erau stinse, semn că ea dormea. Paul aprinse unul dintre lampioanele de lîngă o canapea, apoi se îndreptă spre frigider. Își lărgi nodul de la cravată și își lepădă sacoul.

Un pahar de vin alb îi va face bine. Se lăsă pe o canapea și luă o gură din lichidul rece. Privea fix, la un punct oarecare aflat în fața lui. Se gîndea la toate cîte se întîmplaseră în acea zi. Bune, rele. În principiu, rele.

Telefonul îi vibră în buzunar. Îl scoase și privi numărul. Scrișni din dinți, dar nu răspunse. Își ridică privirea spre etaj și ciuli urechile. Ea dormea. Nu se auzea nicio mișcare.

Mai luă o gură de vin. Simți cum lichidul îi alunecă pe gît în jos și se oprește în stomacul gol, încălzindu-i gîtlejul.

Telefonul vibră iarăși.

Trase aer în piept.

Din ce ești făcut?

Răspunse la telefon. O voce îi comunică ceva care îl făcu să transpire. Vocea continua să îi strige în ureche lucruri supărătoare, dar își păstră calmul. Mai luă o gură de vin și cu asta goli paharul.

Vocea continua să îi strige în ureche, și când duse iarăși paharul la gură și văzu că era gol, își pierdu cumpătul. Dar, atent să nu o trezească, păși în baie și trase ușa după el, fără să o închidă de tot. Ea auzi doar frînturi din conversație:

— ...Chestia asta nu trebuie să miroasă a (un nume pe care ea nu îl înțelese)... Cum adică „de ce”? Fiindcă tocmai asta *este!* Încercăm să părem rezonabili. Destul de rezonabili încît oamenii să nu creadă că e vorba de o astfel de schemă și *acesta* să fie motivul pentru care suntem capabili să îi anexăm în ordaliile lor financiare... Nu... Nu... Dobînzi obscene, de genul celor pe care le promovează Tohmatso & Co. atrag atenția, pe care o putem considera cu inima ușoară ca fiind nedorită. Nu doresc asemenea atenție. Genul ăsta de atenție te pune în situația extrem de neplăcută în care trebuie să alegi între a-ți asuma poziția ideală pentru un futai în cur și a lăsa pe altul să ți-o bage în gură... sau poate ambele... Cine?... Da, te rog, în ceea ce mă privește, fă-i pe plac! Orice! Poți să menționezi că soră-ta e bonus la afacerea asta! Și, te rog, spune-mi în ce manieră să îl apuc de pulă astfel încît să nu existe dubiu că-i sunt prieten... Ar trebui să știe că timpul, pămîntul și banii nu așteaptă după nimeni... Păi, poate asta constituie cauză de tăiat niște beregate... nu mă interesează ce spune Zuckoff! Zuckoff e un analist, și nici măcar unul bun! El nu discerne între acțiuni privilegiate și acțiuni umanitare. Aici nu e vorba de cifre. E vorba, în primul rînd, de oameni și de buzunarele lor. Și apoi e vorba de cifre...

Paul nu mai era atent la ușa băii, care se deschise încet, în spatele lui.

Ea nu îl auzise niciodată vorbind pe un asemenea ton și folosind asemenea expresii.

Urmă o perioadă în care el doar ascultă, iar în final scrîșni în telefon, iar ea îl putu auzi clar, stînd în coate, în pat:

— Ascultă la mine. O să îți acord privilegiul extrem de rar de a fi sincer cu tine. Profită de el, fiindcă se acordă mai rar decît resurecția lui Mesia! scrîșni el. Mă bucur de atenția ta nedivizată? Bun, acum fii atent, ia notițe, dacă e nevoie: dacă mă futeți la schema asta, dacă *încercați* să mă futeți, jur pe Cristos cel bătut în cuie, că vă nenorocesc pe toți!

Din ce ești făcut?

Apoi închise telefonul și ieși din baie. Nu se auzea nici un sunet în apartament.

Paul oftă și murmură pentru sine:

— Cum îmi plînge inima după vremurile în care o lamă trasă peste gîtlej rezolva orice problemă...

Ea își lăsă capul pe pernă și, auzindu-l cum urcă treptele, închise ochii și se prefăcu că doarme.

Ea aranja niște cărți pe un raft și se pregătea să își ia pauza de masă. Murea după un fum. Ușa se deschise și clopoțelul de alamă împrăștie prin librărie un clinchet vesel, care muri rapid.

Oliver stătea tolănit la biroul lui și răsfoia un volumaș de Yeats. Citea *Leda and the Swan*.

Intră o doamnă îmbrăcată cu un pardesiu de culoarea muștarului, și cu un aer de ministru spuse:

— Bună ziua. Caut o carte. *Rîturile galbene*, o aveți?

— Desigur, spuse bătrînul fără să își ridice ochii din poezia lui.

— Splendid, se luminează femeia la față. Îmi puteți arăta unde anume, sau, mai bine, să mi-o aduceți?

— Nu.

Femeia părea că nu înțelege.
 — Nu?
 — Nu, repetă Oliver.
 Blonda lăsa cărțile și se apropie de ei. Se sprijini de o coloană.
 — De ce?
 — Nu știu unde e.
 — Dar o aveți.
 — Da.
 — Pf... mă grăbesc foarte tare.
 — Cărțile așteaptă, doamnă. Timpul însă, nu.
 — Ce fel de librărie e asta?! Începu femeia să se irite.
 — Una foarte bună, îi zîmbi Oliver, și lăsa în final cartea în poală.
 — Păi, puteți să vi-o băgați în cur!
 Ușa se trînti în urma ei.
 Bătrînul își reluă lectura, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.
 De parcă el fusese femeia în cearta care tocmai avusese loc.
 — Ce-a fost asta? întrebă blonda, sprijinită în continuare de una dintre coloane.
 — O *doamnă* foarte supărată, după cum suna vocea ei.
 — Vrei să spui o clientă *nesatisfăcută*.
 — Bine, bine... rectific: o doamnă *nesatisfăcută*, rîse el.
 — Totul e o glumă pentru tine? întrebă ea, pe cale să se piardă cu firea din cauza felului ușuratic cu care bătrînul părea să rezolve orice problemă.
 — Doar lucrurile importante, rîse el.
 „De ce îmi sună asta cunoscut?” se miră în sinea ei.
 Spuse totuși:
 — De ce nu i-ai dat cartea, dacă o aveai?
 — Fiindcă nu o voia.
 — Cum nu? Doar a cerut-o.

— Mdea, dar nu o voia pentru ea. Cei care vor cărți, le caută. Și poate-poate dau peste altceva. E ceva ce, ca cititoare avidă, ar trebui să știi. Căutătorul de cărți nu merge niciodată la sigur. Mereu e atent și la alte lucruri din jurul său. Pot să îți spun că toți cei care au intrat aici, sau, în orice caz, majoritatea celor care au dat pe aici, au venit la Oliver's Books cu gîndul să cumpere o carte și au plecat cu un braț plin. Doamna nu voia cartea pentru ea, ci probabil pentru liceeanul de fiu-său.
 — De unde știi?
 — Fiindcă știu cartea.
 — Dar nu știi unde e, ridică ea o sprînceană.
 — Nu. Nu chiar...
 — Ai citit-o?
 — Am citit toate cărțile din librăria asta!
 — Toate?
 — Toate.
 — Hm... deci politica firmei este „lasă peștele mic să scape, ca să îl prinzi în plasă pe cel mare”, am înțeles bine?
 — Corect.
 — Știi ce se va întîmpla în continuare? Ea se va duce și va lua cartea dintr-o altă librărie, și cu asta, basta.
 Moșul clătină din cap, îngîmfat:
 — Nț, asta nu se va întîmpla.
 — De ce ești așa sigur de asta?
 — E un titlu rar. Nu se mai editează de cel puțin 40 de ani. O să se întoarcă la noi, dacă vrea cartea aceea. Dar nu ea, ci băiatul. El are nevoie de carte și are timp să o caute. Și pînă va da de ea...
 — Va mai alege cîteva... concluzionă ea.
 — Aruncă omul în labirint și va descoperi lucruri noi, spuse moșul, și se apucă iarăși de citit.
 Ea rîse, și spuse:

— Ești un adevărat speculant în materie de comportament uman. Ar trebui să lucrezi pe Wall Street. Ar putea fi profitabil. Oricum, mai profitabil decât să îți alungi puținii clienți pe care îi ai! rîse ea, și se îndreptă spre ușa de la intrare. Murea după o țigară.

— Ei bine, răspunse el fără să își ridice ochii din carte, mă mulțumesc cu Book Street.

Ea zîmbi și ieși.

Distracție (1, 2, 3)

Să te plimbi seara pe Broadway, lumina electrică să îți încălzească fața. Apoi să treci prin Times Square, să privești clădirea Paramount în toată splendoarea ei cenușie. Să continui pe West 34th Street, către Empire State Building. Să urci pînă în vârful lui și de acolo să inspiri liniștea care se ridică asemenea unui abur de pe străzile celui mai zgomotos oraș din lume. La 441 de metri înălțime, vezi totul și nimic. Din vârful clădirii totul arată identic, în orice direcție ai privi. Singura diferență este între apus și răsărit. Apusul este roșiatic, mov, galben, albastru, verzui, presărat cu nori. Mereu presărat cu nori. Niciodată limpede. Căci dacă ar fi limpede, nu ar avea farmec. Iar răsăritul este bleumarin spre negru. Să simți în jurul tău brațe călduroase și o pereche de buze lipindu-se o clipă de obrazul tău. Ochii îți lăcrimează din cauza vîntului puternic. Sau poate din alt motiv. Privești în jos și stomacul ți se ridică în gît, dar îți place senzația. Așa că repeți faza. Definește o zi perfectă. Soare, muzică, plimbări pe bulevardele din sticlă și beton. Lași bani în borcanul Cowboy-ului Dezbrăcat (care nu e chiar atît de dezbrăcat pe cum pare), care zdrăngăne cu chitara sub globul JVC de la intersecția Broadway cu 43rd Street, încălțat doar în cizmulițele lui albe, și acoperindu-și aparenta goliciune cu chitara lui strălucitoare. Mîine vei vedea insula Ellis. Cumperi o pereche de mănuși de piele, pentru condus. Poimîine vezi Muzeul de Artă Contemporană de pe Euclid Boulevard. Cumperi o pereche de cercei Donna Karan. Intri la Muzeul figurinelor de ceară „Madame Tussauds”. Înainte de asta, ai băut

un extraordinar cocktail de culoare roșie la The Tiger Lilly. Apoi vă veți plimba pe podul Brooklyn. Veți râde din cele mai prostești motive. Vă veți săruta în cele mai neobișnuite locuri. Vă veți lua la ceartă cu chinezoiul de la Chin Chin's, care nu vorbește și nu înțelege o iotă de engleză (sau de orice altă limbă decât întortochetura aia de chineză, cu care s-a născut pe buze și în inimă), și nici nu pare să își dea seama ce vrei să comanzi. În fine, vei primi un buchet rotund de flori, făcut special pentru tine pe loc. Îl duci la nas și inspiri mireasma proaspătă a florilor, al căror nume nici nu le-ai putea ghici. El te privește în timp ce tu te bucuri. Apoi vă împreunați degetele palmelor și mergeți mai departe.

— Lua-l-ar dracu' de boșorog! Sper să se prăjească în Iad pentru asta! scriși Troy, când ea intră în bucătărie. De față mai erau Jonathan și Emma, și încă vreo câțiva, pe care nu îi cunoștea după nume, printre care și un tip care apărea mereu îmbrăcat în exact același set de haine. Mai târziu se adevărașă prezumțiile ei, cum că tipul avea cel puțin o duzină de exemplare din fiecare item de îmbrăcăminte. O practică inteligentă dacă intențiile tale sunt îndreptate spre economisirea de timp. Dar tipul respectiv se dovedea a fi un imbecil de primă clasă, iar timpul economisit cu acest sistem îl pierdea îndoit privindu-și în oglindă sprâncenele pensate. A trebuit să moară exact astăzi. Și înmormântarea e luni după-amiază!

— Condoleanțe, șopti ea în direcția lui Troy.

El o privi năuc.

— Mda, mersi, ce să spun... A trebuit să amîn întâlnirea cu Herzog pînă peste două săptămîni. Mai devreme nu se poate întâlni cu mine, dacă țin să fac act de prezență la înmormîntare.

— Și care e problema? interveni Stanley, care tocmai intrase în încăpere.

— Problema e că s-ar putea să îl pierd pînă atunci. Poate se bagă peste mine cei de la Metropolitan. Nu ar fi prima dată cînd se întîmplă așa ceva.

— Eu credeam că există onoare între nemernici! rîse Jonathan.

— Să te fut, englezoiule! scriși Troy, care era evident foarte serios în legătură cu întreaga problemă. Jonathan zîmbi și își ridică paharul cu băutura în cinstea lui Troy.

— Nu mi-e clar... Cine a murit? întrebă blonda, încet, pe Emma.

— Tatăl lui Troy. Troy senior.

— Dacă îți vine să crezi că animalul ăsta are părinți... completă Jonathan, calm.

— Păi, în cazul ăsta, ai o obligație, nu? se miră blonda. Lași afacerile deoparte, măcar pînă trece înmormîntarea.

Troy o privi. Muzica părea să fi amuțit. Fumul părea să se fi dispersat. Camera părea să se fi golit de aer. Troy pufni:

— Poftim, ce părere au femeile despre mersul lucrurilor.

— Adică, ce vrei să spui cu asta? scriși ea și îl străpuse cu privirea.

— Nu cred că îmi place tonul tău... și nici privirea ta! Tu crezi că dau doi rahați uscați pe babacu' meu? Pe dracu'! rîse el și chipul, de altfel atrăgător, i se schimonosi.

Ea îl privi, încruntată. Nu își putea închipui ce fel de relație avea Troy cu tatăl său, ca să fie în stare să facă astfel de remarci la adresa defunctului. Dacă tatăl ei ar fi murit... ar fi traversat oceanul înot să fie la înmormîntarea lui.

— Uite ce înțeleg femeile despre viață și moarte! îi rîse Troy în față. Ea se făcu roșie și strînse paharul în mînă.

— Sincer, mă mir că tu știi ceva despre femei! i-o întoarse ea, fiindcă faptul că unul ca Troy se putea mîndri că se bucură de afecțiunea femeilor o îngreșoșa.

— *Ouch!* observă Jonathan și rîse.

Troy se apropie de ea și îi spuse:

— Vă cunosc pe toate. Și te cunosc și pe tine. Te-am citit din prima clipă în care ai ajuns aici. Știi că sunteți sensibile, pe sub aparența pietrificată pe care o ațișati. Uite cât de tare te tulbură faptul că nu dau doi bani pe trupul mort al babacului meu! E mort! Mort. Aș putea să sting o țigară la el pe obraz sau să mă piș la el pe burtă. El e mort. Nu mai simte nimic. Nu mai știe nimic. Nimic nu îl mai afectează. Noi, însă – își deschise brațele larg –, am rămas. El nu mai înseamnă nimic pentru mine. Nici cât timp era viu nu însemna mare lucru. Acum e doar o bucată de carne, fără viață. Ce importanță mai prezintă? Absolut niciuna.

Blonda îl asculta, privindu-l direct în ochi și nu își dădu seama că transpira. Toți ceilalți îi priveau în liniște. Troy se retrase doi pași, ca și cum ar fi știut că Paul se apropia. Apoi ieși din bucătărie.

Ea îl privi, pînă cînd Troy dispăru în mulțimea adunată în acel apartament din Village.

Muzica era dată tare, băuturile se preparau în fiecare cameră la un bar aflat în colț. Canapelele erau pline de tineri care se mîngîiau unul pe altul pe picioarele lungi și fine și albe, care se frecau unul pe altul la prohaburile tensionate, care căutau cu degetele, prin chiloți, sfincterele zemuitoare. Fumul de țigară forma o masă compactă. Era atît de dens, încît cu greu distingeai ceva concret la o distanță mai mare de un metru.

Ea îl trase pe Paul după ea, pînă în mijlocul mulțimii. Acolo își încleștă brațele în jurul lui și începu să se miște, fără să își dea seama de natura mișcărilor. Fluke începuse să cînte ceva înfundat – probabil *Zion* – apoi sunetul deveni din ce în ce mai clar.

Picăturile de sudoare se simțeau alunecînd pe piele. Trupurile din jurul lor erau fierbinți, aburinde. Țigările aprinse ca niște

ochi de demoni și sclipirile de lumină din pahare erau aproape singurele lumini din apartament. Ea își apăsă buzele moi și umede pe buzele lui Paul și degetele ei căutau carnea lui pe sub tricou. Și-ar fi dorit să aibă unghii mai lungi. Să le poată înfige în carnea lui. Să îi traseze urme peste coaste. Să se înfigă și ea în el, așa cum el se înfipsea în ea de nenumărate ori. Să fie și ea cea care penetrează, măcar o dată.

Paul o lăsă să îl zgîrie și, surprinzător, nu încercă să îi întoarcă favoarea. Se lăsă pe mîna ei. O sărută pe gît și la un moment dat se simți tentat să o muște, dar se mulțumi să își plimbe vîrful limbii peste umărul ei dezgolit.

Ea își înfigea unghiile în carnea lui și bărbia în scobitura umărului său stîng. Deschise ochii și, prin smogul acela dens, îl văzu pe Troy scrutînd-o, în timp ce sorbea dintr-un pahar și mai schimba cîteva cuvinte cu o tipă îmbrăcată foarte țișător, într-un maiou auriu, cu spatele gol.

Îl trase pe Paul după ea, prin mulțime, să scape de privirea otrăvită a lui Troy, și merseră și merseră, și păreau că nu mai ajung în celălalt capăt al camerei. În final, văzu un loc liber pe o canapea și îl împinse pe Paul acolo. Se urcă peste el și începu să îl sărute apăsător, violent, dureros. Dinții li se ciocniră și părea că fiecare era aerul celuilalt. Paul își strecură o palmă în partea din spate a blugilor ei și, deși era conștientă de asta, iar *asta* nu era o practică cu care ea să fie obișnuită sau împăcată, nu se împotrivi. Chiar dacă era în public. Lîngă ei, un alt cuplu făcea același lucru. Privirea ei o întîlni pe cea a tipului care stătea lîngă Paul.

„Nu pot să fac asta! Nu aici!” îi trecu ei prin minte.

Așa că se ridică de pe Paul și îl trase după ea.

Nu își putea explica ce se întîmpla cu ea. Era nervoasă pe Troy, dar asta nu avea nicio legătură cu dorința incredibilă de

a face ceva ieșit din comun. Era destul de trează încît să știe că alcoolul și iarba erau, în mare parte, de vină. Dar dacă ar fi vrut, ar fi putut spune NU. Ar fi putut să se oprească. Dar nu voia. Văzu o ușă deschisă și dincolo de ea o diră de lumină. Intrară acolo și fără vreun cuvînt, se așeză pe vasul de toaletă și începu să îl descheie pe Paul la prohab. Ochii lui se îngustară, dar nu spuse nimic. Se asigură că ușa era închisă și blocată, să nu îi deranjeze nimeni. Pielea plesnea pe sexul lui întărit. Îl luă între buze.

Apoi se ridică și Paul se așeză pe vasul de toaletă. Ea îl încălecă. Buzele li se atinseră și el simți izul de smegmă prelingîndu-se de pe limba ei fierbinte. Gîndi, deloc rușinat:

„Dacă ea nu spune nimic, nici eu nu spun nimic!”

Apoi o pătrunse încet, lăsînd-o pe ea să stabilească ritmul. Și ea făcu întocmai. Cu coatele proptite la el pe umeri și cu bărbia la el pe creștet, cu ochii închiși și cu abdomenul tremurînd, ea se prelingea încet, în sus, apoi în jos, apoi în sus, apoi în jos, pe sexul lui umezit. Îi simțea degetele cum o mîngîiau pe spate, abia atingînd-o. Îi simțea suflarea bătîndu-i în piept și limba atingîndu-i adîncitura de sub gît. Erau concentrați. Ca și cum atunci creau universul. Totul trebuia să fie perfect. Fiecare mișcare trebuia să producă un maxim de plăcere, cu un minim de efort. Ea se mișca încet, cît putea de încet. Simțea cum labiile i se înfășurau în jurul penisului lui Paul, agățîndu-se de el, atunci cînd se ridica. Simțea cum pereții din interiorul ei se electrizau atunci cînd se lăsa în jos. Degetele începură să îi tremure. Un geamăt îi scăpă, fără să vrea. Paul o strînse cu degetele lui lungi și puternice și noduroase, apropiînd-o de el.

Degetele lui parcurseră linia curbă a feselor ei. Se mișcau în continuare încet, dar momentul se apropia. Mișcările ei deveneau din ce în ce mai sacadate. Se oprea bursc și apoi o lua

de la capăt, semn că nu se mai putea controla atît de bine ca la început, cînd totul era încă limpede. Răsuflau tot mai greu și brațele ei se încleștau tot mai tare în jurul gîtului lui Paul. Sînii ei se striveau de pieptul lui. Și degetele lui îi apucară părul și traseră tare de el. El nu cîrcni, ci își împinse pelvisul în sus, tare, de vreo patru ori. Și asta a fost tot. Ea s-a încleștat de el și coapsele i-au înghețat timp de cîteva clipe, apoi, ca o schingiuită la finalul torturii, a scăpat un geamăt prelung. Aceea a fost lovitura plăcerii.

Ea simți cum sexul lui încă pulsa în interiorul ei, golindu-se în continuare. Îl sărută. Strălucea. Îl îmbrățișă. Rămaseră așa o vreme.

Paul o așteptă pînă se îmbracă și îi spuse să iasă ea prima. El o va urma peste cîteva minute. Ca un adevărat gentleman.

Ea ieși și căldura din apartament, care contrasta puternic cu răcoarea băii din care ieșise, o moleși. Din difuzoare se auzea *Porn on a Stick*, marca The Dust Brothers.

Își făcu rost de o băutură cînd reuși în final să ajungă la bucătărie. Era plin de lume, omeni pe care nu îi cunoștea, pe care nu îi mai văzuse niciodată și pe care nici nu avea să îi mai vadă vreodată.

Într-un colț al apartamentului imens, Chuck Spadina și a sa trupă Dogstar începură să își acordeze instrumentele. Oamenii – dacă se puteau numi oameni – își umpleau paharele sau își desfăceau sticlele și se pregăteau de un concert ad-hoc. Spadina privea peste capetele lor, în gol, în stilul său, atît de caracteristic. Era nebărbierit și purta un tricou gri, subțire, transpirat. Se apropiă de microfon și scrîșni:

— V-a fost dor de domnul Anderssssson?!

Blonda zîmbi involuntar. Domnul Anderson? Domnul Anderson era mort de mult.

— Daaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!! țipară glasurile.

Chuck își trecu degetele peste coarde, iar bateristul începu să bată un ritm neregulat. Mulțimea părea să își fi pierdut mințile.

Stătea rezemată de tejiștea. Își ținea gura ușor deschisă. Trăgea aerul fierbinte în piept și buzele uscate i se contractau la fiecare inspirație. Se strîngeau și le simțea grele, de piatră. Era conștientă de cantitatea de alcool pe care o ingerase în seara aceea. Nu conta. Era beată și conștientă de asta. Mai trase aer în piept de câteva ori. Îi plăcea să își simtă buzele așa. Pleoapele îi atîrnau grele, poleite cu plumb, în loc de machiaj. Simțea cum paharul îi aluneca încet dintre degete. Era greu, din sticlă groasă, și aproape plin cu... ceva. Degetele ei erau lipicioase și paharul aluneca tot mai tare. Știa că în curînd îl va scăpa, dar nu se putea scoate din starea aceea. Nu era obosită. Doar... visătoare.

Paharul izbi podeaua, dar nimeni nu observă nimic. Era plin de lume în jurul ei, dar, ca și în seara cînd Paul o dusesese în mijlocul Times Square pentru prima oară, exista un moment în care o milion de oameni o ignorau simultan. Ea deschise ochii și văzu paharul la picioare. Se aplecă încet și îl apucă, iar cînd se ridică în picioare dădu cu ochii de Jonathan.

Stătea tolănit pe un fotoliu, cu o țigară ținută neglijent între buze și cu picioarele depărtate. Între acele picioare se afla capul unei tipe.

Jonathan o privi pe blondă, oarecum mirat, oarecum dezamăgit că ea trebuia să ia parte la așa ceva, că văzuse, de fapt, cît de triviali erau cu toții și pînă unde mergea barbarismul lor. Sau, mai degrabă, dezamăgirea lui cădea în spinarea faptului că acest spectacol era observat de persoane nedemne de a-l înțelege. În același timp, privirea lui era și una de triumf. O privea cu un aer care spunea că nu se supune judecății morale aparținînd nimănui din specia gînditoarelor care au capacitatea de a roși.

Blonda îl privea și ea. Privirile lor se înnodau deasupra capului tipei dintre picioarele lui Jonathan. Și în tot acest timp, ea se întreba unde era Emma.

Cînd tipa își ridică privirea, Jonathan îi zîmbi blondei. Iar tipa se întoarse brusc. Blonda văzu că era – în mod surprinzător – chiar Emma.

Surprinsă cu mîna în borcanul cu miere, blonda se îndreptă spre baie.

Acolo era plin de femei. Ea se rezemă de un perete și închise ochii. Își spunea că visează. Nu că ar fi fost ceva incredibil ce văzuse. Doar că...

Simți o răsuflare pe pielea umedă și cînd deschise ochii o văzu pe Emma stînd în fața ei. Puse o palmă pe perete, deasupra umărului blondei, și spuse:

— Am văzut cum te uiți la Jonnie. Nu te feri. V-am văzut împreună. Știu ce vrea el și știu ce vrei și tu. Dacă vrei, pot să îți dau să „gusti”, de probă! rîse Emma și își apropie gura de a ei.

Blonda se feri ușor.

— Vrei să știi ce gust are scula lui? Trebuie doar să îmi săruți buzele!

Emma își pierduse strălucirea în fața ei. Devenise o femeie între femei.

Ca prin vis, blonda o întrebă:

— Ce ai luat? Cît ai luat?

— Crede-mă, nu destul! spuse Emma plictisită.

— Cred că trebuie să fie ceva de scula lui! observă blonda, detașată. Nu știa de unde ieșeau cuvintele astea. Nu erau ale ei.

— E, e... opină și Emma, pe un ton ciudat, un melanj de plictiseală și mîndrie burgheză.

— Din păcate, nu mă interesează. Mai degrabă... te-aș săruta pe tine... pentru tine.

Emma se retrase și o privi cu o sprînceană ridicată. Apoi ieși din baie, rîzînd.

Își și blonda și dădu nas în nas cu Troy.

Aceasta o prinse de umeri și o împinse înapoi în baie. Ea nu spuse nici un cuvânt, dar îl sfidă din priviri.

— În sfârșit, ne întâlnim din nou! strigă el triumfător, nesinchisit de faptul că în jurul lor erau o mulțime de femei. Unele își retușau machiajul, altele prizau prafuri sau trăgeau din țigări. Erau și vreo câteva care se sărutau între ele. Troy nu părea impresionat sau interesat.

— Ce vrei? îl întrebă ea, punându-și mâinile în șolduri.

— Să reluăm discuția de unde am lăsat-o, desigur!

— Nu avem ce discuta. Ești... o brută. Un om lipsit de sentimente. Habar nu am ce relație ai avut cu taică-tău, dar comportamentul tău, per ansamblu, mă duce cu gândul la o singură idee: că nu faci nimic pentru nimeni, decât pentru tine. Că ești un egoist, cum nici termenul de „egoist” nu poate defini. Sincer, mă mir că femeile te lasă să te apropii de ele.

— De ce nu m-ar lăsa? întrebă el, zîmbind, în timp ce își aprindea o țigară.

— Nu știi, dar eu nu te-aș lăsa să te apropii de mine, îi aruncă ea cu scîrbă.

— Mă lași acum, observă el.

— Nu am de ales.

— Nici ele nu au.

— Mă întreb când ai avut ultima oară o femeie care să nu plîngă sau să nu aștepte să fie plătită, la final! spuse ea, căutînd din priviri ușa, peste umărul lui.

— Ultima a făcut ambele chestii! rîse el. Fii mai optimistă! Viața e un căcat.

Brusc, părea că își pierduse interesul în a discuta cu ea. Asta, sau nu mai avea nimic de spus cu gura aia, izvor nesecat de blasfemii. Se întoarse pe călcîie și îi făcu cu ochiul, în timp ce trăgea ușa după el.

Ea rămase în mijlocul băii, cu femeii forfotind în jurul ei, părăind să nici nu o ia în seamă. Ca în mijlocul unei piețe.

Ajunseră acasă. Pe drum, Paul îi explicase că Troy nu era omul care să fie ușor luat pe sus, mai ales de sentimente. El nu avea sentimente nici pentru cei vii, darămite pentru cei morți.

— Și, în fond, ce îți pasă ție cît îl iubește pe taică-său? izbucni brusc Paul.

— Nu e vorba de asta. De ce îi iei apărarea?

— Cum adică, îi iau apărarea? se miră Paul.

— Așa, încerci că îi explici acțiunile. Încerci să îl justifici.

— Troy face exact ce se așteaptă lumea de la el să facă. Dacă m-aș întâlni cu el într-o zi și s-ar purta frumos cu mine, aș ști că nu stau de vorbă cu Troy.

— Și de la mine se așteaptă lumea să fac multe lucruri, dar, a face ceva sau a face altceva doar de dragul altora e...

— E civilizată, preluă el vorba. E omenesc.

— Atunci să știi că civilizația îmi face greață. În cazul ăsta, prefer să îi fiu soră șarpelui.

— Nu îți face griji. Dacă mai stai mult printre oameni, o să te schimbi și tu.

„Are dreptate. Oamenii te schimbă. Asta pățesc și eu?” se întrebă ea.

Și își mai aduse aminte de un... prieten, ale cărui fetișuri îi atraseră titlatura de „Cel mai abject dintre pămînteni”, pe care el o purta cu mîndrie, și pe care chiar și ea, cu viziunile ei mai puțin ortodoxe, o considera ca fiind croită perfect pentru el.

Adică, tipul ăsta era rău.

Adică, tipul ăsta era rău de tot.

Adică, genul de chestii pe care le făcea tipul ăsta te făceau să îți fie milă de Diavol pentru că trebuia să îl primească în Iad.

De fapt, era ferm convinsă că Diavolul se rugase cot la cot cu îngerii pentru sufletul tipului, ca acesta să aibă cât mai puține șanse să ajungă în Iad. „Cel mai abject dintre pămînteni”. Definiște: abject, prin referire la cultura și societatea secolului XX. Un copil al lui Charles Manson făcut cu muiera lui Cobain, când era pe prafuri, și crescut de Picasso, pînă la vîrsta de 10 ani, iar apoi trimis la un orfelinat gen Azilul Arkham, unde Vincent Price îi citea în fiecare seară povești scrise de Poe, și apoi, înainte de culcare, era violat de Kevin Bacon.

Păcatul lui preferat era... de fapt, care NU era păcatul lui preferat?

Și după ce nu mai auzise de el vreo cîteva luni, aflase că tipul se pocăise – și la propriu, și la figurat. Devenise un tip abstinent, care mergea la lucru și saluta lumea pe stradă și în timpul liber făcea propagandă religioasă serioasă. Era, în modul cel mai simplu, ca și cum Satana ar fi intrat înapoi în grațiile Domnului. Așa că, de ce să nu i se poată întîmpla și ei?

— Spune-mi ceva despre tine, îi ceru ea, în timp ce el viră la stînga, pe 42nd Street.

— Ce vrei să îți spun?

— Orice.

— Orice... cum ar fi... ce?

— Orice. Cum ar fi, cu ce te ocupi?

Paul își ținu respirația.

— Am mai vorbit despre asta, răspunse el sec. Ți-am spus că nu pot divulga detalii despre afacerile mele.

— Scutește-mă cu prostiile astea! Pui la cale un atac terorist asupra Casei Albe? Nu înțeleg ce e cu atîta secret în jurul *tău*, în jurul *vostru*, dacă stau bine să mă gîndesc!

Paul își întoarse capul spre ea.

— Te-am auzit cînd vorbeai la telefon, acum cîteva seri. Cînd erai în baie.

— Ce ai auzit? întrebă Paul cu o voce glacială.

— Nu destule ca să îmi dau seama despre ce e vorba exact, dar... destule cît să știu că nu îmi spui adevărul.

— Ascultă-mă, și ascultă-mă bine, fiindcă o să spun asta o singură dată! scrișni el. Sunt lucruri despre mine pe care nu e bine să le știi. Știi că nu înțelegi, nici nu mă aștept să o faci. Dar nu mai insista. Nimeni nu o să îți spună nimic despre nimic. E clar? Nu se discută despre asta. Deloc. Știi că acum îți trec prin minte gînduri îngrozitoare și e normal. Dar motivul pentru care nu vorbim despre afacerile noastre este unul pur practic. Aici nu e vorba despre scheme cu mafioți...

„...” gîndi el.

— ...ci pur și simplu am făcut un pact între noi și nimeni, în afară de cei care iau parte direct la activitate, nu poate ști despre ce e vorba. Nu e nimic personal. Încearcă să privești în viitor și să îți dai seama că faptul că știi despre ce e vorba nu are cum să te ajute. Nu are cum să îți îmbunătățească situația interioară. Gîndește-te de cîte ori ai aflat ceva, iar apoi ți-ai spus și chiar ai crezut că ar fi fost mai bine să nu fi aflat nimic. E același lucru.

— Bun. Să zicem că e OK. Că pot trece peste asta. Spune-mi altceva. Orice altceva. Îmi dau seama că, pentru prima oară în viață, îmi place să stau cu cineva despre care nu știu aproape nimic. Ai reușit cumva să te ferești de răspunsuri... sau, mai degrabă, ai reușit să mă faci pe mine să nu pun întrebări, spuse ea. Și nu vreau ca asta să se transforme într-o obișnuință. Nu e vorba de o chestie *à la femme*, doar de o chestie de-a mea.

— De ce ți-e frică?

— Mi-e frică să nu fi fost cumva trasă pe sfoară.

Paul își întoarse capul spre ea, mirat la limita amuzamentului.

— Înainte să ajungem în New York erai altfel. Nu trebuia să știi nimic despre tine. De când am ajuns aici... simt nevoia să știi câte ceva. Adică... chestiile pe care le-am văzut, pe care le-am auzit. Am impresia că ești o persoană cu totul diferită. Nu că asta ar fi neapărat un lucru rău. Dar trebuie să cunosc și această latură a ta.

— Ți se pare că sunt diferit?

— Da. Nu știi cum o faci. Întorci de un buton înainte și înapoi, nu știi. Dar diferențe clare există. E ca și cum într-o zi mergi cu fața, apoi, în altă zi, mergi cu spatele.

Paul rîse, dar de dezvăluit nu dezvălui nimic.

Ea încercă să abordeze problema diferit. *Quid pro quo.*

Își aduse aminte de întâlnirea ei cu Chuck, la The Bucket O'Blood.

Din ce ești făcută?

Din carne și oase.

Din vicii și slăbiciuni.

Eu sunt Orbul care citește Surzilor.

Ajunseră acasă. Intrară în apartament. Se dezbrăcară în liniște. Se băgară în pat. Soarele dădea semne că îndrăznește să răsără.

Paul stătea culcat pe spate. Răsufă lent și vaporii de alcool îi ieșeau prin pori.

Ea privea tavanul. Voia să îi spună... și poate, atunci, și el îi va spune ei ceva. Orice.

Problema cu spusul adevărului e alegerea momentului.

— L-am sărutat pe Chuck, spuse ea.

— Așa... spuse el, fără să se miște.

— Mă ierți? A fost o greșeală. Una mare.

Cuvintele îi ieșeau mecanic din gură. Nu le simțea conținutul și asta era ciudat. Nu știa de ce se justifică. Nu știa nici de ce îi recunoscuse fapta. Nu se simțea atât de legată de el

încît să trebuiască să se căiască în fața lui pentru un sărut nevinovat. Nu, pardon. Nu nevinovat.

„Un sărut nu e niciodată nevinovat”, gîndi ea.

— E în regulă, șopti el, pe punctul de a adormi, apoi se întoarse cu spatele la ea.

E 11 august 2010.

Stau la o masă în pub-ul The Bucket O'Blood.

Troy soarbe din paharul de bere, apoi îmi spune că femeia mea s-a sărutat cu prietenul meu Chuck.

— Chiar acolo, îmi arată el. În fața ușii de la intrare în pub. Acum o săptămîină, zice el.

Întorc capul și privesc spre intrare.

— Au intrat, au mîncat o prăjitură, au băut ceva, au rîs, s-au simțit bine și cînd au ajuns la ieșire, Chuck a apucat-o de încheietura de la o mîină și a tras-o spre el. Și-a apăsat buzele lui groase și lipicioase peste buzele ei firave, zice el.

Păi, atunci e doar vina lui, zic eu.

— Nu, zice Troy. Nici ea nu s-a împotrivit. Au ținut-o așa cam 30 de secunde. Țasta nu e un sărut furat în grabă. E un sărut cerut și primit. Adică cerut și dat, zice el.

Mă uit la el.

— Eu zic să îi tai beregata, îmi zice el.

Cui? întreb eu. Lui sau ei?

— De ce nu la amîndoi? întrebă Troy senin.

E 30 august 2010.

— Ești sigur? Adică, în locul tău, aș fi supărată... dezgustată...

— Te-ai simți mai bine dacă aș fi așa?

— Da... nu... da...

Nu se putea decide.

— Păi, o să fiu. Mîine. Acum sunt prea obosit.

Se întoarce spre ea și o sărută:

— Noapte bună, îi șopti el, apoi se întoarce iarăși cu spatele la ea.

„Să fie atât de simplu pentru el? Sau simulează? Și dacă da, care dintre ele e simulația? Că îi pasă sau că *nu* îi pasă?”

Apoi îi trecu prin cap, în glumă, că tipul poate avea ceva sînge englezesc în el. Nu își dădu seama cînd adormi.

A doua zi de dimineață, înainte să plece la lucru, îl trezi pe Paul. Acesta o îmbrățișă și o trase peste el în pat. Ea încercă să se elibereze, spunîndu-i că trebuie să meargă la lucru.

— Atunci de ce m-ai trezit? întrebă el. Voiai un sărut ca să îți meargă ziua mai bine? zîmbi el.

„Parcă l-aș auzi pe A(...) vorbind!” se oripilă ea.

Apoi, în timp ce el se întindea și își trosnea oasele spatelui, ea, de pe marginea patului, spuse:

— Ascultă... despre discuția noastră de ieri...

Paul o privi zîmbitor.

— Nu trebuie să îmi spui nimic, dacă nu vrei. Sau dacă vrei, dar ai nevoie de timp, o să aștept. Nu e grabă. Avem tot timpul din lume, nu?

Paul aprobă:

— Avem tot timpul din lume.

Se aplecă peste el și îi depuse un sărut pe frunte. Gura îi mirosea prea urît. Apoi plecă spre librărie.

Bătrînul luă de pe masă teancul de hîrtii și se așeză pe scaunul său, cu pipa fumegîndă în gură, și începu să citească. Sprîncenele i se ridicau din cînd în cînd, la fel și colțurile gurii, iar

ridurile jucau un joc sinistru pe fața lui, dar părea sincer prins de lectură.

Ea își făcea treaba printre rafturi și mai trata cu cîte un client, cînd aveau, dar era 100% atentă la bătrîn.

„Relația istorie alternativă-steampunk e o relație parte-întreg. Steampunk-ul e format din istorie alternativă și încă ceva.

Știm cu toții ce e acel ceva.

Și e oarecum paradoxal faptul că istoria alternativă, ca ingredient, este în același timp și un produs al steampunk-ului, alături de acel ceva, care o generează, iar apoi se unește cu ea, să formeze steampunk-ul...”

Fragment din *Eu, cea din castelul înalt – mic tratat de steampunk*

După ce termină cu acest document, îl lăasă deoparte și medită cîteva clipe la conținutul lui. Apoi se întinse după altceva.

Luă un vraf de foi intitulate *Neintitulat*.

„Un caz în care jumătatea este egală cu întregul. E vorba de infinit. Să limităm – de dragul discuției – infinitul, pentru a-l putea împărți în două. Acum infinitul este finit. Apoi, îl facem la loc infinit. Iar jumătatea lui este și ea infinită. Se observă că textual, matematic, jumătatea = cu întregul. E o soluție logică, avînd în vedere că, de fapt, partea este ea însăși un întreg. Un întreg mai mic. Doar că, în cazul de față, conceptele cu care operăm sunt de așa natură încît nu permit o altă concluzie.

E foarte haotic dar, la o adică, e ca și cum am vorbi de Dumnezeu. Dumnezeu și infinitul sunt privite, în majoritatea cazurilor, ca fiind unul și același lucru. Iar oamenii, așa cum nu pot concepe și înțelege infinitul, nu îl vor putea concepe și înțelege nici pe Dumnezeu.

E vorba de terminologie, în fond. Dumnezeu nu a existat pînă nu i s-a dat un nume. La fel s-a întîmplat cu orice altceva.

Poate să i se dea un nume, fără ca acel ceva să existe cu adevărat, să aibă doar un statut abstract – cum ar fi, să zicem, Dumnezeu (?) sau tesseract. Dar niciodată – repet, niciodată – nu va putea exista ceva fără un nume!...”

Fragment din *Neintitulat*

Bătrînul își privi ceasul. Era aproape ora de închidere. Își petrecuse aproape toată ziua citind manuscrisele fetei. O chemă la el și îi spuse:

— Foarte interesant. Le găsesc... mai amuzante decât orice am citit pînă acum! zîmbi el și își aprinse pipa.

— Nu erau intenționate să amuze, spuse ea îmbufnată.

— Știu, știu, dar temele pe care le tratează și felul în care se face trecerea de la un paragraf la altul... în stilul acesta ai putea da lecții serioase celor care compun Enciclopedia Britannica! rîse el. Ai publicat vreodată ceva ce ai scris?

— Da.

— Ai cîștigat vreun premiu pentru ceva ce ai scris?

— Da.

— Ce premiu?

— Hans Geffen Memorial Award. Dar asta a fost acum... demult, oftă ea. Nu mai sunt ce eram pe vremea aceea.

— Am auzit de premiul acesta. E ceva destul de prestigios, spuse bătrînul, devenind serios. Înseamnă că ai ceva talent.

— Pe dracu'! Am avut noroc să concurez cu alții mai slabi decât mine. Iar astea – arată cu bărbia spre teancul de foi de pe biroul moșului – sunt prostii, sunt conștientă de asta, spuse ea plictisită. Totuși, ține minte că aveam 17 ani cînd le-am scris.

— Am ținut cont de asta, să știi. E ceva. La 17 ani, mulți nu știu să își scrie numele, darămite să aibă curajul să se apuce de o aventură atît de primejdioasă cum e scrierea unui tratat. Și nu orice tratat, ci unul despre *steampunk*. Mi se pare genial.

Chiar dacă e o comedie, e una demnă de cele mai zgomotoase aplauze. Vorbesc serios. Chiar cred asta. Și faptul că erai atît de tînără cînd l-ai scris, îi sporește valoarea. Copiii, în simplitatea lor, pot reuși de multe ori acolo unde cei mai învățați dau greș. La capitolul concizie și claritate... te aplaud.

Ea rîse. Încă nu îi venea să creadă că scosese din arhiva de pe mail fișierele salvate acolo în urmă cu 5 ani și le listase și le dăduse unui străin să le citească.

Discutaseră despre cărți și, în special, despre *Domnul Dallo-way*, și ea menționase, în treacăt, că și în sufletul ei se ascundea un soi de scrib. Bătrînul îi ceruse să îi dea ceva de citit. Ea ripostase că nu ar trebui să se dedea la o asemenea activitate, din moment ce abia se cunoșteau, dar replica moșului o făcu să realizeze că nu mai putea da înapoi:

— Ce, ar trebui să îi citim și să îi apreciem pe scriitorii nu-mai dacă și după ce îi cunoaștem?

Așa că i le dădu. Ea nu le mai citise de atunci. Îi era rușine de ele. Îi spuse asta bătrînului.

El rîse și spuse:

— Să nu îți fie niciodată rușine de ce ai creat. La un moment dat, a făcut parte din tine și ai considerat că merită să fie reținut de istorie. În plus, chiar și nonsensurile pot fi tratate și luate în serios. În fond, așa au făcut carieră cei ca Nietzsche, Kafka și alți amețiți ai istoriei. Tu de ce nu le-ai călca pe urme? E un lucru admirabil să stai drept la ridiculizările altora. Ur-mărește-ți visul, oricare ar fi el. E al tău și nimeni nu ți-l poate lua. Asta arată că ai curaj. Am văzut într-o zi un cîine într-un scaun cu rotile, rîse bătrînul.

Ea îl privi sceptică. Nu înțelegea ce legătură are asta cu operele ei, după cum nici nu își dădea seama dacă era vorba efectiv de un cîine într-un scaun cu rotile. Anticipînd întrebarea, bătrînul aprofundă explicațiile:

— Cîinele avusese probabil un accident și membrele posterioare îi erau paralizate, nu funcționau. Așa că stăpîna, care era o babă extrem de egoistă și de enervantă, dacă mi se permite să adaug, i-a montat partea din spate a corpului într-un cadru cu roți. Un scaun cu rotile pentru cîine. Și cîinele se deplasa normal, trăgîndu-se pe membrele din față, iar cele din spate îi erau înlocuite de cele două roți ale cadrului. Și cîinele – putem afirma fără îndoială – a fost ridiculizat de către companionii lui canini, dar și-a continuat drumul, cu roți în loc de picioare. Important este că l-a continuat. Că nu s-a dat bătut. Fiindcă asta voia și știa că o poate face. Sau, cel puțin, asta e aparența, zîmbi bătrînul, și trase din pipa lui antică un fum.

Blonda aprobă din cap. Vorbele lui aveau un sens. Întortochat, dar era acolo.

— Ah, și aș vrea să menționez că mi-a plăcut pasajul referitor la rolul important pe care îl joacă cuvintele în exprimarea realității. Se vede că ți-a plăcut foarte mult *O mie nouă sute optzeci și patru*.

— Eu ți-am spus, observă ea.

— Știi, ar fi trebuit să te cred pe cuvînt, de la început. Oricum ar fi, vreau să te felicit pentru titluri. Ai un simț aparte pentru publicitate. Mi-a plăcut mai ales faza cu „cea din castelul înalt”. Genială.

— Știi la ce se referă? întrebă ea, dar imediat regretă că se îndoiește de cultura lui.

— Normal că știi la ce se referă, se încruntă el. Să înțeleg că îți place de Dick?¹

— Foarte mult, rîse ea. I-am citit toate cărțile, una după alta, fără pauză. Omul acela nu știe decît un singur lucru, dar se pricepe la el mai bine ca Dumnezeu.

— Ce e cu tine și cu Dumnezeu?

Ea ridică sprîncenele subțiri. Brusc și inexplicabil i se făcu chef de o țigară.

— Ce să fie? Nimic.

— Atunci ce tot îi dai cu „mai bine ca Dumnezeu” și... și scrierile tale sunt pline de remarci de genul acesta. Nu ești credincioasă. Se vede pe tine că îți face plăcere să te iei de Dumnezeu. Ce ți-a făcut El?

— Nimica din ce nu mi-au făcut și alții... Păi, tu vorbești?

— Adică?

— Inscripția de la intrare? Cum e cu ea?

Bătrînul începu să rîdă în hohote.

Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre baie, dar se întoarse brusc și întrebă:

— Ah, și ai omis să îmi spui care e pseudonimul tău. L-am observat scris, dar sunt doar inițialele S. M.

— Svetlana Makewar. Inițial mai era și un T de la Trunchbull, dar am renunțat la el fiindcă mi se părea prea grosolan.

— Svetlana Makewar Trunchbull, repetă bătrînul gînditor.

— Da. Mereu mi s-a părut că „Makepeace” e un nume extraordinar, dar cînd l-am preluat, am făcut o mică modificare, ca să se potrivească stării mele de atunci. Iar Svetlana era, inițial, Wilhelmina. Cred că îți dai seama de unde vin toate astea, oftă ea mirată de lipsa ei de originalitate, și adoptă o mutrișoară de dezamăgire.

— Da. Nu îți face griji, toți furăm. Ideea e să nu fii prins. Ah, și inscripția de la intrare... e o parafrază după o remarcă a unui tip pe nume Sonny Chiba, care m-am amuzat atît de tare, încît am zis că trebuie să fac uz de ea pentru plăcerea mea personală.

Ea ieși afară și se așeză pe marginea trotuarului. Primii doi și ultimii doi nasturi ai cămășii erau descheiați, lăsînd să se vadă maioul alb de dedesubt. Era pauza de masă, așa că, normal,

1. În original (țineți minte, vă rog – și am impresia că am mai spus asta undeva, nu? –, că în această parte a povestirii, personajele vorbesc în limba engleză): *So, I guess you like the Dick?*

își aprinse o țigară. Privi în zare. Soarele se strecura printre clădirile înalte. Își plimbă privirea de-a lungul pereților cafeniei ai clădirilor vechi și dădu de tăblița pe care era scris numele străzii. Book Street. Se părea că lucrurile nu erau chiar așa de haotice pe cum păreau.

Apoi o văzu pe Sam coborînd din Charger-ul ei negru. Sam era puțin mai înaltă decît ea, cu un păr brunet lung pînă la umeri, ușor ondulat. Avea o față ovală, cu pomeți înalți, nas drept și ochii migdalați și o ținută regală, de parcă tocmai coborîse de pe o galeră romană, la brațul lui Caesar. Purta un costum gri Maria Helvetika, cămașă albă P. B. Herman, pantofi negri cu toc înalt Manolo Blahnik și în mînă ținea o Bottega de piele. Părul îl purta strîns într-un coc impecabil și părea să nu fie fardată deloc. Trecea pe partea cealaltă a străzii cînd o văzu și ea pe blondă. Fără ezitare, trecu strada și se opri în fața ei.

— Hei! Ce faci aici? o întrebă Sam zîmbitoare.

— Aici lucrez, răspunse blondă simplu.

Sam își ridică privirea și citi firma.

— De cînd?

— Recent m-am angajat. Tu? Încotro mergi?

— Am o întîlnire... de afaceri.

— Aha.

— Mda. Mai degrabă m-aș duce acasă, să mă bag în pat. Sunt epuizată.

— Arăți bine pentru o tipă epuizată. Eu am pauză de masă, cică, rîse blondă.

— Îmi dai și mie un fum? întrebă Sam, mutîndu-și greutatea corpului de pe un picior pe altul.

Blonda îi întinse țigara și Sam trase un fum prelung. Ținu fumul în piept cîteva secunde, ca atunci cînd te droghezi și aștepți să își facă prafurile efectul. Apoi expiră.

— Mulțumesc! Trebuie să plec. Cred că o să întîrzii.

— Cît e ceasul?

Sam își privi încheietura mîinii drepte. Ceasul ei Christina Montalban arăta ora 2:33. Blonda putu să vadă monograma S.M. cusută cu fir de aur pe manșeta cămășii.

— Ar fi bine dacă mi-aș scurta și eu pauza, observă blondă.

— Toți trebuie să facem ce trebuie să facem, opină Sam, zîmbitoare.

— Așa-i, așa-i...

— Păi, eu am plecat.

— Noroc cu afacerile, îi ură blondă.

— Mulțumesc. Ne vedem zilele astea, spuse Sam pe un ton prietenos și plecă. Tocurile i se auzeau pe trotuar. Toc-toc-toc.

„Ce dracu' tocmai s-a întîmplat?” se întrebă blondă, privind în urma lui Sam.

Apoi își privi tenișii. Începuseră să se rupă. Se încruntă. Nu erau chiar atît de vechi și nici nu fuseseră purtați asiduu. Ori-cum, și asta ar fi trebuit să îi aducă aminte de ceva. Dar nu știa ce anume.

În metrou văzu o tînără. Avea fața pătrată, părul portocaliu ciufulit și ochii stinși, goi, privind în gol. Avea un aer copilăresc, în ciuda celor două cicatrici – două dungi orizontale, care porneau din mijlocul frunții și se opreau lîngă tîmpla stîngă –, iar asta făcea ca imaginea ei să fie cu atît mai puțin suportabilă. Nu își dădea seama dacă hainele ei erau murdare sau atinsese un nivel metafizic în care devii atît de indiferent în ochii oricui, încît ajungi efectiv să te confunzi cu mediul în care trăiești. Un cameleon fără intenție. Tînăra avea buze cărnoase, roșii ca vinul de Madeira, pe care și le fremăta, și le mușca într-una cu dinții ei mici și drepți. În mîna stîngă ținea absent un covrig. La un moment dat, degetele i se strînseră și covrigul se frînse.

O bucată din el căzu pe podeaua vagonului. Tînăra se aplecă și o ridică.

Ajunsă acasă, se dezbracă din mers, luă o sticlă de vin alb din frigider și un pahar. Își turnă vinul încet și văzu cum paharul începu să transpire. Luă o gură prelungă, apoi se opri. Privirea ei se oprise pe unul dintre pereți, la ceea ce mereu crezuse că era o ramă cu o fotografie ce îl prezenta pe Paul. Abia acum, după... luni de zile observă că, de fapt, rama nu conținea nicio fotografie, ci o reclamă antică, probabil de colecție, la o marcă de țigări din anii '50. Nu vedea nicio fotografie cu Paul. Nicăieri. Nici nu văzuse vreodată. Nici la el în apartament, nici la alții. Nici cu el, nici cu alte persoane. I se păru bizar.

Termină paharul de vin și, cu aceste gânduri în minte, se puse pe lucru. Discuțiile despre cărți, scris și ambiții personale mereu îi făceau poftă de creație. Deschise fișierul cu romanul-în-devenire și se apucă să tasteze în continuare.

J.J. (jurnalist): *Am văzut-o la volanul mașinii lui Daffy. El era pe locul mortului și chiar părea mort. Probabil că era beat. Dar tipa era vigilentă. Ochii îi scînteiau, ca și cum tocmai crăpase capul cuiva. Jur. Era foarte calmă, dar totuși părea atentă la tot ce se întîmpla în jurul ei.*

Daffy: *Am găsit în portbagajul mașinii o plachetă de metal ruginit, pe care scria „Venice Beach – 14 M”. Nu am făcut legătura cu nisipul din buzunarul din spate al blugilor mei, decît mai tîrziu. Și, desigur, cu crima.*

În timp ce scria, își spuse că tehnica aleasă era ideală pentru cei cărora le e greu să lege un paragraf de altul, atunci cînd între ele era o durată mai mare de cîteva minute. Și își mai făcuse o notă mentală, dar nu își amintea momentan despre ce era nota.

Ozzie (bateristul trupei *The Gardens*): *Nu știu ce dracu' i-a făcut, dar Daffy nu lăsa pe nimeni – și cînd zic asta, „pe nimeni”, chiar vorbesc serios – să îi conducă mașina. Era o rablă împuțită, un Firebird din '68; numai găinațul de pe el îl mai ținea laolaltă. Dar nu i-ar fi dat-o nici la Cristos Gornistul. Și o văd pe tipa asta, pe Carla sau Clara, cum dracu' o cheamă, la volan.*

Harlan E. (prieten din copilărie): *Soarta. Credeți-mă pe cuvînt. Nimic nu face cît soarta. Polițaii au căutat cadavrul timp de două luni. Au renunțat în final. Nici nu știau dacă tipul era mort. Putea fi în Indochina din cîte știau ei, mort de beat, cu sula în curul vreunei fete de 12 ani. Au renunțat și nu fără să răsufle ușurați. Apoi, într-o zi de la sfîrșitul lui septembrie, ultima zi cu soare din anul ăla, un copil s-a dus pe plajă, deși părinții au spus mai tîrziu, cînd poliția i-a chestionat, că nu îi dăduseră voie să meargă pe plajă. Și s-a pus să își construiască o cetate. De nicăieri i s-a năzărit pruncului ăstuia să își construiască un fort medieval, cu turnuri și cu șanț de apărare împrejur. Și peste ce dă? Peste tipul ăla. Omorît și îngropat în nisip la începutul verii. Vă spun, nimic nu face cît soarta.*

Paul Kindred: *Da, cum să nu îmi amintesc de crimă? În orașul ăsta, singurul lucru care mai pulsează e Clara. În rest, nimic ieșit din comun. Și, ca de obicei, am avut iarăși aceeași impresie că era implicată. Desigur, investigația numai ce începuse.*

Olga H.: *Au stabilit, după autopsie, că era vorba de un tip pe care îl cunoșteam vag, Fred Hamm. Era un pic mai în vîrstă decît noi. Poliția îl căuta de la începutul verii. Dispăruse, mi se pare, chiar în seara în care avusesem balul de absolvire.*

H.H. Leigh: *Am participat la autopsie, în calitate de medic primar al spitalului din oraș. Au trimis pe cineva de afară să se ocupe de toată treaba. A fost neplăcut. Trupul stătuse în nisip*

aproape 3 luni. Era în stare avansată de descompunere. Abia au desprins ceva de la el. Murise de la o lovitură cu un obiect dur, primită în partea stângă a frunții, chiar deasupra arcadei. Și pe obrazul drept fusese ars cu ceva, probabil o țigară sau un fier înroșit. Nu știau sigur. Îi lipseau două degete de la mîna stîngă. Mijlociul și arătătorul. Fuseseră tăiate cu o foarfecă de tuns via.

Helen Munro: Cînd a bătut poliția la ușa, întrebînd de Clara, era să cad de pe picioare. Ziceau că au găsit niște fire de păr de-ale Clarei pe lângă cadavru. Insinuau că ea ar fi avut vreo legătură. Nu îmi venea să cred.

Paul Kindred: Deocamdată, tot ce aveam erau niște fire de păr de-ale Clarei Munro. Erau și niște bucăți de carne pe sub unghiile mortului, dar nu au putut fi folosite. Așa că, normal, fiind singura pistă, am început să investigăm. Desigur, era destul de neconvingătoare toată treaba. Legiștii stabiliseră data morții pe la sfîrșitul lui iulie, cam pe data balului absolvirii. Clara avea pe atunci un picior în ghips. În niciun caz nu ar fi putut să îlucidă pe tip și să îl tîrască singură pe plajă și să îl îngroape. Doar dacă fusese ajutată.

Elliot Wuhl (inspector de poliție): Fred Hamm era căutat de poliție de ceva vreme. Se mutase în oraș în urmă cu doi ani, ca să scape de lege. Desigur, nimic nu se putea dovedi cu certitudine, dar plana asupra lui o oarecare vină. Fusese implicat într-o crimă. Se pare că oricine i-a făcut-o, s-a gîndit la răsplată. Alt motiv nu putem distinge.

J.J.: Le-am spus poliștilor că fata lui Munro o făcuse. O văzusem în seara crimei și părea destul de suspicioasă. În plus, ce dracu' căuta la volanul mașinii, dacă avea piciorul în ghips? Dacă mă

întrebați, mi se pare că se cam prefăcea. Nu știu cum reușea, sau de ce, dar toată treaba cu oasele ei fragile îmi mirosea dubios.

Ozzie: Am fost chestionați toți, normal. Cine, ce făcuse, cu cine făcuse și unde făcuse. Dacă am văzut ceva, dacă am plecat pe undeva după bal, în ce combinații, cît am stat, unde ne-am futut... tot. Mi se părea cam multă vîlvă. Se purtau de parcă fusese curățat vreun mare ștab. Reporterul ăla, J.J., era tare pornit să dea de ucigaș. Era absurd, la un moment dat. A ajuns să spună că Clara îl omorise pe tip.

H.H. Leigh: Era absurd. Am spus poliției că o persoană în condiția Clarei nu putea să facă așa ceva, nici chiar în cea mai bună formă fiind. Dar au insistat. Am făcut un control, o expertiză, cu o comisie adusă special din capitală. Au confirmat cele spuse de mine.

Daffy: Am stat la interogatoriu o zi întreagă. Ziceau că mașina mea fusese folosită la transportarea cadavrului. Găsiseră ceva urme de vopsea pe pantalonii mortului. Într-adevăr, erau de la mașina mea – abia atunci am observat că fusese atinsă –, dar nu îmi aminteam nimic. Le-am spus că fusesem beat-cur în seara balului. Dar că îmi aminteam să fi fost cu Clara. Atît le-a trebuit. Acuma îmi pare rău că am vorbit de ea, dar eram speriat. Oricum, nu am spus nimic de genul „pe ea o vreți, ea a făcut-o”. În niciun caz. Dar am menționat că fusesem cu ea. A fost destul.

Paul Kindred: Erau niște lipsuri. Puștii spuneau că, după bal, nimeni nu o văzuse pe Clara Munro vreo cîteva zile. Părînții ei spuneau că a doua zi după bal plecase în excursie cu Joan Myrtle. Joan habar nu avea de așa ceva. Daffy zicea că plecaseră împreună de la bal, doar ei doi, dar că nu își amintea unde au fost sau ce au făcut. Medicul ei, dr. Leigh, spunea că a treia zi

după bal Clara s-a prezentat la tratament. Apoi iarăși a dispărut câteva zile. La vreo 4 zile după bal s-a întors acasă și totul s-a aranjat. De la ea nu am reușit să scoatem nimic. Zicea că băuse la bal și amestecase cu antibiotice, că nu își mai amintea nimic. Părerea mea? S-au îmbătat toți în vreo pivniță și s-au injectat cu tot felul de prostii. Poate chiar au fost în excursie. Într-o altă „excursie”.

Enyo Fleisch: Nu că plec urechea la toate prostiile pe care le debitează lumea, dar ideea că Clara Munro ar fi putut ucide era... imposibilă. Avea un comportament distructiv, dar față de ea, nu față de ceilalți. Cred că venea de la ideea că era o povară pentru părinți și prieteni. Și nu voia asta. Comportamentul ei aducea a autoflagelare, se pedepsea pe sine fiindcă suferea de OI, de parcă ar fi fost vina ei. Încearca să își grăbească sfârșitul cu tot comportamentul ei oribil de neglijent cu privire la propria siguranță. Cel puțin așa credeam. Nu aveam curajul să o întreb care era motivul adevărat pentru care făcea ce făcea. Cunosco bine zicala „dacă ți-e frică de răspunsuri, nu pune întrebări”. Și eram terifiat de răspunsurile pe care Clara mi le-ar fi dat.

Joan Myrtle: Clara era foarte surescitată din cauza acuzațiilor care i se aduceau. Dar insista că nu își aducea aminte. Băuse, într-adevăr, foarte mult, dar asta tot nu justifică faptul că dispăruse timp de 4 zile. Dar și mai speriată era fiindcă nu știa cum, și cu cine se dezvirginase.

Ethel Dandridge: În final lucrurile s-au potolit. Nu au găsit făptuitorul și au închis cazul. Nu era nici primul eșec al poliției locale și, cu siguranță, nici ultimul. Lucrurile au intrat în normal. Școala a început din nou, Clara și-a mai rupt un braț...

Daffy: Spunea tot felul de prostii. Nici nu îmi venea să îmi cred urechilor. Părea o tipă așa cuminte. Oh, mamă, ce m-am

înșelat. Începeam să cred că în seara balului pierdusem futaiul vieții mele, din cauză că eram prea futut în gură ca să mi-l amintesc. „Aruncă-ți glazura de bărbat pe țîțele mele.” Așa mi-a spus odată, în timp ce ne-o puneam la mine. Chestii de genul ăsta, de îți stă mintea în loc. Adică, nu mă înțelegeți greșit, orice tip vrea să le audă... de fapt, nu să le audă, dar să știe că femeia lui le vrea. Dar nu să ți le spună! La dracu! O săptămână am vorbit singur după faza asta. Era ca și cum ar fi venit la mine o puștoaică de 12 ani și mi-ar fi zis să i-o pun în cur! Efectul ar fi fost același. Drace!

Joan Myrtle: Clara era o tipă destul de proeminentă dar, nu știu cum să vă spun... făcea prostii, dar nu din alea care implică banchete de mașini și prezervative. Nu știu ce să zic. Am auzit și eu ceva povești, dar nu din gura unor oameni pe care să îi crezi. Mai degrabă persoane care nu o aveau la suflet.

Olga H.: Clara nu prea mergea la biserică. Nu că ar fi fost atee sau ceva de genul ăsta. Pur și simplu nu prea avea chef de mers la biserică. Ai ei, oricum, nu erau cine știe ce bisericosi. Având grijă de Clara, era un mod ideal de a presupune că își spuneau rugăciunile în fiecare seară înainte de culcare (face cu ochiul).

Se opri o clipă. Auzi ghiorăituri ce păreau să vină de la ea din stomac.

— Încă un pic, mai rezistă! își spuse ea și lovi tastele cu frenezie.

Ethel Dandridge: Aveam impresia că făcea la ea în cameră tot felul de ritualuri din acelea demonice. Într-o seară am observat-o pe geam cum își aprindea lumînările în cameră. Nu cred în prostiile astea mai mult decât orice om cu scaun la cap, dar copiii le iau în serios. A doua zi, după ce am observat chestia cu lumînările, am văzut-o de dimineață ieșind din casă. M-a salutat.

Avea la gît un lănțșor de metal de care atîrna, din cîte mi-am dat eu seama, un os. Cam cît o falangă, nu mai lung. Am rămas mută.

Ornella May: *Mi-a venit într-o zi la oră cu un tricou pe care scria ceva – „Aseară am jucat poker cu dracu’! Lasă-mă în pace, lua-te-ar dracu’ și pe tine de nenorocit!” Zicea că nu își amintea cînd îl luase pe ea. Am trimis-o acasă, să se schimbe.*

Karl Konrad Bux (bibliotecar): *Adora să citească. Fișa ei de lectură era de cel puțin trei ori mai lungă decît a oricui altcuiva din oraș. Uitați-o. Cartea ei preferată era... pf, și acum mi-o amintesc. Un tom mare, cît un dicționar, vechi, pe care numai ea îl cerea. Cred că nimeni altcineva nu știa de existența lui. Prima dată cînd a luat-o, nici măcar eu nu știam că o avem. Ah, dar cum îi zicea? Ah, da. Efectele degradante ale muncii fizice în viața omului secolului al XIX-lea (ridică din umeri). Habar nu aveam de așa ceva. Și autorul era unul de care nu auzisem în toată experiența mea. Dar ea tot împrumuta cartea aceea. Cred că a citit-o de cel puțin 30 de ori.*

Ethel Dandridge: *Era o fetiță foarte ciudată. Uneori, parcă era în contact cu tot ce se afla în jurul ei. Țin minte că o priveam cum se juca în nisip, cînd s-a ridicat brusc și a început să fugă către colțul străzii. Mai tîrziu, am aflat că un cîine fusese lovit de o mașină, chiar înainte ca ea să ajungă la intersecție. Alteori, parcă habar nu avea că mai era cineva pe lume, în afară de ea. Într-o după-amiază, a coborît în pivniță să ia niște cuie – meșterea ceva – și nici nu l-a observat pe bunicu-său, care (grimasă de jenă)... se uita la filme porno pe canapeaua din pivniță. Moșul a rămas stană de piatră, fiindcă nu o observase și nu apucase să stingă televizorul sau să îi reducă sonorul. Aparent, nici Clara nu l-a observat. Cum am spus, foarte ciudată. Nici nu mă miră,*

la o adică. Crescută în așa familie. Mă întreb, totuși, ce naiba făcea cu cuiele?

Enyo Fleisch: *Dacă o întrebam de ce nu încercă să fie mai atentă cu trupul ei, îmi spunea că îi place să sufere. Că din durere învață ceva. Că simte că trăiește dacă suferă. Era de părere că cele mai plictisitoare zile din viața ei erau cele în care nu suferea. Dumnezeule, parcă îl auzeam pe Proust ieșind prin gura unei fete de 16 ani. Zicea că o zi fără suferință e ca o zi de vacanță. Ca o zi cu soare. Și că ce mai reprezintă o zi cu soare, dacă fiecare zi e o zi cu soare? Și că nu voia să fie menajată. Că știa că viața ei era scurtă și că probabil că nu va apuca să facă destule lucruri... dar că încerca. Și că un picior sau un braț rupt nu o vor împiedica de la asta. Era o nouă față a ei. Nu o mai văzusem atît de cinică și atît de optimistă în același timp. Așa că am forțat nota. Și am observat că putea fi foarte deprimantă, dacă voia. Apoi, după cîteva minute, ajungea la concluzia că era mulțumită cu viața ei. Doar mulțumită? am întreat-o. Da, doar mulțumită. De ce nu fericită? am întreat-o. Fiindcă, spunea ea, de una singură nu pot fi fericită, ci doar mulțumită. Interesant. Nu am auzit așa ceva de cînd profesez. Și, în niciun caz, nu mă așteptam să o aud de la o fată de 16 ani.*

Karl Konrad Bux: *Mereu lăsa cîte o șuviță de păr ca semn de carte. Și cîte o amprență de sînge pe vreun colț de pagină. Poți să îți dai seama de cărțile pe care le citea, după amprențele de sînge pe care le lăsa. Asta era din cauză că își mușca buzele în-continuu, în timp ce citea. Am observat-o și eu de cîteva ori făcînd asta. Îmi venea la birou, cu cărțile pe care le studia în sala de lectură și literalmente îi curgea sînge din buze.*

J.J.: *Fata asta... ori mințea foarte mult, ori noi nu o cunoșteam deloc. Înclin către ambele variante.*

Joan Myrtle: Uitați aici o poză cu ea. Cred că e ultima poză pe care i-a făcut-o cineva. Eram la supermarketul de la ieșirea din oraș. Eu cu ea. A trecut pe lângă noi un băiat cu un Polaroid și a făcut poza. Clara nu era atentă, ca de obicei. Niciodată nu era atentă când cineva îi făcea poze și de aia ieșea atît de bine în ele. Uitați, aici (face semn cu unghia) i se vede cicatricea pe care și-a făcut-o cu foarfeca de vie, în seara balului. S-a tăiat peste un tatuaj și pielea i s-a lipit greșit, puțin deviată (rîde). Tatuajul arăta ca un afiș prost lipit pe panou. Ca două jumătăți care au alunecat una de lângă alta, doar puțin.

Paul Kindred: I-am oprit odată. Erau mai mulți în mașină. Și Clara era lângă șofer. Purta un maiou strîmt, cam murdar de ulei de motor. Și fuma o țigară. Toți ceilalți stăteau smirna. Cred că erau băuți sau drogați sau fumați. Doar Clara era calmă. Și la un moment dat, își ridică ochii spre mine și mă întreabă cu un fel de vibrație nervoasă în glas: „Te-ai uitat la mine în decolteu?”. Am rămas mut. Toți puștii s-au uitat la mine ca la un violator. Am răspuns clar: „NU”. La care ea întreabă: „De ce nu?”. Ce mai e de zis? Niciodată nu știai la ce să te aștepti din partea ei.

Eric: Abia după ce am dormit la ea cîteva seri, am observat că patul ei nu avea picioare. Cadrul în care era băgată salteaua era așezat pe cărți. Avea o mulțime de cărți. Peste tot. Uneori mă trezeam dimineața cu o carte sub cur sau sub cap. Noptiera era plină de ele, sertarele erau pline de ele. Chiar și între perechile de blugi din dulap avea cărți. Dar nu avea bibliotecă. Asta m-a mirat destul de tare. Iar dimineața cînd se trezea, lua prima carte pe care o vedea cu ochii și o adulmeca îndelung. Zicea că miroase mai bine decît o ceașcă de cafea proaspătă. Zicea că o trezește mai bine decît o cafea tare.

Harold Laut (unchiul Clarei): Cînd mi-am pierdut degetul mijlociu de la mîna stîngă, Clara avea doar 5 ani. Era așa o

dulceață de fată. Un ghemotoc înfășurat mereu în ghips. Era vară și ne oprisem la market să luăm ceva pentru masa de seară. Clarei îi plăceau clătitele, așa că am luat niște făină și gem de căpșuni. Ne-am întîlnit în parcare cu niște prieteni și i-am ajutat să îi joace o festă unui tip. I-am ridicat spatele mașinii, în glumă, și mi s-a agățat inelul de pe deget în bara din spate. Tipul avea tracțiune și pe față. Mi-a smuls degetul. Clara a plîns de parcă ar fi murit maică-sa. I-am spus în glumă „Era degetul preferat al soției mele”. Clara mi-a promis solemn să îmi facă rost de altul. De ziua mea, în noiembrie, am primit o eprubetă în care se găseau falangele unui deget mijlociu, în substanță de conservare. Pe eprubetă era o etichetă pe care scria „De la Clara, cu dragoste”. Asta era la o lună după ce a dispărut.

Joan Myrtle: Am găsit un plic la ea în sertar în care se găsea o foaie albă, hîrtie scumpă, pe care erau scrise la mașină următoarele: „Draga mea Gloria, aș vrea să fiu acum înăuntrul tău și cu un deget la tine în cur. Te iubesc, Căpitanul Prepuț”. Habar nu aveam despre ce era vorba. Nu auzisem în viața mea de Gloria sau de Căpitanul Prepuț. Nici nu am arătat scrisoarea nimănui.

Gloria (???): Nu am nimic de spus. Lăsați-mă în pace!

Se lăsă pe spate. Sorbi o gură de vin. Își trosni degetele. Se aplecă iarăși peste taste. Degetele ei nu le atinseră însă. Mațele începură să îi ghiorăie și mai tare.

Era deja toamnă. Frunzele formau ploaia galbenă și lentă, care cădea necontenit pe străzile New York-ului.

Era ziua ei. Ea era singură. Cît de tragic poate fi asta? Să fi singură de ziua ta într-un loc atît de aglomerat, încît oamenii abia dacă puteau lua o gură de aer care să spună că e „a lor”.

Vorba aia: „Although you are lonely, you wish for a fence!”¹.

1. Vers din melodia *Neon Forrest*, de Iggy Pop.

Ea nu își dorise un gard care să o despartă de lume. Pur și simplu se trezise de cealaltă parte a unuia.

În acea clipă nimic nu i se părea mai dramatic decât să fii atît de abătut și atît de însingurat de ziua ta. Desigur, era doar o stare trecătoare. Știa că spre seară se va reuni gașca și vor ieși, și o vor sărbători cu toată pompa, și va uita de momentul acesta. Dar acum...

Soarele veghea orașul amorțit. Era extraordinar de cald pentru luna octombrie, dar frunzele continuau să se desprindă de crengi. Ea stătea tolănită într-unul din fotoliile suspendate de tavan, cu șoșonii în picioare, în pantaloni scurți și cu un pulover albastru, vechi, atîrnîndu-i pe umeri.

Unul dintre televizoare – cel de pe peretele bucătăriei – mergea pe un canal de știri, unde se anunțau conflicte de stradă între ceva clanuri mafiotice obscure, în partea de sud a Bronx-ului. Dar ea nu asculta.

Tastase în bara de căutare „Soft Irregulars, Inc.” și apășă Enter. Rezultatele nu aveau nimic în comun cu ceea ce credea ea că face Paul. Ochii i se îngustară. Își aduse aminte de... în primul rînd, constată că avea o memorie extraordinară. Apoi își aduse aminte despre ce își aduse aminte. Își aduse aminte de cuvintele lui Paul, cum că ceea ce el ascundea era bine ascuns. Era clar că nu erau doar vorbe în vînt. Ascundea ceva. Dar ce anume? Tonul cu care vorbise la telefon în seara aceea, cînd credea că ea doarme... nu îl mai auzise vreodată la el. Îi înghețase sîngele în vene, să îl audă vorbind așa. Părea că vorbește serios.

Își aprinse o țigară și o fumă mecanic, fără să își dea seama cît de repede o consuma, așa cum respiri sau privești în jur, fără să vezi ceva anume.

Apoi îi atrase atenția altceva. Ferestrele nu aveau draperii și copacii abia atingeau pervazul cu vîrfurile lor. Cu toate astea, un nor de frunze roșii și galbene trecu încet, ca o procesiune de înmormîntare, prin fața ferestrelor.

Ea stătu în fotoliu cîteva clipe, împietrită de frumusețea imaginii, doar ochii mișcîndu-i-se în cap și fumul țigării tremurînd în aer. Apoi țîșni spre una dintre ferestre – ultima, ca să prindă cît mai mult din acel spectacol nepămîntean – și își lipi fruntea de sticla rece.

Pe strada îngustă trecea un șuvoi de frunze, ca un rîu invizibil în care peștii fuseseră înlocuiți cu petice roșii și galbene. Totul părea ireal.

Deschise fereastra și se înclină peste pervazul lat. Întinse un braț și atinse cîteva frunze grăbite. Ele se rostogoliră și se ciocniră de alte frunze. Dar atît. Își văzură de drumul lor. Privi jos, în stradă, și constată că era singura spectatoare a acelui episod impresionant. Nu mai văzuse așa ceva în viața ei. Curînd, șuvoiul de frunze trecu de fereastra ei și ea rămase privind în urma lui, nostalgică, la frunzele cele de pe urmă, cum îi făceau cu codițele în semn de „la revedere” sau, mai degrabă, „adio”.

Strînse din buze în timp ce închidea fereastra și oftă rîzînd amar.

„De unde dracu’ am mereu timp să observ toate prostiile astea?” gîndi ea.

Descriindu-și acțiunile cu voce tare, constată că erau melodice și pline de ritm. Deasupra, soarele avea o culoare care dădea de înțeles că nu se putea hotărî dacă să răsară sau să apună.

Se retrase încet, mergînd cu spatele.

Și-ar fi dorit să aibă niște draperii, să le poată trage peste ferestre.

Olga H.: Ura True Blood. Era singura tipă pe care o știam căreia nu îi plăcea serialul ăla. Odată, era la mine și ne uitam la un episod. Eram mai multe. Urma o scenă de sex între Tara

și un vampir, și Tara clipea de parcă o regula un zeu. Și atunci o auzim pe Clara: „Ce dracu' clipește așa pizda aia? Tot o pulă e și aia, nu e magică! Doar o pulă de mort, care, spre deosebire de el, se mai scoală din când în când!”. Am întreat-o ce e cu ea. Zice: „Mă enervează prostiile astea cu vampiri. Mă enervează faptul că, mai nou, de fiecare dată când o femeie pune mîna pe o mașină de scris, cacă un roman cretin cu vampiri și vîrcolaci! Atît de frustrate suntem, încît ne irosim talentul pe prostii din astea?”. Am întreat-o – în glumă – dacă ea crede că se poate descurca mai bine. „Poți fi sigură de asta!”, apoi s-a ridicat și a plecat, fără vreun cuvînt.

Helen Munro: Cînd m-am dus în camera ei, a doua zi, am rămas trăznită. Un perete din camera ei era complet scris. Scria cu creionul pe perete. Rînduri dintr-un capăt în altul.

Joan Myrtle: A scris 5 zile încontinuu, și a umplut pereții camerei ei în totalitate. Apoi a dormit vreo 36 de ore fără întrerupere. Cineva a chemat un ziar local să facă fotografii. Pînă la sfîrșitul săptămîinii îi băteau la ușă cinci edituri care voiau să publice „romanul de pe perete”. Țsta era titlul provizoriu, pînă cînd Clara s-a gîndit la altul. A fost best-sellerul anului.

Ana Gorik (publicist): Nu am văzut așa ceva în viața mea. Patru pereți, plini, din colț în colț, cu cuvinte scrise de mîină. Cînd am cumpărat drepturile de publicare, nu am știut cum să luăm cuvintele de pe pereți. Am încercat să fotografiem textul, dar nu se putea, fiindcă rîndurile erau lungi cît un perete. Așa că am adus niște scribi, să copieze textul. Patru oameni au copiat patru zile în șir, fără oprire. Apoi le-am pus cap la cap. 700 de pagini. Și ce poveste!

Ornella May: Stupefiant roman!

Karl Konrad Bux: Nu am citit așa ceva în viața mea. Și am citit mii de cărți.

J.J.: Cred că atunci a început să se îngroașe gluma... odată cu romanul acela. Sincer, nu o am la suflet pe fata asta, dar cartea e... incredibilă.

Daffy: Extraordinar! Nu l-ați citit? Nu cred. Păi... e vorba despre... Sigur nu l-ați citit? Ce naiba, e cea mai citită carte din lume, la ora actuală. S-a vîndut în mai multe exemplare decît Biblia, ce dracu'! Cea mai bună carte scrisă de o femeie! Țsta e citat direct din Kriterion! La 21 de ani. Pf..

Ana Gorik: Tipa știa să își facă publicitate. Scrie o carte de genul ăsta, o ficțiune transgresională de cel mai dur fel, zguduie lumea cu un tur de forță în domeniul literar pe care nu l-am mai văzut de la... Ellis încoace, cred, și apoi... dispăre. Vînzările s-au triplat într-o săptămîină. Cunosoc scriitori respectați care nu au vîndut într-o viață cîte cărți a vîndut Clara Munro în două săptămîni de la dispařiția ei.

Ethel Dandridge: S-au îmbogățit soții Munro cu cartea fetei. Milioane de dolari. Uite-așa. Milioane.

Lenny Lanțuri: Stăteam cu toții la marginea orașului. Băutura, muzică dată tare, un foc făcut în mijlocul nostru. Clara privea în întuneric. Și la un moment dat se ridică și arată cu degetul la fosta fabrică de cauciuc. Lîngă fabrică era un bloc înalt de zece etaje, în care stătuseră muncitorii. Acum e gol. Geamuri sparte, uși lipsă. Nimeni nu a locuit acolo de vreo 5 ani. Și ne întoarcem toți, și ce vedem? La etajul al optulea, o lumină. Era sinistru, vă jur. Soarele era de mult căzut sub orizont. Clara a tras o dușcă de tequila, apoi s-a ridicat și a luat-o într-acolo.

Daffy s-a luat după ea. Au revenit cam după vreo 20 de minute. Clara avea o tăietură pe obrazul stîng, de la tîmplă pînă la colțul gurii. Zicea că dăduse peste Omul de Sticlă. Nu i-am mai dat să bea în seara aceea.

Daffy: *Am urcat după ea în seara aceea, pînă la etajul opt. Era beznă pe casa scărilor, în ruina aia împuțită. Eram amețit rău de tot de la alcool... mi-era frică să nu cadă ea pe scări, să își rupă ceva... vă dați seama. Era fragilă ca un pahar de cristal, dar mai beată ca un batalion de mecanici, și cu starea ei, se pune să escaladeze scările, pe întuneric. Dumnezeuule, mai bine te arunci de la etajul al zecelea în gol. Ai avea șanse mai mari să scapi cu viață.*

Seth Drumgoole: *Le-am dus în seara aia acasă, pe Clara și pe Joan. Clara povestea, pe bancheta din spate, cu Joan, ce se întîmplase la etajul opt. Am ascultat. Zicea că ajunsese la etajul opt și în capătul coridorului se vedea o lumină, dinăuntru apartamentului. A înaintat și a împins ușa. A văzut ceva trecînd dintr-o cameră în alta și a făcut cîțiva pași după... chestia aia. Daffy zicea să atunci cînd a ajuns acolo, toate luminile erau stinse. Se împiedicase de Clara, care era pe jos. A luat-o și a coborît cu ea. Clara nu mai știa nimic în plus.*

H.H. Leigh: *Am făcut analizele copilei. Țineam sînge de-al Clarei la laborator, în caz de accidente, care erau destul de frecvente. Am făcut expertiza. A ieșit pozitivă. Fetița era a Clarei. Clara era declarată moartă de aproape un an, iar fetița nu avea mai mult de două luni.*

Helen Munro: *Teribil roman. Nu îmi vine să cred că fiica mea era capabilă de așa ceva. Pentru Dumnezeu, sperma era un personaj distinct în romanul ăla (oftează). Și fetița... uitați ce scrie (își pune ochelarii): „Fetița se plimba fără direcție prin parc.*

Se însera treptat. Picioarele ei subțiri înfășurate în ciorapii albi, trași pînă deasupra genunchilor, dispăreau pe sub fustița voalată și ar fi băgat în boală pe orice bunic ieșit la plimbare cu cîinele”. Parcă un pedofil ar fi scris cartea asta. Apoi: „Fetița purta la gît Perlele Plăcerii ale maică-sii. Desigur, nu știa la ce foloseau, dar le găsisse în sertarul noptierei. Un șirag de cinci bile de metal, puse pe o sforcică laminată, ca să alunece mai bine. Se mirase că nu le văzuse niciodată la gîtul mamei ei. Îi plăcură instantaneu și, cu mintea ei de copilă de zece ani, hotărîse că nu le putea lăsa să zacă în sertarul acela, lîngă tubul de lubrifianț și obiectul ciudat care semăna cu o cutie protectoare a unei periufe de dinți” (oftează și închide cartea). Am acceptat banii din vînzări doar pentru fetiță. Eu nu mă ating de ei. Asta ar fi ca și cum aș accepta bani de pe urma filmelor porno făcute de fiica mea. Și titlul, Mne eto nado kak zuby v zadnitse; cei de la editură spuneau că e în rusă. Au tradus cam așa: „Am nevoie de asta la fel de mult cum am nevoie de dinți în gaura curului”. Mi s-a făcut greață. Și de unde dracu’ știa Clara rusă?

Ana Gorik: *Cartea trebuie citită de la final la început.*

Fragment din Mne eto nado kak zuby v zadnitse:

Căci vie am fost, iar acum sunt moartă. Am dansat în castele goale, pe întuneric. Am pictat pe partea întunecată a lunii. Am privit soarele în ochi. Au apăsat pe mine grijile lumii și povara apelor adunate din lacrimile ei. Am ascultat îngerii rîzînd. Am rostit ce nu se putea rosti. Mi-am dezlipit tatuajele de pe piele cu privirea. Mi-am scrijelit testamentul pe spinarea diavolului și l-am ascultat cum gemea de plăcere. Ochii îmi sunt închiși și acum locuiesc în partea întunecată a omului.

Daffy: *Pasajul meu preferat din carte e chiar la început. Ascultă aici: „Gemea cu capul în pernă. Gemea cu capul în pernă*

și cu mâinile înfipite în cearșaful care se uda văzînd cu ochii. Gemea cu capul în perna care se uda și ea văzînd cu ochii. Genunchii începeau să îi amorțească. Își aduse aminte de vorbele maică-sii: «Problema cu spusul adevărului e alegerea momentului. Momentul e foarte important. Ai grijă cum îl alegi!». Gemea cu capul în pernă, iar soțul ei îi mîngîia spatele, în timp ce își împingea pelvisul în fesele ei. Era acoperită de transpirația care nu apărea decît în rare ocazii. Își ridică fruntea din pernă și își trecu o mîină prin păr, dîndu-l pe spate. Ah, ce bine se simțea. Durere plăcută, la ea în vîntre. Păcat de ce avea să urmeze. Soțul ei avea să o ducă la orgasm, apoi o să ejaculeze în măruntaiele ei și apoi o să o bată pînă ce ea nu va mai ști care e stînga și care e dreapta. Ah, ce bine se simțea. Nu mai era mult acum. Doar cîteva mișcări în plus. Simțea cum o cuprinde vidul acela de dinaintea orgasmului. Electricitatea aceea care venea de nicăieri. Începu să geamă, tot mai tare. Păcat de ce avea să urmeze. Apoi își întoarse capul spre soțul ei și spuse: «Mă culc cu fratele tău!». Și atunci, chiar în momentul acela, își dădu seama că făcuse o greșeală” (rîde). Trebuie să recunoști că știe să construiască un punct culminant (rîde iarăși). Asta îmi aduce aminte de o vorbă de-a ei: „Fie ca să ai parte de un minut în Rai, înainte ca diavolul să afle că ai murit!” (rîde).

Olga H.: Zice: „Hai să intrăm în magazinul ăsta de pompe funebre”. Și intră. O iau după ea și o întreb: „Ce dracu’ vrei să faci aici? De ce vrei să îți cumperi un coșciug?”. La care ea: „Plănuiesc să mor în curînd!”.

Helen Munro: Omul de Sticlă era un prieten imaginar al Clarei. Îl „știam” de cînd Clara era mică. Mai aducea vorba despre el, din cînd în cînd. Spunea că o vizita, mai ales seara, după ce o puneam în pat, să doarmă (rîde). Zicea că o ținea trează toată noaptea și îi citea tot felul de cărți.

Daffy: Mi-aș da încă un deget, ca să știu pe unde e Clara acum... Dar nu orice deget. Să nu fie unul mare sau unul arătător. În afară de astea, oricare.

Enyo Fleisch: Vă citez dintr-o conversație pe care am purtat-o cu ea pe vremea cînd îmi era pacientă. În mod normal, obligația de confidențialitate psiholog-pacient nu mi-ar permite să fac asta, dar avînd în vedere că pacienta nu mai există... în sfîrșit... Am hipnotizat-o și a început să îmi vorbească în limba rusă. Zicea așa (își potrivește ochelarii pe nas): „Poporul meu, soldații mei, frații mei... să nu faceți greșeala să credeți că acest eșec ne-a oprit. Dimpotrivă, acum e vremea să renaștem, pe neașteptate, din cenușă, ca Phoenixul, suntem nemuritori și invincibili! Ne-au subestimat și asta le va aduce pieirea! Trebuie să învingem și vom învinge! Tovarăși, vă rog, credeți-mă că voi face absolut orice pentru victoria noastră! Voi vărsa sîngele fiecăruia dintre voi pentru ea, dacă trebuie!” (tușește, își drege vocea). Deja devenise agitată, dar am întreat-o – vorbesc puțină rusă (rînjește) – „Și apoi ce vei face?”. Și ea mi-a răspuns: „Apoi îl voi vărsa și pe al meu!”.

Helen Munro: La început, cînd am primit vestea, cînd se zicea că a murit, că i-au găsit trupul... primul lucru pe care l-am gîndit a fost „Doamne, în sfîrșit s-a întîmplat!”. Nu mă înțelegeți greșit, mi-am iubit fiica foarte mult. Și acum o iubesc. Dar, pe de altă parte, mă gîndeam că suferințele ei au luat sfîrșit. Al doilea gînd a fost: „Cum a murit? Cum s-a întîmplat? A căzut de la etaj? A fost lovită de o mașină? S-a împiedicat pe stradă? Care din situațiile astea i-a fărîmițat oasele fragile?”.

H.H. Leigh: S-a întîmplat în final. Ce mai era de spus? Sticla incasabilă avea multe crăpături, dar se ținea întreagă. Și a cedat. Mai devreme sau mai tîrziu trebuia să cedeze. Primul ciob a căzut. Era normal ca restul să-l urmeze.

Joan Myrtle: *Am făcut o înmormîntare cu tot tacîmul. Chiar și un sicriu i-am cumpărat, noi, prietenii ei, deși nu era un trup de băgat în el. Toți au pus cîte ceva în sicriu. Majoritatea au pus ghipsuri vechi, pe care ea le dăduse lor, pline de inscripții, desene, versuri de cîntece și partide de X și O. Cineva a pus o pereche de teniși Converse, noi-nouți. Daffy a aruncat o cutie de prezervative. Porcul! (rîde) La un moment dat cineva a întrebat pe șoptite dacă Ewan fusese anunțat. Atunci s-a făcut liniște. Am dat niște telefoane, dar nu am putut lua legătura cu el. Nimeni nu se gîndise să îl anunțe dar, în același timp, nimeni nu se gîndise că ar putea lipsi chiar el, dintre toți oamenii. La dracu', era mai probabil să lipsească mama Clarei de la înmormîntarea ei, decît Ewan. Și nu a dezamăgit. Nu a lipsit. Cînd am lăsat sicriul în groapă și a început să plouă, toți s-au împrăștiat care pe unde. El stătea sub un copac și privea piatra funerară a Clarei. Nu credea că reprezenta ceva real. I se părea că era o încercare a noastră de a o uita definitiv pe Clara, că era doar o scuză să o eliminăm dintre noi în mod forțat. El ȘTIA că ea nu era moartă.*

Lenny Lanțuri: *Ewan? (se încruntă) Cine dracu' e Ewan?*

Olga H.: *Ewan... hm, v-aș putea spune ceva despre el și despre Clara, dar nu cred că asta v-ar spune ce era între el și Clara.*

Joan Myrtle: *Toată lumea a început să primescă lucruri după dispariția Clarei. Absolut toți. Chestii mici și, în principiu, nefolositoare, dar, într-o oarecare măsură, toate aceste cadouri reprezentau dorințele lor de o viață. Maică-sa a primit cadoul cel mai tare: o nepoțică. Mereu își dorise o nepoțică, dar se știa că pentru Clara o sarcină ar fi putut să se transforme într-o tragedie. Ce am primit eu? (rîde) Nu pot să vă spun. Am promis să păstrez secretul. Clarei i-am promis. Da, știu că e moartă... probabil, dar, cunoscînd-o pe Clara, asta nu schimbă cu nimic situația (zîmbește)...*

Puse cele 3 puncte cu atîta energie de parcă acela era finalul recomandat pentru orice roman care se respectă și are pretenția de a trece în posteritate și apoteoză, spre a fi citit, dezbătut și aplaudat de critici și de academicieni, și urît în egală măsură de elevii și studenții cărora le revenea obligația indiscutabilă de a-l citi.

Dar ea știa foarte bine ce însemnau cele trei puncte de suspensie. Un eșec. Un eșec stilizat, personalizat. Era modul subtil în care își recunoștea sieși că dăduse iarăși greș. Că renunțase înainte să ajungă la capătul cursei. Că se plictisise alergînd.

În fond, o femeie trebuie să aibă dîrzenie și o cameră proprie, dacă vrea să se apuce de scris.

Nu îi plăcea ce devenise literatura. Își aducea aminte de vremurile în care visa să publice cele scrise. Își pregătea în gînd povești pentru interviurile ce aveau să urmeze imensului succes critic și comercial al romanelor ei. Avea să mintă în acele povești. Avea să spună că fusese greu. Că se chinuise, că fusese o ordalie, ca majoritatea activităților la care viața îl supune pe om. Că făcuse sacrificii de neînchipuit. Succesul nu se arătase. Faima nu se arătase. Nici nu aveau cum să o facă. Probabil că suferința era un ingredient esențial al succesului. Vorba aia: „Dacă nu simți biciul pe spinare, nu ai cum să te bucuri de bandaje”. Visa la vremurile în care talentul era atît necesar, cît și suficient pentru ca cineva să fie aplaudat. Visa la vremurile în care cărțile nu conțineau „scena obligatorie de sex” (care conține la rîndu-i imagini ce implică penisuri multiple, anusuri, vagine care picură zemuri venerice pe banchetele mașinilor și buze cu iz de smegmă), „scena obligatorie de violență” (care conține la rîndu-i imagini ce implică falange zdrelite, oase rupte în așchii ce străpung pielea, fălci crăpate și de fapt orice alt act atît de încărcat cu violență năucitoare, încît te face să vomîți) sau „scena obligatorie de prezentare a unor blasfemii sau ordalii ale psihicului”.

Nu era nimic nou în a lăsa ceva neterminat. De fapt, asta constituia regula în materie, pentru ea. O mai făcuse și altădată. O făcuse cu lucrarea *Eu, cea din castelul înalt – mic tratat de steampunk*. Scrisese fără suflare aproape 100 de pagini, apoi, în mod inexplicabil, dar totuși previzibil, izvorul inspirației secase și secat rămăsese pînă în ziua de astăzi. Manuscrisul ajunsese pe fundul unei cutii cu manuscrise, care zăcea și ea sub alte cutii cu alte manuscrise, într-o cameră plină cu cutii cu manuscrise.

Atunci se întrebuse, în glumă, dacă, însărcinată fiind, ar lepăda pruncul prin luna a V-a, de plictiseală.

O mai făcuse și cu *Neintitulat*. Își amintea cu stupefacție de anumite pasaje care credea că îi făceau cinste...

În afară de om, toate lucrurile din lume își au rostul lor. Nimic nu e în plus, nimic nu e în minus, nimic nu e degeaba în jurul nostru. Doar noi suntem căzuți de pe raftul nostru, doar noi stăm cu spatele cînd, de fapt, ar trebui să stăm cu fața.

Sau...

Dumnezeu nu are trup. Asta înseamnă că nu există? Nu. Poate tocmai de aceea există, fiindcă El este Nimic. Și în același timp este Tot. E pretutindeni și în același timp nicăieri. E în toate și în niciuna.

Sau...

O conștiință atât de bătrînă încît pînă și ea a uitat de unde a pornit. Și da, are un început. Altfel nu i s-ar mai spune că e bătrînă. S-ar spune că e atemporală.

Fecs. Uneori, i se părea că cele scrise de ea erau de o valoare colosală. Alteori, că nu valorau nici cît hîrtia pe care erau mîzgălite. Iar astea erau prostii complicate născute din prea mult

timp liber. Exerciții inutile ale unei minți prea odihnite. Oftă și stinse țigara.

Îi părea totuși rău. Povestea începuse cu adevărat să prindă contur. I-ar fi plăcut să știe cum avea să se încheie povestea Clarei Munro.

Afară începu să plouă și ea își mai aprinse o țigară.

— Mi-e dor de casă, spuse ea.

— Ce ai spus? răzbătu vocea lui Paul din baie.

— Nimic. Cînd vine lumea?

— Cît e ceasul?

— Vreo 7. Da, e 7.

— Imediat trebuie să jungă.

În jumătate de oră, apartamentul se umplu. Troy, Chuck, Emma, Jonathan, Vera. Cineva dăduse drumul la muzică. Era David Bowie. Și televizorul mergea, dar nimeni nu îl asculta, nici nu îl privea.

Chuck stătea pe aceeași canapea cu ea, ca să nu trebuiască să o privească în ochi. Arăta grotesc. Cu ochii injectați, cu pungi maro sub ei, cu părul încleiat, contrasta mai puternic decît de obicei cu aspectul de manechine proaspăt scoase din cabina de pregătire a celorlalți. Ce se întîmplase cu el? Nu mai discuta despre ce se întîmplase în pub. De fapt, nu mai discuta aproape deloc. Chuck se retrase în carapacea lui. Redevenise ca și ceilalți. Ce se întîmplase în pub era doar una dintre acele întîmplări jenante despre care nimeni nu vrea să vorbească. Ca atunci cînd maică-ta își face de lucru cu dușul și intri peste ea din greșeală. Ca atunci cînd taică-tău ajunge cu mașina acasă, iar în torpedou găsești o pereche de chiloți despre care știi că nu sunt ai lui mă-ta. O mică scăpare din partea lui Chuck, atîta tot. Își dezvelise trupul, așa cum arăta el pe sub armură. Așa cum arătau cu toții pe sub armurile lor de firmă. Nici Paul nu spusese nimic. Se prefăceau că nimic nu se întîmplase. Și poate chiar așa și era.

Nici ea nu voia să creadă că avea talentul de a descoperi și de a atrage genul acesta de oameni în jurul ei. Oameni ca Chuck. Suflete rănite care făceau pe dracu' în patru să se ascundă, care trăgeau la Sufletul Rănit. Ologii care pășeau spre ciung, ca acesta să îi vindece. Ea, care avea nevoie de oblojire mai mult ca nimeni, era chemată să aline suferința mocnită a altora. Tăcerea aceea sufocantă. Disperarea. Ca atunci când deschizi gura să respiri, dar în loc de aer intră apă.

Troy povestea ceva foarte amuzant, dar ea nu prinse decît ultimele cuvinte:

— Mai țineți minte? Am rîs la faza aia ca un dobitoc! se făli el.

— Și acum rîzi ca un dobitoc, observă Chuck calm și se întinse după țigara din scrumieră.

— Chuckie, vrei să te iau la palme? Ții cu cioara aia și nu cu mine?

— Domnilor, nu începeți spectacolul fără mine! spuse Jonathan și se îndreptă spre baie.

Chiar atunci, în liniștea așternută, începu un reportaj la televizor și primele cuvinte ale crainicului atraseră atenția unanimă a grupului:

— „Să-mi sugă coaiele! Să-mi sugă coaiele alea reci și spîne!”, țipă crainicul. „Acestea sunt, doamnelor și domnilor, cuvintele senatorului McKidd, cu care a întâmpinat propunerile legislative ale opoziției! Am fost instruit de către echipa din studio să nu le reproduc sub nicio formă, dar consider că senatorul McKidd are dreptate să își iasă din fire în halul acesta, avînd în vedere ideile opoziției. Senatorul McKidd a fost numit obscen, dar opoziția este cea obscenă, iar senatorul McKidd nu face altceva decît să dea glas frustrărilor națiunii referitoare la problema...”

Emisia se întrerupse, semn că cineva într-adevăr fusese foarte supărat pe cele recitate de crainic.

Toți stăteau în tăcere.

— Tipul chiar a spus „Să-mi sugă coaiele reci și spîne”? întrebă în final Chuck.

— Se pare că da.

Nimeni nu mișca un deget. Era ca și cum ar fi fost împușcat președintele și se ținea un moment de reculegere.

— Despre ce era vorba? Ce problemă?

— Dă-i dracului! izbucni Troy. Nu se pot înțelege între ei cum să fută mai tare populația în cur și asta îi frustrează!

— Și nu te interesează chestia asta? interveni Chuck.

— De ce m-ar interesa? Și nu înțeleg de ce te prefaci că te interesează, îi aruncă Troy, scîrbit.

— Păi, să știi că chiar mă interesează! răspunse Chuck nervos.

— Pe dracu'! Ești mulțumit cu locul tău, cu banii din buzunar și faci scandal numai de dragul de a nu sta liniștit. Faci scandal din plictiseală! După cum spunea congressmanul meu preferat, în vremuri de restriște pentru populația de negri, „dacă negroteii vor să schimbe cu adevărat ceva în viața lor mizerabilă, atunci ar face bine să lase lichiorul de malț și puiul fript deoparte și să înceapă să mărșăluiască pe străzi!” strigă Troy. Stînd în fața televizorului și dîndu-ți cu părerea nu rezolvi absolut nimic. Trebuie să fii acolo, în mijlocul furtunii de căcat. Acolo se scrie istoria! Acolo se pregătește viitorul!

— Acolo?! izbucni Chuck, arătînd spre televizor. Da, am văzut ce istorie se face acolo! Liderii mondiali se invită unii pe alții la un supt de coaie, în direct, la televizor. Asta da istorie! făcu el cu ochiul către Emma și Vera. Nu vreau să am de-a face cu oameni de genul acesta! Oameni care promovează anti-valori! Sau chiar dacă le promovează, măcar să lase impresia că nu o fac!

— Te-ai mulțumi și cu asta, huh? interveni Jonathan.

— Trebuie să te ajuți pe tine însuși. Nimeni nu o să facă nimic pentru tine, dacă tu nu ești dispus să ridici măcar un deget.

Blonda nici măcar nu era atentă la ei. Își plimba absentă privirea de la unul la altul, dar nu le asculta cuvintele ce le ieșeau printre buze. Viitorul era un vierme care creștea la ea în pîntec și care tocmai își mișcase codița.

— Pe dracu'! pufni Paul. Sunt complet aliniat în idei cu Troy. Plînsul de milă nu constituie decît o cauză de deshidratare, dacă nu este urmat de acțiune concretă în sensul arătat. Esențială este implicarea proprie, directă. Salvarea este un dar pe care oricine, cu bucurie, îl acceptă! Dar cine se găsește să îl ofere? Se întoarce spre Chuck și o privi și pe blondă, apoi spuse: Fiți conștienți că antivaloriile constituie cu exactitate obiectul promoțiilor noastre! Sex, capitalism, nepăsare, hedonism de ultimă speță, ură, prost-gust, ăăă... și desigur...

Păcatul meu preferat este

— ...mîndrie! încheie el.

Blonda îl privi, cu o oarecare mîndrie. Tot ce spusese Paul era exact ce îi trecea și ei prin minte. Ceilalți stăteau în tăcere, așteptînd să se întîmple ceva. Blonda rîse și întrebă:

— Dragule, ce ai citit în ultima vreme?

Paul rîse și ea îi trimise un sărut, peste masa de sticlă dintre canapele.

Stătea tolănită pe canapea și îi privea.

Toți erau ipocriți.

„Dumnezeule, privește-i! Privește-i cît sunt de frumoși. Cît sunt de bogați. Cît sunt de fericiți!” gîndi ea.

Își spusese cîndva că nu existau oameni urîți și bogați, după cum nu existau oameni frumoși și săraci. Poate că acesta nu era momentul potrivit pentru un asemenea raționament.

Îi putea vedea pe toți, tot furnicarul plin de furnici care se distrau în timp ce munceau și munceau în timp ce se distrau. Nu mai erau în stare să facă diferența. Nici nu mai avea rost să o facă. Nu ar fi înțeles-o niciunul dintre ei. Nu mai înțelegeau o grămadă de concepte, decît dacă acestea erau prezentate sub formă de acronime. KNB, FHTS, KKD, TBS, CAF, EMS, HBT, HB, HR, AFS, FTWSBSSMOTUMDGGWMFONW TRHWPBSTEATJFFLYTBACDKATSWIWD etc. Pîna și pseudopetrecerea de Halloween devenise „HP”.

Troy venise degizat în Nelly, rapperul. De parcă Nelly ar fi fost un personaj atît de înfricoșător încît să își merite locul printre icoanele Halloween-ului, cum ar fi Dracula, Frankenstein, Vrăjitoarea cea Rea din Vest, tipul din Twilight (care era acolo *în persoană*, alături de cel puțin alți cinci care îl imitau) sau Orson Welles.

Troy se lăudase cu un tatuaj autentic, pe care și-l făcuse special pentru eveniment și care îl imita pe cel al rapper-ului. Erau două cuvinte și un semn de întrebare, scrise cu font *Magneto Light*, pe abdomen. Textul întrebă: *got money?*

Al lui Nelly era într-o variantă mai puțin mercantilă. Rapper-ul voia să știe dacă *got milk?* și atît. Troy mai avea un tatuaj, pe omoplatul stîng. Semnătura lui Charles Ponzi. De fapt, toți cei din gașcă aveau un tatuaj asemănător. Al lui Paul era pe interiorul brațului stîng. Era steagul lor. Semnul după care se recunoșteau. Al lor *In hoc signo vinces*.

În clipa următoare, în încăperea smoguită intră un personaj îmbrăcat foarte confuz. Cînd se prezentă la masa lor, Emma îl chestionă cu un accent cockney, semn că intenționa să își bată joc de el:

— Tu cine ești? Sigourney Weaver sau 'illary Swank?

— Niciuna. Sunt un cal mort!

Lumea izbucnise în rîs isteric, ciocniră pahare de cristal finisat Harold Lautner și apoi continuară discuțiile interminabile despre proiecte și scheme financiare.

La un moment dat, cineva – un tip care niciodată nu te privea în ochi atunci cînd vorbea cu tine – puse eterna și enervanta, dar niciodată epuizată întrebare:

— Unde e McGuffin? Unde e porcul acela scoțian?

Așa cum se întîmpla de obicei, nimeni nu știa.

Troy pocni din degete ca și cum își adusese aminte de ceva și scoase dintr-un buzunar al hainei un aparat de fotografiat. Se ridică în picioare și le făcu semn să se adune toți laolaltă.

Ei se înghesuiră pe canapea și Troy le spuse:

— Spuneți „dickcheese”!

Toată lumea – în afară de ea – repetă cuvîntul cu gura pînă la urechi, arătîndu-și dinții. Toți își arătau dinții. Mereu. Ea nu mai văzuse atîția dinți laolaltă de cînd se știa. Apoi, Troy se așeză pe cealaltă canapea și luă în mînă un pahar. O altă tipă – parcă o chema Donna – se așeză la masa lor și își trînti poșeta lîngă ea. Donna era o tipă care avea impresia că toți politicienii erau fasciști și era în stare să facă un scandal monstru oriunde, dacă nu putea primi apa ei preferată: Kona Nigari. Troy și Chuck o întrebă:

— Unde ți-e Vuitton-ul? L-ai uitat pe undeva?

— Vuitton-ul? Vă rog, gura, înainte să vă mai audă cineva, șopti ea cu ochii lărgiți, autentic oripilată. Ce naiba e cu voi? Parcă ați fi europeni! Nu se mai poartă Vuitton de... o lună. Vauxhall e noul Vuitton! le-o trînti în față.

Blonda îi privea și i se făcuse deja lehamite. La început fusese amuzant, interesant. Era neobișnuit să vezi tineri care își permiteau orice oricînd, să faci parte dintre ei... dar acum situația se dezumflase și era de-a dreptul trist.

Pînă și tatuajul lui Troy era o imagine perfectă a stadiului în care ajunseseră oamenii aștia. O îngrețoșau. La început îi admirase, dar acum o lăsau rece, și îi mai lăsau și un gust amar.

Troy – el părea să se fi pregătit asiduă pentru seara aceea – întrebă brusc, fără să se sinchisească de faptul că la nici trei metri de grupul lor erau cîteva persoane de culoare:

— Cum oprești patru negri de la a viola o tipă albă?

Nimeni nu știa, dar nici nu păreau să fie stupefiați de cadrul în care se spunea bancul. Troy continuă:

— Le arunci o minge de basket!

Toți rîseră cu gurile lor perfecte întinse pînă la urechi. Blonda se ridică în picioare și trecu pe lîngă ei, spre baie, nu înainte de a-i arunca lui Troy:

— Ești un nenorocit rasist și stereotipist!

Troy răspunse zîmbind, sincer amuzat de revelația ei tîrzie:

— Știu.

Ea se îndreptă spre baie, făcîndu-și loc prin mulțime. Întîlni privirea lui Paul și o găsi dezaprobatoare.

De ce o îngrețoșau? Pentru ei distracția însemna să meargă la cumpărături sau să se îmbrace de la Bvlgari. În timpul liber se lăudau cu cîți bani făceau și, de fapt, își făceau planuri pentru a doua zi de lucru. Nu era ca ei. Nu era una de-a lor. Nu citise *The Devil Wears Prada* și nu trăia în glamul care pe ei începuse să îi plictisească în urmă cu mult timp. Ei i se părea că uitaseră cu adevărat ce însemnau micile plăceri ale vieții, așa că inventaseră altele, după alte tipare, după alte reguli. I se părea că uitaseră complet de micile plăceri ale vieții. În fond, cum să mai ai timp de ele, cînd viața îți aruncă în brațe doar plăceri titanice, doar realizări maiestuoase? Nu îți mai pierzi vremea cu acele nimicuri care nu înseamnă ceva decît pentru tine. Pînă și puțînul timp liber pe care îl aveau părea presărat cu felurite dovezi ale unei amnezii generale referitoare la viață. Totul se

redusese la bani. Totul. Nu 90%, nu 99% ci 101%! Și, pe parcurs, se pierduse din vedere scopul esențial pentru care era nevoie de bani.

Cristoase, asta voia ea?

Asta voise, da.

Dar acum...?

Să pornească la drum și să umble atît de mult încît să uite unde trebuia să ajungă și cînd trebuia să se oprească? Să se învîrtă în jurul punctului de destinație fiindcă se obișnuise atît de tare cu umblatul încît nu mai voia să se oprească?

Atunci o lovi. Și realizează că nu își dorea nimic din asta. Avea de toate și tot ce trebuia să facă era să rămînă pe loc, pentru a le păstra.

Dar ceva era în mod cert sărit din locul lui. Îi era dor să îi mai fie dor de ceva. Ce ajunge să însemne o zi cu soare, dacă fiecare zi e o zi cu soare?

Din ce ești făcută?

Ea nu avea să ajungă ca ei. Refuza să fie împlinită. Nici nu își putea închipui cum ar fi putut să se trezească într-o zi și să nu își dorească nimic. Acea ar fi fost ziua în care ar fi comis suicid din pură plăcere și plictiseală.

Din ce ești făcută?

Așa că, după cum îi era caracteristic, urma să facă o prostie extrem de mare dar, în același timp, simțea că nu era nimic altceva de făcut.

Eu sunt soarele care strălucește în spatele norilor.

Așa că hotărî, chiar atunci și acolo, să dea cu piciorul la tot ce avea și să se întoarcă la o viață de nevoi. O astfel de viață o caracteriza. Nu se simțea în largul ei dacă totul mergea bine, fiindcă se obișnuise să i se taie craca de sub picioare atunci cînd soarele strălucea prea tare.

„A fi bogat, a avea de toate, ce înseamnă asta? Cine sunt aceste creaturi care vor bunăstare eternă? Dacă ei sunt oameni,

atunci eu ce sunt? Fiindcă eu sunt tot ce ei urăsc, tot ce ei au uitat să fie. Sau poate... poate am fost lipsită de aceste lucruri atîta timp încît nu îmi pot da seama cum ar fi să le am. Am stat în întuneric atîta timp încît am ajuns să îl iubesc. Am... dar gata cu asta! Ce încerc să îmi dau seama e dacă asta e tot ce putem! Dacă succesul e tot ce contează, indiferent cum îl obții. Și ce e mai tragic, e că nu există atîtea vise cîți oameni sunt, ci totul s-a amestecat și a rezultat un singur ideal monstruos, monoton și egal pentru toți: banii! Cît mai mulți. Dă dracului orice altceva și începe să îi produci pînă cînd nu mai respiri și nu mai caci altceva decît bani! Vorba aia: «Amibițiile convenționale nu sunt doar false, ci și periculoase». Toți vor să conducă lumea și chiar mi-aș dori ca toți să ajungă să o conducă – simultan! Ca să vadă în ce au transformat-o! Ca să vadă ce loc gol și lipsit de suflet a ajuns!”, gîndi ea, în timp ce își privea chipul palid în oglinda din baie. „Orașul ăsta e ca o gură de scurgere. Toate mizeriile se adună în el. Toate se grăbesc să se alătore vîrtejului mizerabil. Nimeni și nimic nu scapă. Totul se învîrte, tot mai repede, tot mai haotic. Șobolanii sunt înecați laolaltă cu restul lucrurilor bune și frumoase. Nu se face diferența între ele. Nimeni și nimic nu scapă. Nu poți păstra nimic în orașul acesta. Nici măcar sufletul nu ți-l poți păstra. Îl pierzi, îți este furat, îl dai de bunăvoie. Trebuie înlocuit cu o haină de plastic transparent. Un surogat, un substitut ieftin, o scuză penibilă.”

Ah, pardon, deja vorbim despre ce ai ajuns tu!

Respira greu. Avea un atac de panică.

— Trebuie să plec de aici! Oriunde... urgent! își spuse și se îndreptă valvîrtej spre ieșire.

Urcă într-un taxi și nu se opri pînă acasă. Își lepădă în fugă hainele acelea scumpe de parcă erau infectate și se aruncă sub duș, să spele repede izul de „Miliard” al lui Paco. Se simțea

pîngărită, fraierită de lumini strălucitoare și ademenită de parfumul libertății, îmbuteliat în sticlucțe de 100 de mililitri, și purta o emblemă în formă de „r” pe o parte.

Lăsă apa să îi intre în gură, apoi o scuipă, nervoasă. Paul nu avea să se întoarcă prea curînd acasă. Știa cum funcționau lucrurile. Pleci înainte de final? Pleci singură. Ne vedem mîine.

Se lăsă pe marginea patului, cu o țigară în gură. Interesant, dar nu i se mai părea totul așa o tragedie. Sufică fumul în tavan, și fu atentă la felul în care bătăile inimii i se domoleau.

„Sunt așa de obosită. O să dorm pînă mor”, gîndi ea.

Adormi și nu visă nimic.

A doua zi.

Stătea cu capul în palme. Între degetele de la mîna stîngă atîrna o țigară fumegîndă. Afară era soare, iar cerul desenat într-un albastru spre mov prevestea sosirea unei seri superbe, cu cerul plin de stele și o lună mare.

„Ce dracu’ fac?” se întrebă ea.

Ochii îi erau roșii, dar nu vărsase nicio lacrimă. Nu încă. Norii i se adunau în spatele frunții și furtuna se prevedea a fi violentă, dar fără stropi de apă. O furtună sterilă, un vîrtej de vînt uscat și fierbinte, un șuierat prelung și fără sfîrșit, un sunet atît de enervant încît te face să strîngi din fălci pînă cînd îți plesnesc dinții în gură. Așa că...

„Ce dracu’ fac? Am totul și nu am nimic. Am tot ce mi-aș putea dori, dar nu îmi doresc nimic din ce am. Pot să mă iau și să urc cel mai înalt munte din lume sau să fac baie într-un lac din Noua Zeelandă, mîine, dacă vreau. Și așa vrea să vreau. Aș vrea să mai fiu cea de odinioară. Aș vrea să mai trăiesc în zilele în care mai aveam vise și dorințe. Ce dracu’ s-a întîmplat

cu ele? Cum le-am pierdut? Unde le-am pierdut? Cui i le-am cedat? Cine mi le-a furat? De ce nu mă mai încîntă să mă plimb de una singură prin parc, pe înserate? De ce nu mai pot picta? De ce muzica mi se pare mai lentă decît de obicei? Am fost oare singură atîta vreme, încît nu mai știu cum e altfel? Am închis oare toate ușile și am aruncat cheile lor pe fereastră, iar apoi am zidit ferestrele toate? Am rămas pe dinafară? Sau am rămas zidită înăuntru? Nici nu știu ce mă sperie mai tare. Nici nu știu ce mă sperie, de fapt. Am uitat cu desăvîrșire ce sunt, ce eram... ce îmi plăcea. Nici durerea nu mai are farmecul pe care îl avea. Mi-e indiferentă. Am ajuns să nu mai simt nimic. Am ajuns să nu mai disting culorile sau gusturile. Mă plictisesc lucruri care altădată, fără excepție, îmi făceau inima să bată de parcă ar fi vrut să iasă din piept. Nu mai dorm, fiindcă nu sunt obosită, și nu sunt obosită fiindcă nu fac nimic. Iar nimicul pe care totuși îl fac... îl fac din inerție. Trebuie să fiu împinsă doar la începutul zilei și funcționez pînă seara doar cu acel prim impuls. Mi-am pierdut totul. Miștile, amintirile, plăcerile, totul. Am pierdut tot ce mă definește. Mi-e și frică să îmi privesc degetele. Fac pariu că nici amprente nu mai am. Dacă mă uit în oglindă, ochii mei sunt în trei culori. Părul meu e diferit în fiecare zi. Sunt o altă persoană de la o zi la alta. Hm... ca în piesa aia de la The Verve... Și a doua zi cînd mă trezesc, îmi aduc aminte CINE am fost și CE am fost, dar nu mă pot ține de eul meu de ieri, fiindcă altul i-a luat locul. Și eul de azi vrea să trăiască. Vrea să experimenteze. Vrea să își exprime dorințele. Apoi vine altul. Și altul, și altul, pînă cînd am trecut prin toți și toți au trecut prin mine. Și m-am plictisit să fiu vasul lor de croazieră. Să fiu păpușa prin care toți își proiectează frustrările, prin care toți își trăiesc angoasele, prin care toți experimentează și prin care toți își permit să facă greșeli și să calce strîmb. Vreau să fiu cea de acum un an. Vreau să fiu cea de acum 3 ani. Îmi doresc să fiu cea de ieri și să îmi doresc același lucru pe care

mi-l doresc și acum. Vreau să pot să mă țin de un gând, să nu mă părăsească odată cu venirea serii. Ce dracu' fac? Am plecat de acasă, am traversat un ocean, sunt în mijlocul lumii, dar toate astea le-am făcut... de ce? Nimic nu s-a schimbat. De fapt, totul s-a înrăutățit. Credeam că am nevoie de el, dar nu am nevoie de el. Nu am nevoie de nimeni. Aș vrea să am nevoie de el, de oricine, dar nu am nevoie de nimeni. Îl pot abandona oricînd vreau. Cred asta. Pentru mine oamenii au devenit niște obiecte cu care mă distrez atunci cînd mă plictisesc, apoi îi arunc în vreun colț de cameră, ca pe niște jucării. Ce dracu' fac? Nu știu. Nu cred că am știut vreodată. Nu sunt pregătită. Nu mă simt pregătită să ies *afară*. Credeam că sunt puternică dar, de fapt... nu era vorba de putere, era vorba de depărtarea realității. Credeam că ziua în care va trebui să ies cu adevărat afară era mult mai îndepărtată, în timp. Cît m-am înșelat... Iar acum, că ziua e aici, mă simt luată pe nepregătite. Mă simt trasă pe sfoară, fraierită de timp. Totul e frumos în jurul meu și știu asta... dar... nu o simt. Frumusețea a devenit un automatism pentru mine. O recunosc, dar nu o mai pot trăi.”

Aruncă țigara și simți cum lacrimile începeau să îi curgă nestăvilite pe obraji.

După ce plînse, își șterse lacrimile grele și hotărî, pe loc, că era vremea să se întoarcă acasă.

— *I pray thee, contradict thyself, and say it is not so!*¹ fură primele cuvinte ale lui Paul, cînd ea îi spuse ce avea de gând. Evident, nu se așteptase la asta, și implicit, nu o lua în serios. Dar, la o privire mai atentă a trăsăturilor ei, se convinse de fermitatea hotărîrii ei. Vorbești serios...

— Din... păcate, da.

Și asta fusese tot. Ritualul despărțirii era desăvîrșit. Legătura lor, pe cît de repede și de firesc se țesuse, pe atît de repede se

și destrămase. Iar ei erau calmi ca niște profeți, care toată viața lor fuseseră conștienți de mersul lucrurilor și care acceptaseră de mult că nu puteau face nimic altceva decît să accepte ceea ce viziunile le arătau.

În planul acela superior, metafizic, acolo unde erau doar el și cu ea, îmbrățișați și tăcuți, acolo se întîmplase ceva. Ea își desfăcuse brațele din jurul lui, iar el își desfăcuse brațele din jurul ei. Ea se dăduse un pas înapoi, iar el se dăduse doi pași înapoi, iar ea se dăduse trei pași înapoi, iar el...

Cu toate astea, blonda avea impresia că doar ea fusese cea cu adevărat părăsită.

Poate că acesta fusese planul lui de la început. De la începutul începutului. Cuvintele ieșeau pe gura ei, dar erau ale lui. Și deși sunau ca ale ei, aveau substratul acela impersonal și batjocoritor pe care el era în stare să îl imprime. Ca în seara aceea, la telefon.

El nu intenționase să lase situația să ajungă mai departe de punctul acesta. Știuse că se va ajunge aici încă de la început. El fusese pregătit.

Niciodată să nu subestimezi puterea minciunii – nici cînd cel pe care îl minți ești TU.

Iar acum ea nu mai trebuia să afle nimic despre el. Nu mai are nici un sens să știi ceva despre cineva care nu mai înseamnă nimic pentru tine.

El se îndreptă direct spre frigider și deschise o sticlă de vin roșu. Roșu ca sîngele. Rece ca moartea. Afară vîntul începu să bată, frămîntînd copacii. Paul turnă vinul în două pahare cu picior înalt. Îi aduse ei unul, iar celălalt îl ținu pentru el. Ciocni paharul lui de cel din mîna ei inertă. Zîmbi și îi ură „noroc”.

Gura lui spunea că el nu se aștepta la asta, dar ochii lui ziceau diferit. Îi luă capul în palme și depuse o sărutare tremurată la ea pe frunte. Ea simți un bulgăre de gheață în stomac.

Mîinile lui vorbeau de resemnare, dar buzele care atinseră fruntea ei ardeau de răzvrătire.

1. Din *Macbeth*, actul II, scena III.

E 12 august 2010.

Suntem la o petrecere. Bem vin alb. Troy s-a îmbătat și îmi face avansuri mai mult decât evidente. Paul nu îl ia în seamă. Nimeni nu îl ia în seamă. Toți știu. Așa e Troy. Se apropie de mine, mă ia în brațe și îmi șoptește la ureche:

— Știi de ce pot să fac asta și nimeni nu îmi sparge dinții? zice el. Fiindcă nimănui nu îi pasă de tine. Nu cu adevărat. Nu ești una dintre noi. Nu vei fi niciodată una dintre noi. Tu doar treci pe aici, privești și mergi mai departe. Ai privit. Așa că mergi mai departe, zice el.

Și iat-o iarăși în avion, deasupra oceanului, privind soarele prin hubloul pătrat. De data aceasta era singură. Singură, cu o culegere de poezii de Yeats, deschisă la *Aedh wishes for the cloths of heaven*.

Avea bagaje puține. Nu luase cu ea nimic în plus decât cele pe care le adusese.

Toate rochiile Mengotti, toate parfumurile Amouage, toți pantofii Prada cu barete din piele de iguană, ceasurile de mână Glashütte, Jaeger-LeCoultre și Vacheron, șepcile de doc Marshall Pennyworth, pantalonii Prussian, eșarfele Domenica.

Din ce ești făcută?

Cămășile albe și albastre Luisa Spagnoli.

Brățările Armin Strom, din aur masiv, alb.

Cerceii MHH.

Colierul Leo Wittwer.

Ochelarii de soare Paola Paquin, cu rame de os.

Toate le lăsase în NY. Singurul lucru pe care îl luase cu ea era *Domnul Dalloway*. Atît. Acela simțea ea că era singurul lucru care merita să fie cărat peste oceane și țări. Acela era singurul cadou pe care, privind înapoi, se bucura că îl acceptase. Iar despărțirea de Oliver fusese una dintre cele mai grele pe care le făcuse vreodată.

Își aducea aminte de timpul cînd făcuse acest drum în sens opus și parcă trecuseră doar cîteva clipe de cînd încercase să anticipeze acest moment, momentul evaluării finale, de cînd încercase să prevadă *prezentul*. Își dădu seama că „ea, cea din trecut” îi întinsese atunci o mîna, pe care „ea, cea din viitor... adică prezent” o apuca acum. O mîna prin timp. Ce se schimbase? Destule. Fusese visătoare, ignorantă, prin excelență și urmare – fericită. Iar acum? Mai trează, mai conștientă, mai cinică, mai rece, tot mai rece. Și mai tristă. Ceva a trebuit să se schimbe. Mereu se întîmplă așa.

Penultimul capitol

Orașul era îmbrăcat în zăpadă. Frig, frig... amorțeala străpungea fiecare oscior. Era liniște. Unii ar spune că era și pace. Lumini stinse peste tot. Fără mișcare. Nici suflarea ușoară a vântului nu se putea auzi. Ușa era închisă. Draperiile trase. Perna caldă. Mirosul cărților de pe raft. Să se odihnească. Făcuse o călătorie lungă. Mereu îi fusese frică că va trebui să plece din locul unde trebuia să stea. Acum știa că pentru asta era nevoie să știe *unde* vrea să stea. Simți furnicături prin brațe. Pleoapele grele se luptau cu ea. Fiecare mișcare era o durere plăcută. Noaptea nu era un sfetnic bun. Nu pentru ea. Știa că urmează să doarmă. Spera să nu viseze nimic. Nimic. Nimic...

Se zvîrcolise întreaga noapte în așternut – de fapt, doar vreo trei ore – pînă cînd se împacă cu gîndul că nu mai avea să adoarmă. Jet lag-ul era ceva ce trebuia luat în serios, mai ales de către cineva cu un somn atît de ușor ca al ei. Privi ceasul și văzu că era abia ora 5 dimineața.

Se ridică în capul oaselor și se trase pe marginea patului. Își aprinse o țigară fără să îi pese că geamul nu era deschis. Muzica nu era indicat să se audă la o oră atît de matinală, încît nu o porni. Făcu cîteva ture de cameră, trăgînd cu sete din țigară și repetîndu-și, cînd în sinea ei, cînd cu voce tare: „acum ce e de făcut?”. Și cum răspunsul nu se găsea pe pereții camerei și nici pe internet, hotărî să îl caute afară.

Bău o ceașcă de cafea și apoi se îmbrăcă lent, alegîndu-și hainele cu grijă, să reprezinte starea ei emoțională. Desigur,

toate acestea se întîmplară fără consimțămîntul sau știința ei. Dar cînd pași afară pe ușă, purta blugi gri, o jachetă neagră și geantă de umăr maro. O combinație mai mohorîtă nici Leonard Cohen nu ar fi fost în stare să încropească. Afară ploua mărunț, o atmosferă perfectă pentru introspecție în timp ce te plimbi fără țel pe străzile pustii. Nici nu știa ce zi era. Zburase împotriva timpului. Cînd plecase din New York, fusese joi. Cînd ajunsese acasă, era tot joi. Deci acum trebuia să fie vineri.

Lumea începea să se mobilizeze pentru un ultim efort înainte de weekend. Zăpada timpurie căzută cu o zi în urmă era acum lăsată pradă unei ploii mărunte, să fie devorată pe nesimțite.

Avea chef să se amestece printre oameni. Ce loc mai bun de făcut asta decît în mijloacele de transport în comun?

Coborî la metrou.

Destinația: necunoscută.

Indiferentă, mai bine spus.

Gîndurile începuseră să i se umbrească și confunda nevoia de a gîndi cu nevoia de a-și obosi mintea, ținînd-o ocupată cu tot felul de lucruri, pentru a nu-și mai aminti că are o problemă. Văzu un bărbat, care părea mai posomorît ca ea, stînd pe peron și privind în gol. Se îndreptă spre el, cu gîndul să socializeze puțin. Avea nevoie să recîștige încrederea în forțele ei umane. Primise pînă în clipa aceea totul pe tavă și avea sentimentul că nu mai era la fel de ascuțită ca înainte. Că se moleșise. Ajunse lîngă el și îl întrebă...

Stătea pe peron și aștepta să vină metroul vîntul sufla și era curent să vezi ce or să mă doară fildeșii în seara asta trebuia să îmi pun niște vată în urechi și lîngă el se opri o femeie tînără cu o jachetă neagră și o geantă de umăr maro și îl întrebă zîmbind dacă cu trenul acesta ajung la piața (...) el îi răspunse că da și el mergea în aceeași direcție trenul șuieră din tunel și opri iar lumea se îmbulzea în el în pizda mă-tii m-ai călcat numa'

ce mi-am lustruit pantofii și în final trenul o luă spre destinație își privi ceasul și văzu că era deja în întârziere dar azi e vineri probabil că lumea nu va observa dacă ajung cu un sfert de oră mai târziu trenul duduia pe șine și abia atunci realizează că metrourl făcea ca și trenul i se păru amuzant fiindcă mergea cu metrourl de 30 de ani și abia acum sesizase dum-dum-dum făceau roțile văzu că tipa îi zîmbea și ea crezînd că ei îi zîmbise se priveau atent ea peste marginea cărții pe care o citea ceva plicticos și gros și monoton iar el pe sub pălăria neagră cu boruri înguste își duse instinctiv palma la obraz și simți firele de barbă cum îl înțepau dar ea continua să îl privească o cunosc de undeva? și acum ea lăsase cartea în poală și chiar îl privea pe el direct în ochi nu i se părea oare ce gîndea ce mă-ta te uiți tataie? hm chiar arată bine! mă supără privirea ta insistentă! dar nici el nu își lua privirea de la ea nu putea era ceva cu ea e ceva cu el îmi aduce aminte de cineva de o vară sau de o iarnă de un miros uitat pe o pernă de piine prăjită ce foame îmi e am plecat de acasă fără un sandviș atunci cartea îi scăpă din mîna ea îl privi întrebătoare părea să spună nu o ridică? iar el se lăsă pe vine și o ridică o privi mirat era un titlu pe care nu îl mai văzuse de cînd eram în liceu și i-o întinse îți mulțumesc spuse ea clipind rar și apropiindu-se de el imperceptibil dar totuși perceptibil el o privi atent ușa se deschise și el îi spuse aici cobor și eu zîmbi ea cum rămîne cu piața (...)? mergeam în direcția aceea nu acolo ah păi bine unde mergi nicăieri mă plimb prin oraș tu? la lucru ce lucrezi? tehnician îți place? altceva nu am de făcut am întîrziat vrei să bem o cafea? chiar trebuie să ajung la lucru treaba ta îmi pare rău dar dacă vrei ne putem vedea și mîine la metrou și vorbim pe drum pînă aici mîine e sîmbătă ah da la dracu' asta e nu a fost să fie dar poate luni? eu voi fi acolo și mă voi uita după tine rise el prietenos iar ea se îndepărtă și îi făcu cu mîna el urcă treptele și se grăbi să ajungă la birou iar am întîrziat dădu nas în nas cu managerul iar ai întîrziat

da știi nu se va repeta se repetă acum eu stau în umbra ta și dacă văd că nu ești la birou la timp ne supărăm trînti ușa în urma lui și porni calculatorul și trasă magistrale programă plotter-ul să regleze axialele și să poziționeze scripștii și rulmenții scrișniră scîrț scîrț scîrț și se făcu ora 4 și trebuia să meargă acasă la nevastă-sa care era zombie și la apartamentul acela gol ca o criptă disfuncție ovariană nespecificată spusese medicul și cu asta basta să adoptăm nu cred că e o idee bună las-o așa dar s-au îndepărtat unul de altul pe zi ce trecea și acum erau ca doi străini care se întîlneau în bucătărie sau în patul din dormitor și aproape că nu își mai aminteau cum îl cheamă pe celălalt nu mai aveau nimic în comun la dracu' un copil nu poate să însemne atît de mult scrișni el înțeleg să-l fi avut și să-l fi pierdut dar nici măcar atît nu am pătimit ajung acasă și o iau în brațe și o strîng tare și îi spun că o iubesc și dracu' s-o ia pe tipa aia cu linsul ei de buze și privirea aia eu îmi iubesc soția era ca un duș rece și știa că de aceea refuzase să stea cu tipa fiindcă nevastă-sa era acasă și murea cîte puțin în fiecare zi iar el mergea la lucru ca să nu trebuiască să o privească în fiecare zi dar o iubea și nu putea să îi dea drumul și dacă ea ar fi murit el ar fi continuat să o iubească grăbi pasul să ajungă mai repede acasă i se părea că ea tocmai dădea drumul la apă în cadă și se dezbrăca încet pe marginea chiuvetei se odihnea oțelul rece și subțire al lamei de ras luată din aparatul lui la dracu' știam că trebuia să-l arunc și să îmi iau unul cu lame închise și grăbi pasul și mai tare începu să transpire ea se lăsa acum în apa fierbinte zgribulită de frig dar nu îi păsa se lăsă pe spate și părul prins în coadă neglijent i se udă lipindu-i-se de gît și de umeri iar el începu să fugă de-a dreptul pe stradă se lovea de oameni care păreau că ies din pămînt tot mai mulți încercau să îl împiedice să ajungă la ea și ar fi fost bine să keep the streets empty for me icnete de neputință îi scăpau printre buzele arse de sete o sete de buzele ei pe care nu le mai sărutase de o mie de ani și fugea acum iar ea se întindea peste marginea căzii de

baie și atingea oțelul rece și subțire cu degetele subțiri și ele și scăpă lama la început dar apoi o ținu bine și o potrivea între degete iar el se apropia tot mai tare de blocul lor și își căuta cartela de acces își dădu seama la mă-sa în pizdă că o uitase la birou dar uite vine bătrânică aia de la etajul 2 cu câinele și ea are cartelă dar se mișcă de parcă ar fi murit iar ea își privește brațele albe prin apa fierbinte și nu se poate hotărî pe care să îl cresteze primul oh alege unul și taie în el îmbrățișează oțelul rece cu carnea fierbinte și lasă sîngele să le lipească pe veci hai babo în gîtu' mă-tii mișcă-te ce e mai rău? să nu ajungi deloc sau să ajungi prea tîrziu? dădu ușa de perete și sări cîte trei trepte deodată stătea la etajul 5 iar ea înfipse oțelul rece în carnea fierbinte și apăsa încet durerea o cuprinse dar nu mai dădea înapoi era aproape scăpată sîngele începuse să păteze apa din cadă el aproape se împiedică și fu cît pe ce să dea cu fața de ciment dar era aproape acasă și chiar atunci ea se lăsă pe spate cu brațele crestate el izbi în ușă cu pumnii pînă cînd începură să îi sîngereze urlînd vecinii ieșiră pe coridor ce dracu' e cu zgomotu' ăsta? el nu îi băgă în seamă și mai băgă cîtiva pumni în ușă apoi un picior sănătos chiar cînd capul ei alunecă în apă el se izbi de pereți coridorul părea că se îngustează și ajunsese în baie dar acolo nu era nimic NIMIC nimic ce dracu'? unde e? auzi ușa camerei de zi deschizîndu-se scîrț și se întoarse o văzu acolo cu ochii mari dar stinși și la fel de frumoși ca mai demult o luă în brațe și o strînse tare pînă nu își mai simți coatele și umerii ce s-a întîmplat? suspina ea mirată tot ești transpirat da transpirat dar te-am salvat m-ai salvat de la ce? voiai să faci o prostie nu voiam să fac nimic și atunci în baie ce? nimic lasă nu-i nimic ea era bine și nu știa despre ce era vorba o mai strînse în brațe și o mai sărută și ea pe el și păru că renaște și că ea învie acolo pe coridor cu vecinii chiorîndu-se la ei prin ușa spartă dată de perete fiindcă din asta e făcută dragostea adevărată.

Lucrurile nu deveniseră mai interesante, dar trebuia să privească situația cu ochi limpezi, cu inima ușoară. În fond, lumea nu se învîrtea în jurul ei, oricît de mult i-ar fi plăcut asta. Universul nu se născuse pentru ea, ci ea se născuse pentru el. Înainte de ea mai fusese ceva și după ea va mai exista ceva.

Maică-sa o întîmpinase cu brațele deschise, acasă. Ea nu anunțase pe nimeni că se întoarce. Nici pe Bianca. Cînd ușa casei se dăduse în lături, maică-sa arborase o privire de parcă ar fi vrut să o întrebe: „Ce cauți aici?”. Dar apoi o strînse în brațe, tare de tot, în tăcere.

Ea își aruncă bagajul în camera ei, care devenise între timp foarte rece și neprimitoare, o peșteră abandonată de cineva cu sufler, care trecuse mai departe, pe meleaguri mai bune.

Maică-sa o aștepta în bucătărie, cu o ceașcă de cafea fierbinte. Nu voia nimic de mîncare?

Nu, mîncase în avion ceva.

— Mamă, am să îți spun ceva.

— Ce, dragă?

— Mai ții minte, înainte să plec, m-ai întrebat ceva. Mai ții minte? M-ai întrebat ce vreau să fac cu viața mea.

— Lasă asta, încercă maică-sa să o îmbuneze. Se vedea că se simțea vinovată pentru o asemenea despărțire glacială.

Ea trase aer în piept. Spuse:

Din ce ești făcută?

Nu. Nu las nimic. Nu ți-am răspuns atunci, fiindcă nu știam ce vreau să fac cu viața mea. Acum am un răspuns. Poate nu e cel pe care îl aștepti, dar e totuși un răspuns. Unul în care cred. Unul care mă definește. Așa că ascultă-l. Știi ce am făcut? Am dormit ziua și am stat trează toată noaptea. Am stat afară pe ploaie și am stat înăuntru pe timp de soare. Am făcut mizerii de care nu sunt mîndră și am făcut lucruri care l-ar face și pe Cristos să se simtă mic și neînsemnat. Am trăit pe vîrf de munte

și apoi am trăit și pe fundul gropii. Am luat o lingură de miere și un polonic de fiere. Am stat cu curu' în balta murdară și apoi și cu curu' în puful cel mai moale. Și am scăpat. Am scăpat de tot ce înseamnă ziua de mâine. Am scăpat de tot ce înseamnă vise și ambiții, fiindcă ele înseamnă lanțuri și ancore care te țin în loc, care îți încovoie trupul și îți apleacă capul. Fiindcă ele sunt cele care te macină, iar nu *lipsa* lor. M-am săturat de oameni care să îmi spună ce să fac, cum să urc, cum să o iau și cum să o dau mai departe. Mi-e greață de sfaturi de viață și de lecții despre un viitor pe care nimeni nu l-a văzut, fiindcă îl *visăm* cu toții în loc să îl *trăim*. Am obosit tot pregătindu-mă să îmi iau locul de drept din vârful lumii și nu, nu vreau să duc pe umeri viitorul. Nu vreau să fiu speranța ta și nici a altora. Nu vreau asemenea responsabilități, așa cum nici voi nu le-ați vrut la vremea voastră. Nu vreau să fiu un pionier al succesului. Nu îmi trebuie oportunități. Nu vreau oportunități. Vreau doar să fac ce mă mulțumește. Asta valorează pentru mine mai mult decât orice. Vreau ca puținul timp pe care îl am să conteze... pentru mine. Sunt egoistă, dar nu ipocrită. Asta sunt eu. Un produs al tău, mamă, un efect al dorințelor tale. Și eu sunt tot o dorință, dar *ceea ce nu sunt* este un rezultat. Toți cei ca mine sunt eroi născuți din cei înfrinți. Câștigători produși de fraieri. Cu asta m-ai hrănit din clipa în care m-am născut. Cu vise. Păcatul meu preferat este că îmi place să cred minciunile. M-ai hrănit cu vise și ambiții care nu sunt ale mele, și nu vor fi vreodată. Asta e laptele tău. Și nu e așa cum ar trebui să fie. Îl scuip afară, fiindcă îmi face rău. Am parte numai de dezamăgiri din cauza lui. În orice direcție aș privi, toate îmi întorc spatele. M-am prostituat pentru a cunoaște gustul succesului. Am văzut că nu le poți avea pe toate. Ca să ai ceva, trebuie să renunți la altceva. Ca să am parte de viitorul acela strălucitor pe care tu îl ai la păstrare pentru mine, trebuie să renunț la tot ce țin. Am văzut ce face împlinirea din oameni. Am stat la masă cu

creaturi care aveau aspect de oameni, dar numai oameni nu erau. Erau progenituri ale victoriei. Goliți pe dinăuntru de tot ce e inefficient sau stingheritor. Creaturi care nu vor să facă altceva decât să fută lumea asta în cur, să îi stoarcă laptele din cei o mie de sini, iar apoi, după ce o lasă să cadă la pământ, stîlciță de brațele și dinții și falusurile lor, o scuipă și îi spun „Mulțumesc, te iubesc!”. Am văzut asta cu ochii mei și, pentru o scurtă perioadă, m-am alăturat și eu lor. Nu mi-a plăcut. Și știi ce am făcut? Am scăpat de tot ce înseamnă dorință, nevoie și sclavie în viața asta. Așa că iartă-mi adresarea necizelată, dar, dumneata ce mă-ta ai făcut în ultima vreme?!

Din ce ești făcută?

— Ei bine, vreau să fac *ceva*, orice, cu dânsa, spuse ea stins.

Din carne și oase.

Din vicii și slăbiciuni.

Maică-sa o privi plină de simpatie și se întinse peste masă. Îi mîngîie obrazul, apoi îi spuse să meargă la culcare. Era tîrziu și arăta obosită. Cît despre ziua de mâine, ce va fi va fi.

Din sînge și durere.

I-ar fi plăcut să fi avut curajul să îi spună maică-sii ce avea pe suflet. Dar asta o speria pînă și pe ea. Cine știe, poate maică-sa ar fi înțeleș. Poate i-ar fi dat dreptate. Poate.

Din frică și țărîină.

În fond, își dădu seama că nu credea chiar atît de asiduu în toate prostiile astea. Adică, sigur, erau chestii serioase, la un nivel metafizic, dar omul nu era mai aproape de nivelul acela – metafizic vorbind – decât era de Proxima Centauri¹. Și ce voise

1. Pentru cei care au trăit pe sub o piatră și nu știu care e situația cu Proxima Centauri, o să vă ofer această informație astrală pe gratis. Proxima Centauri este steaua cea mai apropiată de Pământ, la o distanță de aproximativ 3,92 ani-lumină. Ceea ce înseamnă că e destul de departe. Lumina soarelui face 8 minute și 20 de secunde pînă la noi și vine de la o distanță de 150 de milioane de kilometri. Doar așa, de comparație.

să îi servească maică-sii... astea erau doar mecanismele prin care ea se elibera de lucruri atunci când deveneau o povară prea mare pentru ea sau atunci când simțurile ei îi spuneau că prezența ei nu mai era dorită. Sau felul în care lega capetele libere ale situației.

Și, ce e nou sub soare?

Nu ajunsese să înțeleagă mai multe. Nu făcea alegeri mai bune, ci doar restrânse numărul posibilităților de a greși. Era și acesta un progres, în fond.

Trebuise să revină la felul ei de a fi. Ar fi făcut orice pentru asta. Era mîndră de ea pentru faptul că, deși nu știa *cine* era, măcar știa *cine nu* era, și era dispusă să sacrifice orice ca să își păstreze... ce își păstrase. Crăpase niște capete și distrusese niște vise pentru asta, dar... viața e o curvă împuțită, un șir neîntrerupt de acte oripilante pe care ești obligată să le efectuezi și, dacă nu ești atentă, te poți trezi deodată că nimic nu mai are sens.

Toate astea erau oarecum degeaba. Nu ajunsese la vreo concluzie nouă. Ne clădim fericirea pe mizeria altora. Dacă nu noi pe a lor, atunci ei pe a noastră. Nu ne uităm înapoi la ce lăsăm în urmă. Iar dacă o facem, atunci, de fapt, nu înaintăm. Dar astea le știa dinainte.

Și, ce e nou sub soare?

Absolut nimic.

Căscă gura prin centrul orașului, dar își dădu seama de efortul pe care îl făcea să caște gura și, implicit, că se forța să pară entuziasmată că se întorsese. Făcuse o greșală? Renunțase prea ușor la un loc în care s-ar fi putut obișnui să trăiască? Nu, în niciun caz nu era de ea. Pur și simplu totul o lăsa rece.

Plecase de acasă ca să facă... ce?

Să ajungă la un consens cu universul? Să aibă un moment de claritate?

Să uite?

Să își amintească?

Își amintea că își amintise de ceva.

De ce anume, asta nu își mai amintea.

Toți erau sclavii zilei de mâine. Ea era sclava zilei de ieri.

De ce?

De ce nu?

Chiloți tanga sau cămăși de bărbați cu dungi subțiri?

Trezirea la 7 dimineața sau plimbări prin parc, pe ploaie?

Va continua.

Intră într-un magazin de haine și se prefăcu că vrea să cumpere o pereche de blugi. Când o tipă spălăcită se apropie de ea și se oferi să o ajute să aleagă o pereche, ea se arătă dornică și interesată, dar brusc își pierdu interesul și în perechile de blugi care se adunau în fața ei. Cîteva erau chiar faine. Aproba și își dădea cu părerea despre fiecare, și chiar alese vreo trei perechi pe care să le încerce în cabina de probă, deși știa foarte bine că nu se va apropia de o asemenea cabină.

Luă blugii și făcu un pas spre cabina de probă, dar băgă repede mîna într-un buzunar al jachetei și scoase de acolo un telefon care nu sunase, și se prefăcu că vorbește cu cineva care nu era la telefon, și că se ceartă cu o Biancă ce nu o stresa să iasă imediat afară că o aștepta să o ducă nu știu unde, și apoi, cu o disimulare care o sperie și pe ea, se scuză față de fata spălăcită, spunîndu-i că nu mai avea timp să încerce nimic, dar – altă minciună – va reveni probabil a doua zi, să continue shopping-ul.

— Bine, o să păstrez astea trei perechi de blugi pentru mâine. Le pun deoparte, o anunță tipa spălăcită, și ea aprobă, părîndu-i rău că trebuia să facă meschinării inexplicabile de genul acesta.

Cînd ieși în stradă se întrebă ce rost avusese toată scena aceea. De ce intrase în magazin? De ce se prefăcuse că vrea să

cumpere? De ce se prefăcuse că vrea să încerce? De ce se prefăcuse că nu avea timp? Că era așteptată? De ce se purta ca și cum avea obligații?

Ei bine, dacă se simțea ca și cum avea obligații, atunci măcar să le aibă. Scoase telefonul din buznaș și sună la primul număr de telefon din agendă. Era Bianca. Pe fostul îl ștersese de mult.

— Hei, gaga, ce faci?

— Mmm, uite, m-ai trezit, deci... sunt trează, murmură Bianca.

— Ai chef de un mic dejun târziu?

— Ești aici... în țară, vreau să spun?!

— Da. Ieri am ajuns. Aseară.

— De ce nu mi-ai spus nimic? Aș fi venit după tine la aeroport!

O auzi cum cască.

— Nu am vrut să deranjez lumea...

„Spune-i adevărul!”

— ...adevărul e că nu voiam să se știe că am ajuns. Aveam nevoie de puțin timp cu mine. Nici ai mei nu au știut că mă întorc. Am luat un taxi pînă acasă. Nu voiam să anunț pe nimeni despre întoarcerea mea decît abia luni.

— Mhm, medită Bianca. Și de ce te-ai răzgîndit?

— Nu știu. Deci, vrei să ne vedem sau ce?

— Iubito, știi că vreau să ne vedem. Mi-e dor de tine. Nu ne-am mai văzut de... cît timp, 6 luni? Dar trebuie să merg la lucru.

— Ah, da, spuse ea dezamăgită și nu prea.

— Știi, unii mai și muncesc.

— Păi, da, înțeleg. Atunci, pe seară? Mergem la un pahar? Eventual o să mai chem niște lume... sau mai bine nu. Noi două. Doar noi două deocamdată. Ce zici?

— Să știi că sună bine. Vorbim pe seară. Trebuie să mă pregătesc pentru lucru. Pupi. Te iubesc.

— Da, și eu, murmură ea, și închise.

Bun, deci tot singură era. Se opri la un semafor și așteptă să se facă verde. Mașinile treceau pe lîngă ea sec, monoton, iar ploaia aceea rahitică parcă se mai potolise. Se făcu verde și puse piciorul pe zebra, dar după doi pași îngheță cînd un BMW frîna la o palmă de ea. La volan era o tipă extrem de surescitată.

Se dădu jos din pat și căscă pînă îi trosniră falcile în pizda mă-sii gîndi ea iarăși o să am o zi de căcat fiindcă simțea că nu dormise deloc în seara de dinainte și cum să dorm cînd idiotu' acela stă pe străzi fluierînd după curve ieftine și ea stătea și îl aștepta să vină în pizda mă-sii sper că în seara asta primesc și eu ceva la dracu' mama îmi spunea că sunt o fată deșteaptă și chiar era din moment ce era partener la o firmă importantă și avea abia 30 de ani așa că trase aer în piept și se întoarse spre jigodia care dormea liniștită lîngă ea să-l fut gîndi ea scrișnind din dinți se duse în bucătărie și puse de o cafea el îmi spune că stă toată ziua cu copiii și cînd prinde un pont/șustă o taie să vadă dacă poate rezolva de un job dar era sigură că nu avea nici grijă de copiii și nici nu își căuta de lucru și de ce să o facă dacă ea cîștigă cît 20 la un loc uite că probabil și lui i-a spus maică-sa că e o fată deșteaptă și în orice caz e o fată mai deșteaptă ca tine se duse în baie să se spele pe fața buhăită și pe dinți dar înainte suflă în palmă și miroși și vai ce ca dracu' îi puțea gura se îmbracă în fusta neagră și își luă taiorul și cheile de pe masă închise ușa și coborî la garaj unde vărsă cana cu cafea pe ușa BMW-ului ah, s-o fută dracu' și porni la drum să nu rămîna prinsă în trafic ajunse totuși cu întîrziere dar era bine că ea e șefa pe acolo așa că nimeni nu crîcni și dacă ceilalți șefi ar fi făcut gît le-ar fi crăpat capetele la puțele alea mici și afectate care zăbăleau zi de zi de zi după curul ei dar avea de

lucru un contract de încheiat și bani mulți de încasat că doar era șefă ce dracu' și numai Cristos Gornistu' știa prin câte trecuse ca să se poată lăfăi cum se lăfăia așa că își puse servieta pe birou și se trînti în scaun urlînd după o cafea cu scorțișoară imediat șefa se auzi vocea enervantă a secretarei ei senila dracului tre' să o dau afară și puse mîna pe telefon sună acasă alo? ce faci dragă, te-ai trezit? da nu de mult cum a fost aseară? obositor dar sper că am rezolvat ceva dacă nu va trebui să ies și în seara asta și să mă țin de curu' lor știi că nu îmi place să fac asta să mă milogesc tu ce faci? aseară nu m-ai așteptat eram obosită lasă că ne vedem în seara asta și am o surpriză pentru tine spuse el pe un ton cleios și ea putea simți cum pula lui se întărește sper gîndi ea dar spuse bine trebuie să mă întorc la lucru să ai grijă de copii te pup și eu și a închis în pizda mă-sii de gunoi stradal! gîndi ea în timp ce lovea tastele laptopului și ștergea sau modifica condițiile suspensive și renumerota clauzele și reformula situațiile lua-i-ar dracu' și pe retardații aștia că nu știu să facă nimic cum trebuie ar trebui să îi dau afară pe toți în pizda mării lor de incompetenți așa gîndind se făcu ora 12 și trebuia să meargă la masă repede fiindcă avea întîlnire la ora 1 și contractul nu era încă gata dar îl termină în final își luă un sandviș pe care îl mîncă la volan în timp ce conducea spre client nenorocirii nu pot să își miște hoiturile pînă la biroul meu și telefonul mobil îi sună și cineva din spate o claxona pizda dracului! scoase un deget mijlociu pe geam spre fraierul care o claxona el nu mai spuse nimic și ea putu să muște din sandviș și să caute celularul care suna și frînă la dracu'! privi direct în fața mașinii era o blondă tînără care o privea nedumerită și purta o jachetă neagră și o geantă de umăr de piele maro nu vezi că e roșu? păi, da, pentru mașini răspunse blonda și trecu mai departe fără să se fi supărat că era cît pe ce să fie călcată de o proastă care mîncă și vorbea la telefon și arăta muie pe geam cînd tot ce trebuia să facă era să conducă dar blonda

nu era supărată și se simțea asta în felul în care pășea pe trotuar și în felul în care se oprise și o privea să vadă dacă o scoate la capăt din trafic și îi făcu cu ochiul ei cînd mașina trecu pe lîngă ea apoi se făcu verde și ea apăsă pe accelerație între timp telefonul nu mai suna dar îl găsi și văzu că o sunase clientul ce morții mă-sii îi mai trebuie și la asta vin din celălalt capăt al orașului la ora de vîrf în mă-sa dar îl sună înapoi cu o voce mieroasă de ziceai că linsul în cur era sportul ei preferat și anunță că ajunge în 10 minute deși știa că nu poate face mai puțin de 20 dar cînd ușile biroului se deschiseră și ea trînti contractul pe masă toți o ascultară ca pe un dictator apoi băură cîte un pahar cu apă plată și lămîie ah ce bine mi-ar prinde un whiskey acum cu gheață și un pic de cola sau red bull nu nu fără căcatul ăla de pișat la doză și ei mă obosesc cu apa plată și lămîie și fețele lor care arată de parcă ei ar fi supt dintr-o lămîie apoi bătură palma și virară banii în cont și ea se îndreptă spre birou mulțumită și fără chef de nimic altceva decît de un futai demn de o zi de sărbătoare așa că în timp ce se întorcea la birou sună pe secretara aia imbecilă și îi spuse azi îmi iau liber ne vedem luni o zi bună doamnă se grăbi secretara idioată să îi ureze dar ea deja închisese și o coti pe bulevardul lat cît o pistă de aterizare către casă și sper să fie acasă netrebnicul ăla și să mă ia pe sus și să mă arunce în pat și să smulgă de pe mine taiorul Yves Saint-Laurent și să îmi facă dreptate că altfel la noapte o să doarmă în stradă cîinele împuțit ce e apasă mai tare pe accelerație și era cît pe ce să lovească un cîine care dormea pe stradă dar ajunsese cu bine acasă și dădu buzna în casă și îl văzu pe el cum stătea tolănit pe canapea cu tenișii în picioare pe canapeaua ei îmbrăcată în mătase italiană cu tenișii ăia jegosi și plini de căcat de pasăre de la alergatul prin parc iar copiii se jucau pe covor cu niște jucării obscen de scumpe care vorbeau în limba lor bună dragă spuse el și așeză pe masa ei de cireș japonez o cutie de bere de pe care picura spumă în gîtu' mă-tii

Cercul părea să se închidă. Nu părea să existe vreo diferență între ziua de ieri și cea de azi. Nu părea să existe vreo diferență între ea și el, oricine ar fi fost acest *el*.

Își aduse aminte – iarăși, Dumnezeuule, memoria ei era ceva de speriat! – de ultimele cuvinte ale fostului, pe care el i le spusese când se întâlneau ultima oară, pe banca fatidică:

— Știi care e diferența dintre noi doi?

— Nu. Care e diferența dintre noi doi? întrebuse ea.

— Tu mereu mă vei urî, iar eu mereu te voi iubi!

Și în timp ce mintea îi fugea în astfel de locuri, observă o cutie de conservă care se rostogolea spre ea, cîntîndu-și zdrăngănitul vesel.

Căscă și își dădu seama că era trează abia atunci când auzi trosnitura fălcilor afară ploua după ce ieri ninsese la greu și era urît și ea nu avea nici un chef nici un motiv să se dea jos din pat astăzi era vineri nici iarba nu crește își aminti că spusese băiatul ei la un moment dat el trebuia să se întoarcă acasă astăzi ar trebui totuși să fac ceva de mâncare și să strîng puțin prin casă atinse cu tălpile fierbinți parchetul rece tresări stropii loveau geamul monoton și ea oftă era singură dar se gîndea că veneau copiii acasă și o să fie gălăgie și băiatul iarăși va da drumul la muzica lui tare și vecinii or să bată cioc cioc cioc în ușă în seara asta ea va deschide seara bună vecino au venit copiii acasă? să fii sigur de asta! se aude și chiar dacă strîngeau din fălci vinerea și sîmbăta erau totuși mulțumiți că atmosfera din bloc era vioaie totul se trezea la viață și băiatul pleca seara și se întorcea dimineața dormea și citea în timpul zilei iar seara pleca din nou și se întorcea iarăși dimineața despre fată nu știa multe venea la masă duminica cu prietenul la care stătea în weekend și mai trecea sîmbăta la o cafea în rest probabil că vinerea când ajungea în gară mergea direct la el și își smulgeau hainele de pe ei și se futeau că doar nu se mai văzuseră de 5 zile

și ce altceva aveau de făcut doar era vreme de căcat afară iar în bucătărie gresia rece îi aducea aminte de vremurile în care aveau pe jos linoleumul acela oribil maro pătat ars topit dar acum totul era pus la punct și pentru ce că nu mai era nimeni să se bucure de ele cum nu? era ea dar ea era prea ocupată să se simtă singură de când fizioterapie spusese medicul și îi dăduse concediu o lună de zile iar acum stătea toată ziua în casă și mergea de 3 ori pe săptămînă la clinică și crac-crac-crac gata ne vedem peste două zile doamnă era sec și simplu și plictisitor și se simțea fără un rost turnă cafeaua neagră în ceașcă și văzu că rămăsese fără zahăr înjură și sorbi cafeaua amară ca întreaga săptămînă dar zîmbi gîndindu-se că era deja ora 10 și băiatul ajunge la ora 2 acasă trebuie să fac niște cumpărături se îmbracă își luă umbrela și pe drum spre piață și-ar fi dorit să fi uitat portofelul ca să aibă motiv să se enerveze să se întoarcă înapoi să treacă timpul mai repede dar eficiența omului plictisit cu viața goală nu cedase și toate se îmbinau atît de bine dar nu aveau nici un rost fiindcă singurul ei rost era să nu facă nimic odihna după care tînjea era acum un alt motiv de plictiseală ajunsese prea repede în piață bună ziua vreau asta și asta da doamnă poftiți o zi bună și nu trecură decît 10 minute și se întorcea deja înapoi culmea în mod normal cînd mergea în piață se învîrtea de 5 ori printre mese înainte să găsească ce îi trebuia acum totul fusese ciudat de la îndemînă acasă aprinse o țigară și mai bău o ceașcă de cafea și nu uitase de zahăr fir-ar a dracu' de treabă nici nu își făcuse listă de cumpărături și cumpăraseră de toate iar cafeaua îi folosea avea nevoie de cafeină să stea toată ziua și să nu facă nimic puse ciorba la fiert și tranșă carnea de porc apoi curăță cartofii pentru piure privi ceasul din perete era ora 12 vecina de deasupra avea parte de distracție începuse să țipe taci din gură pizdă ordinară se auzi vocea guturală a soțului care o cafea cel puțin o dată la 3 zile eh ce să mai zici dacă nu e cum vrei să fie trebuie să suportți auzi niște plesnituri apoi totul se

liniști nah că nici asta nu a durat de ce cînd te plictisești totul se termină atît de repede înainte să înceapă chiar nu te poți bucura de nimic nici de necazul altuia toți par să aibă ceva de făcut inclusiv de luat bătaie puse la spălat niște cearșafuri se gîndea că poate nu ar strica ca ploaia să se transforme într-o furtună în toată regula și să îi țină pe toți în casă plictisiți cu nasurile lipite de geamuri și cu obraji roșii de la frig dacă nu li te poți alătura atunci fă-i pe ei să și se alătore dar tocmai fiindcă m-am gîndit la asta nu se va întîmpla ar fi frumos să intru și eu în rînd cu lumea să fac iarăși parte din masa aceea de oameni fără fețe și fără nume care își duc viețile fără să se distreze dar și fără să se plictisească dacă îți vine să crezi că așa ceva e posibil ca toate zilele de mîine să semene pe toate zilele de ieri aruncă un ochi la ceasul din perete și cineva bătut în ușa de metal bum-bum-bum era băiatul yellow/hello mami! am ajuns trînti geamantanul pe jos și o sărută pe obraji cu niște buze roșii și reci apoi își aruncă bocancii într-un colț al holului și începu să se dezbrace repede de haină și de căciulă și de fular și mîinile reci și le sprijinse pe marginea oglinzii hei ce naiba faci? numai ce am spălat oglinda lași urme silentium femeie! rîse el mă întorc de pe frontul cerebral nu am timp de frivolități din astea meschine ai grijă cum vorbești îl dojeni ea apropo de frivolități știi tu pe unde e cea cu care sîngele părinților am împărțit? nu știi pe aici nu a venit încă dar sigur este în oraș deja mai mult ca sigur chiar așa zice da el se dezbracă în fugă spre baie ce este de mîncare? mîncare! perfect fac un duș că put ca un cîine umed apoi mîncăm bine? super spuse ea cu o voce vag entuziasmată deși exploda de bună voie pe dinăuntru și casa părea deja plină de viață el ieși de la duș și pînă ea puse ciorba în farfurii muzica începuse deja să cînte era ceva grunjos probabil Iggy Pop sau Billy Idol sau tipu' ăla care cînta *I've never met a girl like you before* cum dracu' îl chema oare? oricum s-au pus la masă și au mîncat ciorba apoi

au devorat friptura la cuptor cu cartofi și legume și apoi au băut cîte un pahar de Cola și ea și-a aprins o țigară el a aprins televizorul dar ca de obicei nu era nimic de văzut la el așa că nu l-au prea băgat în seamă au vorbit despre săptămîna care se pregătea să se încheie și despre tratamentul ei iar el i-a sugerat că îi prinde bine să se odihnească și ar face bine să mai iasă puțin în lume cu prietenele ei care prietene? rîse ea amar păi prietenele tale nu ai așa ceva? nu prea m-am îndeletnicit cu așa ceva în ultima vreme îmi pare rău acum și-ar prinde bine nu? eh m-am obișnuit și fără să știi că nu e chiar așa rău pe dracu' oricine trebuie să aibă măcar o persoană cu care să poată relaționa din cînd în cînd că altfel te ofilești și mori ca o floare pe timp de iarnă lăsată singură pe o cîmpie să înfrunte vîntul fu părerea lui apoi se ridică repede și o luă spre camera lui ca ea să nu observe că i se umeziseră ochii din milă pentru ea hai să vezi ce mi-am luat și ea îl urmă și cînd ajunse în cameră văzu oh la dracu' un tablou cu o ramă neagră subțire iar în spatele sticlei o radiografie pulmonară pe fond alb de unde naiba ai făcut rost de așa ceva? e a mea! rînji el și dădu muzica mai tare era *suzanne* care spunea că ea stă la etajul doi și credea că el o mai văzuse înainte apoi deschise fereastra și ploaia începu să lovească poc poc poc în podea dar nu părea să îl deranjeze asta își deschise dulapul larg și privea la haine cu palmele în șolduri cu ce mă îmbrac în seara asta? unde mergi? am întîlnire i-auzi și cu cine? băieți fete sticle să nu te aud îl opri ea dacă și-e frică de răspunsuri poate ar trebui să nu mai pui întrebări e numai ora 3 știi dar o să pierd vremea pînă pe seară nu îți fă griji timpul trece cînd te distrezi pf gîndi ea și se întoarse în bucătărie să știi că ies la o plimbare unde? nu știi spuse ea și se îmbracă nu mă aștepta o să vin tîrziu eu o să vin și mai tîrziu rîse băiatul să fii cuminte zîmbi ea ieșind pe ușă întotdeauna spuse el rînjind în urma ei coborî treptele pași în ploaia mărunță o rafală o străpunse o clipă apoi deschise umbrela și

poc poc poc nu o mai atingea nimic pășea încet pe trotuar și trecu pe lângă oameni care se întorceau de la lucru toți priveau înainte și puțin în jos buzele strînse în rictusuri de monotonie încrustată în carnea flască de prea mult stat pe scaun i se păru că zărește o rază de soare printre norii negri păreau amenințatori dar ploaia aceea rahitică era de-a dreptul penibilă dădu cu piciorul într-o conservă de pe marginea trotuarului conserva se mută cîțiva metri zîmbi dădu cu piciorul într-o conservă de pe marginea trotuarului conserva se mută cîțiva metri zîmbi dădu cu piciorul într-o conservă de pe marginea trotuarului conserva lovi piciorul unei tipe blonde cu o geantă de umăr maro dădu și ea cu piciorul în conservă zîmbi conserva căzu într-o baltă plină de zăpadă murdară de pe marginea străzii nu se mai vedea asta e nu a fost să fie! decretă blonda și zîmbi stătea pe o bancă sub un copac stropi de ploaie îi cădeau pe creștet și pe umeri și pe palmele de pe genunchi ea se așeză lângă blondă așteptau autobuzul împreună spre o destinație oarecare fără să știe vreuna că aveau totul în fața ochilor în autobuz stătură una lângă cealaltă deși mai erau locuri libere nu își spusese niciun cuvînt și nu li se păru că situația era stînjenitoare deloc era plăcut să stai lângă un necunoscut mă rog o necunoscută să taci dracului din gură să te bucuri de liniște ploaia spăla orașul de păcate adunate pe timp de secetă blonda mirosea a ceva oarecum exotic înțepător răcoritor se ridică de pe scaun de lângă blondă și aștepta ca autobuzul să oprească în stație își întoarse capul și văzu că blonda se afla lângă ea gata să coboare la aceeași stație au coborît și au rămas în ploaie timp de 30 de secunde umăr lângă umăr fără vreun cuvînt devenea ciudată situația își zîmbiră tăcerea continua era un gol solidificat blonda o luă la stînga ea o luă la dreapta făcură fiecare cîțiva pași apoi se întoarseră și se priviră una pe alta iar blonda spuse încet la revedere sau fusese oare te iubesc oricine ai fi? nu își putu da seama iar apoi dispăru după colțul unei

clădiri vechi și scorjite de vînturi și de ploi parcă e expresia dar nu era sigură.

Acum continuă.

Își aduse aminte de *ceva* ce se înfipsese demult în ea și care era, într-o oarecare măsură, vinovat de toate astea.

Mereu își dorise, în secret, să fie măcinată de un neajuns, de o durere interioară. Era o romantică enervant de incurabilă. Și-ar fi dorit ca oamenii să știe la un moment dat despre ea că are o mare rană în suflet, cauzată de cineva, o rană ce nu avea să se vindece în vecii vecilor. Această rană ar fi trebuit să fie norul care umbrea acele puține momente de fericire pe care le-ar fi putut avea. Și dacă ar fi avut o asemenea rană, mereu s-ar fi ferit să vorbească despre ea, în speranța că astfel ar fi uitat-o. Dar asta făcea ca amintirea ei, niciodată adusă la suprafață, să supraviețuiască pentru exact motivul că era mereu supravegheată să rămînă în adîncuri.

Iar acum visul i se îndeplinesc. Acum avea o asemenea rană și putea să spună cu adevărat – și să vorbească serios cînd o spunea – că nu dorește nimănui să se afle în locul ei. Că e mîncată de un cancer imaterial care consumă doar sufletul și de care, prin excelență, nu se poate scăpa. Devenise *ceva* ce știa că nu era de dorit să devină. Și mai realizase că cineva aflat în locul ei nu se considera *cool*, nu era un *angelus lapsus*, frumos, trist și adorat pentru că suporta biciul sorții mai dîrz ca majoritatea.

Cîndva i se păruse că așa *ceva* ar fi fost un episod interesant de trăit. Ce nu știuse era că genul acesta de *afecțiuni* nu sunt episodice, ci *definitive*! Și mai rău, nu le poți exploata, nu poți trage foloase de pe urma lor. Te exploatează ele pe tine. Nu tu le conduci și le expui, ci ele te conduc și te expun pe tine. Se plimbă pe stradă, iar tu le atîrni lor de gît, prinsă de încheieturi cu un lanț care se bălăngăne la gîtul lor, ca un Cristos căruia îi lipsește crucea. Suferi cu stil și eleganță.

Lucrurile de genul ăsta îți fac rău. Te apasă... nu mereu, ci doar atunci când nu vrei să fii apăsată. Doar atunci când cea mai mică povară te zdrobește. Doar atunci când trebuie să fii aptă de orice altceva. Doar atunci când zilele sunt frumoase și soarele apune printre nori purpurii, și când ți-e cald, dar ai dori pe cineva lângă tine. Doar atunci când mâinile îți sunt fine și degetele de la picioare răcorite. Doar atunci când verdele e viu și muzica se aude încet. Doar atunci când ploaia bate în geam, în același timp cu razele soarelui. Doar atunci când părul ți-e uns și stă ciudat. Atunci când urci în pod și miroase a lemn vechi. Când aprinzi un foc și ninge cu fum. Când scapi o hîrtie și ea cade spre tavan. Când te uiți în oglindă și îți vezi ceafa. Când ochii au o sclipire de care nu îți aduci aminte. Când toți știi ce e cu tine, numai tu habar nu ai. Când știi că ce îți trebuie depinde de tine și tu nu faci nimic pentru asta. Când ți-e somn și vrei să dormi, dar deschizi ochii și alungi somnul. Când întorci spatele... ție.

Gîndurile acestea, toate gîndurile acestea, adunate din toate colțurile minții ei – atît de ciudate, atît de nelalocul lor. Contradictorii. Ca o lumină neagră. Ca o apă uscată. Ca un ucigaș politicos, care se prezintă și îți spune că a venit să te înjunghie, cu care bei un pahar înainte să primești sărutul rece al pumnalului și care îți acordă cîteva clipe să îți iei rămas-bun de la viață, și îți mulțumește pentru băutura răcoritoare pe care i-o pui în față. Ca un cîmp nesfîrșit de trandafiri care strălucesc pe timp de furtună. Gîndurile acestea foarte... care era cuvîntul pe care îl căuta?

Se gîndi la toate prin cîte trecuse. Se gîndi că totul a decurs conform planului. Cu excepția faptului că nu a existat nici un plan.

Nicio schemă de ansamblu.

Oricum, nu una de care ea să aibă știință.

Se gîndi că atunci când plecase, nimeni nu îi simțise lipsa. Nu în adevăratul sens al cuvîntului. Dar poate acum, după ce mai adăugase o gaură în pătura care o acoperea, se va găsi cineva și pentru ea. Cineva asemenea ei, cu capul în nori, cu buzunarele goale și cu lacrimi în ochi. Vorba aia: „nu plîngem de durere, plîngem din cauza frumuseții din lume”. Ah, da, mai era ceva. Acel cineva trebuia să fie cineva căruia trebuia neapărat să îi placă *Shine On You Crazy Diamond*. Hotărît lucru, nu putea adora pe cineva căruia nu îi plăcea *Shine On You Crazy Diamond*.

Zimbi.

Se gîndea la tipul cu aparatul de fotografiat.

Nu îl mai văzuse din seara aceea friguroasă. Cu el totul fusese atît de dens, atît de comprimat și părea că momentul se prelungește la nesfîrșit. O umpluse de căldură cu cîteva cuvinte, un sărut și o promisiune de revedere, toate transmise printre aceleași buze uscate și crăpate. Îi era dor de el.

Se gîndi că nostalgia era, într-adevăr, păcatul ei preferat.

Ajunse acasă.

Căută și găsi foaia aceea singuratică, intitulată *Jurnal din anul plictiselii extraordinare, aparținînd domnișoarei Amelia*. Era exact acolo unde o lăsase la plecare. Cuvintele scrise pe ea încă îi ardeau privirea, deși culoarea lor se mai estompase cu trecerea timpului. Întoarse foaia și scrise pe cealaltă parte. Textul era dur, necizelat, neșlefuit, monstruos. Exact așa cum îi curgeau cuvintele din degete:

Nu știi ce să spun. Pe partea cealaltă am scris „asta a fost tot”, dar se pare că nu a fost tot. Mai mult ca sigur că urmează ceva și mai grandios. Nu, „grandios” e un cuvînt nepotrivit. Nu e nimic grandios într-o căutare sortită eșecului. E patetic. Cuvîntul pe care îl caut eu acum este „provocator”, da, provocator. Aștept o nouă provocare. Sunt mai optimistă decît eram ieri. Singura

concluzie la care am ajuns este că trebuie să simt. Știu că sună prostesc, dar trebuie să o spun. Nu mă pot opri. Indiferent ce simt. Mă bucur că o pot face. Nu îmi permit să cad într-o stare de catatonie. Accept cu bucurie orice primesc. Fericire? Bine. Durere? Cu atât mai bine. Nu mă aștept să înțelegi, dar nici nu vreau să fiu judecată... chiar dacă singura care mă judecă sunt eu. Am văzut ce se întâmplă când înlocuiești simțirea cu altceva, ce o fi norul acela care te face să crezi că o duci bine, în timp ce te usuci pe dinăuntru. Ajungi să uiți cum se face. Eu nu vreau asta. Trebuie să mențin în funcțiune aparatul de iubit. Îmi vine să rîd. El mă ține în viață. El e totul pentru mine. Trebuie să îl hrănesc și o voi face, chiar de ar trebui să iubesc frunzele care mor în parc sau praful de pe cărți. O să iubesc orice îmi iese în cale și dacă se întâmplă să fi tu acela... pregătește-te!

Privi hîrtia și își spuse că gândurile acestea care o bîntuiau neîncetat sunau mai bine cînd erau nescrise, nerostite. Se trivializau dacă le exprima.

Deschise computerul și porni încă o dată melodia *Kings of Tomorrow*.

Acum o putea asculta. Și găsi în versurile ei ceva ce nu mai găsisese pînă atunci.

Găsi că în ele era vorba despre ea.

Sau despre cineva asemenea ei.

So tell me how do you do? Now that I've found you... you don't know what I've been through...

Privea monitorul.

Se gîndea în mod serios să își scrie biografia.

O viață în fața monitorului

Primise un e-mail și o fotografie atașată la el.

Expeditorul nu era cineva cunoscut.

Probabil o adresă-fantomă sau ceva generat de vreun site care își făcea reclamă forțată.

O descărcă și o deschise.

I se tăie răsufierea.

Era o fotografie în care apărea ea.

Se cutremură, înjunghiată de un fior, ceva asemănător cu senzația pe care o ai atunci cînd te tai la o încheietură.

Sub poză, un mesaj.

„Asta este cea mai reușită fotografie pe care am făcut-o vreodată.

Sper să ne mai vedem...

Numai să nu orbească unul dintre noi pînă atunci. :)”

Da.

„Nu mai e mult și o să ne strîngem în brațe, iar luna rece va plînge lacrimi de lumină pe umerii noștri”¹.

Poate că, pînă la urmă, avea și ea motiv să își dorească un „mîine”.

Începu *House of Cards*, în surdină, iar vocea lui Yorke pătrunse în locul acela ascuns, întunecat și proteic în care se adună toată căldura unei ființe.

Ea, cu memoria ei extraordinară, își aduse aminte că el mereu se plîngea că fotografiile sale erau prostești și puerile și lipsite de estetică și de valoare și că nu reușeau să surprindă frumusețea, autenticitatea și sentimentul realității. Și, după ce văzuse o mare parte dintre ele, trăsese concluzia că el avea dreptate: multe chiar așa erau. Se simți exaltată, învăluită în căldură, să știe că cineva o numise perla creației sale. Fotografia fusese făcută într-o seară rece, pe o stradă plină de zăpadă murdară. Purta paltonul ei verde, căciula ei *beige*. Se îndreptă spre cel ce făcuse fotografia cu mîinile în buzunare – după cum era făcută poza – și îi zîmbea, cu o privire plină de speranță și de bunăvoie. Ea avea obraji roșii, ochii îi străluciau și își ținea umerii strînși de frig, dar părea fericită. Știa că în acel moment fusese fericită, în mod autentic. Și își mai dădu seama că

1. Fragment din *Domnul Dalloway*.

P.S.¹

Cel mai ciudat lucru mi s-a întâmplat ieri. Eram foarte obosită. M-am pus în pat, să dorm, ca o omidă cuminte ce eram. Am visat că am devenit un fluture, iar atunci când m-am trezit, aripile albe s-au desfăcut din jurul meu și mi-au dezvăluit trupul – eram un fluture frumos. De fericire, toată ziua am zburat, iar acum sunt foarte obosit. Cine știe, poate dacă în seara asta mă pun în pat și visez, mâine mă voi trezi ca fiind om. Iar acum sunt așa de obosit... Foarte obosit...

1. Pe măsură ce scriam cartea, m-am hotărât pentru a patra oară să îi schimb titlul. Dar fiindcă țineam foarte mult la alegerea făcută anterior, am hotărât ca noul titlu să îl menționez doar aici. Deci, de dragul lui Kubrick și Bowie, de dragul glam-ului și al prostului-gust în materie de glume și îmbrăcăminte, se poate considera că ați citit *Full Metal Barbie*. Ah, era să uit. Știu că am promis o dedicație și intenționez să mă țin de cuvânt. Dar povestea nu e gata, și eu mai am timp să mă hotărâsc.

Cuprins

<i>Caveat lector</i>	4
PARTEA I	
<i>Cutia: o poveste a obsesiei</i>	7
PARTEA A II-A	
<i>Nimic: o nouă poveste a obsesiei</i>	97
Unu	99
Plictiseală (1)	114
Plictiseală (2)	148
Plictiseală (3)	183
Doi	204
Trei	205
PARTEA A III-A	
<i>Altceva: o altă poveste a obsesiei</i>	209
Sticlă: o biografie în viu grai a Clarei Munro	283
Distracție (1, 2, 3)	305
Penultimul capitol	364

www.adenium.ro

Redactor: Adina Scutelnicu

Corector: Vasilica Turculeț

Copertă: George Cotoban

Tehnoredactor: Cornelia Păduraru

Bun de tipar: noiembrie 2013. Apărut: 2013
Editura Adenium, Aleea Copou nr. 3, 700460, Iași,
tel. 0232 277 998, fax 0232 277 988,
e-mail office@adenium.ro

Tipar executat la Print Multicolor, Iași.

PRINT
multicolor

SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE

Str. Bucium nr. 34 Iași

tel.: 0232/211225

fax: 0232/211252

office@printmulticolor.ro

www.printmulticolor.ro